

சுருக்க விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்கு.	-	ஐங்குறுநூறு
கலி.	-	கலித்தொகை
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நூ.	-	நூற்பா
ப.	-	பக்கம்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பா.	-	பாடல்
பரி.	-	பரிபாடல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மதுரை.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மு.பதி.	-	முதற்பதிப்பு
முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு

நன்றியுரை

பார் போற்றும் பல்கலைக்கழகமாகிய திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தில் ‘சங்க அக இலக்கியத்தில் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள்’ என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு நிகழ்த்த வாய்ப்பளித்த அனைத்து உள்ளங்களுக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றியினை நவில்கின்றேன்.

சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிது ஓங்கிட அருளாட்சி செய்து புரிந்திடும் தருமையாதீனம் 26-ஆவது குருமகா சந்நிதானம் ஸ்ரீ- ல -ஸ்ரீ சண்முகதேசிக ஞானசம்பந்த பராமாச்சாரிய சுவாமிகள் அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்னிதனைப் புலப்படுத்துகின்றேன்.

தருமபுரம் ஆதீனக் கலைக்கல்லூரியின் செயல் அரசராய் விளங்கிடும் முதல்வர், முனைவர் மா. திருநாவுக்கரசு எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி., பி.எட்., அவர்களுக்கும் உளமார்ந்த நன்றிதனை நவிலுகின்றேன்.

என்னைப் படைத்தவன் இறைவன்; என்னைக் காப்பவனும் இறைவன்; அறிவென்னும் கண்திறக்க துணையானவனும் அவனே தோல்விகளால் நான் துவண்டபோது முடியும் என்று உன்னை நம்பு! என்று தன்னம்பிக்கையை விதைத்தவன்; அதனால் முளைத்தது இந்த முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, இறைவனாய் வாழ்ந்திடும் சான்றோர் பெருமகனார் முனைவர் து. தியாகராஜ் எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்., பிஎச்.டி., அவர்களுக்கு நன்றி மட்டும் உரைத்தல் நன்றன்று என்பதால், இவ்வாய்வேட்டினைத் தங்களின் திருப்பாதத்திற்கு சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அன்பின் வழிப்பட்ட உயர்ந்தோர்களான முனைவர் சா.அருள் எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி., முனைவர் சீ. இளையராஜா எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி., (அ.வ.அ.கல்லூரி) அவர்களுக்கும், முனைவர் ந. விஜயபாலன் எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி., க. பாஸ்கரன் எம்.எஸ்சி., பி.எட்., அவர்களுக்கும் சகோதரி ரோஸ்கனி எம்.காம்., எம்.ஃபில்., அவர்களுக்கும், அறமும் உவகையும் நட்பாய் கொண்ட தோழிகளான திருச்சி சியாமளா எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., சரிதா எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிதனை நவிலுகின்றேன்.

வானின்று வாழ்த்தும் தெய்வங்களான எஸ்.முத்தையன், எம்.ராஜா ஆகிய இருவருக்கும் உயிரினும் மேலான நன்றிதனை உரித்தாக்குகின்றேன்.

தீன் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியின் தாளாளர் டாக்டர் எ.ரமியுதீன் அவர்களுக்கும், கல்லூரியின் இயக்குனர் எஸ்.முத்துகுமார் அவர்களுக்கும், ஆய்வுக்கு உற்ற நேரத்தில் நல்லுதவி வழங்கிய துணை முதல்வர் திருமதி வீ.சங்கீதா அவர்களுக்கும், தீன் கல்லூரியின் உதவிப்பேராசிரியர்களாகப் பணிபுரியும் சகோதரிகளான அனைவருக்கும் மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

தனம் தந்து, கல்வி தந்து, தளர்வறியாத மனதை தந்து, வஞ்சமில்லா அன்பினை தந்த ஈடில்லா வாழ்த்துக்களை தந்து உவகை கொண்டிடும் எமது பெற்றோர்களான திரு அன்பழகன் திருமதி இராமாமிர்தம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியினை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என் ஆய்வுப் பணிகள் பல்வேறு சூழல்களாலும் தடைப்பட்டபோதும் உற்ற துணையாயிருந்து என்னை ஊக்கப்படுத்தி உற்சாகமும் உயிரோட்டமும் அளித்து ஆய்வு செம்மையுற எல்லும் வகையினில் உதவிகளை நல்கிட்ட என் வாழ்க்கை

துணைவராகிய எம்.ரமேஷ்குமார் எம்.பி.ஏ., அவர்களுக்கும், பெறும்அவற்றுள் சிறப்புடைய செல்வங்களாகிய குர்ஷித், மோனிகாபுத், ஜனா, ஹாரி, மகதீப், லியோ ஆகியோர்களுக்கு என் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த நன்றிகளைப் புலப்படுத்துகின்றேன்.

அன்புடைய நெஞ்சங்களான சகோதரர் அ.இளையராஜா பி.டெக்., நிரஞ்சனா எம்.காம்., எம்.ஃபில்., அவர்களுக்கும் சகோதரிகள் சுரேஷ் ஜீவா எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,பி.எட்., லாரன்ஸ் அனுசுயா எம்.எஸ்சி., பி.எஸ்.சி., எம்.ஃபில்., பி.எட்., ஆகியோருக்கும் என்னுடைய நன்றிகள் பல.

என் எண்ணம் சிறக்க வண்ணமாய் வந்து உதவிய நம்பிக்கை கடவுளான சுதாகரனுக்கு வார்த்தைகளால் நன்றி சொன்னால் முடியாது. நீ(ங்கள்) செய்த உதவி காலத்தின் வாழ்வுதனில் எந்தன் பெயருடன் சேர்ந்தே தொடரும் முனைவர் பட்டமாக, இவ்வாய்வேட்டினை அழகுடனும் தெளிவாக விளங்கும் தன்மையுடனும் கணினியில் தட்டச்சு செய்து வடிவமைத்துக் கொடுத்த மயிலாடுதுறை மைக்ரோ சீஸ்டம்ஸ் நிறுவனத்தார் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நன்றியுடன்...

அ. ஜான்சிராணி

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மைச் ஆதாரங்கள்

சாமிநாதைய்யர், உ.வே.,

–

குறுந்தொகை ,

டாக்டர்.உ.வே.சா.நூல் நிலையம்,

சென்னை,

5ஆம் பதிப்பு – 2000.

.....,

–

ஐங்குறுநூறு,

டாக்டர்.உ.வே.சா.நூல் நிலையம்,

சென்னை,

7ஆம் பதிப்பு – 2012.

.....,

–

பத்துப்பாட்டு

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

சென்னை,

3 ஆம் பதிப்பு – 1956.

சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,

–

அகநானூறு (நித்திலக்கோவை) ,

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

சென்னை,

ம.மதி. – 2005.

.....,

– **அகநானூறு (மணிமிடைப்பவளம்),**
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்,
சென்னை,
2 ஆம் பதிப்பு – 1977.

.....,

– **ஐங்குறுநூறு,**
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை,
மு. பதி – 1976.

துரைசாமிப்பிள்ளை, ஒளவை(உ.ஆ)–

புறநானூறு - (பகுதி - 1)
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
2 ஆம் பதிப்பு – 2002.

.....,

– **புறநானூறு - (பகுதி-2),**
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
2 ஆம் பதிப்பு – 2002.

நச்சினார்க்கினியர், (உ.ஆ.),

-

கலித்தொகை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

சென்னை,

3ஆம் பதிப்பு -1999.

நாகராசன் (உ.ஆ.),

-

குறுந்தொகை,

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (இ) லிமிடெட்.,

சென்னை,

3ஆம் பதிப்பு 2007.

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.(உ .ஆ.),-

நற்றிணை,

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (இ) லிமிடெட்.,

சென்னை,

3 ஆம் பதிப்பு 2007.

.....,

-

பதிற்றுப்பத்து,

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (இ) லிமிடெட்.,

சென்னை,

3ஆம் பதிப்பு 2007.

.....,

-

பத்துப்பாட்டு,

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (இ) லிமிடெட்.,

சென்னை,

3ஆம் பதிப்பு 2007.

சென்னை,

9ஆம் பதிப்பு.1986.

.....,

- தொல்காப்பியம் (களவியல்,
கற்பியல், பொருளியல்)
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்,
சென்னை,
9ஆம் பதிப்பு.1986.

பாலசுந்தரம், (உ.ஆ.),

- தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்)
தாமரை வெளியீட்டகம்,
தஞ்சாவூர்,
மு.பதிப்பு.1989.

வெள்ளைவாரணர், க (உ.ஆ.),

- தொல்காப்பியம் (களவியல்)
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை,
மு.பதி. - 1999.

வேலுமணி, (உ.ஆ.),

- தண்டியலங்காரம்,
யாழிணி பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.பதி. - 2008.

நாற்கவிராச நம்பி,

- அகப்பொருள் விளக்கம்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்,
சென்னை,

துணைமை ஆதாரங்கள்

அறிவுடைநம்பி,மா.ச.,

- **வான்புகழ் (தொகுதி -1)**
சுப்பிரமணிய பாரதியார்
மொழியற் புலம்,
புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்
புதுச்சேரி,
மு.பதி. - 2011.

.....,

- **வான்புகழ் (தொகுதி -2)**
சுப்பிரமணிய பாரதியார்
மொழியற் புலம்,
புதுவைப் பல்கலைக் கழகம்,
புதுச்சேரி,
மு.பதி. - 2011.

ஆச்சார்யா, பி.எஸ்.,

- **திருக்குறள்**
நர்மதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.பதி. - 2008.

ஆறுமுகம்,அ.,

- **சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்**
உடைமை அரசு,
பாவேந்தர் பதிப்பகம்,

மோகன்.அ.,

- நெடுநல்வாடை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்,
சென்னை,
3ஆம் பதிப்பு 2007.

..... ,

- சிறுபாணாற்றுப்படை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்,
சென்னை,
3ஆம் பதிப்பு 2007.

விசுவநாதன். அ.,

- கலித்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்.,
சென்னை,
3ஆம் பதிப்பு 2007.

இலக்கண நூல்கள்

இளம்பூரணர்,(உ.ஆ).,

- தொல்காப்பியம் (அகத்திணையியல்,
புறத்திணையியல்),
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்,
திருச்சி - 61,
முதற்பதிப்பு - 1994.

ஆனந்தன்.சு.,

- தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
கண்மணி பதிப்பகம்,
திருச்சி,
மு.பதி. 2003.

இராஜம் கிருஷ்ணன்.,

- காலந்தோறும் பெண்மை,
தாகம் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2ஆம் பதிப்பு. 2000.

ஏங்கல்ஸ்.பி.,

- குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு
ஆகியவற்றின் தோற்றம்,
முன்னேற்றப் பதிப்பகம்,
மாஸ்கோ,
4ஆம் பதிப்பு - 1891.

கல்யாணசுந்தரம்.திரு.வி.,

- பெண்ணின் பெருமைகள்,
ஸ்ரீசெண்பகா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.பதி.- 1999.

கழகப் புலவர் குழு.,

- கழகத் தமிழகராதி
தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
19 ஆம் பதிப்பு - 2004.

கோவேந்தன் புலவர்,

- அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்தினை,
வேமன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
3 ஆம் பதிப்பு .1985.

.....,

- திருமகள் தமிழ் கையகராதி,
திருமகள் நிலையம்,
சென்னை,
2ஆம் பதிப்பு. 2001.

சுரளா ராஜகோபாலன்,

- சங்க இலக்கியம் (அகம்),
ஒளிப்பதிப்பகம்,
சென்னை,

சுரளா ராஜகோபாலன்,

- சங்க இலக்கியத்தில் தோழி,
ஒளிப்பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.பதி. - 1986.

சிங்காரவேலர்,

- அமிதான சிந்தாமணி,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
ப. 2001.

சிதம்பரநாதன்,அ.,

- முன்பனிக் காலம்,
முல்லை நிலையம்,
சென்னை,
2ஆம் பதிப்பு.1956.

சீனிவாசன். ரா.,

- சங்க இலக்கியத்தில்,
உவமைகள் அணியகம்,
சென்னை,
மு.ப.1986.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.,

-

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.பதி. - 1994.

சுப்பிரமணிய பாரதி.,

-

பாரதியார் கவிதைகள்,
மெர்க்குரி புத்தக நிலையம்,
கோவை,
மு.பதி. - 1969.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.,

-

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.பதி. - 1994.

சுப்பிரமணிய தேசிகர்,

-

அகம்,
பதிப்பு கழகம்,
சென்னை,
மு.பதி.- 1976.

சுப்புரெட்டியார்,ந, (உ.ஆ.),

-

கம்பராமாயணம்,
கழக வெளியீடு
சென்னை.
மு.பதி.-1962.

சுபாஷ் சந்திரபோஸ்,

– தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
பாவை பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை,
2ஆம் பதிப்பு 2003.

சொக்கப்ப நாவலர்,

– தஞ்சைவாணன் கோவை,
பாரி நிலையம்
சென்னை,
ம.பதி. – 2007.

தமிழன்பன்,

– வணக்கம் வள்ளுவ,
நர்மதா பதிப்பகம்
சென்னை,
ம.பதி.– 1990.

திருவள்ளுவர்,

– திருக்குறள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
ம.ப. 1970.

தேவநேயப்பாவணார்,

– தமிழர் வரலாறு,
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2ஆம் பதிப்பு 2000.

நக்கீரர்,

- திருமுருகாற்றுப்படை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
ம.மதி.-1975.

பரிமேலழகர். (உ.ஆ).,

- திருக்குறள்,
பாரதி பதிப்பகம்,
சென்னை,
5ஆம் பதிப்பு -1992.

பாக்யமேரி,

- வகைமை நோக்கில் இலக்கிய வரலாறு,
பாக்யா பதிப்பகம்,
சென்னை,
3ஆம் பதிப்பு - 2010.

பாரதியார்,

- பாரதியார் கவிதைகள்,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.பதி - 1995.

பாரதிதாசன்,

- பாரதிதாசன் கவிதைகள்,
செந்தமிழ் நிலையம்,
சென்னை,
மு.பதி - 1995.

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.,

-

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக

அமைப்புகள்,

உமா நூல் வெளியீட்டகம்,

தஞ்சாவூர்,

மு.பதி- 2000.

மாணிக்கம், வ.சுப.,

-

தமிழ்க்காதல்,

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை,

மு.பதி. - 2007.

மாணிக்கவாசகர், (உ.ஆ.),

-

சிலப்பதிகாரம்,

உமா பதிப்பகம்,

சென்னை,

6ஆம் பதிப்பு.2010.

முத்துலக்குமி,

-

பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்,

அனிதா பதிப்பகம்,

திருச்சி,

மு.பதி.- 2002.

வரதராசன், மு.,

-

இலக்கிய வரலாறு,

சாகித்ய அகாடமி,

புதுதில்லி,

25வது, பதிப்பு.- 2008.

வீரமாமுனிவர்,

- இலக்கண விளக்கம்,
தென்னிந்திய சைவசிந்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1980.

வெள்ளைவாரணார்,

- சங்க காலத் தமிழ் மக்கள்,
தென்னிந்திய சைவசிந்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.பதி.1956.

வெள்ளைவாரணார்,

- தமிழர் வாழ்வியல்,
தென்னிந்திய சைவசிந்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
மு.பதி.1956.

ஜான்சிராணி,

- அழகிய சுவடுகள் (க.தொ),
பாவை பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை,
மு.பதி.2007.

இதழ்

.....,

- காலச்சுவடு,
நாகர்கோவில்,
ஏப்ரல் - 2011.

ஆய்வேடுகள்

அழகம்மை, கே.பி.,

- சங்க இலக்கியம் காட்டும் பெண்களின் வாழ்வமைப்பு,

அன்னை தெரசா பல்கலைக்கழகம்,
கொடைக்கானல் - 1993.

பொம்மி, இல.,

- சங்க இலக்கியத்தில் கற்புக்கோட்பாடு,
உமாமகேசுவரனார்
கரந்தைக் கல்லூரி,
தஞ்சாவூர் - 1994.

ஆங்கில நூல்

ENCYCLOBEDIA

- Concise Encyclopadia of Natrue
Purnell Publishers Bristo,
1984.

இணையதள முகவரிகள்

- www.tamilkoodal.com
www.openreadingroom.com
www.tamilauthors.com
www.eegaraitamil.com
www.tamilini.com

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் **து. தியாகராஜ்** எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி., பி.எட்.,
உதவிப் பேராசிரியர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
பெரியார் ஈ.வெ.ரா. கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி - 23.

“சங்க அக இலக்கியத்தில் தலைவியின் மனம்போராட்டங்கள்”

என்னும் தலைப்பிலமைந்த இந்த ஆய்வேடு திருச்சிராப்பள்ளி, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டம் பெறுவதற்காகத் தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரித் தமிழ் உயராய்வுத்துறையில், என் மேற்பார்வையில் ஆய்வாளர் திருமதி **அ. ஜான்சிராணி** (Ref.No. 038208/Ph.D2/Tamil/P.T/Re-Regn./April 2014) என்பவரால் 2009- 2016 ஆம் கல்வியாண்டில் மேற்கொண்ட ஆய்வின் பயனாக இந்த ஆய்வேடு உருவானதென்றும், இந்த ஆய்வேடோ, இதன் பகுதிகளோ வேறு எந்தப்பட்டத்திற்கோ, ஆய்வரங்கிற்கோ அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

துறைத்தலைவர்

(கருணா சேகர்)

நெறியாளர்

(து. தியாகராஜ்)

முதல்வர்

(மா.திருநாவுக்கரசு)

இடம் : தருமபுரம்

நாள் : . .2016

இயல் - 1

சங்க இலக்கியத்தின் தனித்துவம்

முன்னுரை

மனிதப்பிறவியானது கிடைத்தற்கரிது என்றுணர்ந்த ஒளவையார் 'அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தலரிது' என்கிறார். மானுடப் பிறப்பின் மகத்துவத்தை அப்பர்பெருமான் குறைவில்லாது கொடுக்கப்பட்ட மானுட வாழ்க்கை என்றுணர்த்தி, இறைவனின் வியப்புமிகு படைப்புகளில் மனிதப் பிறவியானது சிறப்புடையது. ஆதலினால், இச்சமூகமானது சிக்கல்களும் பூசல்களுமின்றிச் சாதி, சமயப் பொருளாதாரச் சீர்குலைவுகளின்றி அமைதியான, அன்பானதொரு வாழ்க்கையை இயற்கையின் வழி அனுபவித்து, நிதர்சனமானதொரு உண்மை வாழ்க்கையைச் சங்ககால மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

சங்ககால மக்கள் தங்களின் எண்ணத்தையும் வாழ்வியலையும் உயர்வுமிக்கதாக எண்ணியதோடு மட்டுமல்லாமல், தத்துவார்த்தமான முறையில் வாழ்ந்து காட்சிப்படுத்தியுள்ளனர். இதனைச் சங்கப் புலவர்கள் கற்பனை கலந்து கருத்து, உள்நுறை, இறைச்சியென உருவகப் படுத்தி, அதனை உள்நுணர்வுகளின் வசமாக்கி, மொழியினால் மலரச்செய்து, பலநிலைகளில் பரிணமிக்கச் செய்துள்ளனர். இதனை,

“இயற்கை வருணனை மிகுந்து, சங்கப் பாடல்கள் விளங்கக் காண்கிறோம். இயற்கையைப் பாடுவதாகவே அமைந்த பாட்டுக்கள் போல சில தோன்றும். அவ்வளவு மிகுதியாக இயற்கை வருணனை விளங்குகிறது. ஆனால், உண்மை அதுவல்ல. மனிதரின் காதலைப் பாடுதலே அந்தப் பாட்டுக்களின் முதன்மை நோக்கம்”¹ என்று மு.வரதராசனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

அத்தகு சிறப்புமிக்க சங்கஇலக்கியத்தின் தனித்துவம் குறித்த செய்திகளை ஆராய்ந்துரைத்து விளக்குவதே இவ்வியலின் நோக்கமாக அமைகிறது.

1.1. சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்புகள்

உலகின் தொன்மை வாய்ந்த மொழிகளில், பொருள் பொதிந்த தனித்துவம் மிக்க நன்மொழியாக விளங்கும் செவ்வியல் மொழிதனில் இலக்கியப் பான்மைக்கு அடிநிலையாக அமைவது சங்கஇலக்கியப் பாடல்களாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சுவை புதியனவாகவும், வளம் மிகுந்த கற்பனை நிறைந்தும் அமையப்பெற்றுள்ளன. பாரதியாரின் கவிதைப்படி,

“சுவையுதிது பொருள்புதிது வளம்புதிது
சொற்புதிது சோதிமிக்க நவகவிதை”²

என்கிறார். இவை சங்கப்பாடல்களின் பெருமைமிகு விழுமியங்களுக்குப் பொருந்தக்கூடியனவாகும். மானுடலாளர்களின் அகப்புற வாழ்க்கை மட்டுமல்லாது, அரசர்களின் வாழ்வியல், அரசர்களுக்கான கடமைகள், அறிவுரைகள், இறைவனின் தன்மை, இயற்கையமைப்பு, சமூக மக்களிடத்து நிகழ்ந்துள்ள பரிவர்த்தனைகளின் வெளிப்பாடு என்றனைத்தின் நிரதிபலிப்புக் காட்சியாகப் புலவர்பெருமக்களின் கவித்திறமைக்கு ஏற்ப நல்லியல்பு மிகு சமுதாயத்தைச் சங்கப்பாடல்கள் காட்டியுள்ளனமைச் சிறப்பிற்குரியனவாகும். தொல்காப்பியர்,

“விருந்தே தானும்
புதுவது புனைந்த யாப்பின் மேற்றே”³

என்று சுட்டியுள்ளமை சங்கஇலக்கியப் பாக்களுக்குப் பெரிதும் பொருந்தக்கூடியனவாகும். சமயம் சாராத் தன்மையுடன் இயல், இசை, நாடகங்களின் கூட்டுப்பரிவர்த்தனைக்குப் பொருந்தி, இயற்கையுடன் ஒழுகும் காதல், ஒழுக்கம், கல்விக் கேள்வியின் சிறப்பு, மக்களின் ஆற்றல் சான்ற அறம், மீனியற்கை அல்லாத எதார்த்த நிகழ்வுகள், வாழ்வியலின் உண்மையை உரைத்தல், ஈகை, பகை, வீரம், புகழ் என்றனைத்தையும் விளக்கிடும் பான்மையுடையதாகச் சங்கஇலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன.

1.1.1. சங்க இலக்கியத்தில் உண்மைத் தன்மை

சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் உண்மை நிகழ்வுகளைக் கற்பனை கலந்து சுவையாகப் படைத்து, நிலைத்தத் தன்மையுடன் மக்களின் வாழ்வியலை இயல்பானதொரு மனநிலையில் பாடியுள்ளனர். அப்பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தின் தனித்தன்மையை எடுத்தியம்புகின்றன. இதனை,

“ஒடுங்கு ஈர்ஓதி, ஒன்றுதற் குறுமகள்
நறுந்தண் நீரள்; ஆர் அணங்கினளே
இணையள் என்று அவட்புளை அளவு அறியேன்
சில மெல்லியவே கிளவி
அனை மெல்லியள் யான் முயங்கும் காலே”⁴

என்று ஓரம்போகியாரின் பாடல்வரிகள் உண்மைத்தன்மான சமூகச் சூழலைக் காட்டுகிறது. தலைவார்ப்பட்ட தலைவியின் வகிர்ந்த கூந்தல், ஒளியுடைய நெற்றி, நறுமணம் மிக்க உடல் இவற்றைத் தன்னகத்தே உடையவளை வாரித் தலைவன் நெஞ்சோடு அணைக்குமிடத்து அவள் மேலும், மென்மை உடையவளாகிறாள் என்று கூறும்விதம் சங்கப்பாடலின் உள்ளம்நெகிழ்ந்த எதார்த்த நிகழ்வுகளை இதில் உணர முடிகிறது.

1.1.2. சங்கஇலக்கியத்தில் கருத்துப் பெறுமிடம்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கருத்துக்கள் மட்டும் இடம்பெறின், மனவெழுச்சித் தூண்டப்படுவதில்லை. கருத்துக்கள் கற்பனையுடன் சுவடி, கலை உத்தி திறன்கொண்டு (The Technical Element), நயமிக்க வார்த்தைப் பாட்டின் வழியாக, சூழலியல் பதிவுகளைக் காட்சிப்புகைவுகளாக்கிக், கருத்தின் வழி செம்மைச் சேர்த்துள்ளனர். இத்தன்மையினை,

“ஓரில் நெய்தல் கறங்க ஓரில்
ஈர்ந்தண் முழுவின் பாணி ததும்பப்
புணர்ந்தோர் புவணி அணியப் பிரிந்தோர்
பைதல் உண்கண் பணிவார்ப்பு உறைப்பப்
படைத்தோன் மன்ற அப்பண்பிலானள்
இன்ன தம்ம இவ்வுலகம்
இனிய காண்கிதன் இயல்புணர்ந் தோரே”⁵

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்வரிகளில் இயற்கையான வாழ்வியலைக் காணமுடிகிறது. உலகியலில் இன்பம், துன்பம் இரண்டும் கலந்து நிற்பதைப் பெண்களின் வாழ்வியலைச் சில பெண்கள் கணவனொடு சுவடிநின்று இன்பத்தையும், பலப்பெண்கள் கணவனைப் பிரிந்து நின்று கொடுமையான துன்பத்தையும் பெறுகின்றனர் என்பதையும் இவ்வுலக நியதியானது மிகவும் கொடுமையானது என்ற கருத்தினைப் பக்குடுக்கை நன்கணியார் என்ற புலவர் முன்வைக்கிறார். இக்கருத்து என்ஹென்றும் உலகவாழ்வியலில் பெண்மையின் நிலையைப் பறைசாற்றுகின்றது.

1.4. சங்க இலக்கியத்தில் கலை நுணுக்கத் திறன்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் யாப்பு முறைமை, சொல்லாட்சி, இனிமைப் பயக்கும் காட்சிகள், குறித்த சொல் – நினைத்த பொருள், அணிநலன்கள் என அனைத்துத் தன்மைகளும் சங்கப்பாடல்களில் நிரம்பியுள்ளன.

“சுடர்த்தொடிகு கேளாய்த் தெருவில் நாம்ஆடும்
மணற்சிற்பில் காலிற் சிதையா அடைச்சிய
கோதைப் பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
கோதக்க செய்யுந் சிறுபட்டி மேலோர் நான்”⁶

என்ற கலித்தொகைப் பாடலில் சொற்சாலமிக்கச் சொற்கள், குறித்த திறன்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஏதுவாகின்றன. கலித்தொகைப் பாடல் அனைத்தும் நாடகம் போன்று காட்சிப்படுத்தும் அமைவுப் பெற்றன. அதில் ஒன்று சான்றாகக் காட்டப்படுகிறது.

“அன்னையும் யானும் இருந்தேமா இல்லிரே
உண்ணு நீர்வேட்டேன் என வந்தாற் கன்னை
அடர்வெற்ற சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழாய்
தன்னை யறியாது சென்றேன் மற்றென்னை
வளை முன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
மன்னா யிவனொருவன் செய்ததுகா னென்றேனா
அன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னையான்
உண்ணுநீர் விக்கினா னென்றேனா அன்னையுந்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவாமற் றென்னைக்
கடைக்கணாற் கொல்வான் போல்நோக்கி நகைக் கூட்டஞ்
செய்தான் கள்வன் மகன்”⁷

என்னும் கலித்தொகைப் பாடலில் சுவைநயம், வெளிப்பாட்டு உத்தி, கலைநுணுக்கத் திறன், தலைவனின் குறும்பு, தலைவியின் சமயோசிதப் புத்தி ஆகியவை அனைத்தும் அழகியல் நோக்கோடு அமையப் பெற்றுள்ளமை சங்க இலக்கியத்தின் தனித்துவத்திற்கு ஒரு சான்றாகும்.

1.5. சங்கம் போற்றும் பக்திநெறி

உலகத்தினரால் உணர்ந்து ஒதுதற்கு அரியவனும் பிறைச் சந்திரனையும் கங்கையையும் சடையில் தாங்கியவனுமாகிய சிவபெருமானைப் போற்றிப்பாடும் தன்மையினைச் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது. தெய்வங்களை வழிபடும் முறைமை, தெய்வத்திற்கான மலர்கள், இயற்கையையும் இறைவனையும் இணைத்துப் பேசுதல், வெறியாட்டு நிகழ்வு என்றனைத்தும் பக்திநெறியின் வெளிப்பாடாகச் சங்கப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. மேலும், பக்தி நெறியின் சுவைதனைச் சங்கஇலக்கியத்தில் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஒன்றான திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகவழிபாடு அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளது. பேய் முதலான நம்பிக்கைகள் இருந்ததை நக்கீரர்,

“வெல்போர்க் கொற்றவைச் சிறுவ”⁸

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

திராவிடர்கள் தெய்வமாக முருகனை வழிபட்டுள்ளனர். வீர சுவர்க்கம் அடைந்தவர்கள் சிறுதெய்வங்களாகவும் பூதமாகவும் பகை மண்ணில் இறந்துபட்ட வீரர்கள் பேய்களாக உலாவருவதாகச் சித்திரித்துள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் சார்புநிலையற்ற இறைநெறியைக் காணமுடிகிறது.

1.5.3. திருமுருகாற்றுப்படைமில் முருக வழிபாடு

வெறியாட்டு நிகழ்த்தல், ஊர்தோறும்விழாக்கள் எடுத்தல், ஆடுகள் பலியிடல், முருகனின் ஆறுமுகங்கள், பன்னிரு கைகள் பற்றிக் கூறல், முருகன் சுப்பிரமணியனாக அவதரித்தல், முருகன் ஆரியக் கடவுளாக மாறியமை, முருகவழிபாட்டின் இறைமையை எடுத்தியம்புதல், மனிதர்களின் நிலையாமைக் கொள்கை ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துகிறது திருமுருகாற்றுப்படை.

“அருள்பெறவும் வெற்றியடையவும் பயிலப்படுவது
திருமுருகாற்றுப்படை”⁹

என அரங்க. சுப்பையா திருமுருகாற்றுப் படையைக் குறிப்பிடுகிறார். மனிதர்களை மாற்றியமைக்கும் இயங்கு சக்தியாக முருகப் பெருமானைச் சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டியுள்ளதன் வழி தமிழரின் கடவுளாக முருகன் இருப்பதைத் தெள்ளிதின் உணரமுடிகிறது. இந்த இறைநெறியைத் தொல்காப்பியத்திலும் காணலாம்.

1.5.1. தொல்காப்பியத்தில் இறைநெறி

தொல்காப்பியர் இறைவனை மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன் என்னும் நான்கு நிலைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”¹⁰

இதனில் வருணத் தெய்வத்திற்கு மட்டும் தொல்காப்பியர் பெயர் தந்துள்ளார். ஏனைய தெய்வங்களை அவற்றின் பண்புகளுடன் ஒப்பிட்டு முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற நிலத்திற்குரிய தெய்வங்களாகக் குறிப்பிட்டுள்ள தன் மூலம் பண்டைத் தமிழ் மக்களால் பின்பற்றப்பட்ட இறைநெறியை உணர முடிகிறது.

1.5.2. பத்துப்பாட்டு நூல்களில் இறைநெறி

பத்துப்பாட்டு நூல்களான சிறுபாணாற்றுப்படையில் 3 இடங்களில் சமயக் குறிப்பும், 10க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் இறைவன் பற்றிய குறிப்புகளும் உள்ளன. பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் முல்லைப்பாட்டிலும் பல்வேறு விதமான சமயச் செய்திகளும், மதுரைக்காஞ்சியில் 23க்கும் மேற்பட்ட இடங்களிலும் நெடுநல்வாடையில் இல்லுறைத் தெய்வங்கள், கடவுள் மரம், கடவுள் குன்றம் எனக் குறைவானதாகவும், குறிஞ்சிப்பாட்டில் பழந்தமிழர்களின் வழிப்பாட்டு முறையைக் கூறுமிடத்தும் இறைவன் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மேலும் பட்டினப்பாலையில்,

“கணங்கொள் கூளியொடு கதுப்பிருத் தசைஇப்
பிணந்தின் யாக்கைப் பேய்மகள் துவன்றவும்”¹¹

என்னும் இவ்வரிகள் கரிகாற்பெருவளத்தானால் பகைவர் நாட்டில் அழிக்கப்பட்டவர்கள் பேய்களாகவும், ஆவிகளாகவும் உலவுகின்றனர் என்ற நம்பிக்கையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

1.5.3. எட்டுத்தொகை நூல்களில் இறைமைக் கோட்பாடு

எட்டுத்தொகை நூல்களில் தலைவன், தலைவி கொண்ட காதலின் அதீத நிலையில் நிகழும் வெறியாட்டு, ஐந்திணைகளின் மரம், செடி, மலைகளில் தெய்வம் இருப்பதாகப் போற்றுதல், பேய், அணங்கு பற்றிய குறிப்புகளுடன் சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாக வழிபடல், வீரத்தின் தலைமகனாக முருகனைச் சுட்டல், நடுகல் வழிபாடு, இம்மை, மறுமை பற்றிய நம்பிக்கை, வினைக்கோட்பாடு இவ்வனைத்திலும் இறைவன், சங்க கால மக்களின் பக்தித் திறன் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் எட்டுத்தொகை நூல்கள் பற்றி,

“அகம், புறம் என்ற பாகுபாடும், அடிஅளவில் வேறுபாடும் கொண்ட எட்டுத்தொகை நூல்கள் சமயச் சார்பில் பெரிய வேறுபாடு இல்லை. சங்க காலத் தொடக்கத்தில் பாடப்பட்ட பாடலாயின் தமிழக வழிப்பாட்டு நெறி புலப்படும்”¹² என்கின்றார். அதுபோன்று ஊர் மன்றத்திலுள்ள கடம்ப மரத்தில் அச்சம் தரும் கொடுமை செயல் புரிபவரைக் கொல்லும் கடவுள் உள்ளது என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

“தெய்வம் அஞ்சல்”¹³

என்று கூறுகின்றார் மேலும்,

“நல்லன் என்றி ஆயின்

பல்இதழ் உன்கண் பசுத்தல் மற்று எவனோ”¹⁴

என்று ஐங்குறுநூற்றிலும்,

“பெருந்தோள் நெகிழி, அவ்வரி வாடச்

சிறுமெல் ஆகம் பெரும்பசப்பு ஊர

இன்னேமாக ஏற்கண்டு நாணி”¹⁵

என்று குறுந்தொகையிலும்,

“நல்அரை மராஅத்த கடவுள்”¹⁶

என்று மலைபடுகடாம் பாடலிலும்,

தெய்வம் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மேலும், கொடியவர்களைக் கொல்லும் தெறாஉம், வெறாஉம் என்ற சொற்கள் கடவுள் மீதான சங்க இலக்கிய மக்களின் நம்பிக்கையை உணர்த்துகிறது. தீமைச் செய்தார்க்கு அஞ்சுதல், நானிலம் போற்ற மனித நேயமிக்க மனிதனாக வாழ்வழிச்சொல்லல், பண்பாளனாக்கல் என அனைத்திலும் இறைவனின் மீதுள்ள நம்பிக்கை தான் முதன்மைப் பெற்றுள்ளது. இதனால் பேய், பூதம், அணங்கு முதலியவற்றிற்குச் சங்கத் தமிழின் அஞ்சி வாழ்ந்துள்ளான் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

1.5.6. நற்றிணையில் புலனாகும் இறைமை

தலைவன் மணம் செய்து கொள்ளாமல் காலம் நீட்டித்த விடத்து தலைவி வருந்துகிறாள். அதனால், பசலை ஏற்பட ஊரார் முருகக் கடவுள் வருத்தியதால் நோய் வந்ததென உரைக்கின்றனர். இதனைக் குற்றியனார் என்ற புலவர்,

“புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை

அன்னார் உன்னார் கழியின், பல்நாள்

.....

பிணி பிறிதாகக் கூறுவர்;

பாழி பிறிதாகல் பண்புமார் அற்றே”¹⁷

என்னும் நற்றிணைப் பாடலில் தலைவனால் உற்றப் பழியைப் பொறுத்து வாழ்தலைவிட இல்லறம் துய்த்து வாழ்தல் நன்று எனத் தலைவி கூறுமிடத்து முருகக் கடவுள் பற்றியச் செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது.

நற்றிணை முழுமையிலும் இயற்கையுடன் தொடர்புபடுத்தி இறைவனைப் பேசுகின்றனர். விண்மீனைத் தொழுதல், கடவுளுக்குப் பலியிடுதல், காக்கை பலியிடுதல், மன்றத்தில் உரையும் தெய்வத்திற்கு முதுகுயவனை நரபலியிடல் போன்ற அனைத்தும் தெய்வ நம்பிக்கை மீதான மூடநம்பிக்கையாகும், இவையாவும் இறை உணர்வுப் பற்றி நற்றிணைத் தரும் குறிப்புகளாகும்.

1.5.7. குறுந்தொகையில் இறைநெறி

தலைவன் வரைவு நீட்டிக்கத் தலைவிக்கு நோய் நீடிக்கிறது. மகளின் நோய்க்கு மனிதன் காரணமென்பதை அறியாத தாய், முருகனை நினைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்துகின்றாள். இதனை,

“மென்தோள் நெகிழ்ந்த செல்லல் வேலன்

வென்றி நெடுவேள் என்றும்”¹⁸

என்ற தீன்மதிநாகனின் பாடல்வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

1.5.8. ஐங்குறுநூற்றில் இறைநெறி

முருகன், இறைவன் பற்றிய குறிப்புகளைப் புலவர் பெருமக்கள்,

“வேலன், முருகு என மொழியும்”¹⁹

என்றும்,

“சூழம்பு உனக்களித்த புகர்முக வேலும்

இரும்பிணர்த் துறுகல் பிடிசெத்தல் தழுஉம்”²⁰

என்றும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களின் வழி சங்க கால மக்களின் பக்தி, தீங்கு செய்வதற்கு அஞ்சுதல், இயற்கையான நிழ்வுகளைக் கூட இறைவனின் செயல்களாக எடுத்துக்கொள்ளும் பாங்கு, எச்செய்கையில் ஈடுபடினும் அதற்கு முன்னரே இறைவனை வணங்குதல் என்ற அனைத்துக் கூறுகளையும் அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை, பரிபாடல், பதிற்றுப்பத்து போன்ற சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. மேலும்,

“விடி, துஞ்சுவன்ன பாறை”²¹

என்று கலித்தொகையிலும்,

“மருகு என மொழியுமாயின்

அருவரை நாடன் பெயர்கொல் அதுவே”²²

என்று குறுந்தொகையிலும் கடவுள் நம்பிக்கை பற்றிய பாடுபொருள்களில் அறம், தீய எண்ணங்களை மாற்றுதல், நல்வழிப்படுத்துதல் போன்ற நற்சிந்தனைகளை முன்வைப்பதாக இறைநெறி பாடப்பட்டுள்ளது. போற்றுதற்குரியதாகும். மேலும் நற்சிந்தனைகளைக் காட்சிப் படிநிலையாக்கல் மூலம் சங்க மக்களிடத்து வழங்கிய தெய்வநம்பிக்கையைப் பார்க்கமுடிகிறது.

1.5.9. சங்க இலக்கியத்தில் பூதம்

சங்க இலக்கியத்தில் முன்புநந்தமிழ், பின்புநந்தமிழ் என்னும் இருநிலைகளிலும் பூதம் என்ற சொல்லாட்சி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“பூதங்காக்கும் புகலருங் கடிநகர்”²³

என்று பட்டினப்பாலையிலும்,

“பூதங்காப்பப் பொலி கனந்தமிழி”²⁴

புறநானூற்றுப்பாடலிலும்,

“பூதம் புணர்ந்த புதிதியல் பாவை”²⁵

என்று நற்றிணையிலும்,

“அருந்திறன் மரபின் பெருஞ்சதுக் கமர்ந்த வெந்திறற் பூதம்”²⁶

என்று பதிற்றுப்பத்திலும், ஐம்பூதத்தையும் திருமால் படைத்துள்ளதாகப் பரிபாடலிலும் காண முடிகிறது. இயற்கையின் இயல்பினைப் பஞ்சபூதங்களாகக் கருதியுள்ளனர் என்பதை,

“ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கைப் போல”²⁷

என்று புறநானூற்று வரி குறிப்பிடுகின்றது.

கடவுள் நம்பிக்கையுடன் பேய், பூதம் பற்றிய நம்பிக்கைகள் சங்ககால மக்களிடத்து அதிகம் காணப்பட்டு. சங்கப் பாடல்கள் மண்ணுக்குள் எவ்வுயிரும் தெய்வமென்பதால் இயற்கையை இறைமையாக்கிப், பஞ்சபூதங்களைத் தெய்வமாக்கி வீரசுவர்க்கம் அடைந்தவர்களுக்கு நடுகல் நாட்டி, பகைநாட்டில் இறந்தோனைப் பேய் பூதம் என்றாக்கி, பெண்மையைப் போற்றுதலுக்கு உள்ளாக்கி, சாதீயம் நீக்கி, சமதர்மத்தை விதைத்த நற்சமூகத்திற்கான காரணிகளையும் காலத்தின் பகுப்புதனையும் காணமுடிந்துள்ளதோடு, ஏற்றமிகு சமுதாயம் என்று வரையறையும் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1.6. சங்க இலக்கியத்தின் பகுப்பு

கி.மு. 500 முதல் கி.பி. 100 வரை என சங்க இலக்கியத்தின் காலப் பகுப்பை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள்.

முதற்சங்கம்

இடம் : தென்மதுரை
பாடிய புலவர்கள் : 549
நூல்கள் : பரிபாடல், முதுகுருகு, முதுநாரை.

4400 ஆண்டுகள் இச்சங்கம் நிலைப்பெற்றிருந்ததைக் காண முடிகின்றது.

இடைச்சங்கம்

இடம் : கபாடபுரம்
பாடிய புலவர்கள் : 59
நூல்கள் : கலிகுருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலை,
அகவல்.தொல்காப்பியம்

3700 ஆண்டுகள் இச்சங்கம் நிலைப்பெற்றிருந்தது.

கடைச்சங்கம்

இடம் : உத்தர மதுரை
பாடிய புலவர்கள் : 59
நூல்கள் : நெடுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை,
நற்றிணை, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல்,
கலித்தொகை 1090 ஆண்டுகள் இச்சங்கம்
நடைபெற்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

“இம்மூன்று சங்கங்களும் இருந்ததற்கு இறையனார் அகப்பொருள் உரை மற்றும் இலக்கண நூல்களான அகத்தியம், தொல்காப்பியம் போன்றவை சான்றாகின்றன.”²⁸ எனத் தருமபுர ஆதீனக் கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது.

1.6.1. சங்கம் விளக்கம்

காதல் – காமம், அன்பு – உறவு, குடும்பம் – சுற்றம், போர் – அமைதி, தொழில் – வணிகம், ஆட்சி – மக்கள் என்ற பல்வேறு செய்திகளின் தொகுப்பாக சங்க இலக்கியம் காணப்படுகிறது. சங்கம் என்பதற்கு.

“சங்கு ஒலித்து ஒழுங்கு பெறும் அவை என்றும், சங்கம் வைத்து விளக்கம் பெறப்பட்ட இலக்கியங்கள் என்றும், சங்கம் வடமொழிச் சொல்லோ என்ற ஐயம் எழுவாருக்கு அது வடமொழிச் சொல்லன்று. ஸங்கம், ஸங்கமம் என்ற வடசொல் வேறு, தமிழில் வரும் சங்கம் வேறு”²⁹ என்று தமிழ்க்கூடல் இணையத்தளம் குறிப்பிடுகின்றது. இவை போன்ற செய்திகள் தமிழகத்தில் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்ததை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

1.6.2. சங்க இலக்கியப் பாக்களின் தரம்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வன்மை, மென்மை, வனப்பு, திறம், சிந்தனை, வாழ்வியல்கூறுகள் அனைத்திலும் உணர்ச்சி மிகுந்த தரம் இருப்பதைச் சங்க அகப்பாடல்கள், புறப்பாடல்கள் என இரண்டிலும் காணமுடிகிறது. இதனை,

“378 அகப்புலவோருள் ஒரே பாடல் பாடியமைந்த புலவோர் தொகை 249 எனில், படித்தோர் பெருக்கமும் பாடவல்லுநர் பெருக்கமும் சிந்தனைப் பரப்பும் செறிந்த தெளிந்த கல்வியும் சங்க காலத்து இருந்தமை புலப்படும்”³⁰ என்கிறார் வ.சுப.மாணிக்கனார். சங்கப் பாடல்களில் கிளர்ச்சிகள், புணர்ச்சிகள், பிற உணர்ச்சிகள் என்ற நிலையினோடு சூழல் சார்ந்த மனநிலை, உடல்நிலை, புலவர்களின் பாடும் ஆற்றல், இயற்கை அறிவு ஆகிய அனைத்தும் தரம் வாய்ந்த நிலையில் உள்ளன. இதனை,

“காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்
ஊர்துஞ்சு யாமமும் விடியலும் என்றுஇப்
பொழுதுஇடைத் தெரியின் பொய்யே காமம்”³¹

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் அள்ளூர் நன்முல்லையார் என்னும் புலவர் உண்மையான பிரிவென்பது தலைவன் தலைவியின் உள்ளத்திலில்லை. காலமும் இடமும்தான் அவர்களைப் பிரித்து வைக்கின்றன. இதில் காலை, மாலை, நள்ளிரவு, விடியற்பொழுது, பகல் என்றைந்தும் தலைவன் தலைவியைப் பிரிக்கின்றன என்று இயற்கையைக் காதலில் பொருத்திப் பார்த்துள்ளமை சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்புடைமைக்குச் சான்றாகும்.

1.6.3. சங்கப் பாடல்களில் புதுமைக் கூறுகள்

இக்கால இலக்கியங்களாகத் திகழும் சிறுகதை, நாடகம், கவிதை, இசை, திரைப்படம், சிற்பம், ஓவியம், போன்ற அனைத்திற்கும் காதல் கருத்துப் பொருளாக அமைந்து இவ்வுலக இலக்கியம் புதுமையாக்கம் பெறுதற்கு உந்துசக்தியாக இடம்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியர்

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை”³²

என்று கூறும் விதி அகத்திணையின் பாற்பட்டன. அகத்திணை உரிப்பொருளாக இடம்பெறும் புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் இவற்றின் காதல் பொருண்மைக்கு முதற்பொருள், கருப்பொருள் இரண்டும் வழிவகுத்து, புதுமையான இலக்கியங்கள் தோன்றிட வகை செய்துள்ளமையைப் பார்க்கமுடிகிறது.

1.6.4. சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கையும் காதலும்

சங்கப் பாடல்களில் காதலுக்கான இயற்கை அமைவு தன்னிச்சையாகக் காணப் முடிகின்றது. வீரம்மிக்க நிகழ்வுகளைப் பார்த்த தமிழன், தனது புறச்செய்கையால் வீரம் பெற்றிடும் நிலையில் வானோங்கிய மலை, மரம், ஓடும் புனல், பாலையின் அனல், நண்டு, குருவி, கிளி, மயில், மான், யானை, பசு என்ஹெல்லாம் இயற்கையை இரசிக்குமிடத்துத் தலைவியின் அழகு தலைவனின் மனத்தினுள் இயற்கையாய்ப் பொருந்தி நிற்பதைப் பார்க்கமுடிகிறது என்பதனை,

“நின்னே போலும் மஞ்ஞை ஆலநின்
நன்னுதல் நாறும் முல்லை மலர
நின்னே போல மாமருண்டு நோக்கு
நின்னே யுள்ளி வந்தனென்
நன்னுதல் அரிவை காரினும் விரைந்தே”³³

என்ற ஐங்குறுநூற்றின் பாடல்வரிகளால் அறிய முடிகிறது. மேலும், வினைவயிற் சென்ற தலைமகன், தான் மிக விரைந்து வந்ததற்குரிய காரணத்தைத் தலைவிக்கு,

மயிலின் சாயல் நின் சாயலையும், முல்லையின் மனம் நின் கூந்தலையும், மானின் மருட்சி உன் பார்வையையும் காட்டி, வேறொன்றையும் நினையாது யான் ஓடிவந்தேன் என்று உரைக்கின்றான். இதில் தலைவனின் உள்ளம் இயற்கையின்பால் ஈர்க்கப்பட்டுள்ளதோடு மட்டுமல்லாமல், அவை தலைவியின் நினைவுகளைத் தூண்டும் காதலாக அமைவதைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இவை இலக்கியப் படைப்பிற்கும் இயற்கைக்கும் உண்டான தொடர்பை விளக்குவது திண்ணமாகும்.

1.7. சங்க இலக்கியத்தில் அறிவியற் கூறுகள்

சங்க இலக்கியத்தின் தனித்துவத்தை விளக்குவதற்கு அறிவியற் கூறுகள் பெரிதும் துணைநிற்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தை உலக இலக்கியத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தோமானால், உலக இலக்கியத்தின் அடிநிலைக் கோட்பாடுகள் சங்க இலக்கியத்தினின்று பின்பற்றப் பட்டுள்ளதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

உலக இலக்கியங்கள் அறிவியற் இலக்கியமாக வடிவெடுத்ததற்குச், சங்கப் பாடல்களின் அறிவியற் கூறுகள் தனித்துவம் மிக்கவையாக நின்று வழிவகுத்துள்ளதை,

1. மழைக்கான அறிகுறி
2. தாவரத்திற்கு உயிர் உண்டு.
3. பஞ்சபூதங்கள் பற்றிய குறிப்புகள்
4. உளவியல் கோட்பாடு

போன்றவைகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

1.7.1. மழைக்கான அறிகுறி

சங்ககாலப் புலவர் பெருமக்கள் மழையின் வருகையைத் தம் பாடல்களில் உணர்த்துவதோடு, விலங்கினங்களின் கோட்பாடுகள், விலங்குகளின் தன்மைகள், அணுக்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளின் வழியும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

“நனைந்தலை உலகம் வளைஇ நேமியொடு

நீர்செல நிமிர்ந்த மால் போல”³⁴

என்று நம்புதனார் முல்லைப்பாட்டில் மழை தோன்றுவதற்கான அறிகுறிகளைக் குறிப்பிடுகிறார். திருமால் வாமன அவதாரமெடுத்து உலகம் போன்ற கரிய மேகம் கடல்நீரை முகர்ந்து மேலெழும்பிச் செல்லுமிடத்து மழையாகப் பொழிகிறது என்கிறார் புலவர்.

அறிவியல் முறைப்படி கடல்நீரானது மேகத்தால் நுகரப்பட்டுப் பின்பு குளிர்ந்த காற்றால் மழையாகப் பொழிவிக்கப்படுகிறது என்ற அறிவியற் கூறினைத் தீட்பமாகச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

1.7.2. தாவரத்திற்கு உயிர் உண்டு

இவ்வுலக உயிர்களின் இயக்கம் உயிர்த்தன்மையுடன் கூடிய பஞ்சபூதங்களின் பங்களிப்பால் ஆற்றல் வடிவில் வெளிப்பட்டு இயங்குகிறது. இவ்வியக்கத்தினை,

இங்கிலாந்து நாட்டின் இலண்டன் மாநகரில் 1925-ஆம் ஆண்டில் இந்திய அலுவலகக் கட்டடத்தில் நடைபெற்ற அறிவியல் அரங்கில் திரு.ஜெகதீஸ் சந்திரபோஸ் அவர்கள் தாவரங்களுக்கு உயிர் உண்டு என்பதை அறிவியல் முறைப்படி நிரூபித்தார். ஆனால், நம் பண்டைத் தமிழனான தொல்காப்பியர், மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கூறிய தாவர, விலங்கினங்களின் அறிவியற் வகைப்பாட்டு முறையும் உயிரியற் கூறுகளும் தமிழர்களின் ஆற்றல் சான்ற நுண்மான் நுழைப்புலத்திற்குச் சான்றுகளாகும். இத்தன்மையை,

“புல்லும் மரனும் ஓரறிவினவே

பிறவும் உளவும் அக்கிளைப் பிறப்பே”³⁵

என்று தொடங்கிய தொல்காப்பியர், உயிர்களின் மரபியல் கூறுகளை வகைப்படுத்திக் கூறுமிடத்து, தமிழனின் பேரறிவு உலகஅறிவினையே தம் கைக்குள் வசப்படுத்தியிருந்ததைப் பார்க்கமுடிகிறது. மேலும்,

தாவரங்களை உயிராக மட்டும் கருதாமல், தம் உடன்பிறப்பாகவும் கருதிய பாங்கினைச் சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. ஓரறிவுயிரானது தம் உடம்பினால் தொடுஉணர்வினால் அறிந்துகொள்ளும் தன்மை பெற்றன. புல்லும் மரமும் அதுவாக விளங்குகின்றன என்ற அறிவியல் முறைமையை விளக்கும் தொல்காப்பியர், பிறவும் உளவும் அக்கிளைப் பிறப்பே என்ற விடத்துத் தாமரையும், கழுநீரும் உள்ளன என்று நுணுகி ஆராய்ந்தறிந்த தமிழனின் அறிவு மரபியலில் தொடர்ந்து புலனாகிறது. மேலும்,

“நும்மினும் சிறந்தது நுவ்வை ஆகுவென்று
அன்னை கூறினள் புன்னையது சிறப்பே
அம்ம நானுதும் நும்மொடு நகையே”³⁶

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் தன் காதலன் அருகினில் வந்து பேசுமிடத்து, தலைவி நாணி விலகுகிறாள். தலைவன் காரணம் கேட்க, தலைவி தன் அன்னை புன்னை விதைையை விதைத்து, அச்செடி வளர்ந்ததும் உமன் தமக்கையாகக் கொள் என்றனள். ஆதலின் என் தமக்கை அருகிலுள்ளாள் என்று தலைவி கூறுவதைக் கேட்ட தலைவன் வியப்புறுகிறான். தாவரங்களை உயிராக கருதியது மட்டுமல்லாமல், உடன்பிறப்பாகவும் கருதிய உயர்வுமிக்கப் பான்மையைச் சங்கப்பாடல்களின் வழி உணர முடிகிறது.

1.7.3. பஞ்சபூதங்கள்

புமியானது சூரியனிடமிருந்து வெடித்துச் சிதறிய ஒரு பகுதியாக அமைந்துள்ளது. அப்பகுதிதான் காலந்தொட்டுச் சுழன்று வருகிறது. அதனில் வெப்பமில்லா ஆறிய மேற்பகுதியினில்தான் உயிரினங்கள் வாழ்ந்து வருகின்றன.

“பூமியின் மையப்பகுதியில் வெப்பம் ஆறாமல் இன்றும் இருந்துவருகிறது. இந்தப் பூமி தீ, மண், காற்று, நீர், ஆகாயம் என்ற பஞ்சபூதங்களினால் ஆனது”³⁷ என்ற இணையதள தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களின் கூற்று மிகவும் ஏற்புடையனவாகும். இக்கூற்றினைப் பட்டினப்பாலைப் பாடல்களில் மிகவும் நுட்பமாகக் காணமுடிகிறது. பஞ்சபூதங்களின் இயக்கம் உயிரியக்கமாக அமைவதோடு, உயிர் வாழ்வதற்கான ஆதாரத்தை வள்ளுவர் உரைத்தாற் போன்று, சங்கப் பாடல்களின் இயற்கை திணை அமைப்பு முறைகளிலும் பார்க்கமுடிகிறது.

1.8. சங்கப் பாடல்களில் உளவியல் கூறுகள்

உள்ளத்தின் இயல்புதனைக் கூறுவது உளவியல். சங்கப் பாக்களில் உவமை மற்றும் உள்ளுறைகளின் மேலேற்றிப் புலவர்கள் உளப்பாங்கினை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இதனை வ.சுப.மாணிக்கனார்,

“உள்ளுறை உடைய பாட்டு மலரணிந்த கூந்தல் போன்றது. இலக்கிய அழகை மிகுவிப்பதும் இயற்கை வனப்பும் உவமைத் தன்மையும் உள்ளப் பதிவும் நாகரிகப் பண்பும் புலமைக் கூர்மையும் உள்ளுறையால் விளங்கும்”³⁸ என்கிறார். சங்கப் பாடல்கள் யாவும் உளவியல் பாங்காக வடிவம் பெற்றுள்ளன. உள்ளத்தின் இயல்புதனை,

“Psychology is concerned with understanding the mind and the behaviour of the man”³⁹ என்ற இணையதளக் குறிப்பு மனிதர்களின் நடத்தையும் உள்ளத்தின் உண்மையையும் இயல்பாக எடுத்துரைப்பது உளவியலாகும் என்கிறது.

சங்கப் பாடல்களில் புலவர்களின் வெளிப்பாட்டுத்திறன் புலவர்களின் மனத்தினையும், தலைவன், தலைவி, பாங்கன், பாங்கி, தோழி, நற்றாய், செவிலி, கண்டோர் ஆகியோரின் கூற்றுமுறைப்படைப்பின் உளப்பாங்கினையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. இதனை,

“அதுகொல் தோழி காம நோயே!
வதிகுறு உறங்கும் இன்நிழல் புன்னை
உடைதிரைந் திவலை அரும்பும் தீநீர்
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
பல்இதழ் உன்கண் பாடு ஒல்லாவே”⁴⁰

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் தலைவியின் உள்ளத்தினை வெளிப்படுத்துகிறது. இப்பாடலின் புலவோன் நரிவெளுஉத்தலையார் தலைவியின் மனத்துன்பத்தைக் காட்டுகிறார். கடற்கரை நாட்டைத் தலைமையிடமாகக் கொண்ட தலைவன் நன்கு உறங்குகிறான். நான் மட்டும் தூக்கமின்றித் தவிக்கிறேன் என்பதை வதிகுறு உறங்கும் என்கிறார். “காதல் தொடக்கத்தில் கவர்ச்சியையும் பொலிவையும் காலப்போக்கில் அதந் தணியவையும் ஏமாற்றத்தையும் நேர்மாறுபடப் புலப்படுத்தும் உளஇயல்பு அறிவியலுக்கும் நடையியலுக்கும் பொருந்துவதாகும்”⁴¹ என்ற வ.சுப.மாணிக்கனார் கூற்று சங்கப் பாடல்களின் உளவியல் இயல்பினைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. இக்கருத்து உளவியல் ஆய்வுக்கு அடிப்படையானதோடு நினைந்து போற்றுதற்குரியதாகும். மேலும்,

“அருந்துயர் உழுத்தலின் உண்மை சான்மெனப்

.....

கடும்பகட்டு யானை நெடுமான் அஞ்சி

ஈரநெஞ்சம் ஒடிச்சேண் விளங்கத்

தேர்வீசு இருக்கை போல

மாரி இரீஇ மாறன்றால் மழையே”⁴²

என்ற நற்றிணைப் பாடல்வரிகளில் தலைவியின் உளவியல் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. கார்காலம் முடிந்தும் தலைவன் வராததைக் கண்ணுற்ற தலைவி, யான் இன்னும் இறக்காமல் இருக்கின்றேனா? இத்தகு, துன்பத்தை யான் பொறுத்தருள்வதேனா? என்று வாழ்வும் சாவுமின்றித் துயர்ப்படும் உள்ளத்தைக் காட்டுகிறது. இதனைப் போன்று.,

“வங்கா வரிப் பறைச் சிறுபாடு முணையின்

செம்பொறி அரக்கின் வட்டு நா வடிக்கும்

விளையாடு இன்நகை அழுங்கா, பால் மடுத்து

குன்றக் குறவனொடு குறுநொடி பயிற்றும்

துணை நன்கு உடையள், மடந்தை யாமே

வெம்பகை அருமுனைத் தண்பெயல் பொழிந்தென

நீர்இரங்கு அரைநாள் மயங்கி, கூதிரொடு

வேறு புலவாடை அலைப்ப,

துணை இலேம், தமிழேம் பாசறையேமே”⁴²

என்று நற்றிணைப் பாடலில் மதுரை மருதன் இளநாகனார் பகைமேற் சென்று போர்புரிந்து, வினைவயிற் பிரிந்த தலைவன் பாசறையில் காணும் காட்சி குன்றின் மீது காதலனும் காதலியும் விளையாடுதலைப் பார்த்து மனம் வருந்துகிறான். தான் பாசறையிலும் தலைவி ஊரினுமாக உள்ளவிடத்துக் கூதிரும் வாடையும் துணையின்மையை நினைவுப்படுத்த வருத்தம் மேலிடுகிறது என்பதில் தலைவனின் காதல் உளப்பாங்கு புலப்பட்டு நிற்கிறது.

1.9. சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் பெற்றிமை

ஒரு படைப்பை வாசிப்போனுக்குப் படைப்பின் கருத்தியல் மாற்றத்தை உண்டுபண்ணுதல் வேண்டும். இவ்வாறு, சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் கருத்து, காட்சி, காதல், பொருள், புணர்ச்சி எனப் படிப்போருக்கு நாணத்தையும் காதலையும் காமத்தையும் அளவுடையதாகவும் நெறியுடையதாகவும் கற்புடையதாகவும் செவ்வியல் பாங்கினொடு விளக்கியுரைப்பதாக அமைகிறது. இதனை,

“அகத்திணை கற்ற கணவனும் மனைவியும் பிறந்த உலகை மதிப்பர். எடுத்த உடம்பை மதிப்பர். கொண்ட மனத்தை மதிப்பர். ஒருவர் ஒருவர்தம் காம நாடிகளைப் புரிவர். காமக்குறைவு கடமைக் குறைவாம் என்று உணர்வர். வித்தில்லாக் காமப் பழுத்தை உண்பர். மெய்யின்பத்தை உயிரின்பமாகப் போற்றி ஒழுகுவர். அகத்திணை வாழ்க்கை அன்புத் திணை வாழ்க்கையாகக் காண்பார்”⁴⁴

என வ.சுப.மாணிக்கனார் தமிழ்க்காதல் என்னும் நூலில் குறிப்பிடும் கருத்தானது சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலுக்குச் சான்றாகும். பண்பாட்டுச் சிந்தனையில் பகலவனாகி, சாதி, சமயப் பூசல்களை வேரறுத்து, மனித இனமேன்மையைச் சுட்டி எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் அறத்தை விதைத்து, நல்லோர்களால் சூழப்பட்ட சமூகத்தை உருவாக்கி, உயிர்களுக்கு நன்மைதரும் உறுதிப்பொருட்களைப் படைத்து, மக்கள் நலனை முன்னிறுத்தும் அறநெறிதனை இயங்கவைத்த பெற்றிமைக் கூறுகளைச் சங்கப் பாக்களில் தெளிவுற அறியமுடிகிறது.

1.10. சங்கஇலக்கியத்தில் பொதுநலக் கொள்கை

மக்கள் நெறி பிறழ்மிடத்துச் சமுதாய மேன்மை நல்கி, உழைக்கும் நல்லோர் தோன்றிடுதற் கண்கூடாகும். அது போன்று நல்லோனாய்க் கடலுட் மாய்ந்த இளம்பெருவழியின் பாடல்கள் நன்னெறிகளாக அமைவுற்றதை, உண்டாலம்ம இவ்வுலகம் என்ற புறநானூற்றுப் பாடலின் வழி சமுதாய நல்லறவியலாரைக் காணமுடிகிறது.

“புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே”⁴⁵

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல், தான் வாழ்நாளத்தில் தன்னலம் கருதாப் பொதுநலச் சிந்தனையாளர்கள் இருப்பதினாலேயே இவ்வுலகம் நிலைத்திருக்கிறது என்ற செம்மாந்தக் கருத்தினை முன்வைக்கிறது. இதனையே வள்ளுவர்,

“அன்றறிவாம் என்னாது அறம்செய்க மற்றது
பொன்னுங்கால் பொன்றாத் துணை”⁴⁶

என்னும் திருக்குறளில் வாய்மை தவறாது அறநெறியுடனான வாழ்வை இளமை முதற்கொண்டு தொடர்ந்திட வேண்டும். அப்போதுதான் உயிரானது உய்திப் பெறும் என்கிறார்.

1.11. சங்கப் பாடல்களில் பொருளியல் கோட்பாடு

மனித மனங்களின் நுட்பம் சங்க இலக்கியத்தில் ஆழமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. காதல் இலக்கியங்களாக மட்டுமல்லாது காதலுடன் அறத்தை விதைத்திடும் செம்மாந்த நிலையினைச் சங்கப் பாடல்கள் பெற்றுள்ளன. பண்டைப் பெருந்தமிழனின் வாழ்வைச் சங்கப்பாடல்களில் கண்ணுற்றோமானால், நவநாகரிகச் சாற்பிணாடு பொருளாதாரத் திட்டமிடல், கருப்பு வணிகச் சந்தையாக அல்லாமல், அறநெறி வணிக மையமாகத் திகழ்ந்த நிலைதனை அறியமுடிகிறது. இதனை,

“அறநெறி பிழையாது ஆற்றின் ஒழுகி
குறும்பல் குழுவின் குன்று கண்டன்ன”⁴⁷

என்று பட்டினப்பாலை வரிகள் அறநெறி தவறாமல் பண்டங்கள் விற்கும் வணிகரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும்,

“தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடி
கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது
கொடுப்பதூஉம் குறை கொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்”⁴⁸

என்று அறநெறியுடைய வணிகத்தையே இவ்வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. வள்ளுவரும் அறநெறியுடைய வணிகத்தை,

“வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தமபோல் செயின்”⁴⁹

என்னும் குறளில் வாணிகத்தின் போது வணிகர்கள் மேற்கொள்ளுதற்குரிய நெறிகளைப் பயிற்றுவிக்கிறது. பிறர் பொருளைக் கொள்ள நினைத்து, தம் பொருளைக் கொடுக்க நினைத்தல் நல்ல வணிகம் ஆகாது என்கிறார். அறத்தின் தன்மையுடன் நடுவுநிலைமை வாணிகம் வணிகர்க்குத் தேவை என்பதைச் சங்கப்பாடல்கள் நன்றாக உணர்த்துகின்றன.

1.12. சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல் கொள்கை

உலக நன்மைக்கு ஏதுவாக, எக்காலத்திற்கும் பொருந்தக்கூடிய வல்லமைப் பொருந்திய அரசியற் கொள்கைகளைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் அறிவுறுத்தியுள்ளன. மக்களின் நலனைக் காத்தற் பொருட்டு, அறநெறியை முன்னிறுத்தி சங்கப் பாக்கள் பன்முகப் பான்மையில் இயக்கம் பெற்றதை,

“நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”⁵⁰

என்கிறது புறநானூறு.

இவ்வுலகினிற் மானுடம் சிறத்தற்கும் தழைத்தற்கும் மன்னரின் மாட்சிமையுடைய ஆட்சி இன்றியமையாதது. மன்பதைக் காக்கும் செங்கோல் அறத்தின் துணையுடன் மறத்தின் சிறப்புடன் அன்மனைத் தாங்கி நிற்கும் மணிமுடியாக மன்னரின் பண்புகள் மக்களின் ஒழுக்கமாகப் போற்றப்படும். சமூக எதிரொலிப்பினை இலக்கியங்கள் நமக்குக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இதனை,

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு

இறையென்று வைக்கப் படும்”⁵¹

என்னும் இக்குறளில் வள்ளுவப் பெருமகனார் பிறப்பினால் அரசுக் குடியில் பிறந்தாலும் ஆட்சி செய்யுமிடத்து அறநெறியைப் பின்பற்றி, மாட்சிமையுடனான ஆட்சி முதலாகப் பெறின், காப்பவன் அரசனானாலும் இறைவனாக மதிக்கப்பெறுவான் என்று கூறுகின்றார். இக்கருத்தினையே,

“குடிப்பொருள் அன்றுஉம் செய்தி கொடித்தேர்

நும்மோ ரன்ன வேந்தர்க்கு

மெய்ம்மலி யுவகைச் செய்யுமிவ் விகலே”⁵²

என்கிறது புறநானூறு. மேலும்,

“அறன்இழுக்காது அல்லவை நீக்கி மறனிழுக்கா

மானம் உடையது அரசு”⁵³

என்ற தெய்வப்பலரின் வரிகள் அரசினுடைய நெறிமுறைகளைக் கூறுகின்றன. தன்னுடைய தர்மத்தினின்று தவறாது, குடிமக்களிடம் பழிபாவங்கள் ஏற்படின் அதனை நீக்குதற்கு, அளவிற்கு அதிகமான தண்டனையின்றி பெருந்தன்மையுடையதாக இருக்கவேண்டும் என்கிறார். இச்சூழலியலைச் சங்ககாலத்தில் காணமுடிகிறது. மன்னன், மக்கள், அரசு, அரசியற் செயற்பாடுகள், மன்னனின் செயற்றிறம், மக்களுக்கான கடமைகள் அனைத்தும் அரசியற் தொகுப்பினுள் அடங்கும் என்று நினைத்துச் செயற்பட்ட முறையில், சங்ககால மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். இச்சிந்தனையை,

“நல்ல அரசியல் அமைப்பின்றி, நல்ல ஆட்சியின் துணையின்றி நல்ல மனிதனை உருவாக்கிட முடியாது”⁵⁴ என்ற பிளாட்டோவின் கருத்து ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. தனிமனிதப் பண்புகள், அரசு உருவாக்கம் போன்றவற்றில் நான்கு அல்லது ஐந்து மனிதர்கள் இடம்பெற்றுள்ளனர். இதனை,

“படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு”⁵⁵

என்கிறார் வள்ளுவர். சங்ககால மக்கள் அறத்தினை உரைத்தல், ஒம்புதல், காத்தல் என்ற வாழ்வநிலைகளில் மட்டுமல்லாது, உயிர் வாழ்வின் சிறந்த முறையே அறத்தொடு வாழ்தலினால் பயனுறுகிறது என்றெண்ணியுள்ளனர்.

மதுரைக்காஞ்சியில் அறத்தைக் காத்து, எடுத்துரைக்கும் அவையம் இருந்தது சுட்டப்பட்டுள்ளது. அவற்றினொடு,

“அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கி
செற்றமும் உவகையும் செய்யாறு காத்து
ஞெமன் கோல் அன்ன செம்மைத்து ஆகி
சிறந்த கொள்கை அறம்கூறு அவையமும்”⁵⁶

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அறம் கூறு அவையத்தினோர் 1. முன்செற்றம் 2.உவகையில் பிறழாமல், 3.பகை, 4.நட்பு, 5.நொதுமல் இவையெல்லாம் இல்லாமல் ஒப்பக் கருதும் நடுவுநிலையாளர்களாக நீதியினை உரைத்திடும் உண்மையுள்ளவர்களாக இருந்துள்ளனர். இத்தகைமையை,

“செஞ்சாந்து எறியினும், செத்தினும், போழினும்
நெஞ்சு ஓர்ந்து ஓடாநிலைமை, அது
காமம், வெகுளி, மயக்கம் நீங்கியோர் கண்ணே
நிகழ்வது”⁵⁷

என்கிறது தொல்காப்பியம். அறம் சார்ந்தும் வாழ்வியலை அறமாகக் கொண்டு வாழ்ந்திடும் அரசுடைமை இருப்பின் மக்கள் நெஞ்சங்களில் அறம் நீங்காமல் நிறைந்திருக்கும். அதன் வழியில் மலரும் இலக்கியங்கள் அறம் சார்புடையனவாக நிலைபெற்றிருக்கும் என்பது திண்ணமாகிறது.

சங்ககாலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் அரசுடைமை, மக்களின் வாழ்வியல், இலக்கியம் கற்பிதம் செய்யும் அறம் என்ற முறைகளின் வழியே படைக்கப்பட்டுள்ளன. அறத்தின் மேன்மை ஒருவனைச் சான்றோனாக்கிடும் என்பதையறிந்த வள்ளுவர்,

“சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால்

கோடாமைச் சான்றோர்க்கு அணி”⁵⁸

என்ற குறளின் வழி உணர்த்தியுள்ளார். மேலும்,

“உறந்தை அவையத்து, அறம் நின்று நிலையிற்று”⁵⁹

என்று புறநானூற்றிலும்,

“மறைகெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து

அறம் கெட அறியாதாங்கு”⁶⁰

என்று நற்றிணையிலும் அரசு, அரசின் செயல்பாடுகள், சான்றோர் நிறைந்த அவை, அவையகத்தின் அறம், மக்களின் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் சங்கப் பாடல்களில் அழகுறக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இத்தகு அறம் சார்ந்த கருத்துக்கள் இன்றைய அரசியலமைப்புக்கும் உலக அரசியலுக்கும் அடித்தளமாக அமைவதோடு,

“....முச்செய்கையான

மண்ணை அழித்தலும் மண்ணைக் காத்தலும் ஆம்”⁶¹

என்ற சிலப்பதிகார வரிகளின் மூலம் மன்னருக்குரிய செய்கைகள் நினைவுட்டப்படுகின்றன. அண்ணை அழித்தல் மட்டுமின்றி, மண்ணைக் காத்தலின் அவசியம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. மணிமேகலையில் சாத்தனார்,

“கோணிலைத் திரிந்திடிற் கோணிலை திரியும்
கோணிலைத் திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும்
மாரிவறங் கூறின் மன்னுயி ரில்லை”⁶²

என்பதில் ஒரு நாடு சிறக்க நல்லாட்சி அவசியம் என்பதனோடு, நீதியைத் தவறிடும் மன்னனுக்குரிய நீதியை உணர்த்துவதற்குச் சங்கப்புலவர்கள் தவறியதில்லை என்பதை இதன்வழி அறியமுடிகிறது.

1.13. அரசனை அறத்தால் திருத்திய சங்கப் புலவர்கள்

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்னும் மன்னன், வள்ளல் திருமுடிக்காரியின் குழந்தைகளைக் கவர்ந்து சென்று யானைக்காலில் இட்டுக் கொல்ல முற்பட்ட போது, கோவூர்கிழார் என்னும் புலவர் அவரின் முன்னோர் இயல்பினையும் பண்பாட்டையும் எடுத்துக்கூறி, கிள்ளிவளவன் தவறுசெய்யாமல் காப்பாற்றிய நிகழ்வுதனைச் சங்கப்பாடலில் காணமுடிகிறது. அதுபோன்று,

“அறிவுடை வேந்தன் நெறிஅறிந்து கொளினே
கோடியாத்து, நாடு பெரிது நந்தும்
யானை புக்க புலம் போல
தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே”⁶³

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வழி சான்றாண்மை மிக்க வேந்தர்கள், நெறிபிறழாது நடக்குமிடத்து நாடு மிக்கதொரு மேன்மை அடையும். நெறியிற் பிழையுண்டாயின் அறம் கெடும், மறம் கெடும், மக்களின் வாழ்வியல் கெடும். இதனைச் சங்கப் புலவர் பெருமக்கள் நன்குணர்ந்துள்ளனர்.

மன்னன் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி முறை தவறிக் குடிமக்களை வருத்தி வரிவாங்க முற்பட்டவிடத்து, அச்செயல்தனைச் சங்கப் புலவன் தனது பாடலில் உவமையின் வழிக் கண்டித்து, அவன் தவறை மன்னனுக்கு உணர்த்தியமை சாலச்சிறந்ததாகும்.

1.14. மக்களுக்கான அறிவுரை

மன்னனை நல்வழிப் படுத்தற்கு அறிவுரை பகர்ந்திடும் சங்க இலக்கியங்கள், அறம் சார்ந்த வழியில் மக்களை வழிநடத்திச் செல்வதற்கு மிகுந்த துணைபுரிகின்றன. இவ்வறத்தின் நிலைப்பாட்டினை,

“உண்பது நாழி, உடுப்பவை இரண்டே

பிறவும் எல்லாம் ஓர் ஒக்குமே”⁵⁴

என்று புறநானூறு உணர்த்துகிறது. மன்னனுக்கு மட்டுமல்லாமல், மக்களுக்கான வாழ்வியலறம் உணர்வாக, வாழ்வாக, அறிவுரையாகப் பகரப்பட்டுள்ளது. மக்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டுவதுடன், துணிந்து செயல் படுங்கள் இரக்கம் காட்டுங்கள், உதவி செய்யுங்கள் அவை தங்களை மட்டுமின்றி, தங்களைச் சார்ந்து நிற்பாரையும் மகிழ்விக்கும் மகிமைப் பெற்றது என்ற அனுபவத்தை உரைத்திடும் வல்லண்மை உடையதாக விளங்கியுள்ளது. இதனை,

“செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்பேன் எணினை தப்புந பலவே”⁵⁵

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றன. மிக்க செல்வத்தினைப் பெற்றவர் ஈதல் தன்மையினால் நல்லதொரு உள்ளப்பாங்கினைப் பெற்றுள்ளதோடு, புகழ்பெற வாழ்ந்துள்ள உயர்ந்த பாங்கினையும் காணமுடிகிறது. அவ்வாறின்மையால், வாழும் மக்கள் கீழோர்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளனர். வள்ளுவர்,

“இரத்தலின் இன்னாது மன்ற நிரப்பிய

தாமே தமிழார் உணல்”⁶⁶

என்கிறார். மனிதர்கள் தாம் ஈட்டியப் பொருளைப் பிறருக்கு அளிக்காமல், தான் மட்டும் வைத்து உண்ணும் சுயநலம் பெற்றவன் யாசித்து வாழும் கீழ்த்தன்மையுடையான் என்கிறார்.

1.15. சங்கப் பாடல்களில் உவமை நலம்

கற்பனை உணர்ச்சி கலந்த ஒன்றாகக் கவிதைகள் உள்ளன. இதனை கவிஞர் ஷெல்லி,

“Poetry in a general sense may be defined as the expression of imagination.”⁶⁷

என்று கவிதைக்குப் பொதுவிளக்கம் அளித்துள்ளார். தமிழ் நூல்களில் கற்பனையென்பது அணியைத் தழுவியமையக்கூடிய ஒன்றாகும். சங்கப் பாக்களில் இடம்பெறும் உளவியல் பாங்கு உவமையணி வாயிலாக வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது. பிறஅணிகள் நின்னர் தோன்றியவை. உவமையணியானது தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டு பயின்று வந்ததை அதன் சூத்திரங்கள் வழி பார்க்க முடிகிறது.

“வினை பயன் மெய்உரு என்ற நான்கே

வகைபெற வந்த உவமத் தோற்றம்”⁶⁸

“விரவியும் உருஉம் மரபின என்ப”⁶⁹

என்னும் இந்நூற்பாக்கள் உவமை பற்றிக் கூறுவன. என்பதில் அவருக்கு முன்னுள்ளவர்கள் சுட்டியமையைக் குறிக்கிறது. உவமையின் சிறப்பு யாதெனின்,

“புலனல்லாதன புலனாதலும் அலங்காரமாகிக்
கேட்டார்க்கு இன்பம் பயத்தலும்”⁷⁰

என்ற அ.கலியபெருமானின் கூற்று ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. சங்க பாடல்களில் இவ்வுவமை அழகுற வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. கன்னியின் முகம் காணாதவனைப் போல், ஒருவன் தரும் உவமை தாமரை போல் வான்முகத்துத் தையலின் என்று கூறுமிடத்துச் சொற்கள் அலங்காரமாகி நிற்கின்றன. உவமஇயலில் உள்ள நூற்பாக்களுக்கு இளம்பூரணர் விளக்கம் தருமிடத்து உவமைத்தொகை, உருவகம் ஆகியவை புலனாகின்றன.

“அணிகளுக்குள் ஆதாரமாய் இருப்பது உவமை; நிற அணிகள் எல்லாம் அதிலிருந்து நிறப்பன. உருவகம் போன்ற அணிகலனின் வித்து உவமஇயலில் உள்ளது.”⁷¹

இதனைப் பிற்காலத்தை உரையாசிரியர் பரிதிமாற்கலைஞர் குறிப்பிடும்போது உவமையை நடிகையாகக் குறிப்பிடுகிறார். எல்லா அணிக்கும் ஒப்புமையே அடிப்படை என்பதை,

“பண்பும் தொழிலும் பயனும் என்றிவற்றின்
ஒன்றுப் பலவும் பொருளொடு பொருள் புதைத்து
ஒப்புமை தோன்றச் செப்புவ துவமை”⁷²

எனத் தண்டியலங்காரம் நுவல்கிறது. இயற்கையில் காணப்பெறும் தாவரங்கள், விலங்குகள் மட்டுமல்லாமல் அவற்றைப் பயன்படுத்தி வரும் மனிதன், பஞ்சபூதங்களின் தன்மை, சொல்லற்கரிய வளங்கள், நல்லறம், இல்லறம், சொல்லறம் என்னும் தலையாய அறங்கள் அனைத்தும் இன்னாதவை செய்தார்க்கும் இனியவே செய்திடும் திறன் முதலியன சங்கப் புலவர்கள் உவமையின்வழி காட்டியுள்ளனர்.

1.16. உவமையின்வழி உளவியல்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அமைவுப்பெற்றுள்ள உவமைகள், மனித மனங்களின் உளவியற் செயற்பாட்டைக் காட்டுவனவாக இடம்பெறுகின்றன. இத்தன்மையை,

“நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாரும் மாந்தர்க்கு
இனத்தியல்ப தாகும் அறிவு”⁷³

என்று வள்ளுவர் சுட்டியுள்ளார். இதனில் நீர், நிலம் என்றிரண்டும் காதலர்களின் ஒன்றுபட்ட உள்ளத்திற்குக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைப் போன்று,

“கடலன்ன காமம்”⁷⁴

“புலத்தலின் புத்தேள் உலகு”⁷⁵

என்பனவற்றில் நிலத்தொடு நீர்கலந்தாற் போன்று ஒன்றுபட்ட காதலர்கள் ஊடுதல் போன்று சிறந்த இன்பம் தேவருலகிலும் இல்லை என்கின்றனர். இதனில் வள்ளுவரின் உளப்பாங்கு வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. சங்க இலக்கியத்தில்,

“மணிமலைப் பணைத்தோள் மாநில மடந்தை
அணுமுலைத் துயல்வருஉம் ஆரம்போல
செல்புனல் உழந்த சேய்வரல் கான்யாற்றுக்
கொல்கரை நறும்பொழில் குயில்குடைந்து உதிர்த்த”⁷⁶

என்று சிறுபாணாற்றுப்படையில் மூங்கில் தோளை உடைய நிலமகளின் மணிமலையாகிய கொங்கைகளின் மேல் கிடந்து அசையும் முத்துமாலை போன்ற ஆறு, நீர்வற்றியதால் நின்று வருந்துதலைச் செய்யும் காட்டாற்றின்கண் பூம்பொழில் விளங்குகிறது என்னுமிடத்து பெண்மையின் அழகுநலம் இயற்கையாகிய நிலமகளின்வழி உவமையாக்கப்பட்டுள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது. இதில் உவமையின்வழி புலவர் பெருமக்களின் கற்பனை புலப்படுகிறது.

1.16.1. இயற்கையும் உவமையும்

கயமனார் என்னும் சங்கப்புலவர் தம் பாடல்களில் இயற்கைக் காட்சியினைத் தம் கற்பனைத் திறத்தால் வளப்படுத்தியிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

“பாரடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்
இனமீன் இரும்புழி ஓதம் மல்குதொறும்
கயம்மூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்”⁷⁷

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல்வழிக் காணமுடிகிறது. திரண்ட காம்புகளை உடைய நெய்தல் மலரானது பசுமையான இலைகளுக்கு நடுவில் உள்ளது. மிகுந்த மீன்கள் உள்ள இக்குளத்தில் வெள்ளம் அதிகரிக்கும் போதெல்லாம் சுழியில் சிக்கித்தவிக்கும் நெய்தல் மலர்களைப் பார்க்குமிடத்துக், குளத்தில் மூழ்கி நீராடி விளையாடும் பெண்களின் கண்களை ஒத்தது என்கிறார். இவற்றைப் போன்று புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்,

“தாமரைப் பூத்த தடாகத்திலே - முகத்

தாமரை தோன்ற மூழ்கிடுவாள்”⁷⁸

என்னும் இப்பாடல் வரிகள் சங்கப் பாக்களை ஒத்துள்ளமையால் இங்கு நினைவுசுரத்தக்கன. இவை போன்று குறுந்தொகையின் முதற்பாடலான,

“செங்களம் படக்கென்று அவுணர்த் தேய்த்த

செங்கோல் அம்பிற் செங்கோட்டு யானைக்

கழல்தொடிச் சேஎய் குன்றம்

குருதிப் புவின் குலைக்காந் தட்டே”⁷⁹

எனங்பதில் தலைவன் கொண்டு வந்துள்ள சிவந்த நிறமுடைய செங்காந்தள் மலர்கள் எளிதில் கிடைக்கக்கூடியவை. முருகன் அவுணர்களைக் கொண்டு குவித்ததால், இம்மலையானது, கொத்துக்களாகப் பூத்து விளங்கும் சிவந்த மலர்களை உடையது. இந்நிலையில் சிறிய பொருளான மலரைக் கொடுத்து, எம் தலைவியாகிய பெரிய பொருளை அடைய நினைப்பது பொருத்தமானதன்று எனத் தோழி உரைக்குமிடத்துச் செங்காந்தள் மலர்களுக்கு முருகனின் போர்த்திறம் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது.

1.16.2. உவமையில் அழகுணர்வு

புலவர்கள் இரசித்தற்குரிய மனநிலையை அழகுணர்வாகக் காட்டியுள்ளனர். இயற்கைக் காட்சிகளின் அழகான வருணனை கற்பனைத் திறத்திற்குச் சான்றாக அமைவதுண்டு. சங்க இலக்கியம் முழுமையிலும் அழகுணர்வுக் காட்சிகள் அதீத அளவில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பொருநராற்றுப்படையில் பாடினியின் அழகை முடத்தாமக்கண்ணியார்
கேசாதிபாத வருணனையாக இயற்கையுடன் ஒப்பிட்டுள்ளமை அழகுநயத்துடன்
காட்சியளிக்கிறது.

“அறல்போல் கூந்தல், பிறைபோல் திருநுதல்
கொலைவில் புருவத்து, கொழுங்கடை மழைக்கண்
இலவுஇதழ் புரையும் இன்மொழித் துவர்வாய்
பலஉறு முத்தின் பழிதீர் வெண்பல்,
மயிர்குறை கருவி மாண்கடை அன்ன”⁸⁰
என்னும் இவ்வரிகள் பாடினியின் அழகைச் செப்புவன.

1.16.3. உவமையில் இல்லறம்

ஒத்த அன்புடைய தலைவனும் தலைவியும் தம்முள் அனுபவிக்கும் இன்பம்
பிறரிடம் கூறுதற்கியலா. அத்தன்மையை உவமையின்வழி செப்புதல் பண்டைத்
தமிழரின் மரபுசார்ந்த பண்பாட்டின் அடையாளமாகும்.

“செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே”⁸¹
என்னும் குறுந்தொகை வரிகளும்,

“காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்
ஊர்துஞ்சு யாமமும் விடியலும் என்றுஇப்
பொழுதுஇடைத் தெரியின் பொய்யே காமம்”⁸²
என்னும் அள்ளூர் நன்முல்லையாரின் வரிகளும்,

உண்மையான பிரிவென்பது தலைவன் தலைவியின் உள்ளத்திலில்லை. காலமும், இடமும் தான் அவர்களைப் பிரித்து வைக்கின்றன என்னுமிடத்துத் தலைவன் தலைவியின் அன்புநிறைந்த வாழ்விற்குக் காலை, பகல், மாலை, நள்ளிரவு, விடியற்பொழுது என்ற ஐந்தும் இடையூறு விளைவிக்கின்றன என்பதை அழகுபட ஆராய்ந்துள்ளார்.

இத்தகு, சங்க இலக்கியத்தின் பெற்றிமைக்கு அக்கால மக்களின் வாழ்வியல், பண்பாடு, நாகரிகம், போன்றவை வெளிக்கொணரப்படும் உத்தி முறைகளில் ஒன்றாக உவமை உள்ளதென்பதைக், கற்பனைத் திறத்துடன் தெற்றன விளக்கியுள்ளனர் புலவர் பெருமக்கள்.

1.17. பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்

தன்னிகரில்லாத் தனிப்பெருமை பெற்ற பண்பாடு தமிழனுக்குரியது. பண்பாட்டின் சுவையுணர்வினை நடை, உடை, பாவனை என்ற புறச் செயல்களின் வழி மட்டுமின்றி, அகச்செய்கைகளான அன்பு, இரக்கம், கருணை, பொறுமை, ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், ஈகை என்றனைத்தின் வழியும் காணமுடிகிறது. பண்பாடு பற்றி வள்ளுவர் கண்ட பண்பாட்டு மானுடவியலின் கட்டுரை ஆசிரியர் ஞானத்தாய் குறிப்பிடுகையில்,

“பண்பாடு என்பது மிகவும் இணக்கமுற்ற
ஒருங்கிணைந்த ஓர் ஒன்றியம்”⁸³

என்கிறார். சங்க காலச் சமுதாயம் சாதி, சமய, இனமொழி என்று எல்லாம் கடந்த நிலையில் மேலோங்கி நிற்கிறது. பண்பாட்டின் ஒரு கூறாக, “உடலைப் பற்றிய நன்னிலை, மனதைப் பற்றிய நிலை, பேச்சில் இனிமை இவையெல்லாம் பண்பாட்டில் அடங்கும்”⁸⁴ என்பார் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார். இத்தகு கூறுகளைச் சங்கப் புலவர்கள் நாகரிகம் என்று குறித்துள்ளனர்.

1.17.1. பண்புடையோர்

மானுட இனத்தின் உயர்பண்புகளால் அமைவது பண்பாடு. அவ்வுயர்ப் பண்பு அற்றோனைக் காட்டுமிராண்டி, மிருகம் என்று குறித்துள்ளனர்.

“பண்பாடு என்ற சொல்லுக்கு ஆங்கிலத்தில் Culture என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. Culture என்பது எண்ணங்கள், உணர்வுகள், இயல்புகள், மதிப்பீடுகள், குறிக்கோள்கள், செயல்கள் என்ற எண்ணற்ற தன்மைகளை உள்ளடக்கியது”⁸⁵ என்கிறார் வே.முத்துலக்குமி.

சங்க காலத்தில் பண்பட்ட மனிதர்களைக் காண முடிந்துள்ளது. அகப்பண்பினைப் பண்பாடு உணர்த்துமிடத்துப் புறச்செய்கையைக் குறிக்க நாகரிகம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பண்பாடு என்ற சொல்லாட்சி இலக்கியங்களில் காணப்பெறவில்லை. ஆனால் பண்பு, பாடு என்னும் சொற்கள் தமிழிலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளன என்பதை,

“பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகல்”⁸⁶

என்று கலித்தொகையிலும்,

“பாடறிந் தொழுகும் பண்பி னாரே”⁸⁷

என்று புறநானூற்றிலும்,

“பயனும் பண்பும் பாடறிந் தொழுகலும்”⁸⁸

என்று நற்றிணை வரிகளாலும் அறியமுடிகிறது. பண்பு - நல்லொழுக்கம் என்றும், பாடு - குறிப்பறிந்து ஒழுகல் என்னும் பெருமைமிகுப் பொருளில் பெரும் பாண்மையாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

“பண்படுவது, பண்படுத்துவது பண்பாடு ஆகும். பண்படுத்தல் என்பது சீர்ப்படுத்துதல் எனப் பொருள்படும்”⁸⁹ என்கிறார் வே.முத்துலக்குமி.

மக்கள் வாழ்வியலின் நெறிமுறை சார்ந்த நுண்ணியப் பொருண்மையை உணர்த்தும் பண்படும் சொல் பண்பாடாகும்.

1.17.2. பண்பாடும் நாகரிகமும்

சங்க காலத்தில் பண்படுத்துதல் என்ற தலையாய நோக்கினோடு, மக்களின் ஒழுகலாறுகளை நற்பண்புகளுக்கு உள்ளாக்குவதற்குப் பண்பட்ட மொழி, மனிதர்கள், சமூக அமைப்பு, இலக்கியம் என இருந்துள்ளன.

பண்பட்ட சான்றோரின் இயல்புதனைச் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிவதுடன், தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியோராக வாழ்ந்த தகைமையை இப்பாடல் விளக்குகிறது.

“உண்டா லம்மனிவ் வுலக மிந்திரர்
அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனக்
தமிய குண்டலு மிலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்ச வதஞ்சிப்
புகழுனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்விலர்
அன்னமாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுந் குண்மை யானே”⁹⁰

என்ற புறநானூற்றுப்பாடல் வரிகள் புகழெனின் உயிரையும் கொடுக்க நினைத்து, பழியெனின் உலகமே கிடைக்கப்பெறுவதாக இருப்பின் கொள்ளாப் பான்மையினைக் காணுதற்குரியது. இத்தகுப் பண்புதான் உலக நிலைபேற்றுக்கு வழிவகுத்துள்ளது.

1.18. உலக மக்களுக்கான நியதி

மானுட இனத்தின் உயர்ப் பண்புதனை உலக மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் களஞ்சியமாக, சான்றாண்மை மிக்க செந்நெறியைப் புகட்டி, நாட்டின் இறையாண்மையைக் காப்பாற்றவும், உலக மக்களின் மனத்தினுள் அறிவையும் உயர்வையும் விதைத்து, திறவோராகவும் அறவோராகவும் மாசற்றோராகவும் பெரியோராகவும் பண்பட்டவராகவும் மாற்றும் வல்லமை மிக்க வரிகளைச் சங்க இலக்கியம் தொகுத்துரைத்துள்ளது.

“ஆற்றுதல் என்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
 போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
 பண்வெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்
 அன்வெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை
 அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்
 செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாஅமை
 நிறைவெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை
 முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர் வெளவல்
 பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்”⁹¹

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அறிவு, செறிவு, நிறை, முறை, பொறை ஆகிய பண்புகளை மக்களுக்கு உணர்த்துகின்றது.

நற்பண்புகள் உடைய சான்றோராக வாழ்தற்கு இந்நெறிகளைக் கடைப்பிடித்தால் சீர்மைத் தன்மை எய்திடமுடியும் என்பது சங்ககால மக்களின் நம்பிக்கை. இதனை வள்ளுவத்தில்,

“சென்ற விடத்தாற் செலவிடாத் தீதொஃஇ
நன்றின்பால் உய்ப்ப தறிவு”⁸²

என்றுரைக்கப்படுகிறது. ஒருவரின் சிந்தனையாற்றலை வளர்த்து உள்ளத்தைப் பயன்படுத்தும் தன்மையை உரைப்பது. தீமையை நீக்கி, நன்மையைப் போற்றும் நல்லியல்பை உருவாக்கிடும் அறத்தை, உதவும் மனப்பாங்கினைத் (Altruism) தான் சமுதாய மேம்பாட்டின் அடிப்படை என்கின்றனர்.

சங்கப் புலவர்களுக்குச் சமுதாயப் பங்கேற்றலில் அதீத ஈடுபாடும், செயலாற்றுதற்கான தீவிரத்துடன் ஒருமைப்பாட்டினை வளர்த்தல் (Reach consensus to take action), சமூகச் சிக்கல்களுக்குத் தீர்மானம் எடுத்தல் (Decision Making), எதிர்வுக் கூறல் (Forecasting) ஆகியன பற்றிய எண்ணக் கருக்களைச் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இதனை,

“பிறர்க்கென முயலும் பேரருள் நெஞ்சம்”⁹³

என்று நற்றிணையும்,

“தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்”⁹⁴

என்று அகநானூறும்,

“தமக்கென முயலா நோன்றாட்

பிறர்க்கென முயலுநர்”⁹⁵

என்று புறநானூறும்

சமூகத்திற்கு விழிப்புணர்வையும் (Awareness), உணர்வூட்டத்தையும் (Sensitize) தருகின்ற பண்பாளர்களைக் கொண்டுள்ளது சங்கச் சமூகம். அப்பண்பாளர்கள் பற்றிக் கலித்தொகை,

“

பிறர்நோயும் தம்நோய் போற்றி அறனறிதல்

சான்றவர்க்கு எல்லாம் கடன்”⁹⁶

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. மேலும்,

“பிறகுறு விழுமம் பிறரும் நோப

தம்முறு விழுமம் தமக்கோ தஞ்சம்”⁹⁷

என்றரைக்கிறது அகநானூறு. நன்மைகள் ஓங்கித் தீமைகள் குறைந்து, தவறுகள் நீங்கப்பெறும் சமூகத்தைச் சான்றோர்கள் வாழ்ந்திட்ட காலங்களில் காணமுடிகிறது. இதனைச் சிலம்பில்,

“சான்றோரு முண்டுகொல் சான்றோரு முண்டுகொல்

ஈன்ற குழவி எடுத்து வளர்க்குறாஉம்

சான்றோரு முண்டுகொல் சான்றோரு முண்டுகொல்”⁹⁸

என்று மதுரை மாநகர வீதிதனில் கணவனை இழந்த கண்ணகி, தனக்கு அநீதி இழைத்துவிட்டார்கள். கோவலனைக் கள்வனெனத் தவறாக நினைத்துக் கொலைக்களப்படுத்திவிட்டனர். இதனைக்கேட்க சான்றோர்கள் யாருமில்லையா? என்று கண்ணகி கேட்பதாக இளங்கோவடிகள் காட்டியுள்ள விதம், சான்றோர் மிக்க சமூகம் இல்லையெனில் தீமைகளே விளையும் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

சங்க காலப் பண்பாளர்கள் நல்லொழுக்கத்தைக் காத்து நின்ற
நாகரிகத்தினர். அவர்கள்,

“சிந்தைக்கும் சொல்லுக்கும்
செய்யும் செயலுக்கும்
தூய்மை கொடுத்துத் தொடர்பு படுத்தி
வாய்மை என எண்ணி”⁹⁹

வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதைப் பாரதியின்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பழக்க
வழக்கங்கள் பண்பாடாக அமைவுபெறுமிடத்து, அதனின் நெறிமுறைகள்
நாகரிகமாக வழங்கப்படுகிறது. அகப்பண்பு – பண்பாடு, புறப்பண்பு – நாகரிகம்
என்பதை உய்த்துணர்ந்து வாழ்ந்துள்ளனர் சங்க மக்கள்.

“முந்தை இருந்து நட்போர் கொடுப்பின்
நஞ்சும் உண்பர் நனிநா கரிகர்”¹⁰⁰

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் அறிவின் வளர்ச்சி பண்பின் வளர்ச்சியாகப்
போற்றப்பட்டுள்ளது. அஞ்சுதற்கு அஞ்சுவதும் அடக்கமாயிருப்பதும் பிறர்நலம்
நாடுதலும் என அழகுற அமைந்துள்ள சமூகத்தைக் காணலாம். பாரியின் நண்பர்
கவிலர். இவர் சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாராட்டியுள்ளதும்,
பாண்டி நாட்டுப் புலவர் விசிராந்தையார், கோப்பெருஞ்சோழனிடம் நட்பு
பாராட்டியதையும் வைத்து உயர்ந்த பண்பாளர்கள் என அறியமுடிகின்றது.

உள்ளங் கலந்த நட்பின் உயர்வுக்கு இவர்கள் எடுத்துக்காட்டாக
அமைந்துள்ளனர் என்பதை,

“தன்பெயர் கிளக்குங் காலை யென்பெயர்

பேதைச் சோழ னென்னுஞ் சிறந்த

காதற் கிழமையு முடையின்”¹⁰¹

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் ஒருவரை ஒருவர் காணாத உள்ளத்தினராய் இருந்த கோப்பெருஞ்சோழன் - மிசிராந்தையார் நட்பு பற்றியது. பண்பாட்டு வளர்ச்சிதனில் நட்பிற்குச் சிறப்பிடம் உண்டு. மனிதநேயம் வளர்வதற்கும், மனிதனைச் சமுதாயத்துடன் நினைப்பதற்கும் நட்பு ஊன்றுகோலாகிறது என்பதனை,

“குடிப்பிறந்து தன்கண் பிழிநாணு வானைக்

கொடுத்தும் கொளல் வேண்டும் நட்பு”¹⁰²

வள்ளுவர் எடுத்துரைக்கின்றார்.பண்டைத் தமிழர்கள் நட்பினைக் கண்ணெனக் கருதியதோடு, ஒருவரை நண்பராகக் கொள்ளுதற்கு அவரிடம் வாய்மை, நாணம், சான்றாண்மை, நாநயம் ஆகிய பண்புகள் இருத்தல் வேண்டும் என்கின்றனர்.

சங்க காலத்தில் நல்பண்பு, நற்நட்பு, நற்காதல் என அனைத்தும் தீமையேதுமில்லா நிலையில் இருந்துள்ளன. இதனை வைரமுத்து,

“சங்க இலக்கியம் போல

இயற்கையைப் பேசி..

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வில்

முடிந்து வைக்க ரகசியமில்லை

காதலித்தல் - கலத்தல்

கழுனிவிளைத்தல் - கவிதைசெய்தல்”¹⁰³

என்று நெஞ்சில் நஞ்சு கலவாத மக்கள் வாழ்ந்துள்ள சங்கச் சமூகத்தைக் காட்டியுள்ளார். இதைப்போன்று,

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா”¹⁰⁴

என்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் கூற்று எக்காலத்திற்கும் பொருத்த முடையனவாகும். எண்ணம், சொல், செயல் மூன்றிலும் நல்லனவற்றை மட்டும் நாடி, உலகம் நிலைபெறுதற்கு நல்லனவற்றைச் செய்யுங்கள், தீமையைச் செய்யாதீர்கள் என்று கட்டளையை முன்வைக்கும் சங்கச் செய்யுளைக் கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழதியின் பாடலில் நோக்கமுடிகின்றது. இவை,

“நல்லது செய்தல் ஆற்றி ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஒப்புமின் அதுதான்
எல்லாரும் உவம்பது அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியும்மா குளவே”¹⁰⁵

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலின் வரிகள் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருவிக்கின்ற மந்திரச்சொற்களாக இடம்பெற்றுள்ளன. சங்கப் புலவர்களின் பாடல்களில் உலகளாவியச் சிந்தனை இருந்ததை உணரமுடிகிறது. வள்ளல்களிடம் பரிசாகப் பெற்ற பொருட்களைச், சுற்றத்திற்கும், வறுமையுற்றோருக்கும் வாரி வழங்கிடும் தன்னலமில்லாச் செயல்தனைச் சங்கப்பாடல் காட்டுகிறது.

“நின்னயந் துறைநர்க்கு நீநயந் துறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்கும்

கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி அயதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்னோர்க் கென்னா தென்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்ந்து மென்னாது நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே”¹⁰⁶

என்ற பெருஞ்சித்திரனாரின் பாடல் சங்க கால மக்களின்
மனிதநேயத்தினைப் புலப்படுத்துகிறது.

1.19. சங்க கால மகளிரின் சிறப்பு

சங்க கால மக்கள் பண்பாட்டில் வளர்ச்சி பெற்று சிறந்து விளங்கியதோடு,
அக, புற வாழ்வுதனில் நிறைவு பெற்று, பின்பு வரும் தலைமுறையினர் பின்பற்றி
வாழ்தற்கு அடையாளமாய்ச் செம்மை நிறைந்த கருத்துக்களை அறவழியில்
வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

1.19.1. இல்றறம் நல்றறம்

இல்லத்திலிருந்து அறம்பல புரிந்து, இல்வாழ்வின் முடிவாக அறத்தைப்
போற்றி அன்பும், பண்பும் உடையவராக மனமொத்த வாழ்வுதனை உயிர்போலக்
கருதி மானத்துடன், நட்புடன் வாழ்ந்த சுவட்டமைப்பு வாழ்க்கைச் சிறப்புமிக்கதாய்
இருந்துள்ளது. இதனை,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களோடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”¹⁰⁷

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்துகிறது. இவ்வாழ்வின் தலையாயப் பண்பு அன்புடன் கூடிய நட்புப்பாராட்டுதல் ஆகும். இதனை,

“யாக்கைக்கு உயிரியைந் தன்ன நட்பின் அவ்வுயிர்
வாழ்தல் அன்ன காதல்
சாதல் அன்ன பிரிவறி யோளே”¹⁰⁸

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் கூறுகிறது. உயிர்கலந்த காதலுடனும் குற்றமற்ற அன்புடனும் தலைவனும் தலைவியும் வாழ்ந்துள்ள வாழ்க்கையின் சிறப்பு வறுமையுற்றவிடத்தும் தலைமக்கள் மனம் ஒன்றி வாழ்ந்ததினால், ஒன்றன் கூறாடையை உடுத்தியவராய் இருந்துள்ளனர். இதனை,

“ஒன்றன்கூ றாடை யுடுப்பவரே யாயினும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை”¹⁰⁹

என்று கலித்தொகையும்,

“இல்லோன் இன்பம் காமுற்றா அங்கு
அரிது வேட்டனையால் நெஞ்சே”¹¹⁰

என்று குறுந்தொகைப் பாடலிலும்,

“உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி
அரிது அலாவுற்றனை நெஞ்சே”¹¹¹

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலிலும் சங்க காலத் தலைமக்களின் அன்புடை இல்லறத்தையும், விட்டுக்கொடுத்துச் செல்லும் எதார்த்த வாழ்வியலையும் சித்தரிக்கும் செய்திகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

1.20. ஈகையை உணர்த்துதல்

சங்க இலக்கியத்தில் அறத்தின் சிறப்பு யாதெனின், ஈதலாகும். ஈதல் இன்றியமையாததாகிறது. தனிமனித வாழ்வில் இரத்தல் இழிவாகக் கொள்ளப்படினும் ஈகைப் பெரும் அறமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வறத்தை,

“செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பே மெனினே தப்புக பலவே”¹¹²

என்று புறநானூற்றுப் பாடலிலும் எவ்வித எதிர்பார்ப்புகளுமின்றி ஈதலை செய்தல் வேண்டும் என்பதை,

“வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர உடைத்து”¹¹³

வள்ளுவம் வலியுறுத்துகிறது. வாழ்வியலில் மனிதநேய மலர்ச்சிக்கு வழிவகுத்திடும் பொதுவியற் கொள்கையாக ஈதலறம் இடம்பெற்றுள்ளது. சங்ககால மக்கள் ஈதலறத்தைத் தம் உயிரினும் சிறந்ததாகக் கடைப்பிடித்துள்ளமை இக்கால சமூக வியலாளர்களுக்கு வழிகாட்டிடும் பாதையாக அமையும் என்பது உறுதியாகிறது. மேலும், ஈதல் செய்து இல்லறம் நிகழ்த்துவோனின் செல்வம் பெருகும். அவற்றுடன்,

“வண்படு பிருளிய தாழிருங் கூந்தல்
சுரும்புண விரிந்த பெருந்தன் கோதை
இவளினுஞ் சிறந்தன் நீத நமக்கென”¹¹⁴

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல்வரிகளில் இல்லற இன்பத்துடன் ஈதலறமும் சிறந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது. எனவே, இதனை மேற்கொள்வதற்காகச் சங்க கால மக்கள் பொருள்வயிற் பிரிவினை நெறியாகக் கொண்டிருந்தனர். பொருளில்லார்க்குப் பொருளுடையவர் கொடுத்து உதவுதல் சான்றோரின் செந்நெறியாகும். இதனை,

“இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவியலை வணிக னாயலன் பிறகும்
சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன் றவன்கைவன் மையே”¹¹⁵

என்று புறநானூறு போற்றுகின்றது. சங்க கால மகளிர்கள் இல்லறத்தில் நல்லறம் செய்தற்குப் பெரிதும் துணைநின்றுள்ளனர். மனையறம் புரிதலை மகளிரும், வினையறம் புரிதலை ஆடவரும் இணைந்து வாழ்ந்த செம்மையினை,

“மனையுறை வாழ்க்கை வல்லி யாங்கு
மருவி னினியவு முளவோ”¹¹⁶

என்று குறுந்தொகையிலும்,

“மனைக்குவிளக் காகிய வாணுதல் கணவன்
முனைக்குவரம் பாகிய வென்வே னெடுத்தொகை”¹¹⁷

என்று புறநானூற்றிலும் காணமுடிகிறது. அன்புடை மகளிரின் அறம்மிகு வாழ்வு ஒருபுறமிருக்கத் தவறினைத் தட்டிக்கேட்க வீறுகொண்டு எழுந்த புரட்சிமிகுப் பெண்களையும் சங்க இலக்கியத்தில் பார்க்க முடிகின்றது.

1.21. தவறினைத் தட்டிக் கேட்ட சங்கப் புலவன்

மக்கள் சபட்டத்தின் நடுவே, அழகிய தலைவியை ஆடவனொருவன் சுவர்ந்து
நோக்க, இதனைக் கண்ணுற்ற தலைவயின் தோழி அவனைக்
கடிந்துரைக்கிறாள் என்பதைச் சங்கப் புலவர்,

“கோட்டியுள் கொம்பர் குவிமுலை நோக்குவோன்
ஓட்டை மனவன் உரம்இலி என்மரும்”¹¹³

என்று அந்த இளைஞனைத் துணிவில்லாத இளநெஞ்சினை
உடையவன், உறுதியில்லாதவன் என்று பரிபாடலில் துணிவுடன் பகர்ந்துள்ளார்.
அதுப் போன்று தலைவன் தன்னை ஏமாற்றிவிடுவானோ என ஐயுற்றத் தலைவி
ஒருத்தியின் நிலையை,

“யாருமில்லைத் தானே கள்வன் தானது பொய்ப்பின்
யானெவன் செய்கோ”¹¹⁹

என்று வருந்தியதைக் குறுந்தொகைப் பாடல் காட்டுகிறது.

1.21.2. நீதியின் முன்னிறுத்தல்

ஐயுற்று வாழும் வாழ்க்கையை விடுத்து, தன்னை ஏமாற்றியவனைத்
தண்டிக்க வேண்டும், நீதியின் முன் நிறுத்துதல் வேண்டும் என்ற புரட்சிகர
சிந்தனையைக் கள்ளூரில் வாழ்ந்த பெண்ணொருத்தியின் மூலம்
புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

“கள்ளூர்த்

திருநிதம் குறுமக ளணிநலம் வவ்விய

அறனி லாள னறியே னென்ற

திறனில் வெஞ்சு ளறிகரி கடாஅய்

முறியார் பெருங்கிளைச் செறியர்ப் பற்றி

நீறுதலைப் பெய்த ஞான்றை

வீறுசா லவையத் தார்ப்பினும் பெரிதே”¹²⁰

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் விரும்புவதாகக் கூறி களவொழுக்கமும் மேற்கொண்டு, பின்பு யாரெனத் தெரியாது? என்று தலைவன் கூறக்கேட்ட தலைவி, சான்றோர்கள் நிறைந்த அவையில் நீதிகேட்டு நிற்க, ஆன்றோர்கள் அவனை விசாரணைக்குட்படுத்தி, நீதிதவறியதால் மரத்தில் பிணைத்துச், சுண்ணாம்பினை அவன் மீதுக் கொட்டித் தண்டனை வழங்கியுள்ளனர்.

சங்ககாலப் பெண்களிடத்து மென்மை மட்டுமல்லாது, சுயசிந்தனை மிக்க தன்னுரிமைக்குரல் கொண்ட வீரப் பெண்களாகவும் இருந்துள்ளனர்.

“..... அன்பு பாராட்டு

பக்தியும் புத்தியும் பாவையோல ஊட்டு

இளமைதனில் கல்வி போதி”¹²¹

என்ற வேதநாயகம் பிள்ளையின் கருத்தான சங்க கால மகளிர்க்குப் பெரிதும் பொருந்திநின்றவையாகும்.

1.21.3. கூற்றுமுறையின் சிறப்பு

சங்கப் புலவர்கள் பல்வேறு புனைவு கொண்டு பாடல்களைப் படைத்தபோதும், அவை வெளிப்படும் தன்மையில் கூற்றுமுறை அமைவில் முக்கிய இடம்பிடித்துள்ளது.

சங்கப் பாடல்கள் பரந்துபட்ட சூழலமைப்பைக் கொண்ட விடத்து, ஒரு சூழலின் நிகழ்வுதனை மட்டும் பாடலில் பாடுபொருளாக்கி, அதனை ஆசிரியர் கூற்றாக அமைக்காமல், கூற்றுக்கென மாந்தர்களைப் படைத்து இயற்றிடும் முறையைக் காணமுடிகிறது. இதனை,

“ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியல் முடியுங்

கருமநிகழ்ச்சி இடமென மொழிப”¹²²

என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். களவுக்காலத்தில் கூற்று நிகழ்த்துபவர்களாகத் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, பார்ப்பான், பாங்கன் ஆகிய ஆறுபேரும் இடம்பெறுகின்றனர். கற்புக்காலத்தில் இவ்வறுவருடன் பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் ஆகிய அறுவரும் இணைந்து பன்னிருவராகக் கூற்று நிகழ்த்துகின்றனர்.

1.21.4. இயற்கையின் எதிரொளி

அன்றலர்ந்த நிகழ்வுகளை, இயற்கையின் வழி எழில்மிகு வார்த்தைகள் கொண்டு சங்கப் பாவிப் புனைந்துள்ளனர் புலவர் பெருமக்கள்.

பல்வேறு மொழிகளில், பல்வேறு காலங்களில் நடைபெறுகின்ற இயற்கை நிகழ்வுகள், அவ்வியற்கை நிகழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துகின்றார். மனிதச் செயல்கள் அனைத்தும் சங்கப் பாடல்களாகக் காட்சியளிப்பது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

பிறப்பு, இறப்பு, கனவு, காதல், அலர் என்று மனிதனுக்கு இயற்கையாய் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூற்றுமுறையில் அமைத்து, அறத்தைப் போதிப்பதோடு பிரிவுத் துன்பத்தை உணர்த்துவதாகவும் பாடப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“..... அல்கல்
பொய் வலாளன் மெயஉறல் மாரீஇய
வாய்தகைப் பொய்கனா மருட்டனாற்று எழுந்து
தமளி தை வந்தனன்”¹²³

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலில் கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் கனவுநிலையால் தலைவியின் உடல்மெலிந்து உள்ளம் வாடலுறுவதை இயற்கையுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார். இதனைப்போன்று,

“கனவில் காணும் இவளே
நனவில் காணாள் நின் மார்பு”¹²⁴

என்று ஐங்குறுநூற்றிலும்,

“வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவின்
ஏற்று ஏக்கற்ற உலமரல்”¹²⁵

என்று அகநானூற்றிலும்,

“அல்கல் கனவுகொல் நீ கண்டது”¹²⁶

என்று கலித்தொகையிலும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனைத் தான், தொல்காப்பியர்,

“கனவு உரித்தால் அவ்விடத்தான”¹²⁷

என்கிறார். மேலும், அலர் தூற்றுதலோடு பலர் ஒன்றிணைந்து அம்பல் முகிழ்விப்பதையும் பார்க்கமுடிகிறது. தனித்து இயங்கும் ஆற்றலில்லா மக்கள் குழும நிலையில் இயங்குமிடத்து, எச்செய்கையிலும் தன்னைச் சுற்றியிருப்போரைச் சார்ந்து, பிறரின் கருத்துக்கு உடன்பட்டு வாழும் வாழ்க்கை முறையினைச் சங்கஇலக்கியம் கருத்துப்பான்மையுடன் எடுத்தியம்புவதோடு, பிறரின் முனைப்புக் கருத்தின் வாயிலாகத்தான் அலரானது எழுந்துள்ளது என்பதையும் விளக்குகிறது.

சங்ககாலச் சமூகத்தின் சார்பியல் நிகழ்வாக எடுத்துரைக்கப்பட்டதுடன், நன்மையைத் தருவதாக அமைவுற்றது அலரெழுப்புதல் ஆகும். அலர் என்னும் விமர்சனத்தின் வழிதான் இல்லறமென்னும் நல்லறம் ஏற்பட்டுள்ளது. அவ்வலரினை அம்பல், கவ்வை என்று வழங்கியுள்ளனர்.

1. அம்பல் – முகிழ், முகிழ்தல்
2. அலர் – சொல்நிகழ்த்துதல்
3. கவ்வை – துன்பம், பழிச்சொல்

என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டதுடன் சங்க இலக்கியத்தில் அலர் தூற்றுபவர் களாகப் பெண்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆண்கள் அலர் தூற்றியதாகச் சான்றுகள் இடம்பெறவில்லை. மேலும்,

“வெவ்வாய்ப் பெண்டிர்”¹²⁸

என்று குறுந்தொகையிலும்,

“வெவ்வாய்ப் பெண்டிர்”¹²⁹

என்று அகநானூற்றிலும்,

“அம்பல் மூதூர் அலர்வாய்ப் பெண்டிர்”¹³⁰

என்று நற்றிணையிலும்,

“அலர்வினை மேவில் அம்பல் பெண்டிர்”¹³¹

என்று அகநானூற்றிலும் பெண்கள் அலர்தூற்றுவது பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆண்களுக்குக் காதல், வீரம், ஈகை, பொருள் தேடல் போன்றவை இலக்கிய நாகரிகமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பெண்பாலர்க்கு மனையறை அறம், இல்லற வாழ்வினில் அன்பு செலுத்துதல், கருணை, ஈகை, வழிநடத்துதல், வறுமையிலும் செம்மையான வாழ்வு, ஆகியவை நிலைக் களன்களாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

1.22. கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம்

நிலையில்லா மனித வாழ்வுதனில் நிலைத்த தன்மையுடைய பெரும் பேறாகக் கொள்ளப்படுவது கல்விக்கற்றல் ஆகும். எண்ணும் எழுத்தும் இரண்டு கண்களாகக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ள சங்கச் சான்றோர்களைப் பார்க்கமுடிந்துள்ளது. சமூகத்தின் உயர்நிலை மாற்றத்திற்கு மனிதர்களின் கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கங்கள் இன்றியமையாது துணைபுரிந்துள்ளன என்பதை, வள்ளுவர்,

“எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்

கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு”¹³²

என்றும்,

“செவிக்குண வில்லாத போது சிறிது

வயிற்றுக்கும் ஈயப் படும்”¹³³

என்றும்,

“கற்றில னாயினுங் கேட்க”¹³⁴

என்றும் குறட்பாக்களில் கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கத்தின் சிறப்புக்களை எடுத்தி யம்புகின்றன. கற்க வேண்டிய நூல்களைக் கசடறக் கற்று, ஈகைக்குணத்துடன் கருணை காட்டி, மனிதப் பண்பை உயர்த்துவதற்குக் கல்வி அடிநிலையாக உள்ளதைச் சங்ககால மக்கள் நன்கு அறிந்துள்ளனர். மேலும்,

“கல்வி குறிப்பிட்ட சாதியினருக்கும் சமயத்தவர்க்கும் என்றில்லாது அனைவருக்கும் கற்கின்ற வாய்ப்பு கிடைத்தது. இடைக்காலத்தை விட சங்ககாலத்தில் மகளிர் கல்வி மேலோங்கியிருந்தது”¹³⁵ என்கிறார் முனைவர் சு.ஜனந்தன்.

சங்க கால மக்கள் கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம் இம்மூன்றும் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தும் என்று நம்பினர்.

நிலையா உலகத்து நிலைக்கும் புகழினைக் கல்வி நிலைநாட்டுகிறது. வாழ்வியல் அறமும் பண்பாடும், இல்லறப்பண்பும், ஆடவர் மகளிரின் அறம், பகுத்துண்ணல், நன்றியறிதல் என அனைத்து வகை ஒழுக்கத்திற்கும் கல்வியறிவு இன்றியமையாததாகிறது.

அறிவால் விரிவுபெற்ற ஆன்றோர்களையும், பண்பால் உயர்ந்து நின்ற சான்றோர்களையும் சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது.

“இன்று சாதியின் பெயராலும் மதத்தின் பெயராலும் இனத்தின் பெயராலும் நாட்டின் பெயராலும் பல பூசல்கள் நடைபெறுகின்றன. ஒரு வீட்டிற்குள்ளேயே, ஒரு குடும்பத்திற்குள்ளே, உறவுகள் பிளவுபடுகின்றன. வேறுபாடுகள் வளர்கின்றன. நாளுக்கு நாள் முதியோர் இல்லங்கள் பெருகி வருகின்றன. கொலை, கொள்ளைகள் மலிந்து வருகின்றன. ஒழுக்கக் கேடுகள் மிகுந்து வருகின்றன. இவற்றிற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன? மனிதப் பண்புகள் போற்றப்படாமை”¹³⁶ என்கிறார் முனைவர் இரா.இளங்குமரானார். இளைய சமுதாயம் நன்முறையில் அல்லாது, நன்னெறியில் செல்லாது இருப்பதற்குக் கல்வியறிவின்மை பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. அக்கல்வியின் சிறப்பை,

“நிறையுடைக் கல்வி பெறுமதி மாந்தர்

ஈன்றசெங் கவினைத் தோன்றி நனிபரந்து”¹³⁷

என்கிறார் கவிஞர் தமிழ்ஒளி. கல்வி உலகைப் பேணிக் காக்க உதவிடுகிறது. ஒழுக்க உயர்வுகளை ஓம்பித் தருகிறது. சமூகத்தின் கொடுமைதனை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றலுடையதாக மட்டுமல்லாமல், மிகப்பெரிய விழிப்புணர்வையும் சமுதாய மாற்றத்தினை விதைத்திடும் எழுச்சிமிகு அறிவாகப் பயன்படுவதுடன் அறம் செய்யத் தவறினால் கற்ற கல்வி நிலைபெறாது என்ற நம்பிக்கையைச் சங்ககால மக்களிடத்து வளரச்செய்துள்ளதையும் அறியமுடிகிறது. இக்கருத்தினை,

“கற்பித்தான் நெஞ்சமுங்கப் பகர்ந்துண் ணான் விச்சைக்கண்

தப்பித்தான் பொருளேபால் தமிழவே தேயுமால்”¹³⁸

என்ற கலித்தொகைப்பாடல் உணர்த்துகிறது. மேலும்,

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்

பிறற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே”¹³⁸

என்கிறது புறநானூறு.

கல்வி கற்றலின் அவசியத்தை எடுத்துணர்த்துவதோடு, கல்வியறிவின் ஒரு கூறாக இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவை செய்திடும் பண்புநலனையும் ஒழுக்கமாகப் போதிப்பதைச் சங்கப் பாடல்களில் நோக்கமுடிகிறது. இதனை,

“முன்னொன்று தமக்காற்றி முயன்றவர் இறுதிக்கண்

பின்னொன்று பெயர்த்தாற்றும் மீடுடையாளர்”¹⁴⁰

என்கிறது கலித்தொகைப் பாடல். இதனை வள்ளுவர்,

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை

செய்ந்நன்றி கொன்ட மகற்கு”¹⁴¹

என்கிறார். கல்வி ஒருவனை நன்றியுடையவனாக்குகிறது. தீய குணநலன்களை நீக்கிப் பண்படுத்தும் அறிவுடைமையைத் தந்து, துன்பம் நீக்கி இன்பம் பெற்றிட, நுண்ணுதின் உணர்ந்து, ஆராய்ந்தறிந்து பேரறிவான ஞானத்தை மிளிர்ந்திடச் செய்யும் பெற்றிமைக் கல்வியால் விளைகிறது. இத்தகு மனித மதிப்புகளை உயரச் செய்து,

மனநலம் காத்திடும் வல்லண்மையைக் கல்வி தருகிறது என்பதனைச் சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலில் நன்றாகக் கணிக்கமுடிந்துள்ளது.

1.23. சங்ககாலத் தொழில்களின் சிறப்பு

தனிமனித மற்றும் குழுமங்களின் வளர்ச்சி நிலையானது அந்நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்தோடும், தொழில்களின் முன்னேற்ற நிலையினோடும் வளர்ச்சிபெற்றுள்ளன. பொருளாதார, தொழிற்சார்ந்த வளர்ச்சியின்கண் நாட்டின்

வறுமை ஒழிக்கப்பட்டுக் கல்வி மேம்பாடுற்றுப் பெண்மை நலம் காக்கப்பட்டுள்ளதைப் பார்க்கமுடிகிறது. சங்ககாலம் தனிச்சிறப்புற்று விளங்கியதற்குச் செல்வநிலையுடன் கூடிய பொருள்வளம் துணை புரிந்துள்ளது.

இயற்கையாகக் கிடைத்த உணவினை உண்டு வாழ்ந்திட்ட ஆதிமனிதன், இயற்கையின் உற்பத்திக் குறைவினைப் போக்கிட, தேவைகளை அதிகரித்திட தானே உற்பத்தி செய்யும் முறைதனை மேற்கொண்டு விவசாயம் செய்தல், ஆநிறைகள் மேய்த்தல், அணிகலன்கள் செய்தல், உற்பத்தியைப் பெருக்குதல் என்ற பலநிலைகளில் பலதொழில்களைச் சங்ககால மக்கள் செய்துள்ளதைச் சங்கப்பாடல்களின்வழி அறியமுடிகிறது.

1.23.1. கட்டடத்தொழில்

குகை மற்றும் மரப்பொந்துகளில் இயற்கையின் இடர்ப்பாடுகளுக்கு அஞ்சி வாழ்ந்த மனித இனம் காலத்தின் வளர்ச்சிப் படிநிலைகளில் முன்னேற்றம் கண்டு, சங்க காலத்தின் தனிச்சிறப்புற்று விளங்கும் பான்மையுடன் கட்டடத் தொழிலில் அதீத வசதிகளுடன் கூடிய வீடுகள், மாளிகைகள், அரண்மனைகள் ஆகியன வடிவமைத்துக் கட்டி, கட்டடத் தொழிலினை மேற்கொண்டதை,

“நிலன் நாவில் திருதருஉம் நீள்மாக் கூடலார்”¹⁴²

என்ற கலித்தொகைப் பாடல்வரி உணர்த்துகிறது. மேலும்,

“சாலகத்து ஒல்கிய கண்ணீர் உயர்ச்சீர்த்தி”¹⁴³

என்றும்,

“பெருந்திரு நிலைஇய வீய்கு சோற்று அகல்மனை

பொருந்தி நோன்கதவ ஒற்றிப் புலம்பிய உலமா”¹⁴⁴

என்ற வரிகள் வீடுகளின் அமைப்பையும், அவை அழகுபட அமைந்துள்ள விதத்தினையும் பறைசாற்றுவனவாகும்.

1.23.2. ஆடைத்தொழில்

ஆடைகள் ஏதுமின்றி விலங்கினங்களைப் போன்று வாழ்ந்துள்ள மனிதஇனம், சிந்துசமவெளி நாகரிகத்திற்குப் பின்னர் இலைகளையும் மரப்பட்டைகளையும் அணிந்து வாழத்தொடங்கினர். அவையே சங்ககாலத்தில் நூலாடைகள் உடுத்தும் அளவிற்கு வளர்ச்சிபெற்றது மட்டுமில்லாமல், பல்வேறு வண்ணங்களில் கலைநயமான ஆடைகள் நெய்து, அணிந்து மகிழ்ந்ததைச் சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் சிறப்புறக் காட்டுகின்றன.

“ஊவர்

ஆடைக்கொண்டு ஒலிக்கும்”¹⁴⁵

என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் வரிகள் ஆடைநெய்தது, மட்டுமின்றி அதனைச் சலவைச் செய்த முறையையும் எடுத்தியம்புகின்றன.

1.23.3. கைத்தொழில்கள்

சங்ககாலத்தில் மக்களின் வாழ்வாதாரமாகவும் வளர்ச்சிப் படியாகவும் துணை நின்றவை கைத்தொழில்கள் ஆகும். ஐந்து திணைகளிலும் பலவிதமான கைத்தொழில்கள் மேற்கொண்டுள்ளதைச் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

1.23.4. தோற்பை செய்தல்

ஆநிறையை மேய்க்கச் செய்யும் தொழிலை மூலதனமாகக் கொண்ட முல்லைநில மக்களிடத்துத் தோற்பைச் செய்தல் தொழிலாக இருந்துள்ளதை,

“கழுவொடு சுடுபடைச் சுருக்கிய தோற்கண்”¹⁴⁶

என்று கலித்தொகைச் சுட்டுகிறது. ஆநிறை மேய்க்கச் செல்பவர்கள் கையில் தோற்பையுடன் செல்வதைச் சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

1.23.5. தச்சுத்தொழில்

மரத்தினில் செய்யப்பட்ட கட்டில்கள், கதவு, சாளரம், பொம்மைகள் செய்தல் என்று அனைத்து வேலைகளையும் தச்சர்கள் செய்துள்ளனர் என்பதை,

“படைஅமை சேக்கையுள் பாயலின் அறிவாய் நீ

இணைபுட நிவந்த நீலமென் சேக்கையுள்”¹⁴⁷

என்ற கலித்தொகை வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

1.23.6. அணிகலன்கள் செய்தல்

சங்க மகளிர் அனைவரும் உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட நுண்ணிய கலைநயமிக்க அணிகலன்களை அணிந்திருந்ததால், அக்காலத்தில் அணிகலன்கள் செய்யும் தொழில்கள் மிக்கச் சிறப்புற்றிருந்ததைப் பார்க்கமுடிகிறது. இதனை,

“அணிமாற பொழுதின் இவ்வாயிழைக் கவினே”¹⁴⁸

“நறாஇதழ் கண்டன்ன செவ்விரற்கு ஏற்ப

சுறா ஏறுஎழதிய மோதிரம் தொட்டவள்”¹⁴⁹

“புனை இழை நோக்கி”¹⁵⁰

“மானிழை ஆறாகச் சாறு”¹⁵¹

“கிண்கிணித் தாரோடு ஒலித்து ஆர்ப்ப - ஒண்தொடில்”¹⁵²

“கடியவே கணங்குழாய் காடுஎன்றார்”¹⁵³

என்ற கலித்தொகை வரிகள் ஆண்கள் சுறாமீன் வாடிவம் பெற்ற மோதிரம், பொன்னாலான காதணி, புல்லிகை அணி, மணிகளாலான மாலை, கைகவசம், தொடி, பொலன், கோதை, முத்தாரம் வயந்தகம், கழுத்தணி என்று பலவகையான அணிகலன்களைப் பெண்களைப் போல அணிந்திருந்தனர் என்பதை எடுத்தியம்புகின்றன.

பல்வேறு வகையான தொழில்களை மேற்கொண்டு வாணிபம் நடத்தி, அறத்தின் மாட்சிமையோடு, வல்லமை பெற்ற மக்களாய்ச் செல்வச் செழிப்புடன் மகிழ்ச்சி மிகுந்தவராய்ச் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர்.

காதலுடனான வாழ்வினில் மட்டும் அறமில்லை. சங்கத் தமிழினின் வீரத்தில் அறமிருந்துள்ளது. போர் புரியுமிடத்துத் தமிழர்கள் அறநெறித் தவறியதில்லை. உலக அமைதியென்னும் வேட்கைக்கு உந்தப்பட்டவர்களாக இருந்துள்ளனர். சங்க மகளிர்கள் தாய்நாட்டிற்காகப் புதல்வரைப் போருக்கனுப்பும் வீரநெஞ்சத்தினர் என்றுரைத்தல் சாலச்சிறந்தது.

1.24. சங்க காலப் போர்முறை

புனி அனைத்தும் போற்றும் பொருட்டு வான்புகழ் படைத்துத் தமிழ் மொழியை ஏற்றம் பெறச் செய்தோர்கள் சங்கத் தமிழர்கள். அத்தமிழர்கள் தெள்ளுற்ற தமிழ் அமுதின் சுவைதனைக் கண்டுணர்ந்தனர். இதனை,

“மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும்
வழக்கம் இனி உண்டோ?
மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கை இனி உண்டோ?”¹⁵⁴

என்று இக்காலத்திய சூழலமைப்பைக் குறிப்பிடுகிறான் பாரதி. இந்நிலை அன்றில்லை. மனிதநேயம் மலர்ந்து, மனித வாழ்க்கைச் சிறந்து காணப்பட்டுள்ள சமூகம் சங்கச் சமூகமாகும். சங்க காலம் பற்றிக் க.கைலாசபதி அவர்கள் குறிப்பிடுகையில், சங்க காலம் வீரயுகக் காலம் என்கின்றார்.

ஒருவன் போரிடுதலும், அழிதலும் உலகத்து இயற்கை என்றுரைக்கிறது புறநானூறு. இதனை,

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவதன்று இவ்வுலகத்து இயற்கை”¹⁵⁵
என்னும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

சங்க கால போரில் வீரர்கள் அதீத வேட்கையுடையவர்களாக இருந்துள்ளனர். இதில், இருபெரும் வேந்தர்களின் மற்போர், வாட்போர் பற்றிக் குறிப்பிடப்படவில்லை.

1.24.1. பழந்தமிழரின் அறம் நிறைந்த மறப்போர்

மறத்தின் காரணமாக நிகழும் போர்தனில், வெற்றிக்கு அடிப்படையாய் அறம் அமைதல் வேண்டும் என நம்பினர் நம் பழந்தமிழர். கொலைவெறியாய் அல்லாது, 1. நல்லமர், 2.அறப்போர் வரிசை, 3. வெம்போர், 4.அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் என்று வீரத்தின் அடையாளமாகப் போர் கருதப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“போர் நெறியெல்லாம் கொலை வெறியேயாம் என்று பேசுதல் சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாட்டிற்கு ஒவ்வாததாகும்”¹⁵⁶ என்கிறார் வே.முத்துலக்குமி. இவை போன்று புறநானூற்றுப் பாடலில் வரும்,

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகன்மறவரும்
என நான்குடன் மாண்ட தாயினு மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்”¹⁵⁷-

என்னும் இவ்வரிகள் அறம் சார்ந்த மறத்தின் போர்நெறிகளைப் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

1.24.2. சங்கப் போரின் சிறப்பு

பகைவர் நாடு, நாட்டிலுள்ள மக்கள், இன்ன பிற உயிரினங்கள் என அனைத்தையும் அழிப்பது சங்ககாலப் போர் மரபன்று. பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யா வண்ணம் பேணுதற்குரியவர்களைக் காத்து, பிணியுடையவரைப் பேணி, குடிகாத்து ஓம்பும் மக்களைப் பெறாதோரைக் காத்து, போரினால் இடர்ஏதும் ஏற்படாதவாறு செய்திடல் சங்க காலப் போர் அறமாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புலம் வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சேர்மினென
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை”¹⁵⁸

எனப் புறநானூறு உணர்த்துகிறது. மறத்தின் விழுமியங்களைச் சங்கப் பாடல்களில் அதிகமாக காணமுடிகின்றது. தனக்குத் துணையாய் இருந்த ஒரே மகனைப் போருக்கனுப்பிய தாயின் மறப்பண்பை,

“ஒரு மகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கி செல்கென”¹⁵⁹

என்று ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பாடியுள்ளார். தன் மகன் புறப்புண்பட்டு மாய்ந்து போகவில்லை என்பதை,

“மண்டு அமார்க்கு உடைந்தனனாயின் உண்டென்
முலையறுத் திடுவென் யான்எனச் சினை”¹⁶⁰

என்ற பாடல் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. புறநானூற்றுப்பாடல் வரிகள் வீரமில்லாத அவனுக்குப் பால் புகட்டிய மார்பினையறுத்திடுவேன் என்று கூளுரைத்தலைக் காட்டுகிறது. சங்க மக்களின் குருதியில் கரைந்ததாக வீரம் இடம்பெற்றுள்ளதை உணரமுடிகின்றது.

1.24.3. போரிடுதலே புதல்வன் கடமை

சங்க காலப் பெண்கள் தம் வாழ்வின் அடையாளமாகத் தம் புதல்வர் பெருமக்களைப் போருக்கு அனுப்புவதைக் கடமையாக எண்ணியுள்ளனர் என்பதை,

“ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்
களிஹெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”¹⁶¹

என்றும்,

“தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே”¹⁶²

என்று புறநானூற்றுப்பாடல்கள் உரைக்கின்றன. தொல்காப்பியர் இதனை,

“வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுபுலக் களவின்

ஆதந்து ஓம்பல் மேவற் றாகும்”¹⁶³

என்று மறத்தினும் அறம் பிறவா நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1.24.4. போரில் பின்பற்றப்பட்ட நெறிகள்

பண்டைத் தமிழர் போர் புரிவதற்கான காலத்தைத் தேர்ந்த பின்னரே போர் செய்துள்ளனர். போரிடுவதற்குரிய பருவங்களாகக் கூதிர்ப்பருவமும், வேனிற்பருவமும் கொள்ளப்பட்டன என்பதை,

“கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்

காதலின் ஒன்றிய கண்ணிய மரபினும்”¹⁶⁴

என்று தொல்காப்பியர் பகர்ந்துள்ளார். அதுபோன்று கூதிர்ப் பாசறையின் இயல்பினை நெடுநல்வாடையும், வேனிற் பாசறை இயல்பினை முல்லைப்பாட்டும் விரித்துரைக்கிறது.

1) இரவில் போரிடாமை

பண்டைத் தமிழரின் போர் மரபில் பேரறமாகக் கொள்ளப்பட்டது இரவில் போரிடாமையாகும்.

“வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தன எனதிர்ந்த

வம்ப மள்ளரோ பலரே

எஞ்சுவர் கொல்லோ பகறவச் சிறிதே”¹⁶⁵

என்னும் இப்புறநானூற்றுப் பாடல்வரிகள் போர் நிகழ்வுதனைக் குறிப்பிடுகின்றன. பகல் முழுவதும் போரிட்டு, இரவில் போரை நிறுத்துவதை மகாபாரதப் போரில் காணமுடிகிறது.

2) போர்க்களத்தில் இறப்போர்

சங்க மக்களின் நம்பிக்கைதனில் ஒன்றாகப் போரில் புறமுதுகிட்டு இறப்பவர் துறக்கவுலகம் புகுவர் என்றிருந்துள்ளது. வீரசுவர்க்கம் அடைபவர்கள் உயர்நிலைப் பெறுவர் என்பதை,

“முன்சமத் தொழுதரும் வன்க ணாடவர்
தொலையாத் தும்பைத் தெவ்வழி விளங்க
உயர்நிலை யுலக மெய்தினர் பலர்பட
நல்லமர்க் கடந்தநின் செல்லுறழ் தடக்கை”¹⁶⁶

என்று பதிற்றுப்பத்து உணர்த்துகிறது. மன்னரின் அறநெறியில் நின்று உயர்நிலையுலகம் புகுந்ததைக் கூறுகிறது.

3) போரின் விளைவுகள்

போரில் மடிந்துபோன சேரமானுடைய நாட்டில் தோன்றிய அவலத்தைக் கழாத்தலையார் சுட்டமுழவுமண் இடுதலை மறந்து, சிற்றூர் விழாவை மறந்தது என்கிறார். அதனைப் போன்று அரிசில்கிழார், தாயை இழந்த குழந்தையை அவனுடைய சுற்றம் வருந்தியது என்றும், வீரர்கள் போர்க்களத்தில் இறந்துபட அவர்களது மனைவிமார்கள், கூந்தலைக் களைந்து கைம்மை நோன்பு பூணுதலையும் சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. போரின் உண்மை நிலையை மட்டுமின்றித் துன்பம் பெறுபவரின் உள்ளநிலையையும் சங்கப் பாடல்கள் செம்மையுற விளக்கியுள்ளன.

4) பகைவர் நாட்டைப் பாழ்படுத்துதல்

கரிகாற் பெருவளத்தான் பகைவர் ஊர்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தினான், வளமிக்க அரண்மனை வயல்களை அழித்துள்ளான் என்பதிலிருந்து பகைவர் நாட்டைப் பாழ்படுத்திய தன்மை புலப்படுகிறது. இதனை உருத்திரங்கண்ணனார் பட்டினப்பாலையில்,

“கொடுவில் எயினர் கொள்ளை உண்ட
உணவுஇல் வறுங்கூட்டு உள்ளகத்து இருந்து,
வளைவாய்க் கூகை நண்பகல் குழறவும்,
அருங்கடி வரைப்பின் ஊர்கவின் அழிய
பெரும்பாழ் செய்தும்”¹⁶⁷

என்னும் வரிகளின்மூலம் உணர்த்துகின்றார்.

1.24.5. போரும் அமைதியும்

அதிகார வர்க்கத்தின் துணிவு போருக்குக் காரணமாக இருந்தாலும், சங்கப் பாடல்களில் சான்றோரும் ஆன்றோரும் அமைதியினைப் பல்லாற்றானும் நாடியுள்ளனர். கோப்பெருஞ்சோழன் மக்களிடத்துப் போரிட முயன்றவிடத்து எயிற்றியனார் அமைதிபடுத்தியதும், மூவேந்தர்களுக்கும் பாரி வள்ளலுக்குமிடையே போர் ஏற்படாமல் தடுத்து, அமைதியை நிலைநாட்ட எண்ணியவிடத்து - கபிலர் தோற்றமையும், அதியமான், தொண்டைமான் இருவருக்கிடையேயான போரினை ஒளவையார் தடுத்து அமைதி ஏற்படுத்தியதையும் கொண்டு சங்கச் சான்றோர்களின் நவீன மிகுச் செயல்திறனை பற்றி அறியமுடிகிறது.

நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி பகைதனைப் போக்கி, இருவருக்கும் அறிவுரை
பகர்ந்த சான்றோன் கோவூர்கிழார் என்னும் புலவராவார்.

“சிறப்புடைய மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்துவழிப் படுஉம் தோற்றம் போல
இருகடைப் நிற்பட வோங்கிய ஒருகடை
இருகழு மரபின் நிவந்தசேண் விளங்க”¹⁶⁸

என்னும் புறநானூற்றுப்பாடல் இருமன்னர்களின் குடை உயர்ந்திருக்க,
சோழமன்னனின் குடை சற்றுத் தாழ்ந்திருந்ததெனினும், போரில்லாமல் சோழ
நாடு அமைதிப் பூங்காவாய் விளங்கியது என்கிறார். இதனைப் போன்று
காரிக்கண்ணனார்,

“நல்ல போலவும் நயவ போலவும்
தொல்லோர் சென்ற நெறிய போலவும்
காதல் நெஞ்சில் நும்இடைபுகல் கலமரும்
ஏதில் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளாது
இன்றே போலக் நும் புணர்ச்சி”¹⁶⁹

என்னும் தன் பாடல் மூலம் உரைக்கின்றார். உக்கிரபெருவழுதி,
மாரிவெண்கோ, இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி ஆகிய மூவரையும் ஒருங்கே
கண்ட ஒளவையார்,

“ஒன்றுபுரிந்து அடங்கிய இருபிறப் பாளர்
முத்தீப் புரையக் காண்டக இருந்த
கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்தீர்”¹⁷⁰

என்று கூறுகின்றார். போரைத் தவிர்க்க வேண்டிய அமைதி முயற்சிதனில் சங்கச் சான்றோர்கள் ஈடுபட்டுள்ளதோடு, நட்புறவுடன் அமைதியாகப் பகையில்லாமல் வாழ்ந்திட எண்ணியுள்ளனர்.

ஒளவையார், கபிலர், எயிற்றியனார், கோவூர்கிழார், காரிக்கண்ணனார் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் போரில்லா வாழ்வுக்கும் உலக அமைதிக்கும் அடித்தளமிட்டவர்கள் என்பது பெருமைக்குரிய ஒன்றாகும்.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியம் பொதுத்தன்மை மற்றும் தனித்தன்மை என்ற இரண்டுவித நோக்கினொடும் ஆராயப்பட்டால் இரண்டிலும் தனிச் சிறப்புடையனவாக அமைவது மட்டுமல்லாமல், உலக இலக்கியங்களுக்கெல்லாம் அடிநிலைக் கோட்பாடாக அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் அரசியல், பொருளாதாரம், பொதுநலம், பொதுவுடைமைக் கோட்பாடுகள், மன்னரின் சிறந்த ஆட்சிமுறை, மக்கள் நலம், பக்திநெறி, சங்கப் பாடல்களின் தரம், உண்மைத்தன்மை, அறிவியற் கூறுகள் என்றனைத்திலும் உயர்வுபெற்று நிற்பதோடு சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பிறஇலக்கியங்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

சங்க கால மக்களின் உளவியல் தன்மை, பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள், கல்வி கேள்வி ஒழுக்கம், உலக மக்களுக்குக் கூறப்பட்ட நியதி, சங்க காலப் பெண்மக்களின் சிறப்பு, கூற்றுமுறை அமைவு, அமைதிக்கான விழிவு, போர்முறை என்றனைத்திலும் சங்கத் தமிழர்கள் உயர்ந்த தரத்தின் சார்புடனும், அன்பான வாழ்க்கையையும் அறம் உயிராகக் கொண்டும் வாழ்ந்த பெருமைமிகுச் சமூகத்தை இங்கு நோக்கமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பல்வேறு விதமான வாழ்க்கைச் சூழலுடன், இயற்கையுடனான காதல் கலந்துநிற்க, பல்வேறு நிலையிலான புதுமைக் கூறுகளைக் கற்பிதம் செய்வதோடு, பண்டைத் தமிழ் மக்களின் தொழிலையும் செல்வத்தையும் முன்னிறுத்திப் பொதுநலப் பெட்டகமாகத் திகழ்ந்துள்ளமைச் சிறப்பிற்குரியதாகும்.

ஈகையினால் ஏற்படக்கூடிய பேரன்பு நிலை, மனிதநேயம், ஈகைதரும் புகழ் என்றனைத்திலும் மேலோங்கி நிற்கும் சங்கத் தமிழர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவது மட்டுமின்றித் தவறிழைக்கும் மன்னனையும், மானுடர்களையும், பெண்மையை ஏமாற்றிட நினைக்கும் ஆண்மகனையும் தட்டிக் கேட்டு நீதியினை நிலைநிறுத்திய பெண்மகளிரையும் காதலைத் தின்று ஏமாற்றத்தைத் தரநினைத்த தலைவனையும் நீதிமன்றங்களில் நிறுத்தித் தண்டனை பெற்றுத் தந்த சங்க மகளிரின் திறம்பட்ட செயல்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளமை ள சங்கப் பாடல்களின் தலையாயத் தனித்துவத்திற்குச் சான்றாகும்.

இயல் - 1

சான்றெண் விளக்கம்

1. மு.வரதராசனார், இலக்கியவரலாறு., ப. 32
- 2.பாரதியார் கவிதைகள், ப. 279
3. தொல்., பொருள்., செய், நூ. 230
4. குறுந்தொகை, பா.70
5. புறநானூறு, பா.194
6. கலித்தொகை, பா.5
7. மு.கு.நூல்., பா.15
8. திருமுருகாற்றுப்படை, பா.238
9. அரங்க.சுப்பையா, இலக்கியத் திறனாய்வியல், ப.161
10. தொல்.பொருள்., நூ.1
11. பட்டினப்பாலை, பா. 259-260
12. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன்(உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு, ப.5
13. தொல்.பொருள்., மெ.நூ. 24- 2
14. ஐங்குறுநூறு, பா. 170
15. குறுந்தொகை, பா. 358
16. மலைப்படுகடாம், பா. 395
17. நற்றிணை, பா. 117
18. குறுந்தொகை, பா. 111
19. ஐங்குறுநூறு, பா.245
20. மு.கு.நூ., பா. 234
21. கலித்தொகை, பா. 108
22. குறுந்தொகை, பா. 40
23. பட்டினப்பாலை, பா.157

24. புறநானூறு., பா. 369
25. நற்றிணை, பா.192
26. பதிற்றுப்பத்து, பா.13-14
27. புறநானூறு, பா. 2
28. தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கலஞ்சியம், தொகுதி - 1
29. www.tamilkoodal.com/tamil/reasearch/12/12/2010
30. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப. 278
31. குறுந்தொகை, பா. 3-6
32. தொல்.பொருள்., அகத்., நூ.1
33. ஐங்குறுநூறு, பா. 492
34. முல்லைப்பாட்டு, பா. 1-2
35. தொல்.பொருள்., மர, நூ. 27
36. நற்றிணை, பா.172
37. www.tamilkoodal.com/tamil/reasearch/12/2/2011
38. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.1
39. www.tamilkoodal.com/முன்னைத்தமிழிலக்கியம்
40. குறுந்தொகை, பா.5
41. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.1
42. நற்றிணை, பா.381
43. மு.கு.நூ., பா. 341
44. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், முகவுரை
45. புறம், பா.182
46. குறள்., 36
47. பட்டினப்பாலை, பா.209-210
48. மு.கு.நூ., பா.211-214
49. குறள்.,120

50. புறநானூறு., பா.186
51. குறள்., 388
52. புறநானூறு, பா.45
53. குறள்., 384
54. அறிவுடைநம்பி(ப.ஆ)., வான்புகழ், ப.638
55. குறள்., 381
56. மதுரைக் காஞ்சி, பா.490-491
57. தொல்.பொருள்., மெய்., நூ.12
58. குறள்., 118
59. புறம்., பா. 39
60. நற்றிணை, பா.400
61. சிலப்பதிகாரம், பா.17
62. மணிமேகலை, ப.61
63. புறம்., பா. 184
64. மு.கு.நூ., பா.189
65. மு.கு.நூ., பா.189
66. குறள்., 229
67. அ.கலியபெருமாள், திருவள்ளுவர்திறம், ப.96
68. தொல்.பொருள்., உவம: நூ. 272
69. மு.கு.நூ., உவம, நூ. 273
70. அ.கலியபெருமாள், திருவள்ளுவர்திறம், ப.96
71. மு.கு.நூ. ப.97
72. தண்டியலங்காரம்., த.கு.அ.31
73. குறள்., 452
74. குறள்., 1137
75. குறள்., 1323

76. சிறுபாணாற்றுப்படை., பா. 1-5
77. குறுந்தொகை, பா:9
78. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.60
79. குறுந்தொகை, பா.1
80. பொருநராற்றுப்படை, பா.25-29
81. குறுந்தொகை, பா. 40
82. மு.கு.நா., பா.32
83. ஞானத்தாய், வான்தமிழ்-II, ப. 750
84. தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரம்., பண்பாட்டுச்சிந்தனைகள், ப.13
85. வே.முத்துலக்குமி, பண்பாட்டுச்சிந்தனைகள், ப.14
86. கலித்தொகை, பா.133
87. புறநானூறு, பா.197
88. நற்றிணை, பா.160
89. வே.முத்துலக்குமி, பண்பாட்டுச்சிந்தனைகள், ப.14
90. புறநானூறு, பா.182
91. கலித்தொகை, பா.133
92. குறள்., 422
93. நற்றிணை, பா.186
94. அகம்., பா. 54
95. புறம்., பா.182
96. கலித்தொகை, பா.139
97. அகம், பா.382, பா.வ. 1-2
98. சிலம்பு., பா.19
99. பாரதியார் கவிதைகள்., ப. 50
100. நற்றிணை, பா.355
101. புறம்., பா.216, பா.வ. 8-10

102. குறள்., 794
103. வைரமுத்து, பெய்யெனப் பெய்யும் மலை, ப. 234
104. புறம்., பா.154
105. மு.கு.நா., பா.195
106. மு.கு.நா., பா.163
107. தொல்., பொருள்., கற்.நா. 51
108. அகநானூறு, பா.339
109. கலித்தொகை, பா.18
110. குறுந்தொகை, பா.120
111. மு.கு.நா., பா.29
112. புறநானூறு, பா.189
113. குறள்., 221
114. அகநானூறு, பா.131
115. புறநானூறு, பா.134
116. குறுந்தொகை, பா.322
117. புறம்., பா.314
118. பரிபாடல், பா. 50-51
119. குறுந்தொகை, பா.25
120. அகநானூறு, பா. 256
121. வேதநாயகம் பிள்ளை, பெண்மதிமாலை, ப.8
122. தொல்.பொருள்.செய்.நா. 502
123. குறுந்தொகை, பா.30
124. ஐங்குறுநூறு, பா.234
125. அகநானூறு, பா.39
126. கலித்தொகை, பா.90
127. தொல்.பொருள்., நா.195

128. குறுந்தொகை, பா.373
129. அகநானூறு, பா.50
130. நற்றிணை, பா.143
131. அகநானூறு, பா.203
132. குறள்.,39
133. குறள்., 412
134. குறள்., 414
135. சு.ஆனந்தன், தமிழ்இலக்கிய வரலாறு, ப.47
136. ஔ.முத்துலக்குமி, பண்பாட்டுச்சிந்தனைகள், திரட்டுரை
137. கனகசுந்தரம், தமிழ்ஒளி கவிதைகள் ஆய்வு, ப.17
138. கலித்தொகை, பா.149
139. புறநானூறு, பா.83
140. கலித்தொகை, பா.34
141. குறள்., 110
142. கலித்தொகை, பா.35
143. மு.கு.நா, பா.83
144. மு.கு.நா, பா.83
145. மு.கு.நா, பா.84
146. மு.கு.நா, பா.106
147. மு.கு.நா, பா.72
148. மு.கு.நா, பா.25
149. மு.கு.நா, பா.76
150. மு.கு.நா, பா.76
151. மு.கு.நா, பா.102
152. மு.கு.நா, பா.74
153. மு.கு.நா, பா.11

154. பாரதியார் கவிதைகள், ப.166
155. புறம்., பா.70
156. வே.முத்துலக்குமி, பண்பாட்டுச்சிந்தனைகள், ப.59
157. புறம்., பா.55
158. மு.கு.நா., பா. 9
159. மு.கு.நா., பா.279
160. மு.கு.நா., பா.278
161. மு.கு.நா., பா.312
162. மு.கு.நா., பா.86
163. தொல்., பொருள்., புற.நா.1
164. மு.கு.நா., நா.16
165. புறம்., பா.79
166. பதிற்றுப்பத்து, பா.7-10
167. பட்டினப்பாலை, பா.265-270
168. புறம்., பா.30
169. மு.கு.நா., பா.367
170. மு.கு.நா., பா.81

இயல் - 2

அகவாழ்க்கையில் மகளிரின் பங்கு

முன்னுரை

மனித வாழ்க்கை இதயத்தை அன்பால் இணைக்கும் நெறிகொண்டதாகும். இவ்வுலகினுள் மனித மனோநிலை விரிவடைந்து செயற்படுதற்கான சூழலியல் சாத்தியக்கூறுகள் சங்ககாலத்தில் நிரம்பியுள்ளன. அத்தகு ஆக்கம் நிறைந்த வாழ்க்கையுடன், செம்மைமிகுச் சமுதாயத்துடன் வாழ்ந்து களித்தவர்கள் சங்க மனிதர்கள். மனிதப் பிறப்பின் அடையாளமாய் இரக்கம், கருணை, அன்பு, நேயம், சிந்தனை அனைத்தையும் செயல்பாடாய்க் கொண்டு ஆண், பெண் இருவரும் இயங்கிவந்துள்ளனர். சங்ககால மனிதர்களிடத்தில் பேதமில்லை. சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் மக்களின் வாழ்க்கை முறைமை ஏற்றம் நிறைந்ததாகும். அத்தகு அன்புமிகு அகவாழ்க்கையில் மகளிரின் பங்கு குறித்த சிந்தனையை ஆய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாக அமைந்துள்ளது.

2.1. அகம் - விளக்கம்

சங்க கால மக்களின் அகவாழ்க்கைப் பண்பட்ட நிலையில் அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் அகவாழ்க்கையின் அனுபவங்களை உணர்த்துகின்றன. அகம் என்பதற்குப் பலரும் பல விளக்கங்களைக் கூறுமிடத்து இளம்பூரணர்,

“அகப் பொருளாவது போக நுகர்ச்சியாகலான்

அதனான் ஆய பயன் தானே அறிதலின்

அகம் ”¹ என்றுரைக்கின்றார்.

அகவாழ்க்கையின் அனுபவங்களை ஒருவர் தன்னால் உணர முடியுமே தவிர, சொற்களால் உணர்த்துதல் எளிதானதல்ல. ஆனால், சங்க காலப் புலவர் பெருமக்கள் தலைவன் தலைவியின் காதலை இயற்கையின் எழில்மிகு உணர்ச்சியுடன் படைத்துக்காட்டியுள்ளனர். இதில் அகமானது தலைவன் தலைவியின் உள்ளமாக வடிவம் பெற்றுள்ளது. இதனை,

“அகத்திணை உலகக்கண் உடையது; மனித சமுதாயம் நோக்கியது; ஞாலத்து மக்களிடையே நிகழும் காமக் கூறுகளையெல்லாம் அகத்திணையில் காண முயலற்க, காணவியலாது. எல்லாம் கூறுதலால் ஒரு நூல் ஞால நோக்குடையது என்று ஆகுமோ, ஞால நோக்கெனக் கூறுதற்கு எல்லாம் மாந்தர்க்கும் எஞ்ஞான்றும் பொருந்தும் உண்மை அடிப்படை வேண்டும். அகத்திணை வடிக்கும் காதற் பாங்கு தனித்தூயது. இன்பம் சான்றது; முறைமை உடையது; சாதி, சமயம், அரசு, மொழி, தொழில், செல்வம் என்றிணைய புறச்சார்புகள் இரண்டு உயிர்களின் ஒருமையைக் காண்பது”² என்ற வ.சுப.மாணிக்கனாரின் கூற்று மேற்கூறிய கருத்திற்கு அரண் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது. அகம் – உள்ளம் சார்ந்த காதல் நிலை; உலக மனிதர்கள் அனைவரிடமும் நிரம்பியிருக்கிறது; மரபு சார்ந்த சங்க இலக்கியம்தனில் ஒரு பிரிவினர் மட்டும் காதல்வயப்பட்டனர். ஏனையோர் இல்லை என்ற நிலையிலில்லை; காதல் அனைவருக்கும் பொதுவான நிலையென்பதை அன்பின் ஐந்திணையின்வழி உய்த்துணர முடிகிறது. கைக்கிளை, பெருந்திணையில் காதலிருப்பினும் அவை சிறப்பிற்குரியதாய் இடம்பெறவில்லை.

அகவாழ்க்கையின் பொறுத்தவரை அடிப்படையென்பது பொருள் வளமன்று; இருமனங்கள் இணைந்த காதல் வாழ்க்கைதான். தலைவன் தலைவியின் உள்ளம் சேர்ந்த காதல் அகத்தைக் காட்டுகிறது. நல்ல மனவளம் இருப்பின் இன்பத்தை நுகரலாம் என்பதற்கு,

“சிறப்புஞ் சீரும் இன்றிச் சீறார்

நல்சுவர் பெண்டின் புல்வேய் குரம்பை

ஓரா யாத்த ஒருதூண் முன்றில்

எதில் வறுமனை”³

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் வளமான வாழ்க்கை வாழும் செல்வம் நிறைந்த குடும்பத்திலிருந்து வந்த தலைவியார், தம்மிலும் குறைவான வசதியை உடைய எளியோரைக் காதலித்து இணைந்து வாழ்ந்த அன்புடை வாழ்க்கையைப் பகர்கிறது. இதனைப்போன்று,

“உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் சொஐயும்

தழையணிப் பொலிந்த வாயமொடு துவன்றி

விழுவொடு வருதி நீயே யிஃகோ

ஓரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கை”⁴

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவியரின் காதல் உள்ளம் சுட்டப் படுகின்றது. சங்க கால மக்களின் வாழ்வியலில் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லை. செல்வம் அவர்களின் வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்தவும் இல்லை. எளியவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் காதலை அனுபவிக்கவில்லை என்ற நிலையுமில்லை. உழைக்கும் வாழ்க்கையில் காதல் இழையோடியதை அன்பின் ஐந்திணைகள் உணர்த்துகின்றன. கலித்தொகை முல்லைக்கலியில் வரும்,

“ஆயர் மகனாயின் ஆயமகள் நீயாயின்

நின் வெய்யனாயின் அவன்வெய்யை நீயாயின்

நின்னை நோதக்கதோ இல்லைமன் நின்நெஞ்சம்

அன்னை நெஞ்சாகப் பெறின்”⁵

எனவரும் இப்பாடலில் காதல் என்பது அன்னையினுடைய அல்லது குடும்பத்தாருடைய விருப்பத்தைப் பொறுத்து உருவானதில்லை. நீயோர் ஆயர் மகள். அவளோ ஓர் ஆயர் மகள். எனவே, காதலிப்பதில் எவ்விதக் குற்றமும் இல்லை. பசுக்கூட்டங்களை மேய்க்கும் உழைக்கும் இனத்தவர் என்ற பொதுமையில் அமைகிறது. சங்க கால காதலில் அன்பு அழுத்தமாகப் பதிவுசெய்யப் பட்டுள்ளதுடன், அகம் தூய்மையுடையதாகவும் இருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

2.2. மகளிர் - விளக்கம்

அன்பு, அருள் ஆகிய குணங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு, பொறுமையுடன் கவனிப்பதில் ஆர்வம் மிகுந்து, தன்னலமற்றும் பிறரைப் பேணுவதில் தாய்மையுடன் இருந்து, அழகினாலும் குணத்தினாலும் ஆடவர்களால் விரும்பத்தக்க நிலையை உடையவர்கள் பெண்டிர்.

அடக்கம், அமைதி முதலிய நற்பண்புகளுடன், பண்பிற்கேற்ற உடல்வனப்பும் உடையவரே பெண்டிர் அப்பெண்டிரை மாதர், மகளிர், கன்னி, காரிகை, புவையர், பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை என்றெல்லாம் உரைக்கின்றனர்.

கண்ணிறைந்த அழகினால் உள்ளங்கவரும் பெண்மையைக் காரிகை என்பது உலகியலார் வழக்கு. அக்காரிகைகளையே இலக்கியம் மகளிர் என்கிறது. அத்தகு அழகுடைய மகளிரைச் சங்க இலக்கியத்தில் பலநிலைகளில் காணலாம். மகளிர் பற்றித் த.வெள்ளைவாரணார் குறிப்பிடும்பொழுது,

“ஆடவர்களால் காதலிக்கத் தகுந்த காதல் மிக்க மகளிர் மாதர் என வழங்கப்பெற்றனர். ஐம்பொறிகளால் நுகர்தற்கினிய மென்னீர்மை மகளிரின் சிறப்பியல்பாகும். மகளிர்பாற் காணப்பெறும் மென்னீர்மையானத் தன்மையைச்

சாயல் என்பர். சாயலாகிய மென்மையினைத் தம் இயல்பாகப் பெற்றமையால் மெல்லியலார் என்ற பெயரும் மகளிர்க்கு உரியதாயிற்று”⁶ என்னும் இக்கூற்று மகளிரின் வகைமைக்கு மிக்கப் பொருத்தமுடையவதாகும். மகளிர்க்கான விளக்கத்தை இதைவிடத் தெளிவாகக் காணுதற்கியலாது. சங்க இலக்கியத்தில் வரும் தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கியர், பரத்தை என அனைவரும் அழகுடையவர்களாகவும் பண்பால் சிறப்புமிக்கவர்களாகவும் உள்ளனர்.

சங்க காலத்திய ஆடவர்கள் அச்சமின்றி நாடெங்கும் சுற்றித் திரிந்து, இயற்கையினால் ஏற்பட்ட இடையூறுகளை எதிர்த்து நின்று, வினை செய்யுமிடத்துத் துணிவும், வீரமும் பெற்றுக் காதலில் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்துள்ளமைக்குப் பெண்டிர் தந்த மனத்துணிவு வலிமையுடையது. ஆனால், பெண்டிர் தலைவனைப் பிரியுமிடத்துக் காதல் நிரம்பியும் துணிவு குறைந்தும் காணப்பட்டுள்ளனர்.

2.3. சங்க இலக்கியத்தில் அகத்திணைக் கூறுகள்

அகம் என்பது மனித சமுதாயம் முழுமைக்கும் பொருந்தி நிற்பன. அன்பும் இன்பமும் கலந்த, போக நுகர்ச்சியின் உள்ளத்து இயல்புதனை அகம் என்று வரையறை செய்துள்ளனர்.

“அன்பு இன்பத்திற்கு முதன்மையானதாகும்; இதனை அழகும், இனிமையும் தோன்றக் கூறுவதும், இன்பத்தின் தோற்றமாகிய புணர்ச்சியையும், அப்புணர்ச்சியால் நிமித்தங்களையும் குறிப்பதாகச் சங்க இலக்கியத்தில் அகத்திணைக் கூறுகள் உள்ளன”⁷ என்ற கூற்று அகத்திணைக் கூறுகளுக்கான வரையறையை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

மேலும், அகத்திணைக் கூறுகளைத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் நிரல்பட வரையறுத்துள்ளன. இதனை,

“தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் முதல், கரு, உரி எனப் பொருள்களை மூன்றாகக் கூறுகிறது. இப்பகுப்புப் பொருள் ஆழமுடையது. நிலமும், பொழுதும் முதற்பொருள். நிலமும், பொழுதும் இல்லையேல் செயல்கள் இல்லை. வரலாறு இல்லை. இவை உலக நிகழ்ச்சிகள் அனைத்திற்கும் அடிப்படை”⁸ என்கிறார் ச.வே.சுப்பிரமணியன் இம்முப்பொருளின் பகுப்புதனைத் தொல்காப்பியர்,

“முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங்காலை முறை சிறந்தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை”⁹

என்று சுட்டியுள்ளார். நிலம் பொழுது என்றிரண்டும்,

“முதல் எனப்படுவது நிலம்பொழுது இரண்டின்

இயல்பென மொழிய இயல்புணர்ந்தோரே”¹⁰

என்கிறார். பண்டைத் தமிழர்கள் நிலத்தை ஐவகையாகப் பகுத்துள்ளனர்.

1.மலை, மலை சார்ந்த இடம்	-	குறிஞ்சி
2.காடு, காடு சார்ந்த இடம்	-	முல்லை
3.முல்லை + குறிஞ்சி = முறைமையாற் திரிந்தது	-	பாலை
4.வயல், வயல் சார்ந்த இடம்	-	மருதம்
5.கடல், கடல் சார்ந்த இடம்	-	நெய்தல்

இந்த ஐவகையான நிலப்பகுப்பிலும் அகத்திணைக் கூறுகளே முதன்மை பெற்றுள்ளன. மேலும், காலத்தை வரையறை செய்யும் தொல்காப்பியர், நிலத்திற்குரிய தன்மையினில் காலப்பொழுதும் அமைந்துள்ளன. இவை சங்க இலக்கியத்தில் காதல் பயின்றிடும் களமாக, அன்பு செலுத்திடும் இல்லறமாக, பரத்தமை வசிக்கும் ஊராக, ஆற்றியிருக்கும் முல்லையாக அமைவதைக்

காணமுடிகிறது. பொழுதில்லையேல் காதல் இல்லை. இயற்கையில் காதலுக்குக் காலம் இன்றியமையாதது. காலத்தைப் பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என இருவகைப்படுத்தியுள்ளனர். நம்பியகப்பொருள்,

“காரே கூதிர் முன்பனி பின்பனி

சீரிளவேனில் வேனிலென்றாங்

இருமூன்று திறத்தது தெரிபெரும் பொழுதே”¹¹

என்கிறது. இலக்கண விளக்க நூற்பா சிறுபொழுதினை,

“மாலை யாமம் வைகுறு வென்றா

காலை நண்பக லெற்பாடென்றா

அறுவகைத் தென்ப சிறுபொழுத வைதமாம்”¹²

ஒரு நாளில் இடம்பெறும் மாலை, யாமம், வைகறை, எற்பாடு, காலை, நண்பகல் என்ற ஆறு கூறுகளில் சிறுபொழுதினை வரையறை செய்துள்ளனர்.

இவை அகவாழ்விற்கான கூறுகளைத் தாங்கி நிற்பன. அறுவகைப் பொழுதும் ஐவகை நிலத்தொடு பொருந்தி வருவதைத் தொல்காப்பியர்,

“காரும் மாலையும் முல்லை”¹³

“குறிஞ்சி, கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்”¹⁴

“பனியெதிர் பருவமும் உரித்தென மொழி”¹⁵

வைகறை விடியல் மருதம்”¹⁶

“எற்பாடு நெய்தல் ஆதல் மெய்ப்பெறத் தோன்றும்”¹⁷

“பின்பனி தானும் உரித்தென மொழிய”¹⁸

என்ற நூற்பாக்களில் அகவாழ்வில் அகக்கூறுகளோடு புறக்கூறுகளும் பரிணமிக்கின்றன. இவை அகத்திணை நிகழ்வுகளுக்குக் களமாக அமைவதுடன் வாழ்வியலுக்கான சூழலியலையும் பகுத்துக் காட்டுவனவாகும்.

2.4. அன்பின் ஐந்திணையில் காதல் நெறி

அன்பின் ஐந்திணைகளான குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பவையோடு கைக்கிளை, பெருந்திணை என்ற இரண்டும் சேர்ந்து மொத்தம் ஏழுத் திணைகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் கைக்கிளை, பெருந்திணை இவற்றை விடுத்து, ஒத்த களமாகியத் தன்மையால் ஒன்றாகி, ஒழுக்க வகையினில் தனித்தொரு நிலையினைப் பெற்றதால் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்தும் சிறப்பு நோக்கி, அன்பின் ஐந்திணை என்று குறிக்கப்படுகிறது. ஐந்திணையின் ஒழுக்க நெறிகளைத் தொல்காப்பியர்,

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

தேறுங்காலை திணைகுறிப் பொருளே”¹⁹

என்கிறார். இவ்வைந்து நெறிகளும்,

அகவாழ்விற்கு இன்றியமையாததோடு, பண்பு நெறிப்பட்ட வாழ்க்கை முறைகளினால் சமூகத்திற்குச் சிறப்புச் சேர்ப்பனவாகும். ஐந்திணைகளின் நெறிகள் குறித்து இளம்புரணர் தம் உரையில்,

“இவ்வைந்து ஒழுக்கங்களும் எல்லா நிலத்து நிகழும் பொதுவான நிகழ்ச்சிகளே எனினும், மலை நாட்டில் புணர்தல் நிகழ்வதாகக் கூறுவதும், பாலையில் பிரிதலும், முல்லையில் ஆற்றியிருத்தலும், மருதத்தில் ஊடலும்,

வெய்தலில் இரங்கலும்”²⁰ என்று பகுக்கப்பட்டுள்ளது, மிகுதியான மக்களின் செயல் ஒழுக்கங்களினால் ஆகும். இவ்வொழுக்கங்களே அகத்திணைக் கூறுகளை வெளிப்படுத்தி நிற்பன. மேலும் பாலை நிலம் பற்றி,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து
நல்லியல்பு இழுந்து நடுங்குதுயர் உறுத்தப்
பாலை என்பதோர் வாடிவங் கொள்ளும்”²¹

என்று சிலப்பதிகாரம் உரைப்பது பாலை நிலத்தின் இயல்புதனை எடுத்தியம்புவதோடு, பாலை நில மக்களின் வாழ்வாதாரத்தையும், சூழலியல் அமைப்பையும், காதல்நிலையையும் சங்க இலக்கியம் போன்று இதில் தெளிவுறுத்தப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

2.5. கைக்கிளை - பெருந்திணை

அகப்பொருள் நெறிதனில் கைக்கிளை, பெருந்திணை இரண்டும் இலக்கணம் பெறாமல், காதற் செய்கைகளின் வாடிவங்களாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. நாற்கவிராச நம்பி இதனை,

“கைக்கிளை யுடையது ஒருதலைக் காமம்”²²

“பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம்”²³

என்னும் நூற்பாக்கள் வழி எடுத்துரைக்கின்றார். அகத்தின் செய்கையில் ஒருதலைக் காமம், பொருந்தாக் காமம் - இரண்டும் உள்ளன. அன்புடைக் காமம் போன்று சிறப்பு பெறாமையினால் சிறிதளவே இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஐந்திணைகளுக்குரியதாய் அன்புடைக் காமமும், கைக்கிளை, பெருந்திணை இரண்டும் அன்பற்ற நிலையினைப் பெற்றுள்ளமையும் காணமுடிகின்றது. திணை பகுப்பில் ஏழாக அமைந்தாலும், ஒழுக்க நெறியினிற் இவை இரண்டும் புறந்தள்ளப்பட்டவையாகும். இதனை,

“தமிழர் வாழ்வியலும் சங்க இலக்கியங்களும் அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மட்டும் உண்டு. தொல்காப்பியர் சஹும் கைக்கிளையும், பெருந்திணையும் தமிழர் வாழ்வியலில் இல்லை. இவ்விரண்டும் ஆரியர்களின் அழிம்புநிலைகள்”²⁴ என்கிறார் புலவர் கோவேந்தன். இக்கூற்று கைக்கிளை, பெருந்திணை என்ற இவ்விரண்டும் தமிழரின் வாழ்வியல் சூழலுக்குப் பொருத்தமுடையவையல்ல என்பதைக் காட்டுகிறது.

கைக்கிளை பற்றித் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகையில்,

“காமஞ் சாலா இளமை யோள்வயின்
ஏமஞ் சான்றா இடும்பையிற் எய்தி
நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தான்
தன்னொடும் அவனொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லி யின்புறல்”²⁵

என்கிறார். ஐந்திணைக்கும் புறத்தாவதாக இடம்பெற்றுள்ளது கைக்கிளை. பொருந்தாத் தன்மையுடையதாகக் கருதப்பெற்றது பெருந்திணை. இதனைப் பற்றி நாற்கவிராச நம்பி,

“மடலேறு தலொடு விடைதழால் என்றா
குற்றிசை தன்னொடு குறுங்கலி என்றா
சுரநடை தன்னொடு முதுபாலை யென்றா

தாபத நிலையொடு தபுதார நிலையெனப்
புகன்றவை இயற்பெயர் பொருந்தா வாயின்
அகன்ற வகப்புறப் பெருந்திணைக் காகும்”²⁶

என்று மடலேறல் முதலாகத் தபுதார நிலை ஈறாக உள்ள செயற்பாடுகள்
பெருந்திணையின் பாற்பட்டன என்கிறார். தொல்காப்பியர் இதனை,

“ஏறிய மடல்திறம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே”²⁷

என்கிறார். பெருந்திணையும், கைக்கிளையும் அறத்தின் பாற்பட்டவையல்ல
பெருமையுடையனவும் அல்ல ஆனால், அகத்திணை அமைவுகளில்
நிகழ்வனவாகும். இளம்பூரணர் தம் உரையில்,

“அகத்திணை யாவன அறத்தின் வழாமலும், பொருளின் வழாமலும்,
இன்பத்தின் வழாமலும் இயலல் வேண்டும். நிறர்க்குக் குற்றேவல் செய்வார்க்குச்
செய்தல் அரிதாகலானும், அவர் நாணுக் குறைபாடுடையவராகலானும்,
குறிப்பறியாது வேட்கை வழி சாராக் கருதுவாராலானும், இன்பம் இனி
நடத்துவார்”²⁸ என்கிறார். இதனில், கைக்கிளை, பெருந்திணையின் சிறப்பில்லா
நிலையைச் சுட்டப்படுவதுடன், ஐந்திணைகளில் நிகழும் ஆடவர்-மகளிர் காதல்,
அன்பினொடுக் கூடிய அறத்தின் வழிப்பட்டது என்பதை உணர்த்துகிறது.

2.6. அகவாழ்வுதனில் மகளிர்

சங்க காலத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் அறம் நிறைந்த பெட்டகமாகும். அதனில் சங்கப் புலவர் பெருமக்கள் மனத்தில் களிப்புடன், சொற்களில் குறிப்புடன், உடல் வாழிப்பட்டச் சிந்தையை, உள்ளத்தைக் குளிர்விப்பதற் பொருட்டு, அழகான பொருள்பட பாடியுள்ளார்கள் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்றாக அமைகின்றன.

உலகம் ஆண்-பெண் இணைவின் காரணமாகவே இயங்குகிறது; மனித குலம் நீடித்து நிற்கிறது; அத்தகு வாழ்வினில் காதலும், அன்பும் கலந்து, ஈதல் இசைபட வாழ்ந்து, பொருளோடு பொருள் புணர்ந்து, வீடுபேற்றினை அடையும் நிலைதனைச் சங்கத் தமிழர்களின் வாழ்வியலில் சிறப்புறத் காணமுடிகிறது. அத்தகுச் சிறப்புப் பொருந்திய வாழ்விற்கு ஆதாரமாய் இருந்தவர்கள் சங்க மகளிர். ஆடவனின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணைநின்ற சங்க மகளிரின் செயற்பாடுகள் மேன்மைப் பொருந்தியனவாகும்.

களவு, கற்பு என்னும் இருவேறு காலங்களிலும் சங்க மகளிர் நலமிகுப் பெண்களாக இடம்பெற்றதோடு, தம்முடைய நுன்மாண் நுழைபுலத்தினால் இல்லறத்தை நல்லறமாக்கிச் செம்மையான வாழ்விற்கு வழிகாட்டியுள்ளனர். சங்கத் தலைவி பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், “மிக்க அறிவாற்றலோடு தலைவி களவு வாழ்க்கையை மாற்றுவதில் பேரிடம் பெறுகிறாள். நாணம் மீதுரத் தன் காதலுணர்வைக் குறிப்பாக வெளிப்படுத்தும் திறன் தலைவியின் நுன்மாண் நுழைபுலத்திற்குச் சான்றாகும்”²⁹ என்னும் இக்கருத்துச் சங்கத் தலைவி பற்றிய அடையாளத்தை முன்வைக்கிறது. வினை முற்றி மீண்ட தலைமகன், தலைவியின் குணம் பற்றிப் புகழ்ந்து கூறுவதாகப் பால வரவு உரைத்த பத்தில் ஓதலாந்தையார் கூறுமிடத்துத் தலைவியின் மேன்மை பொருந்திய குணம் வெளிப்பட்டு நிற்பதோடு, பெண்மையைப் போற்றிடும் ஆண்மையைக் காணமுடிகிறது. இதனை,

“உள்ளுதற்கு இனிய மன்ற - செல்வர்

யானைப் பிணித்த பொன்புனைக் கயிற்றின்

ஒள்ளி மேய்ந்த சுரத்திடை

உள்ளம் வாங்க, தந்த நின் குணனே”³⁰

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் தலைவியின் ஆற்றல் மிக்க பண்பு புலனாகிறது. சங்க காலத்தில் தலைவன் தலைவியின் காதலில், ஒருவரை ஒருவர் மிஞ்சிய அன்பு அதிகளவில் இருந்துள்ளது. இதனைத் த.வெள்ளைவாரணார் “உருவும் திருவும் உணர்வும் முதலியவற்றால் ஒத்து விளங்கும் தலைவனும் தலைவியும் நல்லாழின் செயலால் தாமே எதிர்ப்பட்டு அன்பினால் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாதவராய் ஆக்கி வாழ்ந்துள்ளனர்.”³¹ என்ற கருத்தானது தலைவன் தலைவியின் அகமகிழ்வாழ்விற்குச் சான்றாக அமைகிறது.

2.6.1. தலைவியின் நலம் காணும் தலைவன்

வினை முடிந்து மீளும் தலைமகன், தன்னுடைய தலைவியின் பண்பு நலன்களை எல்லாம் தேர்ப்பாகனிடத்து உரைத்தவாறு வருகிறான். இதனை,

“வியல் இரு விசம்பு அகம் புதையப் பாஅய்

பெயல் தொடங்கினவே, பெய்யா வானம்

நிழல் திகழ் சுடர்த்தொடி ளெகிழ ஏங்கி,

அழல் தொடங்கினளே ஆயிழை, அதன்எதிர்

குழல் தொடங்கினரே கோவலர்”³²

என்று நற்றிணையில் ஒளவையார் தம் பாடலில் அழகுபடக் கூறியுள்ளார். அணிகலன்கள் புண்ட தலைவி, ஆயரின் குழலோசை கேட்டு அழித் தொடங்கியிருப்பாள், கைவளையல் கழலுமாறு வருந்தித் தனிமைத்துயர்

பெறுவாள். அவள் மனம் வாடச் செய்தல் நலமன்று. என்று தலைவியை விரைவில் காணுதல் வேண்டும் என்பதில் தலைவன் தலைவியின் நலம் காணுதலை அறியமுடிகின்றது. இதனைப் போன்று குறுந்தொகையில்,

“ஒடுங்கி ஈர்ஓதி ஒண்நுதற் குறுமகள்
நறுந்தண் நீரள்; ஆர் அணங்கினளே
இனையள் என்று அவாபுனை அளவு அறியேன்
சில மெல்லியவே கிளவி
அனை மெல்லியள் யான் முயங்குங் காலே”³³

என்று தலைவியின் எழில்நலத்தை ஓரம்போகியாரின் பாடல் உணர்த்துகின்றது. பெண்மையின் மென்மையையும், அவள் தலைவனிடத்துப் பெறுமிடத்தையும் வள்ளுவர் தம் குறட்பாவில்,

“கண்டுகேட்டு உண்டுஉயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்தொடி கண்ணே உள்”³⁴

என்கிறார். ஐம்புலன்களின் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் தலைவியே உண்கண்ணே உள்; என்னுமிடத்துத் தலைவி தலைவனின் உள்ளத்தில் பெறுமிடம் உணர்த்தப்படுகிறது.

2.6.2. தலைவனின் கூற்றாக வரும் பாடலில் தலைவி பெறுமிடம்

தலைவி பொருள் முற்றி மீண்டத் தலைமகனிடம் வினவுமிடத்து, தலைமகன் கூற்றாக நிகழும் அகநானூற்றுப் பாடலில்,

“கள் படர் ஓதி! நிற்படர்ந்து உள்ளி,
 அருஞ் செலவு ஆற்றா ஆர்இடை, ஞரேரனப்
 பரந்துபடு பாயல் நவ்வி பட்டென
 இலங்கு வளைச் செறியா இருத்த நோக்கமொடு
 நிலம் கிளை நினைவினை நின்ற நிற்பு கண்டு,
 இன்னகை! இனையம் ஆகவும் எம்வயின்
 ஊடல் யாங்கு வந்தன்று?”³⁵

என்று மதுரை செங்கண்ணனார் குறிப்பிடுவது போன்று, தனிமைத் துயருற்று, வினை முற்றி மீண்டவனிடத்து ஊடல் எதற்கு? என்று தலைவன் வினா எழுப்புவதாக இடம் பெறுவதில் தலைவனின் மீதான இரக்கமும், தலைவியின் மீதுள்ள காதலும் அவள் கோபத்தைத் தலைவன் தணிக்கும் பான்மையும் புலப்படுகின்றது. மேலும்,

“கொலை உண்கண் சவ்ளயிற்று கொய்தளிர் மேனி
 இனை வனப்பின் மாயோய்; நின்னின் சிறந்தார்
 நிலவுலகத்து இன்மை தெளி; நீ வருதி”³⁶

என்ற கலித்தொகைப் பாடலில் தலைவியின் அழகு நலத்தோடு, பண்பு நலன்களும் பரிணமிப்பதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வுலகில் ஆடவர்-மகளிரின் அன்புடனான காதலைச் சங்க அக இலக்கியத்தில் பார்க்கமுடிகிறது.

உப்பு விற்கும் உமணப் பெண்ணிடத்துக் காதல் வயப்பட்ட தலைவன் தனக்கு நோய் செய்தானைப் பற்றி பாங்கனிடத்து உரைப்பதை,

“உவர் விளை உப்பின் கொள்ளைச்சாற்றி
அதர்படு பூழிய சேப்புலம் படரும்
ததர்கோல் உமணர் போகும் நெடுநெறிக்
கணநிரை வாழ்க்கைதான் நன்று கொல்லோ”³⁷
என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலில் காணமுடிகிறது.

உப்புக் கூடையைத் தலையில் தாங்கிய ஒரு மங்கை வளைந்து சுருண்ட கூந்தலை உடையவள். அழகிய உடல் வனப்பினைக் கொண்டவள், தழையுடையை அணிந்திருப்பவள், மெல்ல நடந்து நளினமாக உலவித் தன் வணிகத்தைச் செய்பவள். இவ்வாறு, வருகின்ற பெண்ணிடம் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்து, தன்னையே இழந்தான் தலைவன் ஒருவன் என்பது இப்பாடலின் கருத்தாகும்.

தலைவியின் அழகு மனத்தைக் கவர, எயினந்தை மகன் இளங்கீரனார் தம் பாடலில் மணம் முடிந்த தலைவி பொருள்வயிற் பிரிவின்போது ஊடல் கொள்ளுவதையும், தலைவன் அதனை இடைச்சுரத்தே நினைத்துப் பார்த்தலையும் உணர்ச்சியுடன் உணர்த்தியுள்ளார். இக்காட்சியினை,

“புல்லென மாலை யாம்இவண் ஒழிய
ஈட்டுஅருங் குரைய பொருள்வயிற் செலினே
நீட்டுவீர் அல்லிரோ, நெடுந்தகையீர்? என
குறுநெடும் புலவி கூறி, நம்மொடு
நெருநலும் தீம்பல மொழிந்த
சிறுநெல் ஒருத்தி பெருநல் ஊரே”³⁸

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் கூட்டுகிறது. தலைவனைப் பிரிய மனமில்லாத தலைவி, காலந்தாழ்த்தாமல் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வந்துவிடுவீர் தானே? எனச்சிறிதும் பெரிதாமாய் ஊடல் இழைத்தது தலைவனின் நினைவிற்கு வருகிறது.

தலைவி வாழும் ஊர், மரங்கள், பறவைகள் எல்லாம் கடந்து சென்று
மறைந்துவிட்டன என்று இடச்சுரத்துத் தன் தலைவியின் நினைவு வர தன்னை
மீறித் தலைவன் உணர்வுபூர்வமாகப் புலப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

2.7. ஆடவர் - மகளிரின் அறம்

சங்கப் பாடல்கள் மனையறம் புரிதலை மகளிரும், வினையறம் புரிதலை
ஆடவரும் மேற்கொண்டுள்ளனர். கணவன் வினைமுடிந்து திரும்பும் வரை, மனைவி
கணவனையே நினைத்துத் தன் உள்ளத்தைக் காதலால் உருகச் செய்து, பசலை
படர்ந்து, காதல் மீதுர வாழ்ந்துள்ளாள். அவள் அன்புடைக் கணவனுடன்
இணைந்து முறைப்படி இல்லறமென்னும் நல்லறத்தில் வாழும் சிறப்பினை,

“மனையறை வாழ்க்கை வல்லி யாங்கு
மருவி னினியவு முளவோ”³⁹

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுகின்றது. அகவாழ்க்கை அன்புற
அமைவதற்கு மகளிரும், புறவாழ்க்கையில் வினையறம் புரிதற்கு ஆடவரும், தத்தம்
நிலைதனில் சிறப்பாக இயங்குதல் வேண்டும். இந்நிலைதனை,

“மனைக்குவளக் காகிய வானுதல் கணவன்
முனைக்குவரம் பாகிய வென்வே னெடுத்தகை”⁴⁰

என்று புறநானூறு பகர்கின்றது. மேலும் இதனை,

“வினையே ஆடவர்க் குயிரே வானுதல்
மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிரென”⁴¹

குறுந்தொகையும் ஆடவர்-மகளிரின் அறம் செய்கின்ற நிலை குறித்துப் புலப்படுத்துகின்றன. திருமண வாழ்வுதனில் அறம்செய்தற்குப் பொருள் இன்றியமையாதது. ஆதலால் பொருள்வாயிற் பிரிவது ஆடவர் பண்பாகவும், ஆடவர் நலனில் கருத்துடையவர்களாக இருத்தல் மகளிரின் பண்பாகவும் சங்ககாலம் முதல் இன்றுவரை பின்பற்றப்படுகிறது.

2.8. மனையறத்தின் மாண்பு

இல்லற மகளிரின் இன்றியமையாப் பண்புகளில் ஒன்று மனையறம் ஓம்புதலாகும். தம் மனைக்கு வரும் விருந்தினரைப் போற்றி, வரவேற்று, விருந்து படைத்திடும் தன்மையைச் சங்க பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.

“அரும் படர் அவலம் அவளும் தீர
பெருந்தோள் நலம் வர யாமும் முயங்க
ஏ மதி, வலவ! தேரே
மா மருண்டு உகளும் மலர் அணிப் புவே”⁴²

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் முல்லை-தோர் வியங் கொண்ட பத்தில் பாகனுக்கு உரைப்பதாகத் தலைவன் கூறுமிடத்துத் தலைவியின் மனையறம் காத்திடும் மாண்பு வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. இதனை,

“மணப்பின் மாணலம் எய்தித்
தணப்பின் ளெகிழ்பவள் தடமெண் தோளே”⁴³

என்று குறுந்தொகையும்,

“... ... நலம்மிக
நல்ல ஆயின அளிய மென்தோளே
மெல்லன் புலம்பன் வந்தமாரே”⁴⁴

என்று ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலடிகளும் மனையறத்தின் சிறப்பினை உணர்த்துகின்றன. மனையறத்தின் அறக்கூறுகளில் ஒன்றான விருந்தோம்புதல் குறித்துச் சிலப்பதிகாரத்தில்,

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும்”⁴⁵

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இக்கருத்தானது தமிழர் வாழ்வோடு இயைந்த விருந்தோம்பும் பண்பினைக் காட்டுகிறது. தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடலும் என்பதில் ஆண்டாண்டுக் காலமாய் மூதாதையர்களின் பண்பு நலனிலிருந்து வந்த செயல் விருந்தோம்பல் என்பதை மனையறம் காத்திடும் மகளிரின் செயற்பாட்டின்வழி அறியமுடிகிறது.

மனையறத்தின் கூறாகவும், வினையறத்தின் பயனாகவும் மேற்கொள்ளப் படுவதாக ஈதல் இடம்பெறுகிறது. ஈதலின் பயனை இம்மைக்கும், மறுமைக்கும் பெறுவதாக நம் மூதாதையர்கள் கருதியுள்ளனர்.

வரவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் காரணமாகப் பிரிந்து செல்லும் தலைவன், வரைவுக்குப் பின்னர் தம் மனையில் ஈதலறத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். என்பதை,

“தூண்டும் பரிமுன் துனைமுகில் காள்சென்று சொல்லும் இந்து
தீண்டும் கொடிமதில் சூழ்தஞ்சை வாணனைச் சேரலர் போல்
ஈண்டும் பசலைமெய் போர்த்திருப் பார்தமக்குப் என்வரவே”⁴⁶

என்று சொக்கப்ப நாவலரின் தஞ்சைவாணன் கோவை எடுத்துரைக்கிறது.
பொருளீட்டுதலின் இன்றியமையாமை குறித்து,

“செல்வத்துப் பயனே யீதல்
துய்ப்பே மெனினே தப்புந் பலவேவ”⁴⁷

என்று புறநானூறும்,

“வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து”⁴⁸

என்று வள்ளுவரும் ஈதல் பற்றி உரைத்துள்ளார். ஈதல், விருந்தோம்பல் என அனைத்திற்கும் அடித்தளமாய் அமைவது பொருளீட்டுதல் ஆகும். பொருளீட்டுதற்காகத் தலைவன் தலைவியைப் பிரியுமிடத்துத் தலைவனின் மனநிலை, தலைவியின் காதற் பிரிவு என அகத்தின் கொடுமைதனை, மகளிரின் தனிமைத் துயரனைக் காட்சிப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது.

2.9. அன்பின் அடிப்படையிலான வாழ்வு

களவு, கற்பெனக் கண்ணிய ஈண்டையோர் உளநிகழ் அன்பின் உயர்சிந்தனையை, அகத்துட் பிறப்பதென்றும் அவ்வன்பு ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடும் தலைமக்கள் நிலையான அன்பால் எக்காலத்திற்கும் ஒத்திருப்பர் என்றும் சங்க அகப்பாடல்கள் பெரும்பான்மையாக உணர்த்துகின்றன. இதனை,

“பொற்பமை சிறப்பிற் கற்பெனப் படுவது
மகிழ்வதும் ஊடலும் ஊட லுணர்த்தலும்
பிரிவும் பிறவும் மருவிய தாகும்”⁴⁹

என்கிறது நம்பியகப்பொருள். அன்பின் அதீத நிலைதனில் மகிழ்ச்சியும், உற்ற வழிகளில் ஊடலும், சூடலும் தலைமக்களின் உள்ளத்தில் ஏற்படுவதைச் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

கற்புடை வாழ்வில் தலைமக்களைக் காணுதற்குச் சென்று வந்த செவிலி, நற்றாயிடம் உரைப்பதாக,

“ஒன்றே நமக்குவந் தெய்திய நன்மையுடன் ஹதிர்ந்தார்
வன்றே லமர்வென்ற வாட்படை வானென்றென் மாறையில்வாழ்
நின்றேகை கற்பினிலமையெண் ணெதிர் நின்று வெந்திட்
டன்றோ வடக்கிருந் தாள்மடப் பாவை யருந்ததியே”⁵⁰

என்ற தஞ்சைவாணன் கோவையில் இடம்பெறும் இப்பாடல் குறிப்பிடுவது. அன்புமிகு நன்மனை வாழ்க்கைதனை வெளிப்படுத்தும் தலைமக்களின் காட்சியாகும். அதனைப் போன்று மோர்க்குழம்பும், அன்புமாகிய தலைமக்களின் நிலைப்பாட்டைத் குறுந்தொகைப் பாடலில்,

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவறு கலிங்கப் கழாஅ தூடிக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்றாழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்
உன்னுதின் மகிழ்ந்தன் றொன்னுதன் முகனே”⁵¹

என்னும் அன்புடையை வாழ்க்கை இங்குக் காணமுடிகிறது. கணவரின் உலகியற் கடமை நோக்கித், தம்மை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் காலத்து அவருடைய

பிரிவிற்கு வருந்தாது, குறித்த நாளளவும் மனத்தில் திண்மையுடன் மனையறம் காத்து, ஆற்றியிருத்தல் சங்க மகளிர்க்கு இயல்பாய் அமைந்துள்ளது. தம் கணவரை உயிரெனக் கருதிடும் ஒருமை மகளிர் நிறையினின்று வழாது, தம்மைத்தாமே காத்திடும் ஆற்றலுடையவராக விளங்கியுள்ளனர்.

இத்தகு உறுதியுடைய உள்ளம் படைத்த திண்மை பெற்ற கற்புடை நங்கையை மனைவியாகப் பெறுதலைக் காட்டிலும், ஒருவன் அடைதற்குரிய சிறந்த பேறு இவ்வுலகில் ஏதுமில்லை.

மனம் ஒன்றி வாழும் காதலர் இருவர் பற்றிச் செவிலி நற்றாயிடம் உரைத்தலைச் சங்க அகப் பாடல்கள் போன்று தஞ்சைவாணன் கோவையும் நயம்பட எடுத்துரைக்கிறது. இதனை,

“நனையகத் தல்கிய நாண்மல ரோதி நயந்துறையும்
மனையகத் தல்லிடை வைகுத லாற்றஞ்சை வாணனொன்னார்
வினையகத் தல்குதல் செல்லுவ ரேனும் வேந்தர் பொற்றோர்
முனையகத் தல்கல்செல் லாதொரு நாளு முகிழ்ந்தகையே”⁵²

என்று இவ்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. முகிழ் நகையே, கள் தங்கிய கவிழ் மலரை அணிந்தவளே, போர்த் தொழிலிடத்துச் சென்று தங்குதற்குரிய தஞ்சைவாணர், இராக்காலத்தில் அவ்வாறு தங்காமல் தங்குதலை உடையவர் என்னுமிடத்து, செவிலி தலைமக்களின் இவ்வாழ்க்கையை நன்றென்று உரைக்குமிடத்து நற்றாயின் மகிழ்ச்சி வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. மேலும்,

“கானங் கோழிக் கவர்குரற் சேவல்
ஒண்பொறி யெருத்திற் றண்சித ருறைப்பப்
புதனீர் வாகும் பு நாறு புறவிற்

சீறாரோளே மடந்தை வேறுர்
வேந்துவிடு தொழிலொடு செலினுஞ்
சேந்துவர லறியாது செம்மல் தேரே”⁵³

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் வரும் தலைவன், அரசனுடைய ஆணையை ஏற்று, வினைமேற் சென்றாலும், தன் மனையிடத்துத் தங்குதலை உடையவன். அவனுடைய அன்பு உள்ளத்தைச் செவிலி நற்றாயிடம் கூறுமிடத்துத் தலைவன் தலைவியின் அன்புடை வாழ்க்கை புலப்பட்டு நிற்கிறது.

சங்க இலக்கிய தலைமக்கள் அன்பின் மிகுதியால் அனைத்துச் சூழலிலும் மனம் ஒத்து வாழ்ந்துள்ளனர். கருத்து வேறுபாடு என்பதில்லை. அதற்கு மாறாக ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்துச் செல்லும் அன்புடைமை நிறைந்துள்ளது.

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு
உருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென
முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”⁵⁴

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா ஒத்த அன்புடைய கிழவனும், கிழத்தியும் நல்வினையாள் கூடி இன்புறுதற்கு இப்பத்தும் இயற்கையாய்ப் பொருந்தி நிற்பதால் சிறப்புடையதாகும்.

இயற்கையின் எழில்தனில் ஆண்-பெண் உறவானது அகத்துள் மலர்ந்து, தோழமையில் தோய்ந்து, காதலில் திளைத்துக் கடமையில் வினைமுடித்து, அறநெறி தவறா வாழ்வினை அனுபவித்து வாழ்ந்த அன்புடை வாழ்க்கையைச் சங்க மகளிர்கள் நன்றாகவும், இனிமையுடனும் வாழ்ந்துள்ளனர்.

மேலும், களவு காலம் தொடங்கிக் கற்புடை இவ்வாழ்வில் இனிது வாழ்தற்கு ஏதுவாக, ஐந்திணைகள் இயற்கையாய் அமைவு பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை,

“பாலுறவு அதன் முழுமையான பலனையும், நுண்சுவையினையும் நல்குவது அன்புறவில்தான். ஒருவரில் ஒருவர் உண்மை அன்பு பூண்ட ஆணும்-பெண்ணும் தம்முள் சுவடிவாழும் வாழ்வு, பாலுறவு வாழ்வின் மலர்ச்சிக்குத் துணைபுரிகிறது”⁵⁵ என்று இணையதளக்குறிப்பில் ஆய்வாளர் தங்கப்பா குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் மணிச் சுருக்கம்தான் சங்ககால மக்களின் அன்புடை வாழ்வு. வள்ளுவர் இதனை,

“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை”⁵⁶

என்றும்,

“மலரினும் மெல்லியது காமம்”⁵⁷

என்றுரைக்கிறார். இவ்வரிகள் இயற்கையான இயல்புக்கச் சிந்தனைக்குச் சான்றாகும். தொல்காப்பியர்,

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தானமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும்”⁵⁸

என்கிறார். இவ்வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியானது நான்கு நிலைகளிலுள்ளவர் களிடத்துக் காணப்படுவதை நாற்கவிராச நம்பி,

“கிழுவோன் மகிழ்ச்சியும் கிழத்தி மகிழ்ச்சி

பாங்கி மகிழ்ச்சி செவிலி மகிழ்ச்சியென்

றீங்கு நால்வகைத் தில்வாழ்க்கையே”⁵⁹

என்கிறார். இல்லத்தில் அன்புடை வாழ்வு இருந்தால் நாட்டில் அமைதித் தன்மை காணப்படும். அவ்வமைதி சமூக அமைதியாய் மிளிர்கிறது என்பதை,

“வண்மையிலே உளத்திண்மையிலே-மனத்

தண்மையிலே மதிநுண்மையிலே

உண்மையிலே தவறாத புலவர்

உணர்விலே உயர்நாடு”⁶⁰

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சங்கப் புலவர் பெருமக்கள் பாடிய கருத்துக்கள் வாய்மையைக் களைத்து, வாய்மையை நிலைநிறுத்துவன. அதன்படி நோக்கினோமானால், மகளிரின் அன்புடை வாழ்வியலில் ஆடவரைப் போற்றும் கற்புத்திறனும் இணைவு பெற்றுள்ளன. இதனை வே.முத்துலக்குமி, “ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனை ஆன்றோன் கணவன் என்றும் காக்கைப் பாடினியார், நச்செள்ளையார் போற்றியுள்ளனர். கணவன் மனைவியால் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதால் சற்று நாணம் கொண்டாலும், இதைப் பெரும் பேறாகவே கருதினர்.”⁶¹ என்கின்றார். இக்கருத்தினை,

“நல்லோள் கணவன் இவனெனப்

பல்லோர் கூறயாம் நானுகஞ் சிறிதே”⁶²

என்றாரென்கிறது. குறுந்தொகை பல்லாற்றானும் கணவனின் உயர்வுக்குத் துணை நின்று, அன்புக்குப் பாத்திரமாகிச் சங்க மகளிர் வாழ்ந்துள்ளனர். இதனைக் க.வெள்ளைவாரணார்,

“தேவருலகத்தில் நுகரப் பெறும் இன்பத்தைவிட, தம் கணவனிடமிருந்து நுகரப் பெறும் துன்பம் மிகவும் இனியதென்பது சங்க மகளிரின் கருத்து. குடும்ப வாழ்க்கையில் உண்டாகும் துன்பங்களையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு தம் கடமையைச் செய்யும் திறம் தமிழ் மகளிரின் தனிச்சிறப்பாகும்”⁶³ என வெள்ளைவாரணார் குறிப்பிடுகிறார். இக்கருத்தானது சங்க கால மக்களின் புகழை எக்காலத்திற்கும் நிலைநிறுத்தக் கூடியதாகும்.

2.10. அன்பின் ஐந்தினையில் - சங்க மகளிர்

அன்பின் ஆற்றலைச் சங்க மகளிரின் காதல் வாழ்வு புலப்படுத்தி நிற்கிறது. இயற்கைப்புணர்ச்சியால் உள்ளம் விரும்பிய காதலர்கள் காதல் மிகுதியாலும், காவல் மிகுதியாலும் உடன்போக்குச் செல்வதும், வரைவினை மேற்கொள்வதும், செல்வக் குடியில் பிறந்த தலைவி ஏழையைத் திருமணம் செய்தலும், உழைக்கும் மகளிரைத் தலைவன் விரும்புவதும் என்று அனைத்துக் கூறுகளிலும் அன்பு நிறைந்த இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. இதனை,

“உலகியற் பொருள்களின் இயல்பினையும், உயிர்களின் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளையும் உள்ளதை உள்ளவாறு உய்த்துணரும் நுண்ணறிவு பெண்களின் தன்னுரிமையாகும்”⁶⁴

என்ற கருத்தை வெள்ளைவாரணார் குறிப்பிடுமிடத்து, அத்தகுத் தன்மை வாய்க்கப்பெற்றவர்களாகச் சங்க மகளிரின் நுண்ணறிவுத் தன்மை இயல்பாகவே இருந்துள்ளது. இன்றைய பெண்களுக்கும் ஆராய்ந்து அறியும் நுண்ணறிவுத் திறன் அதிகளவில் இடம்பெற்றுள்ளது சிறப்புக்குரியது.

2.10.1. உடன்போக்கு செல்லும் தலைமக்களின் அன்பு

தலைவன், தலைவி இருவரும் காதற் நோய் செய்யும் துன்பியல் காரணமாகவும், வீட்டிற்கண் காப்பு மிகுதியினால் ஏற்படும் துன்பத்தினாலும், உடன்போக்கு செல்கின்றனர். இதனைக் கண்ணுற்ற ஊரார் பலர், அவர்களை நினைத்தும் புலம்புவதாகப் பெரும்பதுமனார் என்னும் புலவர் தம் பாடலில்,

“விலலோன் காலன கழலே தொடியோன்
மெல்அடி மேலவும் சிலம்பே நல்லோர்
யார் கொல்? அளியர் தாமே ஆரியர்
கயிறு ஆடு பறையின், கால் பொரக் கலங்கி
வாகை வெண் நெற்று ஒலிக்கும்
வேப்பயில் அழுவம் முன்னியோரே”⁶⁵

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பாலை நிலத்தின்வாழி உடன்போகும் தலைவியைக் கண்டவிடத்து வீரக்கழல், தோள்வளை போன்ற அணிகலன்கள் அணிந்த இம்மகளிரின் மெல்லிய பாதங்களில் காற்சிலம்புகள் உள்ளன. இத்தகு அழகுடைய பெண், தன் தலைவனோடே செல்கிறாள். இவ்வாழியே செல்லும் இந்நல்லவர் யாரோ? என்றாரைக்கின்றனர். அதீத அன்பும், காதலும் வெளிப்பட்டு நிற்பதால், தலைவன் தலைவியின் உடன்போக்கு நிகழ்கிறது. இதைக் கண்ட ஊர்மக்களும் அவர்களிடத்து அன்புடையவர்களாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“காதலினால் உயிர் தோன்றும் – இங்கு
காதலினால் உயிர் வீரத்தில் ஏறும்
காதலினால் அறிவெய்தும் – இங்குக்
காதல் கவிதைப் பயிரை வளர்க்கும்

செவ்விது செவ்விது, பெண்மை –ஆ!

செவ்விது செவ்விது காதல்”⁶⁶

என்ற பாரதியாரின் பாடல் காதலின் தன்மையைப் புலப்படுத்துகிறது. அப்புலப்பாட்டுக் காதலைச் சங்க கால காதலின் தன்மை அழுத்தமாக, ஆழமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பாரதியின் குயில்பாட்டில்,

“காதல்! காதல்! காதல்!

காதல் போயின், காதல் போயின்,

சாதல்! சாதல்! சாதல்!”⁶⁷

என்று குயிலின் காதலாகப் பதியப்பட்டது காதலின் பொது நிலைப்பாடாகும். இந்நிலையில்தான் சங்க மகளிர் காதல் வாழ்க்கையும் காணப்படுகிறது.

2.11. அகவாழ்வில் நாணம் பெறுமிடம்

பெண்மைக்கு அழகு நாணம்; நாணம் மீதுர பெண்மை அமைதியாகுமிடத்து, ஆடவருக்குப் பெண்மையின் மீதான காதல் அதிகமாகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே”⁶⁸

என்கிறார். நாணம் உயிரைவிட மேலானது. நாணமும், அச்சமும் கலந்தவிடத்துப் பெண்மை மென்மையாவதுடன் மேன்மையாகி நிற்கிறது. இவையே ஆண்களுக்கு,

“பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன”⁶⁹

என்பதில் வரும் பெருமையும், வீரமும் ஆண்களின் சொத்தாக விளங்கியுள்ளது. இத்தகுப் பெருமையும், வீரமும் பெண்மையுடனான,

“அச்சமும் நாணும் மடனுமுந் துறுதல்

நிச்சமும் பெண்பாற்கு ரிய”⁷⁰

என்பதுடன் கூட்டுவிக்கப்படும்போது சிறப்புற விளங்குகிறது. சங்க கால மகளிரின் இயல்புகளில் நாணம் தனிச்சிறப்புகையது. இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவனைக் கண்ட உள்ளம் நாணத்தால் தவிப்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இன்றளவும் பெண்ணியச் சிந்தனையானது பெருமளவில் புரட்சியானவிடத்தும், திருமணம் உறுதி செய்யும் நிகழ்வுதனில் பெண்மையின் நாணம் வெளிப்படுவதை உணர முடிகிறது. இன்றைய நிலையில் பெண்மைக்கு நாணம் அழகாகுமிடத்துச் சங்க கால மகளிரிடத்து நாணம் குருதியில் கலந்த ஒன்றாக வெளிப்பட்டு நிற்பது பெண்மையின் சிறப்பாகும்.

2.11.1. சங்கப் பாடல்களில் நாணம்

தலைவி, தான் சென்று காண்பதற்கு அரிய தலைவன், தன் பொருட்டு எளியனாய் வந்தமையை நினைத்தாள். அவளின் நாணம் தலைவனிடத்து நெருங்குதலைத் தடுத்தது. இந்நிகழ்வு நெய்தல் திணைப் பாடலில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“கொண்கண் ஊர்ந்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்

தெண்கடல் அடைகரைத் தெளிர்மணி ஒலிப்ப

காணவந்த நாணப் பெயரும்

அளிதோ தானே, காமம்

விளிவது மன்ற நோகோ யானே”⁷¹

என்று குறுந்தொகைப் பாடலில் கார்க்கியன் என்னும் புலவர் தலைவியின் நாணத்தை வெட்கமீதூர எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

2.11.2. நாணமும், நளிமும்

கட்டித்துக்கு மனைப் பொருத்தமும், காதலுக்கு மனப் பொருத்தமும் அவசியம் – என்பது நாட்டுப்புற மக்களின் வழக்கு. மனம் பொருந்திய காதலி, தலைவனைக் காணாமலிட்டு நாணம் மீதூர நிற்கிறாள். நாணத்தினால் அவளின் நளிமும் கெட்டு, நலமிழந்து இருப்பதை,

“யான் எவன் செய்கோ? ...

மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்

புல்லென்றன, என் புரிவளைத் தோளே”⁷²

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் உணர்த்துகிறது. நீர் மிகுந்த நெய்தல் நிலத் தலைவன் பிரிந்ததால், நலம்பெற்று அளிக்குத் எம்முடைய தோள்கள், நாணத்தால் அவனைச் சேராது நலம்கெட்டன என்பதாகும். நாணம் கண்களின்வழி வரும் காதலால் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. சங்க மகளிரின் நாணம் தலைவனின் வருகைக்குப் பின்னரே வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

2.11.3. நாணத்தின் சிறப்பு

தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அடிப்படை மரபுதனில் பெண்மைக்குரிய பாங்காக வாடிமைக்கப்பட்டதில் பெண்மையின் நாணம் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. இதனை,

“தமிழ்ப் பெண்கள் கற்பு போல் நாணத்தைக் காப்பவர்கள். கற்புக்காக நாணத்தைப் பலியிடுவரேயன்றிக் காதலுக்காக நாணத்தைப் பலியிடாதவர்கள். பலியிடுவரேல் சமூகப்பழி பெரிதாய் விடும்”⁷³ என்று வ.சுப.மாணிக்கனார் கூறுகிறார். தன்னைவிட வயதில் சில ஆண்டுகள் உயர்ந்தவனை மனம் நாடுதல் பெண்மையின் இயல்பாய் சமூகத்தின் வழக்காய் அன்று முதல் இன்று வரை நடைமுறையிலுள்ள சாத்தியக்கூறாய் அமைந்துள்ளது. இதனை,

“மிக்கோனாயினும் கடிவரை யின்றே”⁷⁴

என்கிறார் தொல்காப்பியர். அங்ஙனம் விடுத்து, குமரன் அல்லது குமரன் அல்லாத பருவத்துடையானிடம் தன் காமஉணர்வைத் தானே வெளிப்படுத்தி நிற்கும் தன்மை பெண்மைக்கு இல்லை. ஆடவன் காதலைச் சொல்லவும் நாணம் மிகுப் பெண் அதனை ஏற்றலும் சிறப்புடையன.

அகத்திணைக் கூறுகளில் கைக்கிளையும், பெருந்திணையும் பெண்மைக்குரியன அல்ல. அவ்வாறு , ஏற்படின் அதனை நாணம் தடுத்துவிடுகிறது என்பதனை,

“தாமுறு காமத் தன்மை தாங்களே யுரைப்ப தென்பது

ஆமெனல் ஆவதன்றால் அருங்குல மகளிர்க் கம்மா”⁷⁵

என்று நாணத்தின் தன்மையைச் சூர்ப்பனகையின் வழி வெளிப்படுத்தியுள்ளார் கம்பர். சங்க காலக் காதலை எவ்விடத்து நோக்கினும் மகளிரின் நாணம் புலப்பட்டு நிற்பதை அறியமுடிகின்றது.

2.11.4. சங்க மகளிரின் அகமகிழ்வு வாழ்வில் நாணம்

தலைவன் பரத்தமையை நாடிச் சென்று வருமிடத்து, வாயிற் மறுத்த தோழியிடம் தலைவியின் நாணச் சிறப்பைத் தலைவன் கூறுகிறான்.

திருமணம் முடிந்த முதல் நாளிரவில் கோடியாடைக்குள் தன் உடலை மறைத்து, பள்ளியறையில் ஒடுங்கிக் கிடந்தவளை, அன்புறத் தழுவி, மெல்ல அணுகி, முகமறைவை நீக்கி, நீ நெஞ்சகத்து நினைத்ததை மறையாது உரைப்பாயாக- என்றவிடத்து தலைவி நாணத்தால் தலைகுனிந்து, முகம் தாழ்த்தி நின்றாள் என்பதை,

“கொடும் புறம் வளைஇ, கோடிக் கலிங்கத்து
ஒடுங்கினள் கிடந்த ஓர்புறம் தழீஇ
முயங்கல் விருப்பொடு முகம் புதை திறப்ப,
அஞ்சினள் உயிர்த்த காலை, யாழநின்
நெஞ்சகம் படர்ந்தது எஞ்சாது உரை என
இந்நகை இருக்கை, நின்பான் வினவலின்
செஞ்சூட்டு ஒண்குழை வண்காது துயல் வர,
அகமகிழ் உவகையள் ஆகி, முகன் இருத்து
ஒய்யென இறைஞ்சி யோளே”⁷⁶

ஆடவனின் நீர்மையையும், காதலில் அவனது முயற்சியையும் கூறியுள்ளார். அகமகிழ்வு மிக்கப் பெண்மையின் நாணம், காதலாய் வார்த்தைகளற்றுப் பரிணமித்து நிற்பதை அகநானூற்றுப் பாடல் அழகுறக்காட்டியுள்ளது.

சிலப்பதிகாரம்தனில் கோவலன், கண்ணகியை நோக்கிப் பாராட்டுமிடத்துக் கண்ணகியின் நாணம் சங்க மகளிரின் நாணத்துடன் ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது. இதனைச் சிலப்பதிகாரம்,

“மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே!
காசறு விரையே கரும்பே தேனே!
அரும்பெற்ற பாவாய் ஆர்உயிர் மருந்தே
பெருங்குடி வணிகன் பெருமட மகளே
மலைஇடைப் பிறவா மணியே என்கோ!
அலைஇடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ?
யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ?”⁷⁷

என்னும் அடக்கு மொழிதனில் கோவலன் ஆர்வத்தோடு கண்ணகியின் அழகுநலத்தைப் பாராட்டுகிறான். கண்ணகியின் நாணம் வார்த்தைகளற்று அமைதியாய்க் காட்சியளிக்கிறது. இதனைத் தற்காலத்திய புதுக்கவிஞர் ஒருவர்,

“நாம் ஒத்தவர்கள்தானே
பின்பு ஏன்
நாணத்தால் விலகுகின்றாய்?
விலகி...விலகி...
ஓடுகின்றாய்!”⁷⁸

என்கிறார். இக்கவிதை காதலியின் வெட்கத்தைக் காட்டுகிறது. இந்நிலையினில்தான் சங்கமகளிரின் வெட்கமும் இருந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

அன்புடைக் காமவாழ்வுதனைச் சங்க மகளிர் நாணத்தால் மறைத்துள்ளனர்.
தலைவனின் குறிப்பறியும் திறன்தான் தலைவியின் காமவுணர்வைக் கசப்புணர்வாக
மாற்றாமல், இன்பவுணர்வாக எடுத்தியம்பியுள்ளது. தொல்காப்பியர்,

“காமத் திணையிற் கண்ணின்று வருஉம்
நாணும் மடனும் பெண்மைய வாதலிற்
குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லது வேட்கை
நெறிப்பட வாரா அவள்வயினான”⁷⁹

என்கிறார். பொருளீட்டுதற்குச் செல்லும் தலைவன், தலைவியிடத்துச்
சொல்லிச் சென்ற பருவம் வந்தவிடத்து, ஈட்டிய பொருள் குறைவானதாக
இருக்கும்போதே, யாரிடமும் சொல்லாமல் வீடுவந்து சேர்ந்தான் என்பதை,

“திருந்திழை அரிவை நின்னலம் உள்ளி
அருஞ்செயற் பொருட்பிணி பெருந்திரு வறுகெனச்
சொல்லாது பெயர்தந் தேனே பல்பொறிச்
சிறுகண் யானை திரிதரும்
நெறிவிலங் கதர கானத் தானே”⁸⁰

என்னும் பாலை-வரவு உரைத்த பத்து என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில்
இடம்பெறுகிறது. தலைவனின் போக்கைத் தலைவி மதிக்கும் தன்மையினையும்,
தலைவியின் மாண்பினைத் தலைவன் போற்றுகிறதும் சிறப்பிற்குரியதாகும்.

“செய்பொருட்டு அகல்வர்; அது அதன் பண்பே”⁸¹

என்று நற்றிணையிலும்,

“பெண் நெஞ்சம் என்றும் பொருளுக்கு முதன்மை கொடாது, யாது கூறினும் இளமையும், அவ்வின்பமும் பெண்ணுள்ளத்தை மகிழ்விக்கும்”⁸² என்ற வ.சுப.மாணிக்கனாரின் கூற்றும் பொருத்தமுடையதாகும். பொருளீட்டச் சென்ற தலைவன், தலைவியிடத்துச் சொன்ன குறித்த காலத்தில் வாராமையின், அவள் இன்பத் துய்ப்பின்றி இருப்பாள் என்பதை,

“இளமையிற் சிறந்த வளமையும் இல்லை

இளமைக் கழிந்த பின்றை வளமை

காமம் தருதலும் இன்றே”⁸³

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் காணமுடிகிறது. சங்க காலத்தில் தலைவனின் குறிப்புணர்ந்து தலைவியும், நாணம் கலந்த உள்ள வேட்கையைக் கொண்ட தலைவியின் காதலைத் தலைவனும் உணர்ந்து, அன்பினில் கலந்து வாழ்ந்துள்ளனர். சங்க மகளிர்க்கு நாணம் பெரும் சொத்தாக இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. அன்பின் வழியதுமான காதலைச் சங்க மகளிர் நிரம்பப் பெற்றுள்ளனர்.

பாரதியின் கூற்றுப்படி,

“காதலடி நீ யெனக்குக் காந்தமடி நானானுக்கு

வேதமடி நீ யெனக்கு விந்தயடி நானானுக்கு

போதமுற்ற பேதினிலே பொங்கிவருந் தீஞ்சுவையே

நாதவடி வானவளே நல்ல உயிரே”⁸⁴

என நானுடைத்தப் பெண்மையின் காதல் வாழ்வினைப் பாரதி சுட்டுவதைப் பார்க்கமுடிகிறது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர், தலைவியை யானையிடமிருந்து காப்பாற்றிய தலைவனைத் தலைவி நோக்குமிடத்து, நாணம் மீதுரக் கண்கள் பேசியதைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். இந்நிலைதனை,

“.....அந்நிலை

நாணும் உட்கும் நண்ணுவழி அடைதர,

ஒய்யெனப் பிரியவும் விடாஅன், கவைஇ

ஆகம் அடைய முயங்கலின், அவ்வழி”⁸⁵

என்னும் வரிகளில் யானையைக் கண்ட தலைவி அச்சம், நாணம் கெட்டு, பதறியடித்து ஓட, தலைவன் செய்த செய்கையினால் அச்சம் நீங்கி நாணம் மீதுர வெட்சி நின்றதைப் பார்க்கமுடிகின்றது.

பெண்களின் இயல்பு வாழ்க்கையிலும் சரி, காதற் வயப்பட்டபின்பும் சரி, நாணம் தம்மோடு கூடப்பிறந்ததாக எண்ணுகின்றனர். அதன்வழி மகளிர் தம் கருத்தினை உடனடியாகத் தாய், தந்தையரிடத்துக் கூறாமல் வாழ்ந்துள்ளனர். அச்சம், நாணம், மடம் பெண்டிர்க்குரியதாய் அமைந்துள்ளது. இதனைச் க.வெள்ளைவாரணார்,

“மகளிரது உள்ளத்தில் குறிப்பறிந்து தோன்றும் நடுக்கம் அச்சமாகும். தமது தன்மைக்கு ஒவ்வாதப் புறச்செய்கைகளில் ஒதுங்கியிருத்தல் நாணமாகும். உலகியல் பொருளின் இயல்பினைப் பிறர் அறிவிக்க நெகிழிவிடாது போற்றுதல் மடனாகும்”⁸⁶ என்று மகளிரின் தன்மைக்கு விளக்கத்தை நல்கியுள்ளார் வெள்ளைவாரணார். சங்க காலத் தமிழ் மக்கள் வீரத்திற்கு ஆண்பிள்ளையும், அன்பு, அருள், பண்பு என்னும் ஈரமிகு செயல்களுக்குப் பெண்பிள்ளையையும் பெற விரும்பியுள்ளனர். இச்செய்தியினை,

“குன்றக் குறவன் கடவுட் பேணி

இரந்தனன் பெற்ற எவ்வளைக் குறுமகள்”⁸⁷

என்று கபிலர் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

2.11.5. அகத்தில் இடம்பெறும் அழகு

சங்க கால மகளிர் அழகு மிகுந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். அழகுமிகுப் பெண்மையின் ஏற்றம்தனைப் பழந்தமிழ்ப் பண்பாட்டின் வாழியும், பாடிய புலவர்களின் வாழியும் எண்ணமுடிகிறது.

சங்க மகளிரின் அழகினை மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தன்பூதன் என்பவர்,

“புவொடு புரையுங் கண்ணும் பேயென

விறல்வனப் பெய்திய தோளும் நிறையென

மதிமயக் குறாஉ நுதலும்”⁸⁸

என்று பாடியுள்ளார். இப்பாடலில் மகளிர் மென்மையான உடலமைப்பினை உடையவர், புறவுலகுதனில் சூதும் வாதும் அறியாதவர். இவ்வுலகினில் ஏற்படும் இடுக்கண்களை அறியாதவள். ஆனால், அவளின் அழகு மென்மையான சாயலையுடையது என்னும் வரிகளில் சங்க மகளிரின் அழகு புலப்பட்டு நிற்கிறது.

சங்க மகளிரின் சாயலைச் சங்க புலவர்கள் மிக நுட்பமாகக் கையாண்டுள்ளனர். இதனை,

“நீரோ ரன்ன சாயல்

தீயோ ரன்னவென் னுரனலித் தன்றே”⁸⁹

என்கிறது குறுந்தொகை,

“எறிவளி கமழும் நெறிபடு சுவந்தல்

மை ஈர் ஓதி மாஅயோள் வயின்”⁹⁰

என்பதில் பரணர் கோடைக் காற்றின் மணம் கமழும் நெறித்த
கூந்தலையுடைவள் வகிர்ந்த முன்மயிரினையும் உடையவள். மாமை நிறம்
பொருந்திய அழகினை உடையவள் என்று சங்கத் தலைவியின் எழில்நலத்தைப்
பாடியுள்ளார்.

அழகுள்ள நங்கை ஒருத்தியை ஒருவன் மனப்பூர்வமாகக் காதலிக்கின்றான்.
அவளையன்றி வேறு எவரையும் மணந்து காள்ள விருப்பமில்லாத் தலைவன், தனது
எண்ணத்தினை,

“நான்

செத்து மடிந்தாலும், செலவழிந்து போனாலும்,

செத்த இடத்தினிலே செங்கமுநீர்பு பூப்பேன்

மாண்டு மடிந்தாலும் வைகுந்தம் சேர்ந்தாலும்

மாண்ட இடந்தனிலே மல்லிகைப்பூ பூப்பேன்”⁹¹

எனச் சிதம்பரநாதன் முன்பனிக்காலம் என்ற அவர்தம் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.
தனது இறப்பை உயிர்க் காதலுக்காக முன்வைக்கிறான். காதலின் தாக்கம்
அழகினில் உள்ளது. சங்க இலக்கிய மகளிர் அடிவயிற்றினில் அழகான
தேமலையும், அள்ளித் தெளித்தது போன்றிருக்கும் பொன்னிறமானப் புள்ளிகளைக்
கொண்ட வனப்பான மார்பகங்களையும், ஐந்து பகுதிகளாக வகுத்துப் பிண்ணிய
கூந்தலையும், சிவந்த நெற்றிதனில் கவினுறப் படிந்திருக்கும் தலைமுடியினையும்
உடைய அழகுமிக்கத் தலைவியை நற்றிணையில் காணமுடிகிறது.

“நயனும் நண்பும் நானுநன்கு உடைமையும்

பயனும் பண்பும் பாபறிந்து ஒழுகுதலும்

நும்மினும் அறிகுவென் மன்னே! கம்மென

எதிர்த்த தித்தி ஏர்இள வனமுலை
விதிர்த்து விட்டன்ன அந்நுண் சுணங்கின்
ஐம்பால் வகுத்த கூந்தல் செம்பொறித்
திருநுதல் பொலிந்த தேம்பாய் ஓதி
முதுநீர் இலஞ்சிப் புத்த குவளை
எதிர்மலர்ப் பிணையல் அன்ன இவள்
அரிமதர் மழைக்கண் காணா ஊங்கே ”92

என்று பாடியதிலிருந்து சங்க மகளிரின் அழகினைக் காணுதற்கு முடிகிறது.

நல்லூர் நத்தத்தனார், தம் சிறுபாணாற்றுப்படையில் பாடினியின் அழகை பாணன் வருணிப்பதாகப் பாடியுள்ள கேசாதிபாத வருணனை படிப்போரின் உள்ளத்தில் ஆனந்தத்தைத் தருவிப்பதாகும். புலவர், தலைவியின் அழகு நலத்தைக் கவினுறப் பாடியுள்ளார்.

2.12. அகவாழ்வில் பாவையும் - பூவையும்

பெண்டிரின் இயல்புகளில் ஒன்று பூக்களைச் சூட விரும்புதல். பூவும் பெண்ணும் ஒன்றாகப் பரிணமிப்பதை வர்ணனைகள் கொண்டு சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இந்நிலைதனில்,

சங்க மகளிர் தலையில் பூச்சூடுவதால் களவு ஒழுக்கத்திற்கு இடர் ஏற்படுதல், அலர் தூற்றப்படுவதையும் சங்க இலக்கியங்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. தலைவன், களவுக்காலத்தின்போது தலைவியின் கூந்தலில் குவளைக் கண்ணியைச் சூடுகிறான். அதனால் அலரானது ஏற்படுகிறது என்பதை,

“தண்கயற் தமன்ற ஒண்புங் குவளை
அரும்பலைத் தியற்றிய சுரும்பார் கண்ணி
பின்னும் புறந்தாழக் கொன்றே கூடி
நல்வரல் இளமுலை நோக்கி நெடிநினைந்து
நில்லாது வய்ரந்தனன் ஒருவன் அதற்கே
வொண்ணார் நுண்தாது நோக்கி
என்னும் நோக்குமில் வழுங்கா ஊரே”⁹³

என்றும் அகநானூற்றுப் பாடலில் நற்றாய் தன் மகளிடம் உன் கூந்தலில் மலரின் மணம் வீசுகின்றதே? என்று வினாயெழுப்பி ஆராய்ந்தவிடத்து நீ உடன்போக்கு சென்றுவிட்டாய், நான் என்ன செய்வேன்? என்றிரைக்கின்றாள். வரைவுக்கு முன்னர் மகளிர் மலர்கூடும் வழக்கமில்லை. சங்க மகளிர் வரைவுக்குப் பின் மலர்கூடிக் கொள்ளுதல் உரிமையுடையதாய் அமைந்துள்ளது. இதனை நற்றிணையில்,

“ஐதே கம்ம யானே; ஒய்யென
தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து
ஓரை ஆயமும் நொச்சியும் காண்தொறும்
நீர்வார் கண்ணென் கலுழும் என்னினும்
கிள்ளையும், கிளை எனக் கூஉம் இளையோள்”⁹⁴

என்பதில் கண்ணாகரன் கொற்றனார் என்னும் புலவர், களவின்போது தலைவன் தலைவிக்கு சூட்டிய மலரின் தன்மையினால், ஊரில் அலரானது ஏற்படுகிறது என்பதைத் தாய்-மகள் இருவருக்குமிடையே நடந்த உரையாடலின்வழி காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். மேலும்,

“புல்லினத்து ஆயர்மகன் சூடிவந்தது ஓர்
 முல்லை ஒரு காழும் கண்ணியும், மெல்லியால்!
 கூந்தலுள் பெய்து முடித்தேன் மன்; தோழியாய்
 வண்ணெய் உரைஇ விரித்த கதுப்போடே
 அன்னையும் அத்தனும் இல்லராய் நான்,
 அன்னை முன் வீழ்ந்தன்று, அப்பு
 அதனை வினவலும் செய்யாள், சினவலும் செய்யாள்,
 நெருப்புக் கை தொட்டவர் போல விதிர்த்திட்டு
 நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினாள்”⁹⁵

என்ற கலித்தொகைப் பாடலில் தலைவன் சூடிவந்த முல்லைப் பூவினைத்
 தலைவியின் கூந்தலினுள்ளே சூட்டுகின்றான். அப்புவானது செவிலித்தாய், நற்றாய்,
 தந்தையர் ஆகியோர் இருக்குமிடத்தில், கூந்தலுக்கு எண்ணெய் வார்க்க
 அவிழ்க்கும்போது புவானது கீழே விழுகிறது. அவள் நெருப்பினைத் தொட்டவள்
 போல் அஞ்சுகிறாள். களவுக்காலத்தில் தலைவி மலர்சூடிக்கொள்ளல்
 குடும்பத்தினருக்குத் தெரியாமல் நிகழ்வதைக் காணமுடிகிறது. இதனை,

“நள்ளென் கங்குல் நம் ஓரன்னள்
 கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமலர் உதிர்த்து
 சாந்துஊர் நறுங்கதுப்பு எண்ணெய் நீவி”⁹⁶

என்கிறது குறுந்தொகை. இரவில் தலைவன் சூட்டிய மலரைத் தலைவி
 தலையில் வைத்துக்கொள்ளலும், பகலில் அம்மலரை நீக்கிடும் மகளிரின் செயல்
 இப்பாடலில் காட்டப்படுகிறது. இதனைப் போன்று,

“தொழுவத்து

சில்லைச் செவி மறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குவி முல்லைக்

கோட்டம் காழ் கோட்டின் எடுத்துக்கொண்டு ஆட்டிய

ஏழைஇரும் புகர்பொங்க; அப்பு வந்துஎன்

கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்

அதனை, கொடுத்தது பெற்றார்போல், கொண்டு யான் முடித்தது

கேட்டனள் என்பவோ யாய்?”⁹⁷

என்கிற கலித்தொகைப் பாடலில் விருப்பமுடைய தலைவன் அணிந்த பூமாலையைத் தலைவி சூடிக்கொள்வதினால் அவர் ஏற்படுகிறது. அவ்வலரை நீக்க தோழி அறத்தொடு நிற்கிறாள். தலைவியின் நிலைதனைக் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள், “என்ன பூக் கூந்தலுள் முடிப்பது என்றே அறியாதவள் (தலைவி, தன் கூந்தலுள் எவனோ ஒருவன் கையாற் புனைந்த கண்ணியை முடித்தாளே”⁹⁸ என்கிறார். ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் சங்க மகளிர் திருமணத்தின்போதும், திருமணம் முடிந்த பின்னரும் கூந்தலில் மலர்கூடுதலைக் கூறுகிறது. மேலும்,

“எரிமருள் வேங்கை இருந்த தோகை

இழைஅணி மடந்தையின் தோன்றும் நாட

இனிது செய்தனையால்; நுந்தை வாழியர்!

நல்மனை வதுவை அயர, இவள்

பின்இருங் கூந்தல் மலர் அணிந்தோயே!”⁹⁹

மலர்ச்சூடுதலின் தன்மையும் சிறப்பும் பாடப்பட்டுள்ளது. அகநானூற்றில், தினைப்புனம் காத்தற்குச் செல்லும் கன்னிப்பெண், ஆசையின் மிகுதியினால் பூ சூடிக்கொள்வதைப் பார்க்க முடிகின்றது.

“பூக்கெழு தொடலை நூடங்க, எழுந்து எழுந்து
கிள்ளைத் தெள்விளி இடைஇடை பயிற்றி”¹⁰⁰

என்னும் பாடல் வரிகளில், பூவை பார்க்கிறாள். தொடுவதற்கு அஞ்சுகிறாள்
ஆசை மிகுதியாகுமிடத்து பறித்து சூடிக்கொள்கிறாள். மேலும்,

“சிறுதிணைப் படுகிளி எம்மொடு ஒப்பி
மல்லல் அறைய மலர்சுனைக் குவளைத்
தேம்பாய் ஒண்பு நறும்பல அடைச்சிய
சுந்தல் மெல்லனைத் துஞ்சிப் பொழுதுபடக்
காவலர்க் கரந்து”¹⁰¹

என்ற பாடலில் காதல் கொண்ட தலைவன் தலைவியின் சுந்தலில் படுத்துத்
தூங்குகின்றான். தலைவன் தலைவியை மகிழ்விக்க, தான் அணிந்துவரும்
மாலையைத் தலைவிக்கு அணிவித்தலும் வரும் வழியில் காணுகின்ற மலரினைக்
கொய்து மாலையாக்கித் தலைவிக்குச் சூட்டலும், களவுக்காலத்தில் நடைபெறுவது
காதலுக்கு உறுதுணையாகிறது. தலைவன் தலைவியின் கற்பு வாழ்க்கையில்
இனிமை எய்திடப் பூக்கள் மேலும் துணைபுரிகின்றன. சங்க கால மகளிர்
மட்டுமின்றி இனிறைய கால மகளிர் வரை இயற்கையாய் மலர்ந்த மலர்களை
அதிகம் விரும்புவதைக் காணலாம்.

திருமணத்தின்போது தலைவன், தலைவிக்கு மலர்சூட்டும் நிகழ்வுதனை
நிகழ்த்துவதால், தலைவன் சுந்தற் கிழவன் என்று அழைக்கப்படுகின்றான்.
மலர்ச்சூட்டலை, “தமிழ் நாகரிகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கபிலர் பெருமான் பாடிய
குறிஞ்சிப்பாட்டில், கன்னிப்பெண்கள் 99 வகையான மலர்களைப் பறித்து பாறையிற்
குவித்தமையைக் காட்டினார். இதுவெறும் பொழுதுபோக்குச் செய்தி அன்று, மகளிர்

பூப்பறித்துச் சூடிக்கொண்டதற்கான சான்றாகக் கொள்ளல் வேண்டும் ”¹⁰² என்று அ.தட்சிணாமூர்த்தி குறிப்பிடுகின்றார். திருமணத்திற்குப் பின்புதான் கூந்தலில் மலரணியவேண்டும் என்று கட்டாயமிருந்தாலும், பெண் பிள்ளைகளுக்குப் பூவினைப் பார்த்தவுடன் சூடிக்கொள்ளும் பேரவா இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. வ.சுப.மாணிக்கனார், “பண்டைத் தமிழ்க்கன்னி மலர் சூடாள் என்பதும், மலர்ச்சூடின் கன்னியாகாள், ஒருவனை வரித்தாள் என்பதும் நம்பமுஞ்சமுதாய வழக்கு. இனிச் சிலம்பணிதலும் கன்னிப் பெண்கட்கு இயல்பு என்றும், சிலம்பு கழிதலும், கூந்தலில் மலர்ச் சூடுதலும் திருமணத்திற்கு அடையாளம்.”¹⁰³ என்கிறார். மலரிட்டு முடிதலினால் மகளிரின் கூந்தல் அழகு பெறுவது மட்டுமல்லாமல், தலைவனின் உள்ளங் கவரும் தன்மையை அடைகிறது என்பதை,

“நல்மனை வதுவை அயர, இவள்

பின்னிருங் கூந்தல் மலரணிந் தோயே”¹⁰⁴

என்று ஐங்குறுநூற்றிலும்,

“இவர் ஒலிமென் கூந்தல் உரியவாம் நினக்கே”¹⁰⁵

என்று குறுந்தொகையிலும்,

“குறுந்தொடி மகளிர் நாறிடுங் கூந்தற் கிழவர்”¹⁰⁶

என்று புறநானூற்றிலும்,

“விரிந்து ஒலி கூந்தலாய்”¹⁰⁷

என்று கலித்தொகையிலும்,

“சிறந்த கூந்தல் நல்நகம் பொருந்தி”¹⁰⁸

என்றும்

“... ஐம்பால்

மின்றோர் மருங்குல், குறுமகள்

பின்னிலை விடா”¹⁰⁹

என்றும் அகநானூற்றில் மகளிரின் கூந்தலழகு பாடப்பட்டுள்ளது.

2.13. அகவாழ்வுதனில் தலைவி

சங்க அகப்பாடல்கள் தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையை எடுத்துரைப்பதோடு, கற்பு வாழ்க்கையில் இனிமை மிக்க இல்லறம், இல்லறத்தின் வழி நல்லறம், ஓதல், காதல், தூது, போர், பொருள் என இவற்றின் காரணமாகத் தலைவனைப் பிரியும் நிலை, போரினாலோ அல்லது பொருளீட்டும் பொழுதோ, கணவன் மாண்டால் கைம்பெண்ணாகும் அவலம், உடன்கட்டை ஏறிடும் சூழல், களவுக்காலத்தின்போது இறச்செறிக்கப்படுதல், வெறியாட்டு நிகழ்த்துதல், உடன்போக்கு செல்லுதல் என அனைத்து நிலைகளிலும், சற்று இன்பத்துடன் கூடிய துன்பத்தினைப் பெற்று வாழ்ந்துள்ளனர்.

“சமுதாயம் என்பது, ஆண், பெண் இருவரின் உயிரோட்டமுள்ள வாழ்வியல் முறையைக் குறிப்பது. இதுவல்லாமல் உயர்வு தாழ்வு பேசிக்கொண்டு செயல்படுவது அல்ல எனலாம். உரிமையென்பது கொடுப்பதுமன்று, மற்றொருவர் வாங்குவதுமன்று, எவரிடத்தும் எவ்விடத்தும் இயல்பாய்க் கிடப்பது.”¹¹⁰ என்பார் திரு.வி.க. இத்தகு, உயிரோட்டமான வாழ்வியலை உடையதாகச் சங்க காலம் அமைந்துள்ளது. அக்காலத்தில் சங்க மகளிர் எதார்த்தமான அன்பு வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளனர்.

சங்க மகளிரின் உள்ளத்தில் அன்பு, அருள், பிறுபுயிர்களின் மீதான இரக்கம், கருணை பெருமளவில் இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. மேலும் அழகு, வனப்பு, தூய்மை, நறுமணம் மிக்கவர்களாகப் பெண்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். இத்தன்மையை,

“மாநீர் பொய்கை யாணர் ஊர

தூயர்; நறியர்நின் பெண்டிர்

பேளய் அனையம், மாம் சேய் பயந்தனமே”¹¹¹

என்ற பாடலில் ஓரம்போகியார், பரத்தையின் அழகு நலத்தைத் தலைவி உரைப்பதாகப் பாடியுள்ளார். தன் வாழ்க்கைக்குக் கேடு செய்பவன் என்றில்லாமல் பரத்தமையைப் புகழும் எதார்த்த உள்ளம் தலைவியிடம் வெளிப்படுகிறது. சங்க மகளிரின் உள்ளத்தில் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று கூறும் எண்ணமில்லாமல், எதார்த்தமாக உண்மைபுலப்பட வாழ்ந்துள்ளனர்.

2.13.1. சங்கத் தலைவியின் தன்மை

பரிவும் பிரிவுமாகிய காதல் வாழ்வின் இன்பம், துன்பம் இரண்டும் மாறி மாறி, தலைவியின் உள்ளத்தில் நிலைபெறுகிறது. இரண்டும் மேலிட வாழும் வாழ்க்கையின் வெளிப்பாடு ஐந்திணைகளாகும். தலைவி மனப்போராட்டத்தால் தலைவனை நினைத்து, கவலை கொள்ளும் நிலைப்பாடு சங்க காலத்தில் அதீத காதலினால் நிகழ்ந்துள்ளது.

தலைமக்கள், காதலில் கலந்தொழுகும் தன்மையிடத்து, போராட்டநிலைத் துவங்குகிறது. பல இடையூறுகளைக் கடந்து, உடன்போக்கு மற்றும் வரைவின் நிலைநிறுத்து, வாழ்ந்துள்ளனர். தலைமக்கள் வறுமையில் மெலிந்தபோதும், உள்ளம் ஈகையில் உயர்ந்தும், பெருமையில் நிறைந்தும், உள்ளம் மகிழ்ந்தும் வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளனர்.

சங்க கால வாழ்க்கையில் பெண்களின் பங்களிப்பு மிகவும் இன்றியமையாத நிலைப்பாட்டினையும், செயலாக்கத்தையும் பெற்றுள்ளது. மேலும்,

“கை என்பது அகங்கையை மட்டும் குறிப்பதன்று, புறங்கையையும் சேர்த்துத்தான். மனிதனுக்குக் காதல் என்பது இன்பம் மட்டும் தருவதாயின் நிறைவளிக்காது. பிரிவென்னும் துன்பமும் கலந்த நிலையில்தான், இன்பம் அளிக்கிறது. தலைவனுக்காகத் தலைவி ஆற்றியிருந்து, அவன் கடமையாற்றாமலிருந்து நிறைவைத் தரவேண்டும்”¹¹²

என்று இத்தகுப் பண்புடையவர்களாகத் சங்க காலத் தலைவி வாழ்ந்துள்ளனர். தலைவியின்,

“ஆண்கடன் அகறல் அதுநோன்று ஒழுகுதல்

மாண்வொடு புணர்ந்த மாசறு திருநுதல்

கற்புடை மகளிர்க் கடன்”¹¹³

என்று ஆய்வுக் கட்டுரை குறிப்பிடுகிறது. காதல் இன்பத்தில் களித்து மகிழும் தலைவன், களவு கற்புக் காலத்தில் பிரியுமிடத்துத் தலைவிக்கு மிகுந்த மனவேதனையும் துன்பமும் ஏற்படுகின்றது.

2.13.2. தலைவியின் மனநிலை

அன்புமிகு தலைவனைப் பிரியும் காலத்தினூடே தலைவியினது மனநிலை மாறுதற்குட்பட்டது. அகத்தின் மகிழ்வு முகத்தினில் காணப்படுவதைச் சங்க மகளிமிடத்து நிரம்பப் பார்க்கமுடிகிறது. இதனில் காதல், துக்கம், ஏக்கம், வாடையின் தாக்கம் எனச் சூழலியல் கைதியாக வாழ்ந்துள்ளவள் தலைவி. தலைவியின் இன்ப துன்ப மனஉணர்வுகள் எண்ணத்தில் கலந்து, ஊடலாய்த் தலைவனிடத்து வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

“உலக வாழ்வுதனில் கண்கூடாக நாம் காண்பனவற்றில் இன்பத்தை விட துன்பமே மனிதனை உலுக்குகிறது. இன்பம் மனிதனைத் தென்றலாய்த் தழுவமிடத்து அதனில் கவர்ச்சி உண்டு. கவினும் உண்டு. துன்பம் தழுவமிடத்து அதனில் கண்ணீரும் உண்டு. கவலையும் உண்டு.”¹¹⁴

என இணையதள முகவரியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சங்கத் தலைவியர் பலர் இவ்வறிஞர்களின் கூற்றுக்கு இணங்கவே வாழ்ந்துள்ளனர். களவு வாழ்க்கைதனில் தலைவிக்குத் தலைவன் ஏமாற்றிவிடுவானோ என்ற அச்சம்

ஒருபுறம், தமது இல்லில் இற்செறித்துத் தம்மை வதுவையில் முடியாமல் பிரித்து விடுவார்களோ என்ற பயமும், கற்பு வாழ்க்கையில் பரத்தமையை நாடிச் சென்றிடும் தலைவன் மீண்டும் இல்லிற்கு வருவது குறித்த கவலையும் மனதினுள் போராட்டத்தை அரங்கேற்ற அவ்வண்ணமே வாழ்ந்துள்ளனர்.

அன்புடைக் காதலும், தலைவனின் மீதான உறுதியும், தலைவிக்கு இருப்பதாலும் சுற்றுப்புறச் சூழல் தலைவியின் வாழ்க்கையில் பெரும் மாற்றத்தை தந்த போதிலும் உறுதியுடனான மனநிலையில் வாழ்க்கையை வாழ்கின்றாள். அவளின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளைச் சங்க இலக்கியம் தலைவியின் அனுபவம், குறிக்கோள், உறுதிகள், விழுமியங்கள், பரிமாணங்கள் என்ற நிலைகளைக் கொண்டுப் புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ளன.

2.13.3. சங்கத் தலைவியின் சிறப்பு

புலமை முற்றிய புவையராகச் சங்கத் தலைவியர் வாழ்ந்துள்ளனர். கல்வி, ஞானம் முதலியவற்றில் சிறந்துள்ளமையோடு, கவிபாடும் ஆற்றலுடையவராகவும் விளங்கியுள்ளனர். இதனை,

“சங்க காலத்திய மகளிர் ஆடவருக்கு நிகராக விளையாட்டிலும், திருவிழாக்களிலும் கலந்து கொண்டுள்ளனர். சுனையில் நீராடல், ஆறுகளில் நீச்சலடித்தல், பூக்களைக் கொய்து விளையாடல், தினைபுனம் காவலில் கிளியோட்டி விளையாடல், பந்தடித்தல், கடற்கரைச் சோலையில் விளையாடல் என ஆடவரைப் போல உரிமை பெற்றவராய் விளங்கியுள்ளனர்.”¹¹⁵ மேலும், தலைவி மனச்சோர்வுடன் இருப்பின், அவளைத் தேற்றி, நல்வழிப்படுத்தும் கடமையும், விளையாடுதற்கு ஆயத்தப்படுத்தும் உரிமையும் தோழியருக்கு இருந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது. மேலும், சங்கப் பெண்களிடம் திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கு

இருந்துள்ளமைக்கு, அவர்களின் சிந்திக்கும் ஆற்றல் சான்றாக இருந்துள்ளன. ஆடவனுடைய ஏறுபோன்ற பீடு நடைக்கு அடித்தளமாக இல்லறத்திலிருக்கும் தலைவியின் கற்பொழுக்கம் நிலைபெற்றுள்ளது. இதனை,

“புகழ் புரிந்த இல்லிலார்க்கு இல்லை
இகழ்வார்முன் ஏறுபோல் பீடுநடை”¹¹⁶

என்கிறார் வள்ளுவர்.

சங்க காலத்திய தலைவி கற்பின்வழி நின்று தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதோடு மட்டுமல்லாமல், ஆடவனுடைய மேன்மையைக் காப்பாற்றி, குடும்பத்தின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றும் பேறுபெற்றவளாக உள்ளாள்.

சங்கத் தலைவி கணவனைப் பிரிந்து வாழும் காலத்து மதிப்புமிக்கவளாகவே வாழ்ந்துள்ளாள். அம்மதிப்புபானது கற்பின் பாற்பட்டது. பெருமைக்குரிய சிறப்புடையவர்களாகக் கற்புடைய மகளிர் இடம்பெறுகின்றனர்.

கணவனின் மீது காதல் அதிகமாக கணவனை உயர்ந்தவனாகவும், தெய்வமாகவும், இனிமையானவனாகவும் நினைத்து அன்பு செலுத்திக் கற்புடன் தலைவி வாழ்ந்தமையைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் நமக்குக் காட்டுகின்றன.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆர் அளவின்றே - சாரல்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”¹¹⁷

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலின் வாயிலாகத் தலைவனிடத்தில் தலைவி கொண்ட மதிப்புப் புலனாகிறது. தோழியிடம் தலைவி, எங்களுடைய நட்பு நிலத்தை

விடப் பெரியது, வானை விட உயர்ந்தது, கடலை விட ஆழமானது என்று கூறுமிடத்துத் தலைவன் மீது தலைவி கொண்ட தேன்மதுரக் காதல் புலனாகிறது. தலைவியின் கற்புநெறி சிறப்புடையதாகிறது. இதனைப் போன்று,

“சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு, இவள்
உயிர்தவச் சிறிது, காமமோ பெரிதே”¹¹⁸

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலில் தோழி கூற்றாக வருவனவற்றில், நீ விரைந்து வந்து தலைவியைப் பார்க்கவில்லையெனில், அவள் உயிர் நீப்பாள். ஏனெனில், தலைவி உன்னிடம் கொண்ட மதிப்புபானது, அவளின் உயிரைவிட மேலானது என்கிறாள்.

இல்வாழ்க்கை மேற்கொள்வதற்குப் பொருள் இன்றியமையாத ஒன்று. இத்தகுப் பொருட்செல்வத்தைவிட இவ்வுலகில் தலைவனின் அன்புதான் சிறந்தது என்பதை,

“அருளும் அன்பும் நீங்கி, துணை துறந்து
பொருள்வயிற் பரிவோர் வரவோர் ஆயின்
உரவோர் உரவோர் ஆக
மடவம் ஆக, மடந்தை நாமே”¹¹⁹

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகிறது. தலைவனின் அன்பு சிறந்தது என்று கூறுமிடத்துத் தலைவியின் மனநிலை புரிகிறது. இவ்வாறு, கூறுவதனால் இவ்வுலகம் என்னை அறிவில்லாதவள் என்று கூறினாலும் எனக்குக் கவலையில்லை என்கிறாள்.

சங்கத் தலைவி ஆண்களின் ஏற்றத்திற்கு ஆணிவேராக இருந்துள்ளனர். பரிசுத்தமான தூயஅன்பு தலைவியிடமிருந்து தலைவனுக்குக் கிடைக்கப்பெற்றிருக்கிறது. இத்தலைவனுக்கு உயிராய், உடலாய், உள்ளமாய்த் தலைவிகள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

2.13.4. தலைவியின் உள்ள வேட்கை

பெண்மையின் அங்கமாக அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகியன நிலைபெற்றதனால் களவு, கற்புக் காலங்களில் காமவொழுக்கத்தின்போது குறிப்பினால், இடத்தினால் மட்டும் தனது உள்ள வேட்கையைத் தலைவனுக்குப் புலப்படுத்துகிறாள் தலைவி. இத்தன்மையை,

“உண்டார்கண் அல்ல தடுநறாக் காமம்போற்
கண்டார் மகிழ்செய்தல் இன்று”¹²⁰

என்கிறார் வள்ளுவர். இதில் தலைவனைக் கண்ட தலைவி, வேட்கைக்குறிப்பினால் தன்னுள்ளே கருதியதைச் சுட்டுகிறாள். இதனை,

“நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளும்
என்னே குறித்த நோக்கமொடு நன்னுதல்
ஒழிகோ யானென அழிதகக் சுவறி
நெடுந்தேர் கொடிஞ்சி பற்றி
நின்றோன் போலும் இன்றும் என்மகட்கே”¹²¹

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தலைவனின் பிரிவால் உடல்வாடிய தலைவியின் உள்ள வேட்கையைக் கண்ணுற்ற செவிலித்தாய் அறத்தொடு நிற்பதாக இப்பாடலை போந்தைப் பசலையார் என்னும் புலவர் இயற்றியுள்ளார்.

தலைவியின் உள்ள வேட்கை இயல்பாய், கண்ணுற்ற வழி வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. தலைவி தானே வெளிப்படுத்துதல் இல்லை.தொல்காப்பியர்,

“காமத் திணையிற் கண்நின்று உருஉம்
நாணும் மடனும் பெண்மைய வாகலின்
குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லது வேட்கை
நெறிப்பட வாரா அவள் வயினான”¹²²

என்கிறார். தலைவியின் இயல்பாக நாணமும், மடனும் இருப்பதாக, உள்ளவேட்கைக் குறிப்பு மற்றும் இடத்தின்கண் என்ற தன்மையில் வெளிப்பட்டு நிற்கும் என்பதாகும். இளம்பூரணர் தலைவியின் இயல்பை,

“தலைவி தலைவனை எதிர்ப்பட்டு முன்னிலையாக்கல் முதலாகத் தலைவன்மாட்டு நிகழ்ந்தமைபோலத் தலைவி மாட்டு நிகழ்பவை உளவோவெனின், அவள் மாட்டுக் குறிப்பினனாதல், சொல்லுதற்குத் தக இடத்தினனாதல் தோற்றுவதல்லது, புலப்பட்டு நிகழா”¹²³ என்று கூறுகின்றார். தலைவியின் உள்ள வேட்கையானது பெரும்பான்மையாகக் கண்களால் குறிப்பென்னும் காட்சிக்குள் அடங்கியிருந்துள்ளது. இதனை வள்ளுவர்,

“கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்
பெண்ணின் பெருந்தக்க தில்”¹²⁴

என்றிரைக்கிறார். நாணம் மிகுப் பெண்மை மடலேறுவதில்லை. கடலன்ன காமம் பெண்ணிடம் இருந்தாலும் அவை அகத்துநிகழ்வாக இருந்தொழிய, புறத்துநிகழ்வாக வெளிப்பட்டு நிற்கவில்லை.

அறிவுமதியின் கவிதையில்,

“உன் காதலும்

என் காதலும்

பேசிக்கொண்டிருந்தன!

நாம் பேசாமல்

பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்”¹²⁵

என்னும் வரிகள் காதலியின் உள்ள வேட்கையைக் காட்டுவன. சங்க இலக்கியத் தலைவி காதலின் மிகுதியினால் நாணம் தடுக்க, தலைவனுடன் நேர் நின்று பேசாநிலையை அடைகிறாள். அன்பின் மிகுதியும் நாணமும் அவளை மடலேறச் செய்யாமல் தடுத்து நிற்கிறது. அவற்றுடன்,

“என்மேல் உன்றனுக் கெத்தனை அன்படி

என்னுயிர் நீதான், என்னுடல் நீதான்

உன்னை யன்றிஇவ் வுலகின் ஆட்சியும்

பொன்னும் வேண்டேன், புகழும் வேண்டேன்!”¹²⁶

என்று தலைவன் தலைவியை நோக்கித் தன் காதலைக் கூறுவதும், காதலி தன் காதலை தனக்குள்ளே அடக்கி வைத்திருக்கும் சூழலையும் சங்கப் பாடல்களில் பார்க்கமுடிகிறது.

2.13.5. தலைவியின் மனஉறுதியும், துணிவும்

உறுதி என்பது

1. சிதையா மனம்

2. சிதையா நிலை

என்று இரண்டு பொருள்பட நிற்கும். சொல்லாகும். உறுதியானது இறுதிவரை மாறாத்தன்மையை உடையது. தலைவியின் துணிவு ஒன்றை எதிர்கொள்ளும் நிலை. உறுதியும், துணிவும் காதலுக்கு இரண்டுகண் போன்றவை. ஒன்றுடன் ஒன்று இயைந்து நிற்பவை. மனஉறுதியுடன் கூடிய உள்ளமுடையவரை வைர உள்ளம் படைத்தவர், மலை போன்றவர் என்ற வார்த்தைகளினால் குறிப்பிடுவர். செயல்களின் சிறப்பு நோக்கி வைரமும், உறுதியுடனான தன்மைக்கு மலையும் வழங்கப்படுதல் இயல்பு. இத்தகு மன இயல்புடைய பெண்ணாய்த் தலைவி உள்ளாள்.

இனிய இல்லறத்தை அறம், பொருள் நிலையில் வழுவாமல் காத்து நடத்துமிடத்து வைரநெஞ்சமும், போர் மற்றும் பொருள்வயிற் காரணமாய்த் தலைவனைப் பிரியுமிடத்துத் தலைவனின் வருகைக்காக ஆற்றியிருக்குமிடத்து மலைபோன்ற உறுதியும் மிக்கவளாகிறாள். இதனை,

“செம்பொன் புனைகலத்து அம்பொரிக் கலந்த

பாலும் பல என உண்ணாள்

கோல் அமைக் குறுந்தொடி தளிர் அன்னோளே”¹²⁷

என்று குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவியின் உள்ள உறுதி இயம்பப்பட்டுள்ளது. செம்பொன் கலத்தில் உணவை இட்டுச் செவிலி தலைவிக்கு ஊட்டியவிடத்து அதனை உண்ணாத தலைவி, அன்னை இல்லத்தின் செல்வச்செழிப்பினை மறந்து, தன் பாதம் வெப்பத்தினால் கூட, தாகம் போக்கும் நீருமில்லாத பாலநிலத்தின் பெருவழிதனில் எங்ஙனம் சென்றாள்? என்று செவிலி வருந்துமிடத்து தலைவியின் துணிவும், மனஉறுதியும் இப்பாடலில் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. இதனைப் போன்று,

“அன்னாய் வாழி! வேண்டு அன்னை! நம் படப்பைத்

தேன் மயங்கு பாலினும் இனிய - அவர்நாட்டு

உவலைக் கூவற் கீழ்

மான் உண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரே”¹²⁸

என்று ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்தனில் தலைவனின் நாட்டிலுள்ள கிணறுகளில் நுகர்தற்கு நீர் இல்லாதவிடத்து, எங்ஙனம் நுகர்ந்தாய்? எனத் தோழி வினவ, அதற்குத் தலைவி தலைவன் நாட்டிலுள்ள கிணறுகளில் உதிர்ந்த தழையால் மூடப்பட்ட எஞ்சி நிற்கும் கலங்கிய நீரை நுகர்ந்தேன். அவை நம் வீட்டில் கிடைக்கும் தேனோடு பால் கலந்ததை விட இனிமையானது என்கிறாள்.

இதில் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையின் உயர்ந்த சிந்தனையும், உள்ள உறுதியும் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

“வேட்டச் செந்நாய்க் கிளைத் தூண் மிச்சில்
குளவி மொய்த்த அழகற் சில்நீர்
வளையுடைக் கையள், எம்மொடு உணீஇயர்
வருகதில் அம்ம, தானே;
அளியளோ அளியள், என்நெஞ்சு அமர்ந்தோளே”¹²⁹

என்ற சிறைக்குடி ஆந்தையாரின் பாடலில் வேட்டை நாய்கள் உண்டு எஞ்சிய நீரை, அமிழ்தினும் இனிதென நினைத்துத் தலைவி அருந்துகிறாள். தலைவனின் மீதுள்ள காதலானது, பல இன்னல்களையும் பொறுத்துக்கொள்ளும் ஆற்றலையும், மனத்திப்பத்தையும், விட்டுக்கொடுக்கும் மனநிலையினையும் தருகிறது. காதற் வயப்பட்டதினால் தலைவியின் உள்ளம் பக்குவப்பட ஆரம்பித்து கற்பு வாழ்க்கையினில் பண்பட்ட நிலையினை அடைவதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சிறப்புறக் காட்டுகின்றன. மேலும்,

“தலைவனது ஊரிலுள்ள நுகர்பொருள்களெல்லாம் எத்துணை இழிந்தனவாயினும் தலைவன் பாற்கொண்ட அன்பினால், அவையெல்லாம் தனக்குத் தூய அமிழ்தமாகவே தோன்றுவதைத் தலைவி குறிப்பிடுவது, கற்புடைய

மகளிர் தாம் எத்துணைச் செல்வக்குடியில் பிறந்தவரே எனினும், தம் தலைவனின் வறுமையை அரும்பெரும் செல்வமாகவே மதித்து வாழ்வார் என்ற உண்மையைப் புலப்படுத்துவது மிக்க உவப்பையும், வியப்பையும் படைப்பதாக விளங்குகின்றது. எத்துணை இழிந்த உணவாகயிருப்பினும், அஃது அன்போடு கலந்ததாக இருப்பின், அன்பினால் அது தூயதாக்கப்படுகின்றது.” என்ற கூற்று தலைவியின் செம்மாந்த பண்பினை எடுத்துரைக்கிறது. அதுமட்டுமின்றி, தலைவியின் உயர்ந்த மனத்தினையும், தூய்மையான அன்பினையும், தலைவனுடனான காதலினையும், உள்ள உறுதியுடன் கூடிய துணிவினையும், அறம் வழுவா நிலையையும், செல்வம் வறுமை இரண்டினையும் எதிர்கொள்ளும் சூழலையும், பனித்திரம் நிறைந்த பண்பினையும் அகவாழ்வில் ஈடுகொடுக்கும் இயல்பினையும், இல்லறத்தில் நல்லறம் ஓம்பும் மேன்மையினையும், ஆற்றல் சான்ற புலமையுடன் பணிவு, துணிவு, பரிவு, பிரிவு, ஈதல் இல்லறம் எனப் பல பரிணாமங்களின் பண்பட்ட நிலைகளில் சங்க காலப் பெண்கள் தலைவியராக வாழ்ந்துள்ளனர். அகவாழ்வின் சிறப்பிற்குத் தலைவியின் பாங்கு ஈடுஇணையற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

2.14. அகவாழ்வில் தோழியின் பாங்கு

அகத்தின் எண்ணவோட்டத்தினை உளவியல் முறையில் எடுத்தியம்பும் தன்மையுடையவளாகப் படைக்கப்பட்டவள் தோழி. உண்மையினைத் தன்னுடைய செயலின் திறத்தால் நயம்பட உரைக்கும் பாங்கினைச் சங்கப் புலவர் பெருமக்கள் தோழியின் வழியே பாடியுள்ளனர். தலைவி தோழியின் நட்பு, சொல்லின் வன்மை, செயலின் முயற்சி, இடர் ஏற்படாமல் தடுத்தல், களவிற்கான இடத்தினைக் குறித்தல், அலர், அம்பலில் காப்பாற்றல், வரைவுக்குக் கோடல், அறத்தொடு நின்றல், வதுவைக்குப் பின்னரும் தொடரும் நட்பு, வாயில் மறுத்தல், ஊடலைத் தவிர்த்தல், கூடலில் மகிழ்ச் செய்தல் எனக் களவு, கற்பு இருவேறு காலங்களிலும் அகவாழ்க்கைக்குப் பெரிதும் துணைநிற்பவள் தோழியாவாள்.

2.14.1. தோழியின் சிறப்பு

சமூகத்தின் ஓர் அங்கத்தினராகத் திகழும் தனிமனிதன், தன் வாழ்க்கை மேம்பாட்டுடன் கூடிய, தனக்கான வளர்ச்சிதனைச் சிந்திக்கின்ற சிந்தனையில் இடையூறு இல்லா அமைதியும், ஒற்றுமையுணர்வும் இருக்குமாயின் அவை ஒரு சிறந்த சமுதாயத்தை உருவாக்கும் என்பது திண்ணம்.

சமுதாயம் பற்றி விவரிக்கையில், “தனிமனிதச் செயற்பாடுகளிலிருந்து உருவாகிய ஓர் உயர்ந்த மனிதத்தொகுப்பே சமுதாயம்”¹³¹ எனக் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் கூறுகின்றார். இவை, தனிமனிதச் சிந்தனையைத் தூண்டுவதோடு, சமூகச் சூழலியலை நிர்ணயிப்பதாக இடம்பெறுகிறது. இத்தகுத் தனிமனிதச் செயற்பாடுகளில் சிறப்பும், சூழலியலில் அமைதியும், மாறுபட்ட மனஉணர்வுகளை ஒற்றுமைப்படுத்தும் திறனும் மிக்கவர்களாக மாற்றிடும் வலிமை சங்கட இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் தோழிக்கு உண்டு.

“மனிதன் சகமனிதனை நேசிக்கிற, சக மனிதன் துன்பம் போக்கி வாழ்கின்ற, மனிதநேயத்துக்கு அப்பால் உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களிடத்தும் துன்பம் போக்குகின்ற உன்னத நெறியைச் சங்ககாலம் காட்டுகிறது”¹³² என்று ஆர்.முருகேசன் அவர்களின் கூற்று சங்க இலக்கியத் தோழிக்கு மிகவும் பொருந்துவனவாகும்.

தலைவன் ஓதல், தூது, போர், பொருள் எனப் பற்பல காரணங்களுக்காகத் தலைவியைப் பிரியுமிடத்து மனத்தளவில் பாதிக்கப்பட்ட நிலையிலுள்ள தலைவிக்கு ஆற்றுவாராகவும், தேற்றுவாராகவும் காணப்பட்டவள் தோழி.

இல்லற வாழ்க்கைத் தலைவிக்கு இனிது அமைய, பிரிந்து சென்ற தலைவன் வரும்காலத்து வரை, தோழியின் உரைமொழிகள்தான் தலைவியைத் தேற்றும் நல்மருந்தாக உள்ளன.

“தலைவன் கார், கூதீர், இளவேனில் என்னும் ஏதேனும் ஒரு பருவத்தைக் குறிப்பிட்டு, அப்பருவக் காலத்தில் திரும்பி வருவதாக உறுதிசூறிச் செல்பவன். அவன் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வாராதிருந்தால், அவனையே எதிர்நோக்கி இருக்கும் தலைவி, அவலநிலைக்கு ஆளாவாள். பல்வேறு எண்ணங்கள் அவளது உள்ளத்தில் எழும். இந்நிலையில் அவளை எவ்வாறு ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றுவதல் வேண்டும் என்ற கவலை தோழியின் உள்ளத்தை மிகவும் துன்புறுத்தும்”¹³³ இக்கூற்று தோழியின் அளப்பரிய செய்கைக்குச் சான்றாகும். பண்புநலன்களின் வழி இலக்கியங்களில் உயர்விலுள்ளதைப் பெற்றவர்கள் தோழிகள். செம்மையான வாய்மொழியும், நல்லறமும் துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தைத் தந்திடும் நல்மொழிகளாகும். இத்தகு நல்மொழிதனைத் தலைவியைத் தேற்றாமலிட்டுத் தோழி பயன்படுத்துகிறார்.

2.14.2. தோழியின் தேற்றல் மொழி

பிரிவிடைப் பருவ வரவின் கண் ஆற்றாலாகிய தலைவியைத் தோழி குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்திணையிடத்தும் தேற்றல் மொழிக்கூறி ஆற்றுப்படுத்தும் தன்மையினைக் காணமுடிகிறது. மருதநிலத்துத் தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையருடன் கூடிக் களித்து, பின்பு தலைவியை நாடி வருமிடத்துக் கடிந்துரைக்கும் மொழியாற்றல் பெற்றவளாகத் தோழியின் திறனுள்ளது.

கார்காலம் வந்ததும் கலங்கி நிற்கும் தலைவியைக் கண்டவுடன் தோழி, தேறுதல் மொழியினைக் கூறுகின்றாள். தலைவியே! நீ நினைத்திருப்பது போன்று இப்போது வந்திருப்பது கார்காலமன்று. பூத்திருக்கும் முல்லைப்பூவும் உண்மையன்று. இதுவென்றும் வம்பமாரி! என்றுரைக்கிறார். இதனை,

“நீர்அற வறந்த நீரம்பா நீள்இடைத்
 துகில்விரித் தன்ன வொயிலவிர் உருப்பின்
 அஞ்சுவரல் பணிக்கும் வெஞ்சுரம் இறந்தோர்
 தாம்வரத் தெளிந்த பருவம் காண்வர
 இதுவோ? என்றிசின் மடந்தை-மதியன்று
 மறந்துகடல் முகந்த கமஞ்சூழ் மாமழை
 பொறுத்தல் செல்லாது இறுத்த வண்பெயல்
 கார் அன்று அயர்ந்த உள்ளமொடு தேர்வில்
 பிடவமும் கொன்றையும் கோடலும்
 மடவ ஆகலின் மலர்தன பலவே”¹³⁴

என்று நற்றிணையில் முல்லைத்திணை பாடிய இளந்திரையனார்
 பாடியுள்ளார். மேகத்திற்குப் புத்தியென்பது இல்லை. அது கடல்நீரை முகர்ந்து,
 பருவத்தை மறந்து, மழையாகப் பெய்விக்கிறது. இது கார்காலமன்று. உன் தலைவன்
 வாக்கு தவறமாட்டான், வந்துவிடுவான். வீணாகக் கவலைப் படாதே! என்று
 தலைவியினைத் தேற்றும் தன்மையுடைவளாகிறாள். இது போன்று தோழி
 குறுந்தொகையில்,

“மடவமன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை
 கல்பிறங்கு அத்தம் சென்றோர் கூறிய
 பருவம் வாரா அளவை நெறிதரக்
 கொம்புசேர் கொடியினர் ஊழ்த்த
 வம்ப மாரியைக் காவரன மதித்தே”¹³⁵

என்பதில் தலைவன் வருவதாகக் கூறிச்சென்று பருவம் வருவதற்குள்,
 கொன்றை மலர்கள் தம் அறியாமையினால் மலர்ந்துவிட்டன. இதனைப் பருவம்
 என்று எண்ணுதல் உள்ளத்தின் மடமையைக் குறிக்கும். இதனைக் கார்காலம் என
 நினைத்துக் கலங்காதே! என்று தலைவியிடம் கூறுகின்றாள் தோழி.

இயற்கையின் வாய்மையையே பொய்மையாக்கிடும் வல்லமை மிகுந்தவள் தோழி. பொய்யுரைத்தாவது தலைவியைத் தேற்றல் வேண்டும் என்று நினைக்கின்றாள். தலைவியின் நலன்காணுதலில் உள்ள விழுவின் ஆக்கம் தோழியின் தன்னிகரில்லாத தன்மையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

2.14.3. தோழி என்பவள்

அகத்தினை இலக்கணத்தின்படி தோழி, தலைவி வயதினை ஒத்த தன்மையுடையவள். நற்றாயின் தோழியான செவிலியது மகளாவாள். தலைவியின் வளர்ப்புத் தாயான செவிலியின் மகள் தலைவிக்கு இறுதிவரை நட்புபாராட்டும் தோழியாக அமைகிறாள். தொல்காப்பியர்,

“தோழி தானே செவிலியது மகளே”¹³⁶

என்கிறார். தோழியின் அறிமுக நிலைக்குத் தொல்காப்பியரின் கூற்று சிறந்த அடிப்படை நிலையாகும். தோழி குறித்துத் தமிழ்க் கூடல் இணையதளத்தின் கட்டுரையில்,

“தோழி அக இலக்கிய முக்கோண வடிவத்தின் மேல் முனையாக விளங்குகிறாள். தலைவன், தலைவி என்ற இருகரைகளை இணைக்கும் பாலமாகச் செயல்படுகின்றாள் என்றால் மிகையாகாது”¹³⁷ என்கின்றனர். தோழியின் வாழ்வுக் குறித்த செய்திகள் சங்கப் பாடல்களில் காணப்படவில்லை. தோழியின் வாழ்க்கை தலைவியுடன் இறுதிவரை பயணிப்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் நடப்பாக மட்டும் காட்டுகின்றன. தலைவிக்கும், தோழிக்குமான தொடர்பு முந்தைய தலைமுறையிலிருந்து முன்வைக்கப்படுகிறது.

தோழியின் தாயாகிய செவிலிக்கும், தலைவியின் தாயாகிய நற்றாய்க்கும் உள்ள கருத்துடன்பாட்டுடன், உணர்வுடன்பட்டு, ஒத்தத் தன்மையராய் வாழ்ந்துள்ளனர்.

தலைவிக்குத் தோழியர் பலர் இருந்தாலும், செவிலியது மகளானத் தோழிதான் உயிர்த்தோழியாகக் கருதப்படுகிறாள்.

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் சிறப்பான தோழிகளின் செயல்பாடுகள் உயர்வானதாக, நன்மைப் பொருந்தியனவாக, மகிழ்ச்சியளிப்பதுமாக அமைந்துள்ளன. அவை:

1.கண்ணகிக்கு	-	தேவந்தி தோழியாகவும்
2.மணிமேகலைக்கு	-	சுதமதியும்
3.மாதவிக்கு	-	வயந்தமாலையும் சிறந்த தோழியராக
- இருந்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

களவு, கற்பு என்றிரு காலங்களில் தோழியரின் அறம்சார்ந்த செயல்கள், நெஞ்சில் அன்பின் திறம் சார்ந்தனவாகப் பதிவுசெய்யப்படுகின்றன.

2.14.4. களவைக் கற்பாக்கும் முயற்சி

இயற்கையுடன் கூடிய அன்பான வாழ்வில், அறம்காத்துச் சுற்றம் ஓம்பி, விருந்தோம்பல் செய்து, நன்மக்கட் பேற்றினைக் கிட்டி, ஈகையறம் தந்து, புகழ்பெறத் தலைவனும் தலைவியும் வாழ்தற்கு உற்ற உசாத்துணையாக இருப்பவள் தோழி.

தலைவியின் கண்கள் துன்பத்தில் துஞ்சாமல் கலங்குகின்றன. நெற்றியோ பசலையால் பொலிவிழந்துவிட்டது. இடை துன்பத்தால் சிறுத்துவிட்டது இவ்வேறுபாடு கண்ட செவிலித்தாய் வினவுமிடத்துத் தலைவியின் இந்நிலைக்குக் காரணம் அவளது உள்ளத்துக் காதல் என்பதை நயம்பட எடுத்துரைப்பதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

“தண் கடற்படு திரை கேட்டொறும்

துஞ்சாள் ஆகுதல் நோகோ யானே”¹³⁸

என்கிறது ஐங்குறுநாறு. கடலின் ஓசை ஓயாமல் கேட்பதால் தலைவியின் உள்ளம் பெரும் துன்பத்தை அடைகிறது. இதனால், பசலை ஏற்பட்டது என்று செவிலியிடம் துணிவுடன் கூறி தோழி அறத்தொடு நிற்கிறாள். களவுக்காலத்தைப் போதுமென நினைத்துக் கற்புக்காலமாக மாற்றும் முயற்சிதனில் தோழியின் பாங்களிப்பு அதிகமானதாகும்.

2.14.5. தோழியின் சிறப்பு நிலை

தோழி தலைவியொடு ஒத்த வயதினள், உடன் வளர்ந்தவள் என்பதால் நட்பு பாராட்டுவதிலும், அன்பு காட்டுவதிலும் அதிக உரிமையுடைவளாக இருக்கிறாள். தலைவியின் எண்ணக்கருத்துக்கள் தோழியின் எண்ணத்தினை ஒத்து இயங்குகின்றன.

தலைவிக்கும் தோழிக்குமுள்ள நட்பு, தொட்டில் தொட்ட இணைப்பு. தலைவிக்கு உயிர் போன்ற தோழி, தானே ஆராயும் அறிவு மிக்கவள், தீங்கு நேராமல் தலைவியைப் பாதுகாத்திடும் ஆற்றலுடையவள். தக்க நேரத்தில் ஆறுதல் சொல்லித்

தாயாக இருப்பவள். அறத்தொடு நின்று, அறநெறிக் கூறும் தன்மையுடையவள். உடலைத் தவிர்த்திடும் வாயிலாக அமைபவள். பல நிலைகளில் சங்க இலக்கியத்தில் தோழியின் சிறப்புநிலை அமைவதைக் காணமுடிகிறது. தொல்காப்பியர் இதனை,

“தலைவரும் விடும் நிலையெடுத் துரைப்பினும்
போக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணும்
நீக்கலின் வந்த தம்முறு விடும்
வாய்மையும் பொய்மையும் கண்டோர் சுட்டி
தாய்நிலை நோக்கித் தலைபயர்த்துக் கொளினும்
நோய்மிகப் பெருகித்தன் னெஞ்சுகலுழ்ந் தோளை
அழிந்தது களையென மொழிந்தது கூறி
வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் திறத்தோடு
என்றிவை எல்லாம் இயல்புற நூடின்
ஒன்றித் தோன்றும் தோழிமேன”¹³⁹

என்கிறார். உள்ளுறை வைத்துப் பொருள்பட மொழிதலிலும், தலைவியின் வாழ்க்கைச் சூழல் முழுவதிலும், உடனிருப்பவள் தோழி என்பது இக்கூற்றின் வாழிப் புலப்பட்டு நிற்கிறது.

தோழியின் உளவியல் பாங்கு சிறப்பிற்குரியது. எளிமை, இனிமை, கடுமை, கண்டிப்பு எனக் களிப்புடன் சொற்சாலமாடுவதில் வல்லவள். தலைவனின் அனைத்துச் செயல்களையும் விரைந்து முடிக்கத் தூண்டுபவள். தலைவியின் நாடித்துடிப்புதனை நன்கு உணர்ந்தவள். தலைவியின் வருத்தத்தைத் தன் வருத்தமாக நினைப்பவள். தோழியின் மேன்மையைப் பறைசாற்றும் விதத்தினைச் சொன்ன சொல்லில் மாறுபட்டு சென்ற தலைவன் பிரிகிறான். அதனைக் கண்ணுற்ற தலைவி கலங்குகிறாள். இச்சூழலைக் கண்ட தோழி, தலைவனிடத்துச் சென்று அறிவுரை வாழங்குகிறாள். இதனை,

“நெடிய மொழிதலுங் கடைய ஊர்தலும்
செல்வமன்று தன் செய்வனைப் பயனெனச்
சொல்லுய என்ப சான்றோர் நேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கண் செல்வம் செல்வம் என்பதுவே”¹⁴⁰

என்கிறது நற்றிணை. தலைவியோடு அன்போடு வாழ்வதே பெரிய செல்வமாகும். அதனை விடுத்துத் தலைவியைப் பிரிதல் நன்றன்று என்று தோழி மென்மையாகவும், வன்மையாகவும் தலைவனிடத்தில் கூறுமிடத்துத், தோழியின் ஆற்றல் தன்மை வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. மேலும்,

“குருகுகொளக் குளித்த கெண்டையயல
துருகெழு தாமரை வான்முகை வெளுஉம்
கழனியம் படப்பைக் காஞ்சியூர
ஒருநின் பாணன் பொய்யனாக
உள்ள பானரெலாம்
கள்வர் போல்வாநீ யகன்றிசி னோர்க்கே”¹⁴¹

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் குருகின் பிடியிலிருந்து தப்பிய கெண்டை மீன், அக்குருகு போன்று தோற்றமுடைய தாமரையைக் கண்டு அஞ்சுவது நகைப்பிற்குரியது. தலைவன் பரத்தமையை விட்டுவிட்டான் என்று பொய்யினைக் கூறியதால் பாணன் தீயவனாதலால், எல்லாப் பாணனையும் தீயவனாகவே நினைப்பது அறியாமையுடைய மீனினைப் போன்றது என்று தோழி தலைவியிடம் எடுத்துரைப்பது, தலைவியின் அறியாமையைப் போக்கச் செய்வதாகும்.

2.14.6 தோழியின் திறன்

அகத்திணைக்குரிய அகமாந்தர்களில் தோழி மிக்க பொறுப்புடையவளாகவும், அறிவும், செறிவும், பண்பும், திறனும் மிக்கவளாகவும் விளங்குகின்றாள். தலைவியின் வாட்டத்தைப் போக்கி, மனக்கசப்பினை நீக்கிடும் தன்மையினை வ.சுப.மாணிக்கனார்,

“உலோச்சனாரின் அகத்தோழி தலைவிக் கேற்ற நடப்பு உடையவள்; தலைவியின் காமமிகுதியை அறிந்து அதற்கொப்ப வழிவகுப்பவள். கடற்பாங்கரில் ஊறுகள் பல இல. ஆதலில் இரவுக்குறி வருக! எனத் தலைவனைத் தோழி அழைக்கிறாள்”¹⁴² என்று கூறுகிறார். உலோச்சனார் பாடிய நற்றிணையில்,

“இனிதே தெய்யவெம் முனிவில் நல்லூர்
இனிவரின் தவறும் இல்லை, எனையதூஉம்
பிறர்பிறர் அறிதல் யாவது
தமர்தமர் அறியாச் செறிவும் உடைத்தே”¹⁴³

என்ற வரிகள் இக்காட்சியை உணர்த்துகின்றன. பிறர் அறிதலினால் தலைவியின் காதல் பற்றி அலரெழுவதோடு, வருகின்ற கடற்கரையின் வழிதனில் துன்பம் மிகுவதால், இரவுக்குறி வருக! என்றாரைக்கிறாள் தோழி. தலைவனிடத்துத் தலைவி பேச வேண்டியதைத் தோழி பேசுகின்றாள். என்பதைக் கூடுதலாக அறியமுடிகிறது.

“மல்லல் அம்சேரி கல்லெனத் தோன்றி
அம்பல் மூதுர் அலர் எழு”¹⁴⁴

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் நெடிய தொலைவிலிருந்து தலைவியைக் காணவரும் தலைவனிடத்தில் , தோழி கூறுகிறாள். நீடித்த களவு கூடாது. ஊரில் அலர், அம்பல் ஏற்படுவதற்குள் வரைவினை மேற்கொள் என்கிறாள்.

தலைவியைக் காணுதற்குக் குறித்த நேரத்தில் வராமல், காலம் தாழ்த்தி வருகின்ற தலைவனின் குற்றம் மறந்து, பொறுத்து இருவரும் இணைதற்குரிய செயலைச் செய்கிறாள் தோழி. இச்செய்கையினை,

“எம்தோள் துறந்த காலை, எவன்கொல்
பல்நாள் வரும், அவன் அளித்த பொழுதே?”¹⁴⁵

என்கிறது ஐங்குறுநாறு. தோழியின் தன்னம்பிக்கை மிகுச் செயல்கள் சங்க காலப் பாடல்களில் அதிகமாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

2.14.7. தோழிக்குரிய மரபு

தலைவியின் வாழ்வியலில் அதிகம் இடம்பிடித்தவள் தோழி. இத்தகு தோழிக்குரிய மரபாகத் தொல்காப்பியர்,

“புலத்தலும் ஊடலும் ஆகிய இடத்துஞ்
சொலத்தகு கிளவி தோழிக்குரிய ”¹⁴⁶

தலைவன் தலைவியுடன் வருத்தமும் பிணக்கும் கொண்ட காலத்து, ஊடலுணர்த்தித் தழுவாமல் விடுதலால் துன்பத்தில் வருந்தியவரை, அத்துன்ப நோய் ஏற்படாமல் தலைவன் தலைவி இருவருக்குமிடையேயான ஊடலைத் தவிர்த்துச், செயல்படுகின்ற மரபு தோழியினுடையதாகும். வள்ளுவர் இதனை,

“அலந்தாரை அல்லாநோய் செய்தற்றால் தம்மைப்
புலந்தாரை புல்லா விடல்”¹⁴⁷

என்று கூறுகின்றார். தம்முடன் பிணங்கியவரின் ஊடலை உணர்த்தித்
தழுவாமல் விடுதல், துன்பத்தில் வருந்துபவருக்கு மேலும், துன்பம் தருவனவாகும்.
இத்தகுச் சூழலில் தோழி,

“யாய் ஆகியவளே விழவு முதலாட்டி
பயறு போல் இணை பைந்தாது படிஇயர்
உழவர் வாங்கிகய கமழ்பூ மென்சிகைக்
காஞ்சி ஊரன் கொடுமை
கரந்தனள் ஆகிய நாணிய வருமே”¹⁴⁸

என்ற குறுந்தொகையின் பாடல் வரிகள் அமைவதைக் காணலாம்.
பரத்தமையை நாடிச்சென்று இன்பம் துய்த்து வந்த தலைவனைக் கண்டவிடத்துத்
தலைவி எதிர்நின்று வரவேற்றுப் புன்னகைக்கிறாள். தலைவியின் செயல்கண்ட
தோழி, அவளைத் தாயாகப் பார்க்கிறாள்.

தலைவன் செய்த கொடுமையை மறைத்து, பரத்தையருடன் வாழ்கின்ற
காலத்துப் பொறுத்திருந்து, பின்பு இல்லிற்கு வருமிடத்து ஏற்கும் தன்மையைப்
பாராட்டி, தலைவன் தலைவியின் ஊடலைத் தணிக்கிறாள் தோழி. அகமகிழ்வு
வாழ்விற்குத் தோழியின் செயற்பாடுகள் இன்றியமையாதனவாக உள்ளன.

2.15. அகவாழ்வுதனில் செவிலியின் பங்கு

அகத்திணை மாந்தர்களில் கருத்தாழமிக்க செயற்பாடுகளை உடையவளாக
வருபவள் செவிலி; தலைவியின் வளர்ப்புத்தாய்; நற்றாயின் தோழி; தலைவியின்

தோழிக்குத் தாய் எனப் பல பரிமாணங்களைப் பரிணாமமாகக் கொண்டவள் செவிலி. களவு, கற்பு என்ற இருவகைப்பட்ட காலங்களிலும், பொறுப்புணர்வுடன் சுவைய பாசமிகு வளர்ப்புத் தாய் செவிலியாவாள். தொல்காப்பியர்,

“ஆய்ப்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலின்
தாயெனப் படுவாள் செவிலியாகும்”¹⁴⁹

என்று செவிலியைக் குறிப்பிடுகின்றார். அரிய பெரிய சிறப்பினையுடைய அறிதற்குரிய மறைப்பொருள் யாவற்றையும் கூறும் கட்டுப்பாட்டுடையவளாதலின் செவிலியும் தாயாகக் கொள்ளப்படுகிறாள்.

2.15.1. தலைவியின் மனத்தினை அறியும் செவிலி

தலைவன் தலைவியின் ஒழுகலாறுகளை அயலாருக்குப் புலனாக்கி, அலர் தூற்றப்படுமிடத்துத் தலைவிமாட்டு நிகழும் உள்ள வேட்கை அளவிற்கு அதிகமானவிடத்தும், புணர்ச்சியால் தலைவியின் உடல்மாறுபாடு கண்டவிடத்தும், தலைவனொடு தலைவியைத் தலைப்பெய்து காணினும், கட்டுவைப்பித்த வழியும், வெறியாட்டு நிகழ்த்துமிடத்தும், காதற் மிகுதியால் தலைவனை எண்ணிக் கனவில் அரற்றும்போதும், தெய்வத்தை வேண்டி தலைவனை எண்ணி நினைக்குமிடத்தும் தலைவனின் குடிமை முதலிய பொருத்தங்கள், தலைவிக்குப் பொருந்தும் என்னுமிவ்விடங்களில் செவிலித்தாய்க்குக் கூற்றானது நிகழ்கின்றது.

தொல்காப்பியர் இதனை,

“களவல ராயினுங் காமமேற் படுப்பினும்
அளவுமிகத் தோன்றினுந் தலைபெய்து காணினுங்
கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்

ஒட்டிய திறத்தாற் செய்தி கண்ணும்
 ஆடிய சென்றுழி அழிவுதலை வாரினும்
 காதல் கைம்மிகக் கனவின் அரற்றுதலும்
 தோழியை வினாதலும் தெய்வம் வாழ்த்தலும்
 போக்குடன் அறிந்தமின் தோழியொடு கெழீஇக்
 கற்பின் ஆக்கத்து நிறற்ற கண்ணும்
 பிரிவின் எச்சத்து மகள்நெஞ்சு வலிப்பினும்
 இருபாற் வகையிற் பதின்மூன்று கிளவியொடு
 அன்னவைப் பிறவும் செவிலி மேன”¹⁵⁰

என்பதில் செவிலியின் பண்புநலன்கள் தலைமக்களின் அகவாழ்வுதனில் இன்றி யமையாதது ஆகும். நற்றாயின் உற்றுநோக்கலை விட, செவிலியின் உற்றுநோக்கலே தலைவியிடத்து அதிகமாய் நிகழ்வதாகும்.

செவிலித்தாய் உரைக்கும் தன்மையைச் செவ்விதின் ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலைமையுடையவள் நற்றாய். செவிலியின் மீதான நம்பிக்கை அதீதமானது. இதனை,

“தாய் அறிவுறுத்தல் செவிலியொ டொக்கும்”¹⁵¹
 என்றும்
 “இழிவினும் நிகழ்வினும் எதிர்வினும் வழிகொள
 நல்லவை உரைத்தலும், அல்லவை கடிதலும்
 செவிலிக்குரிய ஆகுமென்ப”¹⁵²

என்று கூறுகின்றார் தொல்காப்பியர். செவிலி அறத்தொடு நின்று நற்றாய்க்கும், நற்றாய்த் தந்தை, தமையன்களுக்கும் தலைவியின் காதல் ஒழுக்கத்தை உணர்த்துகின்றனர். கடந்தகாலம், எதிர்காலம், நிகழ்காலம் என

வாழ்க்கை குறித்த தன்மையை உணர்த்துவதோடு, வாழ்தற்குரிய நன்மை, தீமைகளை எடுத்துரைத்து வளர்க்கும் அன்புடைய தாயாகிறாள் செவிலி. தனது நுண்ணுணர்வினால் தலைவியின் மாறுதல் குறித்து அறிந்த செவிலி, நற்றாயிடம்,

“பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொள்பு

தொல்மு காலத்துப் பொதியில் தோன்றிய

நல்ஊர்க் கோசர் நல்மொழி போல

வாய்ஆ கின்றே தோழி ஆய்கழல்

செயலை வெள்வேல் விடலையொடு

தொடுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே”¹⁵³

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் அறத்தொடு நிற்பதைக் காட்டுகின்றது.

2.15.2. இற்செறிப்பு செய்தலில் செவிலி

தலைவி தலைவனுடன் கொண்ட நட்பினால், ஊரார் அலர் தூற்றுதலும், தலைவியினிடத்து நிகழும் மாறுபாட்டினாலும் செவிலி உடனடியாகத் தலைவியை இற்செறிப்பு செய்கிறாள். இதனை,

“பல்புங் காமல் பகற்குறி மரீஇச்

செல்வல் கொண்க-செறிந்தனள் யாயே

கதிர்கால் வெம்பக் கல்காய் ஞாயிற்றுத்

திருவுடை வியல்நகர் வருவிருந்து அயர்மார்

பொற்றொடி மகளிர் புறங்கடை உகுத்த

கொக்கு உகிர் நிமிரல் மாந்தி, எல்பட

அகல் அங்காடி அசைநிழல் குவித்த

பச்சிறாக் கவர்ந்த பசங்கட் காக்கை

தூங்கல் வாங்கத்துக் சுவம்பில் சேக்கும்

மருங்சவர் பட்டினத்து அன்ன, இவள்

நெருங்கும் ஏர் எல்வளை ஓடுவ கண்டே”¹⁵⁴

என்ற நற்றிணைப் பாடல்தனில் நக்கீரர், தலைவியிடத்துப் பசலையினால் ஏற்பட்ட மாறுதலை அடுத்து, செவிலித்தாய் இற்செறிப்பு செய்தாள்; காவலுக்கு உட்படுத்தினாள்; அதனால் விரைவினில் வரைவினை மேற்கொள் எனத் தலைவனிடத்துத் தோழியுரைப்பதாகப் பாடியுள்ளதிலிருந்து செவிலியின் செயற்பாடு தலைவியை அகவாழ்வினில் நெறிப்படுத்தலைக் காட்டுகின்றது.

2.15.3. வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் செவிலி

காதலின் தீவிரம் உடலினுள் மாற்றத்தைத் தருவிக்க, அதனால் துயர்கொள்ளும் பெண்கள் பசி, தூக்கம் இழந்து ஏக்கத்தினால் பல இடர்தனைப் பெறுவதை அக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் காதல் நிகழ்வாகும். சங்க இலக்கிய காதலில் அன்பின் தீவிரமும், காதல் செய்யும் மாறுதல்களும் சற்று அதிகமாக உள்ளன. காதல்வயப்பட்ட தலைவன், தலைவியின் உள்ள மாறுதல்கள் பசலைபாய்தல், உணவு மறுத்தல், தூக்கம் தொலைத்தல், ஏக்கத்தில் வாடல், கனவில் பிதற்றல் என்று தன்னையறியா உள்ளத்தினராய் மாறுபாட்டினைப் பெறுகின்றனர். இதுபோன்ற நிகழ்வில் செவிலி.

இன்றுபோல் அன்று அறிவியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியில்லை. தலைவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கைதான் தலைவியின் காதலைக் கரைசேர்த்துள்ளது. தலைவியிடம் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றும் சொல்லின் செல்வனாகத் தலைவன் இருந்துள்ளதையும் சங்க இலக்கியத்தின்வழி அறியமுடிகிறது.

தலைவியிடமுள்ள மாறுதல்தனை நன்கு கவனித்து, வெறியாட்டு நிகழ்த்துகின்றாள். நீராடல், விளையாடல், தினைப்புனம் காத்தல் என இல்லத்திலிருந்து வெளியே சென்றவிடத்து அணங்கு தொட்டுவிட்டது என்ஹெண்ணி வெறியாட்டினை நிகழ்த்தியுள்ளனர். இதனை,

“..... தோழி வேறு உணர்ந்து

அணங்கு அறி கழங்கின் கோட்டம் காட்டி

வெறியென உணர்ந்த உள்ளமொடு மறிஅறுத்து

பொன்றோர் பசலைக்கு உதவா யாரே”¹⁵⁵

என்ற நற்றிணைப் பாடலில், தலைவி தினைப்புனம் காக்கச் சென்றவிடத்துத், தலைவனுடன் நட்பு ஏற்பட்டுப் பின்னர்க் காதலாக மாறி, களவு நிகழ்கின்றது. காதலில் மனம் திளைத்ததால், தலைவியினுள்ளே மாறுதல்கள் நிகழ்கின்றன. தினைப்புனம் காக்கச் சென்றவிடத்தில் அணங்கு தொட்டதோ என எண்ணிய செவிலித்தாய், வேலனை வரவழைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்துகின்ற அக்கறை மிகுச் செயலைச் சங்க பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

அகவாழ்வினில் இந்நிகழ்வு மிகமுக்கியமானது. களவு முடிவுபெற கற்புவாழ்க்கைத் தொடங்குதற்குச் செவிலியின் செயல்கள் இன்றியமையாதனவாகும்.

2.15.4. உடன்போக்கிற்குப் பின் செவிலியின் செயல்

தலைவன், தலைவி என்றிருவரின் குடும்பத்தில் வரைவுக்கு உடன்படாதவிடத்து, உடன்போக்கு நிகழ்கிறது. உடன்போக்கு சென்ற மகளை நினைத்து, மனையகத்திலிருந்து புலம்புபவளாக நற்றாய் உள்ளாள். ஆனால் சேரியினிடத்தும், சுரத்தின்கண்ணும் தலைவியைத் தேடும் நிலையினைச் செவிலி பெற்றுள்ளாள். இதனை தொல்காப்பியர்,

“ஏமப் பேரூர்ச் சேரியும் சுரத்தும்
தாமே செல்லும் தாயரும் உளரே”¹⁵⁶

என்கிறார். செவிலியுடன் உணர்வு ஒத்தவளாக நற்றாய் இடம்பெறுவதையும் காணமுடிகிறது. இந்நிலையினை,

“கழிய காவி குற்றும், கடல
வெண்தலைப் புணரி ஆடியும், நன்றே
மீரிவுஇல் ஆயம் உரியது ஒன்று அயர,
இவ்வழிப் படுதலும் ஒல்லாள் - அவ்வழிப்
பரல்பாற் படுப்பச் சென்றனள் மாதோ
செல்மழை தவழும் சென்னி
விண்உயர் பிறங்கல் விலங்குமலை நாட்டே”¹⁵⁷

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் காணமுடிகிறது. மதுரை ஆசிரியன் கோடங்கொற்றன் என்பவர், நெய்தல் நிலமகளிரானத் தலைவி, வானைத்தொடும் உயர்ந்த மலைகளையுடைய குறிஞ்சி நிலத் தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்றாள் என்பதையறிந்து வந்து செவிலி, நற்றாயிடம் உரைக்கிறாள். இதனைப் போன்று,

“தெறுவது அம்ம நும் மகள் விருப்பே-
உறுதுயர் அவலமொடு உயிர்செலச் சாஅய்
பாழ்படு நெஞ்சம் படல் அடக் கலங்க,
நாடு இடை விலங்கிய வைப்பின்
காடு இறந்தனள், நம் காதலோளே”¹⁵⁸

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் தலைமகள் புணர்ந்து உடன்போகியவிடத்து, செவிலியின் ஆற்றாமைமையைக் கண்ட நற்றாய் ஆறுதல் சொல்லுவதாக

ஓதலாந்தையார் பாடியுள்ளார். தலைவியின் வருத்தத்தைத் தோழி நீக்குதற்போன்று, நற்றாயின் வருத்தத்தைச் செவிலியும், செவிலியின் ஆற்றாமையை நற்றாயும் நீக்குதலைக் காணமுடிகிறது.

2.15.5. அகவாழ்க்கையில் செவிலியின் உயர்ந்த பண்புகள்

தலைவியின் காதலைத் தோழி வெளிப்படுத்தும் முன்னரே, தனது உற்றுநோக்கும் தன்மையினால், செவிலித்தாய் அறிந்துகொள்ளும் மனநிலையைக் காணுமிடத்து, களவு வாழ்க்கைக்கான முடிவும், கற்பு வாழ்விற்கான தொடக்கத்திற்கும் அடிக்கோள்பவராகச் செவிலி இடம்பெறுகிறாள்.

தலைவியின் குடிப்பெருமையும், மானமும் செவிலித்தாயால் காப்பாற்றப்படுகிறது. காதலைக் கட்டவிழ்த்து விட்டு, பச்சைக்கொடி காட்டாமல், ஊரார் அலர்தூற்றுமிடத்து இம்செறிப்பு செய்து, குடும்பப் பெருமையைக் காப்பாற்றும் கடமையினை நோக்கமுடிகிறது.

வெறியாட்டு நிகழ்த்துதல், தலைவியின் மீதுள்ள பாசஉணர்வினை எடுத்துக்காட்டுவதாகும். அன்பு செலுத்தி வளர்த்த மகளின் நலம்கெடுதலை செவிலித்தாயால் தாங்க முடியவில்லை. தலைவியின் நலம்கெடாமல் காப்பாற்றும் பொருட்டு அவள் வெறியாட்டினை நிகழ்த்துகிறாள். வேலன் வெறியாடுதலினால் நடக்கவிருக்கும் நன்மைகள் அகவாழ்வினில் செவிலியின் பாற்பட்டது.

பெண்ணின் பெருந்தக்கவளாக, பிறரின் உணர்வினை மதித்துப் போற்றும் பான்மையுடையவளாக, நல்லதொரு தாயாக, நற்றாய்க்கு உற்றத் தோழியாக, தலைவியின் களவு வாழ்க்கைக்கு முற்றுபுள்ளி வைப்பதோடு, அறத்தொடு நின்று, குடும்ப நெறியினைக் காத்து, உடன்போக்கில் மனம் பதறி, கண்டோரிடமும் கேட்டோரிடமும் தலைவி குறித்து ஆராய்ந்தறிந்து, ஆற்றாமையைப் புலம்பலாய்

வெளிப்படுத்தி நிற்கும் நுண்ணறிவுத் தன்மை மிகுந்தவள் செவிலித்தாய் என்றுரைத்தால், அவை அகமகிழ்வு வாழ்வினில் செவிலியின் பண்புநலன்களின் பாங்களிப்பை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளமையை அறியமுடியும்.

2.16. அகவாழ்வில் நற்றாயின் பங்கு

“அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் வரும் நற்றாய்த் தலைவியைப் பெற்றெடுத்த தாய். அகஇலக்கியங்களில் இவருடைய பங்கு மிகக் குறைவாகக் காணப்படுகிறது. இவள் தன் மகளுடைய கரந்த ஒழுக்கத்தைச் செவியுற்றதும், அவ்வொழுக்கத்தின் பொருத்தத்தைத் தன் தோழியான செவிலியுடன் ஆராய்ந்து வருவாள்”¹⁵⁹ என்பதனைத் தமிழ் இணையதளமொன்று குறிப்பிடுகின்றது. அறிமுகப்படுத்தும் நிலையில்தான் நற்றாய்ச் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகிறாள். தலைவன் தலைவியின் காதல் ஊரினால் அலர்தூற்றப்பட்டு தோழி, செவிலி ஆகியோர் அறத்தொடு நின்றவிடத்துதான் நற்றாய் நமக்கு அறிமுகமாகிறாள்.

குழந்தையை வளர்ப்பதற்கெனச் செவிலித்தாயை நிர்ணயித்து, கவனிக்கச் செய்வது, நற்றாயின் செல்வ நிலையைக் காட்டினாலும், பண்பு மற்றும் குணத்தினில் செவிலியுடன் உணர்வுடன்பட்டவளாக வாழ்ந்துள்ளதை நோக்கமுடிகிறது.

தலைவி, தன் விருப்பப்படி தலைமகனைத் தேர்ந்து, உடன்போக்கு சென்றவிடத்து, இல்லறமென்னும் நல்லறத்தைத் தலைவி புரியும் விதத்தினைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆர்வமிகுதியுடனான அன்பு, தன் மகளின் கற்பு வாழ்க்கையானது இனியதாக அமைதல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் சிறப்புமிகுச் செயற்பாடுகள் தாய்மையின் பெருமையை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன.

2.16.1. நற்றாயின் அன்பு

செவிலித்தாயை நோக்கி நற்றாய் கூறுமிடத்து, மிகுந்த துயரம் காரணமாக என் நெஞ்சம் அவலத்தால் உயிர் நீங்குமாறு மெலிந்து பாழ்படுகிறது. வருத்தமும் கலக்கமும் மனம் அடைகிறது என்னுமிடத்து நற்றாய் தலைவியின் மீதுகொண்ட அன்பினைப் பார்க்கமுடிகிறது.

2.16.2. உள்ளம் வாடும் நற்றாய்

தலைவி தலைவனுடன் கூடி உடன்போக்கு சென்றதை அறிந்த செவிலி நற்றாயிடம் கூறுகிறாள். அதுகேட்ட தாய், இஃது அறமன்று என்று கூறுகிறாள். இம்மனையில் தலைவியின் நினைவை மிகுவிக்கும் பொருட்களைக் கண்டு ஆற்றாமை அதிகமாக சோர்ந்து போகிறாள். இந்நிலையினை,

“வழுஇலல் அம்ம, தானே; குழீஇ
அம்மல் மூதூர் அலர்வாய்ப் பெண்ணீர்
இன்னா இன்உரை கேட்ட சில்நாள்
அறியேன் போல உயிரேன்;
நறிய நாறும் நின்குதுப்பு என்றேனே”¹⁶⁰

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் கூறுகிறது.

உடன்போக்கு சென்ற என் மகள் குற்றமற்றவள்; ஊராரின் அலர்வொழியினைக் கேட்டு, அறிந்தும் அறியாதவள் போல இருந்த நானே மிக்க குற்றமுடையவள் என்று வருத்தத்துடன் மருண்டு நற்றாய் உரைப்பதைக் காணுமிடத்தில், தாயுள்ளம் பதறும் மனநிலை புரிகிறது.

தொல்காப்பியர்,

“தாய்க்கும் வரையார் உணர்வுடம் பாடினே”¹⁶¹

என்கிறார். நற்றாய்ச் செவிலித்தாயோடு ஒத்த உள்ளத்தவள் என்பதை இளம்பூரணர்.

“உணர்வுடம் படுதலாவது தலைவியை உற்று நோக்கம் நிகழ்ந்த வழியின்றித், தானும் செவிலியைப் போன்று உற்று நோக்காளென்று கொள்ள வேண்டும்”¹⁶² என்கிறார். நற்றாயின் செயற்பாடு தலைவியின் காதல் வெளிப்பாட்டிற்குப் பின்பு, அறத்தொடு நின்றலிலும், உடன்போக்கின் பின் மனையகத்தில் புலம்புவதிலும், தலைமக்கள் இனிது வாழ்கின்றனர்! என்ற செய்தி கேட்டவிடத்து வாழ்த்தும் தன்மையிலும் என மூன்றிடங்களில் அகவாழ்வினில் வெளிப்பட்டு நிற்பதை நோக்கமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியம்தனின் 51 செய்யுட்கள் அறத்தொடு நின்றலாகக் காணப்படுகின்றன. இதனின் நுண்துறையென்றும், ஏணிபோல் நிற்பதும் என்றும் அறத்தொடு நின்றலை வரையறை செய்துள்ளனர். ஏணிபோல் நிற்பது என்பதில் உறவுக்கும் வயதுக்கும் உள்ள தொடர்பின்படி அறத்தொடு நின்றலாகும்.

1. தலைவி	-	தோழிக்கும் (வயது)
2. தோழி	-	செவிலிக்கும் (உறவு)
3. செவிலி	-	நற்றாய்க்கும் (வயது)
4. நற்றாய்	-	1. தந்தை 2. தமையன்களுக்கும் (உறவு) அறத்தொடு நின்றுள்ளனர்.

அறத்தொடு நின்றலில் நற்றாயின் செயல்பாடுதான் கடமைக்குரியது; கடுமையானது என்பதனை, “தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் நால்வரும் பெண்பாலர். ஆதலினால், அறத்தொடு நின்றலைச் சொல்லால் சொல்லிக் கொள்ளலாம். தந்தையும், அண்ணனும் ஆண்பாலர். ஆதலின் ஒரு குமரியின் களவினைக் குறிப்பால் உணரச் செய்தல் நல்லது என்பதால் மனப்படிசுள் போல உள்ளன”¹⁶³ என்பது வ.சுப.மாணிக்கனாரின் கூற்று. நற்றாய் அறத்தொடு நின்றலைச் செயல்வித்தல் வேண்டும் என்கிறார். இக்கருத்தானது சங்க இலக்கியத்தில் நற்றாய் அறத்தொடு நின்றலைப் நமக்குக் காட்டுகின்றது.

2.16.3. காதல் வாழ்க்கையில் நற்றாயின் செயல்

களவுக் காலத்தில் காதல் வயப்பட்ட தன் மகளின் நிலையை அறத்தொடு நின்று வெளிப்படுத்தி, 1.ஊராரின் அலர், 2.வெறியாட்டு, 3.நொதுமலர் , 4.உடன்போக்கு செல்லுதல் மனம் மகிழ்ச்சியைத் தரும் என்றெண்ணி, தலைவி சென்றதைநற்றாய் புலம்புதலை,

“தன்னமர் ஆயமொடு நன்மண நுகர்ச்சியான்

இனிதாங் கொல்லோ தனக்கே பனிவரை

இனக்களிறு வழங்குஞ் சோலை

வயக்குறு வெள்வே லவற்புணர்ந்து செலவே”¹⁶⁴

என்னும் ஐங்குறுநூற்றாய் பாடலில் காணமுடிகிறது. நற்றாயின் நிலையினை, “சங்க காலத்திய மகளிர் உடன்போக்கு சென்றவிடத்து தாயுள்ளம் கவலைபடுவதோடு, மகளின் காதல் பற்றித் தனக்குத் தெரிந்திருந்தும், அவளைக் காதலனுடன் சேர்த்து வைக்காமல் காலத்தை கடத்திவிட்டோமே என்று தனது மடத்தனத்தை நினைத்து வருந்தக் கூடியவளாக நற்றாய் உள்ளாள்”¹⁶⁵ என்கிறார் பாடும்மீன் ஸ்ரீகந்தராசா. அவரின் கூற்று நற்றாய் வருந்தும் மனநிலையை எடுத்துக்காட்டுவதாகும்.

2.17. அகவாழ்க்கையில் பரத்தையர்

பரத்தையர் என்பவர் ஆடலிலும் பாடலிலும் வல்லவராகித் தம்முடைய அழகும் இளமையையும் கூட்டி, இனிமையுடனான ஈர்ப்பினைக் காட்டி, பொருளுக்காகப் பிற ஆண்மக்களுடன் செல்லும் இயல்பினராவர். இவர்கள் கற்புநெறி பூணாமலும், ஒருவரிடத்துத் தங்கி இல்வாழ்க்கை மேற்கொள்ளும் ஆற்றலுடையவரல்லர். இவர்களைச் சமூகம் தனிநிலைக்கு உட்படுத்தி, நற்குழலியலிருந்து தவிர்த்து வந்துள்ளதைச் சங்கப் பாடல்கள் நமக்குக் காட்டுகின்றன. மேலும்,

பரத்தமை மகளிர் குறித்துத் தொல்காப்பியம், அகப்பொருள் விளக்கம் போன்ற இலக்கண நூல்களும் பேசுகின்றன. காமக்கிழத்தியர் கூற்றாக,

“புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணூரம்
இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணூரம்
பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுகனி உவப்பினூரம்
மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை
பொறையின்று பெருகிய பருவரற் கண்ணூரம்”¹⁶⁶

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. மேலும்,

“காதற் சோர்விற் கடப்பாட் பாண்மையில்
தாய்ப் போற் கழறித் தழீஇய மனைவியைக்
காய்வின் றவன்வயிற் பொருத்தற் கண்ணூரம்
இன்னகைப் புதல்வனை தழீஇ இழையணிந்து”¹⁶⁷

என்று கூறுவதிலிருந்து பரத்தமை மகளிரின் செயற்பாடுகள் புலனாகின்றன. பரத்தையரை,

1. சேரிப் பரத்தையர்- குறிப்பிட்ட இடங்களில் பொதுமையுடன் வாழ்பவர்
2. பொதுப் பரத்தையர்- தனிப்பட்ட நிலையில் விருப்பமின்றி அனைத்து ஆண்களுடன் வாழ்பவர்
3. காதற் பரத்தையர்(அ)தனிப்பரத்தையர்- ஒருவருடன் மட்டுமே வாழ்வின் இறுதிவரை வாழ்பவர்.

மாதவி தனிப்பரத்தையராக வாழ்ந்தமையைச் சிலப்பதிகாரம் காட்டுகிறது. சங்க அக இலக்கியத்தில் தலைவன் பிரியுமிடத்துப் பரத்தமை மகளிர் குறித்த பதற்றம் கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவிக்கு நிறையவே இருந்துள்ளது.

“திருமணத்துக்குப் பிந்தைய தலைவிகள் தங்கள் கணவர்மேல் காட்டவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்ட விசுவாசத்தில் வெகுசூறாவான சமாதானமே கணவன்மார்கள் தங்கள் தலைவிகள் மேல் காட்டப்பட்டது என்பதற்கு நிறைய சான்றுகள் உள்ளன. களவுக்காலத்தில் காதலன் தன்னைப் புறக்கணித்து விடுவானோ என்கிற பதற்றத்திலே வைக்கப்பட்ட பெண், கற்புக்காலத்தில் கணவன் தன்னைப் பிரிந்து பரத்தையரைச் சார்ந்து விடுவானோ என்கிற பதற்றத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது சங்க காலப் பெண்களின் பேரவலம்”¹⁶⁸ என்கிறார் பிரபஞ்சன். இக்கருத்து சங்க காலப் பெண்களின் நிலையை எதார்த்த முறையில் விளக்குவதாக அமைகிறது. இக்கருத்தின்படி,

“மனை உறைக் கோழிக் குறுங்காற் பேடை
வேலி வெருகினம் மாலை உற்றென
புகும் இடன் அறியாது, தொகுபு உடன் குழிஇய
பைதற் பிள்ளைக் கிளை பயிர்ந்தார் அங்கு
இன்னாது இசைக்கும் அம்பலொடு
வாரல், வாழியர்-ஐய எம் தெருவே”¹⁶⁹

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலில் காட்டுப் பூனைகள் வேலிகளில் மறைந்து வாழ்வன. கோழிக் குஞ்சுகளை உணவாகக் கொள்ள தம் பிள்ளைகளைக் கவர்ந்து விடுமென கோழிப்பெடை பயத்திலிருப்பது போன்ற தலைவி, தலைவனைத் தன்பாற் காட்டுப்பூனையான பரத்தையர் இழுத்துக்கொள்வார்களோ? என்னுமிடத்துத் தலைவியின் மனநிலையும், பரத்தமை மீதான பயமும் வெளிப்படுகிறது.

குறுநில மன்னனான பேகன், தன் மனைவி கண்ணகி என்பவளைப் பிரிந்து, பரத்தையருடன் வாழ்ந்துள்ளான். இதனை மிகவும் மென்மையாகக் கபிலர், பரணர், பெருங்குன்றூர் கிழார், அரிசிற்கிழார் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் பாடுவித்து, பேகனைக் கண்ணகிபுடன் சேர்த்துள்ளனர். இத்தன்மையைக் காணுமிடத்து, “பரத்தையர் பிரிவென்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வழக்காகச் சமூகத்தில் இருந்துள்ளது. அறிவாளர்களாகிய புலவர்கள் தலைவியர்பால் கரிசனம் கொண்டார்களே தவிர, பரத்தையரின் அவலத்தைப் பாடவில்லை”¹⁷⁰ என்கிறார் பிரபஞ்சன். இன்னல்களுக்குரிய வாழ்க்கையாக இருந்தாலும், சுதந்திரமான வாழ்வியலை பரத்தமை மகளிர் வாழ்ந்துள்ளனர். பரத்தமை மகளிர் குறித்து ஈரோடு தமிழன்பன்,

“எல்லாம் விற்கும் நாங்கள்
இதயத்தை விற்பதில்லை”¹⁷¹

என்றும்

“எங்கள்

துக்கங்களும் துகிலுரியப் படுகின்றன

கனவுகள் உள்ளேயும் புகுந்து

அங்குலம் அங்குலமாகக்

காமப் பற்களால்

கடித்து குதறுகின்றனர்”¹⁷²

என்றும் பரத்தமை மகளிரின் வலியுடன் சுவடிய வேதனையை இவ்வரிகள் எடுத்தியம்புவதாகும். சங்க இலக்கிய அகவாழ்வுதனில் பரத்தமை மகளிரின் பங்கு இன்றியமையாதவையாகும். தலைவியின் கற்பு வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மனப்போராட்டத்திற்குப் பெரும்பான்மை உரியவர்களாக இருப்பவர்கள் பரத்தமை மகளிர் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

2.18. பாங்கியற் கூட்டம்

தலைவியின் வடிவ வேறுபாடு கண்டவிடத்து, அதனின் உண்மையறிந்து, குறையினைத் தலைவனுக்கு உணர்த்தும் தன்மை உடையவர்களாகப் பாங்கியர்கள் இருந்துள்ளனர்.

தலைமகன் தழையும் கண்ணியும் கொண்டு நிற்க, பாங்கியற் கூட்டம் உண்மையறிந்து தலைவியினிடத்து ஒருங்கிருந்துழி மதியுடன்பட்டு நிற்கின்றனர். இதனை,

“முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்தல்
இருவருமுள் வழியவன்வர வுணர்தலென்
றெருமூன்று வகைத்தே பாங்கிமதி யுடன்பாடு”¹⁷³

என்கிறது அகப்பொருள் விளக்கம். தலைவனின் வருகையைத் தலைவிக்கு உணர்த்துமிடத்து உறவுணர்தல், வரவுணர்தல், காரணப் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பாங்கியரின் செயற்பாட்டை இளம்பூரணர்,

“பாங்கியர் கூட்டமாவது இப்புணர்ச்சி பாங்கற்கு உரைத்தது நீ எமக்குத் துணையாக வேண்டுமென்றால் அவன் குறிவழிச் சென்று தலைமகள் நின்ற நிலையை எடுத்துக் கூறல்”¹⁷⁴ என்கிறார். அகவாழ்வுதனில் தலைவன், தலைவியை இணைக்கும் செயற்பாடு பாங்கியருடையது.

- 1.தலைமகள் தான் செய்யும் தொழிலைப் பாங்கிக்குத் தெரியாமல் மறைத்தல்
- 2.சுபட்டத்தை விட்டு நீங்கி தனியே பெயர்தல்
- 3.எப்பொழுதும் ஓரிடத்தில் நின்றல்
4. கணாநிலையில் இருத்தல்

போன்றவைகளின்வழி பாங்கி தலைவியை ஐயப்படுகிறாள். இதனை,

“வண்டலை யாயத் துடனயர்ந் தோவன்றி வண்டமிர் பூந்
தண்டலை யாரத் தழைகள்கொய் தஞ்சைவாணன் வெற்பிற்
புண்டலை வேலினாங் கண்சிவப் பாரப்பொலஞ்சுனைத்தேன்
கொண்டலை நீர்க்குடைத் தோவிவள் மேனி குழைந்ததுவே”¹⁷⁵

என்னும் தஞ்சைவாணன் கோவை பாடலில், பாங்கி ஐயப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. தலைவன், தலைவியரின் உள்ள வேட்கையைப் பாங்கியர் புரிந்துகொள்ளுகின்ற மனோநிலையும், காதல் வெளிப்பட நின்றவழியும், காதல் வெளிப்படாமை நின்றவழியும், மதியுடன்பட்டுச் செய்யும் செயல்களிடத்தும் பாங்கியரின் செயல்தன்மைகள் சிறப்புமிக்கனவாகும்.

தொகுப்புரை

அகவாழ்வுதனில் மகளிரின் பங்கு இன்றியமையாதன. காதற் வாழ்க்கையின் நிலைக்களன் தன்னில் தலைவன் தலைவியின் இன்ப துன்ப, வாழ்க்கை, நன்மக்கட்பேறு, ஈதலறம், மனையறம் என அனைத்து வகை செயற்பாடுகளிலும் தலைவியின் பண்பும் அன்பும் பாராட்டுக்குரியன. களவுக்காலத்தின் போது காதல் வயப்பட்ட தலைவி மிகுந்த துணிவும், உள்ள உறுதியும் உடையவளாக காதலில் வெற்றி பெறுகின்றாள். இத்தலைவிக்குத் துணை நிற்பவள் தோழி. தலைவிக்குக் களவில் ஆற்றலும், கற்பில் தேற்றலையும்

செய்கின்றாள். தலைவன் குறித்த நம்பிக்கையை விதைக்கிறாள். வரைவுக்கு விரைவு செய்கிறாள். தலைவனைத் தூண்டுதற் செய்யும் தூண்டுகோலாகிறாள். கற்புக்காலத்தில் வினைவயிற் பிரிந்துசென்ற தலைவனை நினைத்து மனம் வருந்தி வாடுமிடத்து, உற்ற உளவியலராக ஆலோசனை வழங்கும் விதம் பாராட்டுக்குரியதாகும். தலைவியின் மனமகிழ்வு அனைத்தும் தோழியருடன் நடைபெறுகிறது.

1. நீராடல், 2. விளையாடல், 3. பூப்பறித்தல், 4. காதல் வயப்படல், 5. கரணம் நிகழ்தல் என்ற அனைத்திலும் தலைவியுடன் தோழி சொல்லாலும் செயலாலும் ஒன்றியிருப்பதை அறியமுடிகிறது. தோழியின் தாயான செவிலியின் செயல்கள் அக இலக்கியத்தில் வாழ்வியலைக் கூட்டுவிப்பதாகும். வளர்ப்பு மகளான தலைவியின் வாழ்க்கை குறித்த சிந்தனைச் செவிலிக்கு நிரம்ப உண்டு. தலைவியின் தாய் நற்றாய் தன் மகளின் காதல் வாழ்க்கையை ஆண்களுக்கு எடுத்தியம்பும் தன்மை பெற்றவள். ஆணின் மனநிலை அறிந்து இடம், பொருள், ஏவல் கண்டு, அறிவுக்கவர்மையால் தந்தைக்கும், தமையன்களுக்கும் புரியவைத்து வதுவையை முடிக்கிறாள். தலைவியின் கற்பு வாழ்க்கைக்குப் பின் இடரினைத் தரும் உள்ளம் கொண்டவளாக வருபவர்களே பரத்தமை மகளிர். அகவாழ்க்கையில் நடந்த எதார்த்த மனப்பாங்கினைப் பரத்தையரைக் கொண்டு காணமுடிகிறது. களவுக்காலத்தின் போது தலைவனையும், தலைவியையும் இணைக்கும் பாங்கியரின் செயற்பாடுகள் அகவாழ்விற்கு மெருகூட்டுவன.

அகவாழ்வுதனில் தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பரத்தையர், பாங்கியர் எனப் பெண்களின் செயற்பாடுகள் முக்கியத்துவம் பெற்றவையாக உள்ளது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

இயல் - 2

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல்., இளம்பூரணர் உரை, ப.16
2. வ.சுப்.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.248
3. அகம், பா.369, பா.22-26
4. குறுந்தொகை, பா.295, பா.வ.1-4
5. கலித்தொகை, (முல்) பா.௭.107, பா.வ.19-22
6. த.வெள்ளைவாரணர், தமிழர் வாழ்வியல், ப.29
7. www.koodaltamil.com
8. ச.வே.சுப்பிரமணியன், இலக்கியவரலாறு, ப.39
9. தொல்., பொருள்., அகத், நூ. 3
10. மு.கு.நூ, நூ.4
11. நம்பியகப்பொருள், நூ.11
12. இலக்கணவிளக்கம், நூ.385
13. தொல்., பொருள்., அகத். நூ.6
14. மு.கு.நூ, நூ.7
15. மு.கு.நூ, நூ.8
16. தொல்., பொருள்., அகத், நூ.9
17. மு.கு.நூ, நூ.10
18. மு.கு.நூ, நூ.11
19. மு.கு.நூ, நூ.16
20. தொல்., இளம்பூரணர் உரை, ப.28
21. சிலப்பதிகாரம், காடுகாண் : 64-66
22. நான்கவிராசநம்பி, அகப்பொருள் விளக்கம், அகத். நூ.3
23. மு.கு.நூ, நூ.4

24. www.openreadingroom.com

25. தொல்., பொருள்., நூ.53

26. நாற்கவிராசு நம்பி, அகப்பொருள் விளக்கம், சூ. 244

27. தொல்., பொருள்., நூ. 54

28. தொல்., இளம்பூரணர் உரை. ப.40

29. www.wiki/tamil.com

30. ஐங்குறுநூறு, பா.356, பா.வ.1-4

31. த.வெள்ளைவாரணர், தமிழர் வாழ்வியல், ப.27

32. நற்றிணை, பா.371, பா.வ. 4-8

33. குறுந்தொகை, பா.எ. 70, பா.வ.1-5

34. குறள், 1101

35. அகம்., பா.39, பா.14-20

36. கலித்தொகை, பா.108, பா.வ. 50-53

37. அகநானூறு, பா.390, பா.வ. 1-4.

38. மு.சூ.நூ, பா.239, பா.வ.6-15.

39. குறுந்தொகை, பா.322, பா.வ.5-6

40. புறம், பா.314, பா.வ.1-2

41. குறுந்தொகை, பா.135, பா.வ.1-2

42. ஐங்குறுநூறு, பா.485, பா.வ.1-4

43. குறுந்தொகை, பா.135, பா.வ.7-8

44. ஐங்குறுநூறு, பா.120, பா.வ. 1-3

45. சிலப்பதிகாரம், பா. 85-87

46. தஞ்சைவாணன் கோவை, பா.275

47. புறம், பா.189, பா.வ.7-8

48. குறள். 221

49. நம்பியகப்பொருள், நூ . 200

50. தஞ்சைவாணன் கோவை, பா. 374
51. குறுந்தொகை, பா.167, பா.வ.1-6
52. தஞ்சைவாணன் கோவை, பா. 376
53. குறுந்தொகை, பா: 242, பா.வ. 1-6
54. தொல்., பொருள்., மெய்ப்ப. நூ. 25
55. www.openreadingroom.com
56. குறள். 80
57. மு.கு.நூ, கு.எ. 1289
58. தொல்., பொருள், நூ.26
59. அகப்பொருள் விளக்கம், நூ.20
60. பாரதியார் கவிதைகள், ப.125
61. வே.முத்துலக்குமி, பண்பாட்டுச்சிந்தனைகள், ப.53
62. குறுந்தொகை, பா.14. பா.வ. 5-6
63. த.வெள்ளைவாரணர், சங்கத்தமிழரின் வாழ்வியல், ப.96
64. த.வெள்ளைவாரணர், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.88
65. குறுந்தொகை, பா.7, பா.வ.1-7
66. பாரதியார் கவிதைகள், ப.288
67. மு.கு.நூ, ப.460
68. தொல்., பொருள்., நூ. 1058
69. மு.கு.நூ, நூ. 95
70. மு.கு.நூ, நூ.எ.96
71. குறுந்தொகை, பா. 212, பா.வ.1-5
72. ஐங்குறுநூறு, பா.133, பா.வ.2-5
73. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழுக்காதல், ப.182
74. தொல்., பொருள்., நூ. 1038
75. மு.கு.நூ, பா.64

76. அகநானூறு, பா.86, பா.வ.21-29
77. சிலப்பதிகாரம், பா.73-80
78. www.koodaltamil.com/சிவராஜ்கவிதைகள்
79. தொல்., பொருள்., நூ. 1053
80. ஐங்குறுநூறு, பா. 355, பா.வ.1-5
81. நற்றிணை, பா.24, பா.வ. 8-9
82. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.201
83. நற்றிணை, பா. 126, பா.வ. 8-10
84. பாரதியார் பாடல்கள், ப.456
85. குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா.183-186
86. க.வெள்ளைவாரணனர், சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.30
87. ஐங்குறுநூறு, பா.257, பா.வ.1-2
88. குறுந்தொகை, பா.226, பா.வ.1-3
89. மு.கு.நூ. பா.95, பா.வ.4-5
90. மு.கு.நூ. பா.199, பா.வ.4-5
91. சிதம்பரநாதன், முன்பனிக்காலம், ப.50
92. நற்றிணை, பா160, பா.வ. 1-11
93. அகநானூறு, பா. 100, பா.வ.1-7
94. நற்றிணை, பா.143, பா.வ.1-5
95. கலித்தொகை, பா.115, பா.வ.4-12
96. குறுந்தொகை, பா.312, பா.வ.4-6
97. கலித்தொகை, பா.107, பா.வ.5-11
98. கு.வெ.பாலுசுப்பிரமணியன்-முன்னுரை, கலித்தொகை, ப.485
99. ஐங்குறுநூறு, பா.294, பா.வ.1-5
100. அகநானூறு, பா.28, பா.வ.9-10
101. அகநானூறு, பா.308, பா.வ.9-13

102. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, உரைவிளக்கம், ஐங்குறுநூறு, ப.643
103. வ.கப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.130
104. ஐங்குறுநூறு, ப.294, பா.வ. 4-5
105. குறுந்தொகை, பா.225, பா.வ.6-7
106. புறநானூறு, பா.113, பா.வ.4
107. கலித்தொகை, பா.64, பா.வ.6
108. அகநானூறு, பா.௭.123, பா.வ.5-6
109. மு.கு.நா, பா.126, பா.வ.20-23
110. திரு.வி.க, பெண்ணின் பெருமைகள், ப.3
111. ஐங்குறுநூறு, பா.70, பா.வ. 3-5
112. பெருங்கதை, பா.வ.15
113. www.koodaltamil.com
114. www.marathadi.com
115. www.eeagarai.com
116. குறள். 59
117. குறுந்தொகை, பா:3, பா.வ.1-4
118. மு.கு.நா, பா.18, பா.வ. 4-5
119. மு.கு.நா, பா.20, பா.வ. 1-4
120. குறள். 1090
121. அகநானூறு, பா. 110, பா.வ 18-25
122. தொல்., பொருள்., கள.,நா.17
123. மு.கு.நா, ப.39
124. குறள். 1137
125. அறிவுமதி, ஆயுளின் அந்திவரை, ப.37
126. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.443
127. குறுந்தொகை, பா.308, பா.வ.3-6

128. ஐங்குறுநூறு, பா.203, பா.வ.1-4
129. குறுந்தொகை, பா.56, பா.வ.1-5
130. ஐங்குறுநூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், ப.28
131. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப.19
132. www.ootru.com
133. www.tamilauthors.com
134. நற்றிணை, பா.௭.99, பா.வ. 1-9
135. குறுந்தொகை, பா.66, பா.வ.1-5
136. தொல்., பொருள்., நூ.௭.123
137. www.kooaltamil.com
138. ஐங்குறுநூறு, பா.107, பா.வ.3-4
139. தொல்., பொருள்., அகத்.நூ. 42
140. நற்றிணை, பா.210, பா.வ.5-9
141. குறுந்தொகை, பா 127, பா.வ. 1-6
142. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப. 299
143. நற்றிணை, பா.௭.331, பா.வ.10-13
144. மு.கு.நூ, பா. 249, பா.9-10
145. ஐங்குறுநூறு, பா.109, பா.வ.3-4
146. தொல்., பொருள்., நூ.155
147. குறள், கு. 1303
148. குறுந்தொகை, பா.௭.10, பா.வ.1-5
149. தொல்., பொருள்., கள.நூ.112
150. மு.கு.நூ, கள.நூ.113
151. மு.கு.நூ, கள.நூ.136
152. மு.கு.நூ, கள.நூ.151
153. குறுந்தொகை, பா:15, பா.வ.1-6

154. நற்றிணை, பா.258, பா.வ. 5-16
155. நற்றிணை, பா.47, பா.வ. 7-11
156. தொல்., பொருள்., அகத் நூ.37
157. குறுந்தொகை, பா.144, பா.வ.1-7
158. ஐங்குறுநூறு, பா.313, பா.வ.1-5
159. www.eegaraitamil.com
160. நற்றிணை, பா.143, பா.வ. 6-10
161. தொல்., பொருள்., நூ.25
162. தொல்., இளம் உரை., ப.87
163. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.62
164. ஐங்குறுநூறு, பா.379,பா.வ 2-6
165. www.authorstamil.com
166. தொல்., பொருள்., நூ.149
167. மு.கு.நூ. நூ.49
168. பிரபஞ்சன், காலச்சுவடு, மார்ச் 2011
169. குறுந்தொகை, பா.139. பா.வ.1-6
170. பிரபஞ்சன், காலச்சுவடு, மார்ச் 2011
171. ஈரோடு தமிழன்பன், வணக்கம் வள்ளுவ. ப.125
172. மு.கு.நூ, ப.127
173. அகப்பொருள். சூ.138
174. தொல்., பொருள்., இளம்.உரை, ப.6
175. தஞ்சைவாணன் கோவை, நூ.63

இயல் - 3

களவு வாழ்க்கையில் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள்

முன்னுரை

சங்க அகஇலக்கியம் பெண்மைக்குரிய அனைத்து அடையாளங்களையும் தன்னகத்தே பதிவு செய்துள்ளது. பெண்மையின் இலக்கணத்தைப் பண்டைத் தமிழர்களின் மரபுசார்ந்த நிலையில், சமூகம் அங்கீகரித்த நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் இயற்கையுடன் கலந்த காதல் வாழ்க்கையைக் களவு, கற்பு என்னும் நிலைகளின்வழி பெண்மையைச் சித்தரித்துள்ளனர். இதில் களவுக் காலத்தில் தொடங்கி, கற்புக் காலம் வரை பெண்களின் மனப்போராட்டம் தலைவியின் பாத்திரப் படைப்பை மையமாக வைத்துப் பாடப்பட்டுள்ளது.

தலைவியின் இயல்புநிலைக் களவு வாழ்க்கையில்தான் அதிகம் காட்டப்படுகின்றது. இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் இடந்தலைப்பாட்டில் தலைவியின் காதலுணர்ச்சி அதிகமாகிறது. களவுக்காலம் இனிது துவங்குகிறது. மெய்த்தொட்டுப் பயின்று தலைவியின் நலம் பாராட்டுதல் நீடித்தவிடத்து, தலைவனின் வருகை அடிக்கடி நிகழும் காலத்து, ஊராரின் அலருக்கு ஆளாகிறாள். அலர் தூற்றப்படுகிறது. வெறியாட்டு நிகழ்த்தப் பட்டபின் இற்செறிப்பு செய்யப்படுகிறாள். வேற்றுவரைவு முடிவாகிறது. இத்தகுச் சூழலில் உடன்போக்கு செல்வதற்குத் துணிகிறாள் தலைவி.

களவுக்கால நிகழ்வுகள் முழுமையும் தலைவியைச் சுற்றி அமைவனவாக இடம்பெறுகின்றன. இந்நிலைதனில் தலைவியினிடத்துப் பெண்மையின் மென்மை வெளிப்பட்டு நின்றாலும் தோழி, பாங்கன் போன்றோர் களவுக்காலத்தில்

உறுதுணையாக இருந்தாலும் தலைவி எதிர்கொள்ளும் சிக்கல், அதனால் ஏற்படுகின்ற மனஉளைச்சல், காதலுக்காகப் போராடும் தன்மை, மனப்போராட்டத்திற்கான தீர்வு, உறுதுணையாகும் தோழி, துணியைத் தரும் தலைவனின் அன்பு, தன்னிச்சையாய்ச் செயற்படும் ஆற்றல் அற்று சார்புத் தன்மையில் காதலை வெல்லும் தலைவி, எனத் தலைவியின் மனப்போராட்டங்களைக் களவுக்காலத்திற்குட்பட்டு ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

களவு

இல்வாழ்வு அகமெனக் கருதப்படுதற்குக் கருத்தாவானது களவு. அகவாழ்வின் முதற் நிலை களவு, இரண்டாம் நிலை கற்பு. ஆதலினால் களவு வழிப்பட்ட கற்பு சிறப்புடையது என்ஹெண்ணினர் பண்டைத் தமிழ் மக்கள்.

காதல் களவுக் காதல், கற்புக் காதல் என இருபாற்பட்ட நிலைதனில் அகத்திணையின் பெருங்கூறான அன்பின் ஐந்திணைகளில் நிகழ்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. திணைதோறும் எல்லாக் காலத்தும், எல்லாச் சூழல்களிலும் காதல் முகிந்துள்ளதோடு, அவை கற்புக்காலக் காதலாக மாறி நிலைபெற்றுள்ளமை உலக வழக்கமாகும்.

உணர்வை அதீதமாக்கி, வளர்ச்சியுறச் செய்வதில் களவின் பங்களிப்பு அளவுகடந்தது, தலைவன் தலைவியின் உள்ளம் ஒருமித்த நிலையில், நல்லாழின் வினையால் மீண்டும் கூடுமிடத்து, ஒருவரையொருவர் மாறி மாறி நினைக்குமிடத்து, உள்ளத்துணர்ச்சி வற்றாத நதியாய்க், காதல் கசிந்து பெருகுவதைக் காணமுடிகிறது.

ஓர் இயலால் புறத்திணை பேசிய தொல்காப்பியர், அகம் பற்றிக் கூறுமிடத்து, அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல் என்ற மூன்று இயல்களாக்கி, உவமையையும், மெய்ப்பாட்டையும் பொருளாக்கிச் காதலுக்குச் சிறப்புச் சேர்ப்பதோடு,

“மக்கள் நுதலிய அகன்ஜந் திணையும்
சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளாப் பெறார்”¹

என்ற நூற்பாவில்பண்பினை விளக்கி, மாந்தர்களின் பெயர்கூறாமல் தலைவன், தலைவி என்ற பொதுச்சொல் கொண்டு அழைக்கப்படுவது சங்கத் தமிழர்களின் பண்பட்ட நிலைக்குச் சான்றாகும்.

“களவாவது பிணி, மூப்புகளின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மையராய், உருவும் திருவும் பருவும் குலனாங் குலமும் அன்பும் முதலியவற்றால் ஒப்புமையுடையராய்த் தலைமகனும் தலைமகளும், பிறர் கொடுப்பவும் எடுப்பவுமின்றி ஊழ்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கூறுவது. தமது மகள் பிறர்க்கு உரியவள் என்று இருமுதுகுரவரால் (பெற்றோரால்) கொடை எதிர்த்தற்குரிய தலைவியை, அவர் கொடுப்பக் கொள்ளாது, இருவரும் கரந்த உள்ளத்தோடு எதிர்ப்பட்டுப் புணர்தலின் களவு எனப் பெயர் பெற்றது”²

என்பார் ந.சுப்புரெட்டியார். இவ்விளக்கம் களவுக்கான வரையறையைக் காட்டுவதோடு, களவுபற்றிய சிறப்பினை எடுத்தியம்புதலாகும். நல்லாழின் ஏவலாய்,

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பால தாணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப”³

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா கிழவன், கிழத்தியைக் காணுகின்ற களவின் தொடக்கத்தைக் காட்டுகிறது. உலகினில் வாழும் மாந்தர்களின் வாழ்வியல் காதலினால் நிறைவுபெறுவதையும் உள்ளார்ந்த எண்ண ஓட்டங்கள் காதலினால் அழகுபெறுவதையும் களவுக்காலத்துப் பாடல்கள் உணர்த்தியுள்ளன.

களவு வாழ்க்கையின் இனிமை

இயற்கையின் இடர்ப்பாடுகளுக்கிடையில் மனிதர்கள் தரும் இன்னல்களைத் தாண்டி, பயணிக்கின்ற களவு வாழ்க்கையின் ஆரம்பம் இனிதாகவும் இடையில் போராட்டமும் இறுதியில் இன்பமும் உடையதாகத் தலைமக்களின் காதல் அடைவுபெறுகிறது. களவு வாழ்க்கையில் தலைவியின் மனவேகம் கற்புவாழ்க்கை நோக்கி நகருவதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மணவாழ்க்கைக்கான ஆரம்பக் கட்டம் களவுவாழ்க்கை எனினும், தலைவி சமூகத்தின் வாழ்வியல் மரபுகளுக்கு ஏற்ப தலைவனைப் பற்றுக்கோடாக கொண்டு வாழ்வதற்கு உரியவளாகிறாள். தலைவியினிடத்து இயல்பாய் மிளிர்ந்துள்ள அச்சம், மடம், நாணம், அமைதி, பொறுமை, பயிர்ப்பு என்ற அனைத்துக் குணநலன்களும் தலைவியைக் களவுக்காலத்தில் துணிந்து செயற்படா நிலையைச் செய்கிறது என்பதை சங்கப் பாக்கள் தெளிவுறக் காட்டுகின்றன.

தலைவி மனம் துணிந்து செயலாற்ற எத்தனிக்குமிடத்துக்களவு குறித்த அலர் ஊராரால் தூற்றப்படுகிறது. தலைமக்களின் காதல் நிலை பேசப்படுவதை அறிந்த இல்லத்தினர், இற்செறிப்புச் செய்கின்றனர். தலைவனைக் காணா தலைவியின் உள்ளம் போராட்டத்தில் தவிக்கிறது. மனம் ஒருநிலையில் இல்லாமல். சித்த பிரமைப் பிடித்தாற் போன்று இருக்க தலைவிக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படுகிறது. இற்செறிப்புக்கு உள்ளான தலைவியின் மனப்போராட்டத்தைப் புலவர் பெருமக்கள் நயம்படக் கூறியுள்ளனர்.

“மறக்க முடியவில்லை..

வாழ்வினில் மகிழ்ச்சியில்லை..

இறக்கவும் மனமில்லை

இருந்திடல் இந்த தொல்லை!

பெறத்தகுமோ அவன் வரவு?

வரப்பெற்றால் கழியும் இந்த இரவு!”⁴

என்பதில் தலைவியின் மனச்சூழலானது இயற்கையை ஒட்டியும் இல்லத்தினது தன்மையைச் சூழ்ந்தும் அமைந்துள்ளன. இருப்பினும் தலைவன் மீது கொண்ட தீராக் காதல் தலைவியின் மனக்காயங்களுக்கான சிறந்த மருந்தாகும்.

தலைவியின் நினைவலைகள் நெஞ்சினுள் உரமாய் இருக்க, தன் காதலுக்கு இல்லினுள் நிகழுகின்ற எதிர்ப்புகளை மனத்திட்பத்துடன் எதிர்கொள்கிறாள் தலைவி. தன் சமயோசித அறிவினால் இரவுக்குறியில் தலைவனைச் சந்திக்கும் ஆற்றலும், புணர்ச்சியும் இன்பத்தின் ஊற்றாகச் சங்கப்பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. தலைவியின் மனம் வேதனையில் வாடலுற்றாலும், தலைவனின் காதல் நினைவுகள் வாழ்வினில் போராட்டத்தைத் தாங்கும் வல்லமையைத் தலைவிக்குக் கொடுத்திருக்கிறது. மனம் வலிமையுறுதற்குத் தலைவனின் காதல் மொழிகள், நல்தோற்றத்தையும் வாழ்வினில் ஏற்றத்தையும் தலைவிக்குத் தந்துள்ளமையைச் சங்கப் பாடல்களின் வழிநின்று அறியமுடிகிறது. தலைவிக்குத், தலைவன் மீதான எண்ணங்கள், காதலில் விடாத உறுதிப்பாட்டை வெளிப்படுத்தி நிற்குமிடத்துப் பெண்மையின் ஆளுமைகள் அங்குப் பதிவுசெய்யப்பட்டும், மனப்போராட்டங்கள் வெளிப்பட்டும், அதற்கான தீர்வுகள் களவில் பரிசீலிக்கப்படுவதுமாய் அமைந்துள்ளது.

தலைவியின் மனப்போராட்டங்களாவன:

- 3.1. தலைவன் பிரிவினால் ஏற்படும் மனப்போராட்டம்
- 3.2. அலர் வெளிப்படுத்தும் மனப்போராட்டம்
- 3.3. இறச்செறிப்பினால் நிகழும் மனப்போராட்டம்
- 3.4. வெறியாட்டினால் ஏற்படும் மனப்போராட்டம்
- 3.5. அறத்தொடு நின்றலில் ஏற்படும் மனப்போராட்டம்
- 3.6. நொதுமலர் வரைவு தரும் மனப்போராட்டம்
- 3.7. உடன்போக்கில் ஏற்படும் மனப்போராட்டம்
- 3.8. மடல் வெளிப்படுத்தும் மனப்போராட்டம்
- 3.9. வரைவில் வெளிப்படும் மனப்போராட்டம்

களவு வாழ்க்கையானது வரைவுக்கு உட்படுத்தும் உந்துசக்தியாக இருந்துள்ளது மட்டுமில்லாமல், தலைவன் தலைவியின் இன்ப வாழ்விற்கு அடித்தளமாகவும் அமைந்துள்ளது. தலைவனுக்குத் தலைவியுடன் இருக்கும் பொழுதெல்லாம் இன்பப்பொழுதாக நகர்வதையும் தலைவிக்குப் பயம் கலந்த இன்பமாகவும் அமைந்துள்ளதைச் சங்க அகஇலக்கியங்கள் சுவைபடக் காட்டுகின்றன.

தலைவன் தலைவியின் உடனிருக்கையில் அவளின் பேரழகினைப் பாராட்டி வியப்புறுவதைக் கலித்தொகையின் குறிஞ்சிக்கலியில்,

“முதிர்கோங்கின் முகை என, முகம் செய்த குரும்பை என,
பெயல்துளி முகிழ் என, பெருத்த நின் இளமுலை
மயர் வார்ந்த வரிமுன்கை மடநல்லாய்! – நிற்கண்டார்
உயிர் வாங்கும் என்பதை உணர்தியோ? உணராயோ?”⁵

என்று உணர்வுபடப்பாடுவதின்வழி அறியமுடிகிறது. தலைவியின் அழகு தலைவனை மட்டும் வருத்தமுறச் செய்வதோடு, தலைவியினைக் காண்பவர்களை வருத்தமுறச் செய்யும் என்பதைத் தலைவனே, தலைவியிடம் கூறுகிறான். இதனைப் போன்று,

“மின்னவிர் நுடக்கமும் கனவுபோல் மெய்காட்டி
என்னெஞ்சம் என்னொடு நில்லாமை நனிவெளவித்
தன்னலங் கரந்தாளை தலைப்படுமா றெவன்கொலோ”⁶

என்னும் கலித்தொகையின் நெய்தற் கலிப்பாடல் அறிவுமிக்க இளைஞன், அழகுமிக்க நங்கையைக் கண்டு காதல் கொண்டதினால் அவனது நெஞ்சம் அவளொடு கலந்தமையை இயற்கைப் புணர்ச்சியின்வழி காட்சிப் படுத்துகிறது.

களவுக் காலந்தனில் அன்புக் காதலர்களாகவும், இன்பக் காதலர்களாகவும் தலைவன், தலைவி இருந்துள்ளதோடு உள்ளப் புணர்ச்சியானது இனிதுற அமைந்தமையும், பிற உள்ளங்கள்யாவும் காதல் இருஉள்ளங்கள் இணைவதற்கு ஏதுவானதையும் சங்கப் பாடல்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

3.1. பிரிவினால் ஏற்படும் மனப்போராட்டம்

களவில் தலைவன், தலைவியின் உள்ளம் அன்பால் பிணைக்கப்பட்ட பின்னர், சமூகத்தின் மரபுவழியிற் போற்றுகுரிய வாழ்க்கையான கற்புநிலையை அடைதற்கு வரைவு மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். இந்நிலையில் தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவினை நிகழ்த்துகிறான். இச்சூழலில், தலைவி மிகவும் வருந்துகிறாள். மனம் பிரிவென்னும் போராட்டத்தில் தவிக்கிறது. தலைவன் பிரிவும், தலைவி நிலையும்

அகவாழ்க்கை இன்புறுவதற்குச் சமூக, குடும்ப நிலைகளில் பொருளாதாரம் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். பொருளின் தன்மையினை வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரியும் தலைவனின் செயற்பாடுகளின்றும், பொருளீட்டி வரும்வரை காத்திருக்கும் தலைவியின் நிலையிலிருந்தும் இதனைக் காணமுடிகிறது. இயற்கை, விலங்குகள், பிற மனிதர்கள் எனத் தீங்குகளிலிருந்து விலகி, நல்ல மனத்திப்பத்துடன் கூடிய உடல் ஆரோக்கிய நிலைதனில் தலைவன் பொருளீட்டி வருதல் வேண்டும். சங்க காலத்திய மக்களிடம் சமூக முன்னேற்றம் இருந்தது. அறிவியல் முன்னேற்றம் இல்லை. இவ்வேளையில் களவு வாழ்க்கையில் தம்மை விட்டுப் பிரிந்துச் சென்ற தலைவன், திரும்பி வரும்வரை காத்திருக்கும் காலம் தலைவிக்கு நெடிய துன்பத்தினைத் தருவதைச் சங்க அகப்பாடல்கள் கண்ணுறக் காட்டுகின்றன.

சங்கச் சமூக அமைப்பில் வினையும், வெளியுலகமும் ஆணுக்கு உரியதாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. இல்லமே தனது எல்லையாகவும் நீராடல், பூப்பறித்தல், விளையாடல் என்னும் காலங்களில் மட்டும் இல்லத்தைத் தாண்டிய பெண்மையைக் காணமுடிகிறது. தலைவன் பொருளீட்டி வருதற்குக் காலம் நீட்டிக்கப்படுமிடத்துத் தலைவியின் உள்ளம் பெரும் போராட்டத்திற்குள்ளாகிறது.

செல்வத்தை விரும்பி பொருளீட்டச் சென்ற தலைவன், திரும்பி வரும்வரை என்னிடம் உள்ள இளமையும், அவரிடம் உள்ள வளமையும் நிலைத்து நிற்காது என்ற உண்மையை,

“இளமை பாரார் வளம்நசைஇச் சென்றோர்

இவனும் வாரார்; எவணரோ? என,

பெயல் புறந்தந்த பூங்கொடி முல்லைத்

தொகு முகை இலங்கு எயிறு ஆக

நகுமே - தோழி! நறுந்தண் காரே”⁷

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“இவ்விடத்தும் இன்னும் ஈண்டும் வந்திலர்; அவர் எவ்விடத்தில் உள்ளாரோ?”⁸ என்பதில் தலைவியின் வருத்தமும், தவிப்பும் புலனாகிறது. அன்னை வெறுத்தலை,

“வைகல் தோறும் பசலை பாய, என்
மெய்யும் பெரும்பிறிது ஆகின்று ஒய்யென
அன்னையும் அமரா முகத்தினள்”⁹

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் நக்கீரர், தலைமகனின் பிரிவால் தலைவியின் உடல் நலமிழந்து, வேறுபட்டுக் காமப்படுகிறது. சொன்ன பருவத்து வாராது காலந்தாழ்த்தியமையின் தலைவியின் தோள், கொங்கை, கூந்தல், முகம், கண் என வாடுதற்குள்ளானது. அன்னையும் என்னை வெறுப்புடன் பார்க்கிறாள். இதில் தலைவியின் நிலைப்பாடு மன வருத்தத்தையும் கவலையையும் அளிப்பதை நோக்கமுடிகிறது.

3.1.1. இறந்துபட என்னும் தலைவி

தலைவிக்கு இல்லத்திலிருப்பவர்கள் சந்தேகக் கண்கொண்டு நோக்க, தலைவனால் ஏற்பட்ட பிரிவுத் துயருக்கு ஆறுதலும் தேறுதலும் தோழியிடத்திலிருந்து மட்டும்தான் கிட்டியுள்ளது. தலைவனிடத்துக் கிடைத்த காதலின் அன்பால், கண்களும் நெஞ்சமும் நிறைந்திருந்த வேளையில் பிரிவென்னும் கொடிய சூழல் ஏற்பட தனிமைத் துன்பத்தில் பிதற்றும் தலைவி, (இந்நிலையில் வாழ்வதைவிட இறந்துபடல் மேல்) என்று நினைப்பதை,

“முனைபுலம் பெயர்த்த புல்லென மன்றத்து
பெயல்உற நெகிழ்ந்து, வொயில்வறச் சாஅய்,

வினைஅழி பாவையின் உலறி,
மனைஒழிந் திருத்தல் வல்லுவோர்க்கே!”¹⁰

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் காட்டுகிறது. மாட்சிமைப்பட்ட அழகு இழந்து, உடல் வாடி, நீர்வற்றிய கண்களைப் பெற்ற தலைவியின் துயரம் கொடுமையானது. வழியின் கொடுமையும் தலைவியின் மனமும், தலைவன் தலைவியிடத்து கொடுத்த வாக்குறுதி, அதனால் அவன் மேற்கொள்ளும் முயற்சி, கடமையுணர்வு போன்றவைகளினால் தலைவியைப் பிரியுமிடத்து அவளின் மனம் மிகுந்த வருத்தத்தையும் போராட்டத்தையும் எதிர்கொள்கிறது. தலைவன் செல்லும் வழித்துன்பத்தை நினைத்துக் கலங்குவதை அகநானூற்றுப் பாடலில் வேம்பற்றூர்க் குமரனார்,

“பெரும்புலர் வைகறை அரும்பொடு வாங்கி,
கான யானை கவளம் கொள்ளும்
அஞ்சுவரு நெறியிடைத் தமிழார் செல்மார்
நெஞ்சுஉண மொழிப மன்னே”¹¹

என்று குறிப்பிடுகிறார். இதில் கோங்க மரத்தின் மீது படர்ந்துள்ள பசிய அதிர்ந் கொடியில் இரவில் மலர்ந்த மலர்களை, விடியற்பொழுதில் அக்கறையுடன் பற்றியிழுத்து உண்ணும் காட்டுயானைகள் நிரம்பிய வழிதனில் தலைவன் செல்கிறான் என்று கலங்கும் தலைவியின் நிலைப்பாட்டைப் பார்க்கமுடிகிறது.

பாலை நிலம் மிகவும் கொடுமையானது; வறட்சி மிகுந்ததொரு பகுதி; அங்குக் கள்வர்கள் சுற்றித் திரிவதும் விலங்கினங்கள் நடமாடுதலையும் சங்க அகப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இதனை,

“துவர் செய் யாடைச் செந்தொடை மறவர்
அதர்பார்த் தல்கும் அஞ்சவரு நெறியிடை”¹²

என்றுரைக்கிறது நற்றிணை. இத்தகு கொடுமைமிகு வழிதனை
எம்தலைவர் கடந்துசெல்லல் வேண்டும் எனப் பதறுகிறாள் தலைவி. இதனை,

“கூற்றத் தன்ன கொலைவேல் மறவர்
ஆற்றிருந் தல்கி வாழங்குநர்ச் செறுத்த
படுமுடைப் பருந்து பார்த்திருக்கும்
நெடுமூ திடையே நீர் லாறே”¹³

என்னும் குறுந்தொகைப்பாடல் பல்வேறு கருவிகளுடன், கொலை
செய்யவும் அஞ்சாதவர்களாய்ப் பாலை நிலத்துக் கள்வர்கள் உள்ளனர். செல்லும்
வழி ஆபத்து நிறைந்ததாக இருப்பதோடு, உயிர்வாழ்வதற்கு ஆதாரமான உணவும்,
நீரும் கூட கிடைப்பதற்கில்லையே. இக்கொடுமையான வழித்தடத்தைக் கடந்து
தலைவன் பொருளீட்டுதற்குச் செல்கிறாரே என நினைத்து மனம் வெதும்புவதை
இதன்வழி அறியமுடிகிறது.

3.1.2. பொருள் மேன்மைக்கும் பிரிவு

பொருள் சார்ந்து நிற்பது பொருளீட்டல் ஆகும்; செல்வக் குடியில் நிறந்த
தலைமகன், தன்னிடத்து போதுமான செல்வமிருப்பினும் தன்னுடைய
தகைமைக்கும், குடும்பத்திற்கும் மேலும் பொருட் சேர்க்கும் பொருட்டுத்
தலைவியைப் பிரிந்து செல்கிறான்.

இப்பிரிவு, இல்லறக் கடமைக்கும் ஆணின் உள்ள உறுதிக்கும் இயல்பாய் வெளிப்படும் பிரிவு. குடும்பம், சமூகம், அரசு என அனைத்தின் இயக்கங்களுக்கும் அடிப்படை ஆதாரமாய் அமைவது பொருளீட்டல்.

நல்ல செயற்பாடுகளில் சிந்தையைச் செலுத்துதல், அறிவுதனில் தெளிவு, ஆர்வம், கூர்மை, முன்னோக்கிய சிந்தனை, வீரம், உறுதிப்பாடு, நாணயம் என எல்லாப் பண்புகளும் ஆண்மைக்குள் அடக்கமாய் இருத்தல் வேண்டும். இத்தகுத் தன்மையுடையவனாகத் தலைவன் இடம்பெற்றுள்ளான்.

ஆண் மிகப்பெரிய செல்வந்தனாக இருந்தபோதிலும், அவன் தானாகவே முயன்று, தன்னின் புத்தி சாதாரியத்தால் ஆபத்து நிறைந்த பாதைகளைக் கடந்து பொருளீட்டுதற்குச் செல்கிறான். இதனை,

“உள்ளது சிதைப்போ ருளவெனப் படாஅர்
இல்லோர் வாழ்க்கை யிரவனு மிளவெனச்
சொல்லிய வன்மைத் தெளியக் காட்டி
சென்றனர் வாழி தோழி”¹⁴

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் பிரிவின் கொடுமையைப் பறைசாற்றுகிறது. பொருளீட்டுதல் என்பது ஆண்மைக்கு அழகு சேர்ப்பதோடு, ஆணினத்திற்குரிய முயற்சி மற்றும் அவசியம் என்பதை உய்த்துணரச் செய்கிறது. இத்தகுச் சூழலிலும் தலைவனின் தாங்கொணாப் பிரிவைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும். மனிதனுள் எழுகின்ற ஆற்றாமையை அவள் தாங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். அன்பை விட பொருள் பெரிது என்று நினைத்துத் தன்னைப் பிரிந்து செல்லும் தலைவனை நோக்கிய தலைவியின் குமுறலைக் குறுந்தொகையில்,

“பொருள்வயிற் பிரிவா ராயினில் உலகத்துப்

பொருளே மன்ற பொருளே

அருளே மன்ற வாருமில் லதுவே”¹⁵

என்ற பாடலின்வழி அறியமுடிகிறது. பொருள் மீது பற்றுக்கொண்ட தலைவன், தலைவி மீது அன்பில்லாதவர் என்ற எண்ணம் அவளுக்குத் தோன்றுவதைக் குறிக்கிறது. பொருள் வளமின்மையேல் வாழ்வு சிறக்காது என்ற எதிர்கால நோக்கில் சிந்தனை செய்யாது, தலைவனின் மீதுற்றக் காதலால், அவன் பிரிந்து செல்லும் காலத்து வழிநடை வருத்தம், பிரிவின் வருத்தம் எனத் தலைவனைச் சுற்றிய புலம்பல்கள் தலைவியிடத்து நிறைந்துள்ளன.

3.1.3. பிரிவால் தலைவி உடல்நலமிழத்தல்

பிரிவுத் துயர் உள்ளத்தில் வேதனையையும், உடலில் மாறுபாட்டினையும் தரவல்லது. அத்தகைய வேதனையைக் களவுக்காலத்தில் சங்க மகளிர் நிறைய அனுபவித்துள்ளனர். தலைவன் பிரிவினால், தலைவி மிகவும் மனம் சோர்ந்து, அழகுநிலை மாறி, வடிவம் கெட்டு, உண்ண மறந்து, உறக்கம் துறந்து வாழ்ந்துள்ளனர்.

1.பசலை பாய்தல்

காதலில் திளைத்த கண்கள், தலைவன் அன்பினில் மூழ்கிய நெஞ்சம் என்று தலைவனுடன் கூடப் பெற்றவளாய், இன்பத்துள் மூழ்கிய களவு காலத்தினுள், தலைவன் பிரிந்து செல்கிறான். பிரிவின் மிகுதியால் தலைவியின் உடல் மெலிந்து, நலிந்து, வளையல்கள் கழண்டு விழும்பொருட்டு உண்ண மறுத்து உறங்க மறந்து வாழும் நிலைதனில் பசலை ஏற்படுகிறது.

தலைவியின் நலனில் அதிக அக்கறை கொண்டு, தனது அன்பினை மிகுதியாய்ச் செலுத்தி, கண்போன்று காத்திடும் அன்னை, தலைவியின் தன்மையை நன்கு அறிகிறாள். இதனை,

“அன்னை ஓம்பிய வாய்நலம்
என்னை கொண்டான் யாமின்”¹⁶

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல்வரிகள் தாயால் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்ட அழகு நலனெல்லாம், தலைவனால் அழிந்தது என்று கூறி வருந்துவதைக் காணமுடிகிறது. முன்னொரு நேரத்தில் தோழியருடன் செலவிடப்பட்ட நேரம், தலைவனைக் குறியிடத்துக் கண்ட நாள்முதல், தலைவனை எண்ணுவதில் செலவிடப்படுகிறது. தலைவனை நினைத்து உள்ளம் வாடத் தொடங்கிய நாள்முதல் இயல்பாகவே அவளது உடல் மெலிதலைப் பார்க்கமுடிகிறது.

2.தூக்கமின்மை

தலைவியின் மனத்தினுள் வருத்தம் மேலிட உண்ணாதல் குறைகிறது. நினைவுகள் தலைவனைச் சுற்றி வர, உடல்மெலிகிறாள். தலைவனின் அன்பு உலகிலேயே சிறந்தது என எண்ணுகிறாள். இத்தன்மையை,

“அன்பு இயற்கையான உணர்வு. மக்கள் எல்லோரிடத்திலும் அது இயல்பாக அமைந்திருக்கிறது. நெருங்கிய சுற்றத்துடன் நாம் கொள்ளும் அன்பு ஆர்வமாக வளர்ந்து, அவர்களைச் சார்ந்தோரையும் நமக்குச் சுற்றமாக்குகிறது”¹⁷

என்கிறார் வே.முத்துலக்குமி. இக்கூற்றானது பெரிதும் பொருந்துவதாக உள்ளது. தலைவன், தலைவியின் அன்புநிலை இக்கூற்றின் பாற்பட்டதே ஆகும். அன்பு தலைவன் மீதுள்ள உறுதியைப் பலப்படுத்தினாலும், உள்ளத்தினுள்

சிறுபோராட்டம் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதனால் உறங்குதல் என்பதில்லை. களவுக்காலம் தொடங்கிய நாள்தொடக்கம் பசியின்மையும், தூக்கமின்மையும் அவளது உடலை வாட்டுதலை நிரிவெருதத் தலையார் தம் அகப்பாடலில்,

“அதுகொல், தோழி! காம நோயே?
விதிருகு உறங்கும் இன்நிழற் புன்னை
உடைதிரைத் திவலை அரும்பும் தீம்நீர்
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தென,
பல்திதழ் உண்கண் பாடு ஒல்லாவே”¹⁸

எனப் பாடுவதின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. தலைவன் தன் கண்களை விட்டுப் பிரியாமல் இருந்த போதிலும், பிரிந்தான் என எண்ணிக் கண்கள் துயில் பெறாவாயின என்று தலைவி தன்னலம் குறித்து வினவுவதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

இயற்கையின் இடையூறு பட்டவழி, தடைகள் தாண்டிய காதலில் எப்பொழுது என்ன நிகழுமோ? என்ற உள்ள வேதனை தலைவியினுள் இருந்துள்ளதைச் சங்க அகப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

தலைவனின் பிரிவு தலைவியினிடத்துப் பல மாறுதல்களைத் தந்துள்ளன. உணவு, உறக்கம் தொலைத்து, நிம்மதியிழந்து கண்கள் காதலனைத் தேடிய வண்ணமிருக்க, உள்ளம் வேதனையில் வெதும்புகிறது. இந்நிலையில் மனம்,

1. பிரிவினைத் தாங்கா நிலை
2. வருத்தத்தை மறைக்கும் நிலை
3. நம்பிக்கையின்மை

4. காந்தள் வளர்த்தல் & குன்றம் காணல்

5. உடன்போக்கு செல்லத் துணிதல்

என்ற நிலைகளில் தலைவியின் மனம் போராடுகிறது.

3. பிரிவினைத் தாங்கா நிலை

சங்க காலக் காதலில், தலைவன் தலைவியரின் அன்புதனில் ஒரு அழுத்தம் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. மெல்லியளாகிய பெண்மை ஆண்மையைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளும் நிலையினைப் பெரிதும் விரும்புகிறாள். பொன், பொருள் மீதுள்ள ஆசையை விட, தலைவனின் அன்புதான் மனத்தை வெகுவாகத் தலைவிக்கு ஈர்க்கிறது தலைவிக்கு. அதனால் தலைவனின் பிரிவினைத் தாங்கமுடியவில்லை. தனது வாழ்க்கைக்கான அர்த்தம் தலைவனுடன் இருப்பதனால் அமைகிறது என்றெண்ணுகிறது தலைவியின் உள்ளம். தலைவன் பிரியுமிடத்து இவ்வுயிர் இறப்பது நன்று, இருத்தல் நலமன்று என்றெண்ணுகிறது. இத்தன்மையினை,

“மான்ஏறு மடப்பிணை தழீஇ, மருள் சுவர்ந்து
கானம் நண்ணிய புதல்மறைந்து ஒடுங்கவும்
கையுடை நல்மாப் பிடியொடு பொருந்தி
மைஅணி மருங்கின் மலையகம் சேரவும்;
மாலை வந்தன்று, மாரிமா மழை;
பொன்ஏர் மேனி நல்நலம் சிதைத்தோர்
இன்னும் வாரார் ஆயின்,
என் ஆம், தோழி நம் இன்உயிர் நிலையே?”¹⁹

என்று குறுந்தொகைப்பாடல் சுட்டுகிறது. கலைமான் பிணைமானுடனும், களிறுகள் தம் பிடிகளுடன் சுவடிநின்று மாரிக்காலத்தில் களிக்கின்றன. இன்பமுடன் வாழும் இக்காட்சியைக் கண்டபோதிலும், தம்மைக் காண வராமல், தம் மேனியின் நல்நலம்தனைச் சிதைக்கின்றார். மழை வந்தபின்னும் வாரார், இவ்வேளையில் என்உயிர் எவ்வாறு நிலைத்திருக்கும் என்கிறாள். இதனைப் போன்று ஐங்குறுநூற்றில்,

“அம்ம வாழி, தோழி! நம் ஊர்

நிரந்து இலங்கு அருவிய நெடுமலை நாடன்

இரந்து குறையுறாஅன் பெயரின்,

என் ஆவது கொல்- நம் இன் உயிர் நிலையே?”²⁰

எனத் தலைவியை மணந்துகொள்ள அனைத்துத் தகுதிகளையும் உடைய தலைவன், மணந்துகொள்ளாமல் பிரிந்து சென்றவிடத்து, என்னுயிரின் நிலை என்னவாகும்? என்று கையறுநிலையில் புலம்பும் தலைவியைக் காணமுடிகிறது. இதனைப் போன்று,

“இன்னுயிரில்லது பிறிதான்

ஹவனோ தோழி நாமிழைப் பதுவே”²¹

என்னும் குறுந்தொகைவரிகள் தலைவனைச் சார்ந்து நிற்கவிரும்பும் தலைவியின் தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன. தன் வாழ்க்கையில் எல்லா நிலைகளிலும் கணவனைச் சார்ந்து வாழ்தல் சிறப்பு என்பது சமூக மரபாகத் தலைவிக்கு நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. களவினில் தொடங்கிய அன்புடை வாழ்க்கை கற்பினில் சிறப்பு பெறுகிறது. இருந்தபோதிலும் களவு, கற்பு என்ற இருவேறு காலங்களிலும் தலைவனின் பிரிவு தலைவிக்கு அச்சத்தையும் மனப்போராட்டத்தையும் தருவனவாக இடம்பெற்றுள்ளன.

4. மன வருத்தத்தை மறைக்கும் நிலை

தலைவன் பிரிந்து சென்று மீண்டும் வரும்காலம் வரை தலைவியானவள் தனது ஆற்றாமையை எல்லாம் வெளிப்படுத்தாமல், இல்லினில் ஆற்றியிருக்க வேண்டும். அந்நிலைதனில் தோழி அவளை ஆற்றுப்படுத்துவாள். தலைவனின் விருப்பமும் அதுவே. இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தில்,

“பிரிந்தோர் பிரிந்து உரைத்தபேர் அருளின் நீழல்
இருந்து ஏங்கி வாழ்வார் உயிர் புத்தாய் மாலை
உயிர்ப் புறத்தாய் நீ ஆகில் உள் ஆற்றா”²²

என்னும் வரிகளில் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் முன் கூறிய அன்பு மொழிகளை எண்ணி, அதன் நீழலில் இருந்து உயிர் வாழ்கின்ற தன்மையினைக் காணமுடிகிறது. தலைவிக்குத் தனிமையில் ஆற்றியிருத்தல் என்பது மனப்போராட்டத்திற்குரிய கொடுமையாகும். எளிதானதன்று; சிலநேரங்களில் சூழ்நிலை கருதி, பிரிவாற்றாமையைத் தோழியிடம் கூட கூறாமல், மறைத்து மனதினுள் தவிக்கிறாள். தலைவன் இருக்குமிடமறிந்து உயிரானது சென்று கூடுதல் வேண்டும் என்ற தலைவியின் ஆற்றாமையைச் சங்க அகப்பாடல்களில் காணலாம். இத்தன்மையை,

“... சிறுமை வற்ற என்
கையறு நெஞ்சத்து எவ்வம் நீங்க,
அழாஅம் உறைதலும் உரியம் - பராரை
அலங்கல் அம்சனைக் குடம்பைப் புல்லெனப்
புலம்பெயர் மருங்கில் புள் எழுந்தாங்கு
மெய் இவன் ஒழியப் போகி, அவர்
செய்வினை மருங்கில் செலீஇயர், என் உயிரே!”²³

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலில் காணமுடிகிறது. கூட்டை விட்டு வெளியே பறந்து சென்று இரையைத் தேடும் பறவை போன்று என்னுடலானது இங்கே இருக்க, உயிரானது பறவையாய்ச் சென்று தலைவன் இருக்குமிடமறிந்து சென்று கூடினால், என் மனத்தினுள் உற்ற வருத்தம் தீரும் என்கிறாள் தலைவி. மேலும்,

“ஊர் அலர் எடுத்து அரற்ற, உள்ளாய்நீ - துறத்தலின்

கூறும் தன் எவ்வநோய் என்னையும் மறைத்தாள்மன்”²⁴

என்ற கலித்தொகைப் பாடலில் ஊர்மக்கள் தலைவியின் வேறுபாடு கண்டுணர்ந்து அலர் தூற்றுகின்றனர். உன் பிரிவினால் ஏற்பட்ட துன்பம் அதிகமானதால், அவள் என்னிடம் கூடக் கூறாமல் மறைத்தாள். இருப்பினும் யான் அறிந்தேன் என்று தலைவியின் நிலைதனைத் தோழி தலைவனிடத்து உரைத்ததிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

இன்பம், துன்பம் எதுவாக இருப்பினும் தன் அகத்தினுள்ளே அடக்கி, வருத்தத்தை மறைக்கும் தன்மையைத் தலைவியின் பாத்திரப்படைப்பினுள் காணமுடிகிறது.

5. நம்பிக்கையின்மை

சங்கத் தமிழ் மக்கள் அகத்தின் வளர்ச்சியைப் புறத்தின் வளர்ச்சியாகக் கருதியுள்ளனர். இவ்வழிப்பட்ட தமிழர், பழியெனின் உலகையே பெறுவாரெனினும் கொள்ளார். புகழெனின் உயிரையும் கொடுப்பர். அஞ்சுவதற்கு அஞ்சியும், அடக்கத்தின் உருவமாயும், அறிவும் வீரமும் பெற்ற தலைவனைச் சங்க அகப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

இத்தகைய தலைவன் கார்காலத்திற்குள் வந்துவிடுவேன் என்று கூறியும், வேற்றுபகைப் பிரிவின்கண்ணும் குறித்த காலத்திற்குள் வாராமையின் நம்பிக்கையின்மை ஏற்படுகிறது தலைவிக்கு. தலைவனின் பிரிவு (களவு & கற்பு)

- 1.பொருள்வயிற் பிரிவு
- 2.ஓதல் பிரிவு
- 3.தூது பிரிவு
- 4.காவல் பிரிவு
- 5.பரத்தையிற் பிரிவு

பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை. நில்லா நிலையுடை உலகினில் கல்லாதிருத்தல் சிறப்பன்று. நாட்டுக்குடிமகன் என்னும் விருப்பால் ஆற்றும் பணி தன்னலம் போற்றாது பிறர்நலம் போற்றும் பான்மையில் பணிபுரிவது தலைவன் மனநிலைப் பொறுத்தது ஆண்மகனுக்கு அழகு சேர்ப்பது, அறிவைக் காட்டுவதுதான் சிறப்புடைய பணியாகும்.

இப்பிரிவுகளின்போது தலைவன் தலைவியைப் பிரிய நேரிடுகிறது. இத்தன்மையில் அவன் குறித்த காலத்திற்குள் வாராமையின் தலைவிக்கு நம்பிக்கையின்மை ஏற்பட்டு, மிகுந்த மனஉளைச்சலைத் தருகிறது. இதனை,

“இன்பம் துன்பம் கலந்ததே மானுட வாழ்க்கை. அதனில் காதலும், பிரிவும் அதன் இரு பக்கங்களாகும்”²⁵

என இணையதளமொன்று குறிப்பிடுகிறது. சங்க அகமாந்தர்கள் இந்நிலையில்தான் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதைப் பின்வரும் சான்றுகளின் வாயிலாக அறியலாம்.

தலைவனின் நெடிய பிரிவினைப் பற்றிச் சிந்திக்காத அறியாமையுடைய தலைவி, தலைவன் வருவான் என்று நீண்டநாள் எதிர்பார்த்திருந்தும் வரவில்லை. அதன்பின் தலைவன் வாராமைக்கான காரணத்தை ஆராய்கிறாள் என்பதனை,

“செல்வா ரல்லவென் றீயானிகழ்த் தனனே
ஒல்வா ளல்லளென் றவரிகழ்த் தனரே”²⁶

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகிறது. இதற்கு உரைவகுத்த உ.வே.சாமிநாதையர்,

“தன்பால் மிக்க அன்பு வைத்து ஒழுகிவந்தனாதலின் இவர் பிரிவார் என்ற எண்ணம் உண்டாதற்கு இல்லையாக”²⁷

என்றுரைக்கிறார். தலைவன் தலைவியைப் பிரியுமிடத்துத் தன் அன்பின் உறுதியை வெளிப்படுத்திச் செல்கிறான். அவனையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு வாழும் தலைவிக்குப் பிரிவு மனத்தளவில் பல இடையூறுகளைத் தருகிறது என்பது திண்ணம். இதனை,

“பிரிவுரைக்கும் வன்கண்ண ராயின் அரிதவர்
நல்குவர் என்னும் நசை”²⁸

தலைவனைத் தலைவி பிரிவுரைக்கும் கொடியவர் என்று சித்திரிக்கிறார். அரிதவர் நல்குவர் என்பதில் தலைவியின் எண்ணம் குறிக்கப்படுவதையும்,

“மறந்தோர் மன்ற மறவா நாமே”²⁹

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவன் தன்னை மறந்துவிட்டான், இனி வரமாட்டான் என்ற தலைவியின் மனக்குறிப்பும், தலைவன் மீதுள்ள நம்பிக்கையின்மையையும் குறிக்கிறது.

6. காந்தள் வளர்த்தல் தலைவன் நாட்டு இயற்கையைக் காண்டல்

தலைவன் மீதுற்றக் காதலினால் பிரிவு நிகழ்ந்து முடிந்தவிடத்துத் தலைவி அவன் நாட்டிலிருந்து ஆற்றில் அடித்து வரப்படும் காந்தள் கிழங்கினை நட்டு வளர்க்கிறாள். அச்செடியைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் தலைவனின் மீதான காதல் அதிகமாகிறது. தலைவியின் இச்செயலினை அன்னை தடுக்கவில்லை என்பதை,

“மெல்லிலைக் குழைய முயங்கலும்
இல்லுய்த்து நகுதலுங் கடியாதோளே”³⁰

என்னும் குறுந்தொகைப்பாடலில் தலைவி, தன் தாயைப் பார்த்துப் பாராட்டுவதாக உள்ளது. தலைவன் தொடர்பான பொருளைக் காணுமிடத்துத் தலைவியின் உள்ளம் மகிழ்வதையும், அன்பு அதிகமாவதையும் சங்கப் பாடல்கள் நமக்குத் தருகின்றன.

“அவர் நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”³¹

என்று குறுந்தொகையிலும்,

“பெருவரை நாடன் வரையும் ஆயின்
கொடுத்தனன் ஆயினோ நன்றே
இன்னும் ஆனாது, நன்னுதல் துயரே”³²

என்று ஐங்குறுநூற்றிலும் தலைவி, தலைவனின் குன்றம் பார்த்து
உயிர்வாழ்ந்ததையும்,

“உள்ளார் ஆயினும் உளனே - அவர் நாட்டு
கடுந்திறல் அணங்கின் நெடும்பெருங்குன்றத்து
பாடுஇன் அருவி சூடி
வான்தோய் சிமையம் தோன்றலானே”³³

இப்பாடல் உரைக்கிறது.

தலைவன் இல்லாத காலத்தில் தலைவி, தலைவனின் அவன்
நாட்டிலுள்ள அருவியைப் பார்த்து மனம் நிறைவு பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.
விரிவு மனப்போராட்டத்தைத் தலைவிக்குத் தந்தாலும், அதன் பயன்
இனிமையுடையவையா இருத்தலையும் காணமுடிகிறது என்பதனை,

“அளவுக்கு மீறினால் அமுதமும் நஞ்சாம். பிரிவற்ற காதல் செறிவுற்று
நிற்கும். அதில் காதல் இருக்காது. உருக்கம் பிறக்காது. காதலர்தம் உள்ளங்கள்
பிணைந்திட, நாளும் இணைந்திடப் பிரிவு நண்பனாய்த் திகழ்கிறது. நிழலின்
அருமை வெயிலில்! காதலின் அருமை பிரிவில்”³⁴

என்று இணையதளத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளமை ஒப்புநோக்கத்தக்கது.
இக்கூற்று தலைவன் தலைவியிடத்துப் பிரிவினால் ஏற்படும் துன்பமாய்க்
காட்சியளிக்கிறது.

பிரிவு தலைவிக்குத் தாங்கொணா துன்பத்தையும், வாழ்க்கை குறித்த
மனப்போராட்டத்தையும் பெரும்பான்மையாக நவீனம் நிற்கிறது. பிரிவின்
கொடுமையைத் தாங்கமுடியா நிலையில் வரைவு நீட்டிக்கப்படுமிடத்துத்,
தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு செல்ல எத்தனிக்கின்றனர்.

7. உடன்போக்கு

தலைவனைப் பிரிந்து வாழ்மிடத்துத் தலைவி பெறும் மனத்துன்பம் கொடுமையானது. இவ்வின்னலைத் தடுத்தற் பொருட்டும், தன்னலம் அழிதலைத் தாங்காவிடத்தும் தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கு செல்லத் துணிகிறாள். அவனுடன் சென்றுவிடுவது நன்றெனக் கருதுகிறாள். ஏனெனில், தலைவன் இல்லா நாளில் பிரிவு வாட்ட, தான் பதநீர் குடித்த ஓலையும், பழகி விட்டுப்போன பாழடைந்த ஊரும், சூடி வாடியப் பூவும் போல இருப்பதை எண்ணி வருந்துவதைத், துன்பச் சாற்றைப் பிரிந்து தரும் பாலைக்கலிப் பாடலில் காணமுடிகிறது. இத்தன்மையை,

“தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்

வேருண்ட குடையோ ரன்னர்

நல்குநல் புரிந்து நலனுணப் பட்டோர்

அல்குநர் போகியவூரோ ரன்னர்

சுடினர் புரிந்து குணனுணப் பட்டோர்

சூடின ரிட்ட பூவோ ரன்னர்”³⁵

என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் சுட்டுகிறது. அலர், இற்செறிப்பு, வெறியாட்டு, நினைவுகளின் ஏக்கம், கனவின் தாக்கம், பிரிவு வருத்தம், உடல்நலமிழத்தல் போன்ற களவு வாழ்க்கையின் மனப்போராட்டத்தைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, கற்பு நோக்கி உடன்போக்கில் பயணிக்கிறாள் தலைவி. இதனை,

“அன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை நும்மொடு

துன்பந் துணையாக நாடி நதுவல்ல

தின்பமு முண்டோ வெமக்கு”³⁶

என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் காட்டுகிறது. நீ வழியில் எதிர்கொள்ளும் துன்பத்திற்கு நானும் துணையாக உன்னுடன் இருக்கிறேன் என்றெண்ணி உடன்போக எண்ணுகிறாள். செல்லும் வழியின் துன்பத்தை விட, கள்வர்களின் பயத்தை விட, தலைவனின் மிரிவென்னும் மனப்போராட்டம் கொடுமையானது என்பதால் தலைவி உடன்போகத் துணிவதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

3.2. மனப்போராட்டத்தைத் தரும் அலர்

மனிதன் ஒரு சமுதாய விலங்கு. அவனால் தனித்து இயங்குதல் முடியாது. இந்நிலையில் ஏதேனும் ஒன்றுடன், தம்மைச் சுற்றி சார்ந்திருக்கிறான். அச்சார்புடைய மனிதர்கள் சமூகமாகின்றனர். அச்சமூகத்தினரால் செய்யப்படும் விமர்சனம் சமுதாய விமர்சனமாகிறது. அதன்வழிப்பட்டதுதான் அலர். சங்க காலம் தொடங்கி சங்கம் மருவிய காலம் வரை அலர் என்ற சொல் சுட்டப்படுகிறது.

3.2.1. அலர் தோன்றக் காரணம்

1. அலர்
2. அம்பல்
3. கவ்வை மூன்றும் ஒத்த பொருளைத் தரும் சொற்கள்.
 - (i). அலர் - சொல் நிகழ்த்தல்,
 - (ii). அம்பல் - முகிழ், முகிழ்த்தல்
 - (iii). கவ்வை - கலக்கம், துன்பம், பழிச்சொல்

என்று தமிழ்ப்பேரகராதி பொருள்கூறுகிறது. தலைவனும் தலைவியும் காதல் வயப்பட்டனர் என்று அலர் கூறுமிடத்து (வெளிப்படபேசுவது) அம்பல் (வாய்க்குள் பேசுவது) நிகழுமிடத்தும் தலைவியின் மனம் போராட்டத்தில் தவிக்கிறது. கவ்வை நிகழ்கிறது.

“இச்சொற்களினால் (அலர், அவ்வை, கவ்வை) ஆகிய பயன் நிறைய உண்டு. தலைவியை நெடுநாள் பிரிந்து பரத்தமைபாற் சென்ற தலைவன் ஊரார் கூறும் பழிச்சொல்லால் தன்னைத் திருத்திக்கொள்வதும், களவு நீடிக்காமல் கற்புக்கு வழிகோலுவதும், தலைவியின் துன்பம் தவிர்க்கப்படுதலும் சிறப்பிற்குரியன”³⁷ என ஆய்வாளர்களின் கருத்துக் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கூற்று அலரின் உயர்வினை நமக்குக் காட்டுகின்றது. மேலும், “அலர் தோன்றியதாகக் கூறி மிகுதியும் அக இலக்கியத்தில் வரைவுகடா நிகழ்கின்றது. வரைவுகடா அதலின் பொருட்டு, துன்பம் நீக்கும் வழியாதலின் அலரும் விரித்துரைக்கப்படுகிறது”³⁹ என்னும் ஆய்வாளர்கள் கூறும் இக்கூற்று அலரின் சிறப்பினை நல்கினாலும், அலர் ஏற்படும் காலத்துத் தலைவியின் உள்ளம் குமுறும் நிலையினைச் சங்கஅகப் பாடல்கள் வருத்தமுறக் காட்டுகின்றன.

3.2.2. அலருக்கான மரபு

அலர்தல், மலர்தல் என்னும் பொருண்மையைச் சுட்டும் அலரினைத் தொல்காப்பியம்,

“அம்பலும், அலரும் களவுவெளிப் படுத்தலின்

அங்கதன் முதல்வன் கிழவனாகும்”³⁹

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதற்கு உரை வகுத்த நச்சினார்க்கினியர்,

“முகிழ்தலும் பலர் அறியச் சொல் நிகழ்த்தலும் களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்தலான் அவ்விடத்து அவ்வெளிப்படை நிகழ்த்துதற்கு நிமித்தமாயினான் தலைமகனாம்”⁴⁰ என்கிறார். அலர் எழுதற்கு தலைவன் காரணமாவான் என்பதை இவ்வரிகள் நுவல்கின்றன. இதனை வ.சுப.மாணிக்கனார்,

“அம்பல் என்பது மெய்ப்பாட்டால் தூற்றல்; அலராவது சொல்லால் தூற்றல்”⁴¹ என்பார். அலரும் அம்பலும் இயைந்து நிற்பன மொட்டாக அம்பலும், மலராக அலரும் சமூகத்தில் மலர்வதைக் காட்டுகிறது. பெரும்பான்மையாகப் பெண்களே அலர்தூற்றுகின்றனர் என்பதை இலக்கியம் சுட்டுகிறது.

3.2.3. அலர் தூற்றுபவர்

ஓர் ஆணின் களவொழுக்கம் குறித்து எந்த ஆணும் வெளிப்படையாக பேசவில்லை. இவ்வாறு பேசுதல் மரபன்று என்பதை நம் சங்கத் தமிழன் நன்குணர்ந்துள்ளான். இதனால்தான் அலர் தூற்றல் பெண்டிர்க்குரியதாய்ப் பேசப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியரின் அக இலக்கணப்படி, கூற்றிற்குரிய மாந்தர்களாகப் பெண்கள் இடம்பெற்றுள்ளனர். தலைவன், தலைவி காதலை அறத்தொடு நிற்குமிடத்துத் தோழி, செவிலி, நற்றாய் என்றும், கூற்று நிகழ்த்துபவர்களாக விறலி, பரத்தை, பாங்கியெனப் பெண்களையே படைத்துள்ளனர். இப் பெண்மக்கள்தாம் இலக்கியத்தில் அலருரைக்கின்றனர். அப்பெண்மக்களை,

“வெவ்வாய்ப் பெண்டிர்”⁴²

என்று அகநானூறும், குறுந்தொகையும்,

“அலர் வாய்ப் பெண்டிர்”⁴³

என்று நற்றிணையும் மேலும்,

“அம்பல் மூதூர் அலர்வாய்ப் பெண்டிர்”⁴⁴

என்று நற்றிணையிலும்,

“அலர்வினை மேவல் அம்பல் பெண்டிர்”⁴⁵

என்று அகநானூறும் சுட்டுகிறது. ஒரு பெண்ணின் களவொழுக்கம் குறித்து ஆண் பேசுதல் நாகரிகமன்று. பெண் பேசுதல் பண்பாடாகிறது. ஓர் ஆண், பெண்ணின் சந்திப்பு எதார்த்த நிகழ்வாக இருக்குமிடத்துச் சமுதாயம் அவர்களைக் குறைசொல்வதில்லை. களவு என்று உறுதிசெய்யப்பட்டவிடத்து ஊரார் அலர்தூற்றுகின்றனர்.

3.2.4. அம்பலுரைக்கும் பெண்டிர்

உயர்ந்த குடியில் பிறந்த தலைவியை, நேரடியாகப் பழிக்க அச்சமுற்றப் பெண்கள், பிறந்த தலைவியை, நேரடியாகப் பழிக்க அச்சமுற்ற பெண்கள், கடைக்கண் சார்த்தியும், மூக்கு நுனியில் விரலை வைத்தும், தமக்குள் மறைவாகப் பேசியபடி அலர் உரைத்தலைக் கேட்ட தாய், தன் மகள் மீது ஐயங்கொண்டு அவளை அடித்தாள் என்பதைவிட, பிறர் சுட்டிக்கூறும் அளவிற்கு நடந்து பிறந்த தம் குடிக்கு இழிவைத் தந்துவிட்ட எண்ணத்திலே தலைவியை அடித்தல் நிகழ்கிறது என்பதை,

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி
மூக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகில் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்
சிறுபோல் வலந்தனள்”⁴⁶

என்ற நற்றிணைப் பாடல் அம்பல் தூற்றுவதை அழகாக வெளிக்காட்டுகிறது.

3.2.5. அலரினால் தலைவியின் மனம் வருந்துதல்

ஊரில் அலர் பரவிய நிலையில் தலைவிக்குத் துன்பம் ஒருபுறம் தோன்றுகிறது. மறுபுறம் அலரின் தன்மையால் களவொழுக்கத்தை நீட்டித்து வரும் தலைவன் விரைந்து மணம் முடிப்பான் என்றும் எண்ணுகிறாள் தலைவி. இன்பமும் துன்பமும் கலந்து நிற்க, அலரினைத் தாய் அறிந்தால் விளைவு என்னவாகும்? என்ஹெண்ணி மனத்தினுள் அஞ்சுகிறாள்.

தலைவியின் மனம் போராட்டத்திற்குள்ளாகிறது. அன்னையின் கோபம் தன்னைக் கண்டிப்பதில் மட்டுமின்றி, இற்செறித்து விட்டால் என்னவாகும்? தலைவனைக் காணமுடியாமல் தவித்தல் வேண்டும் என்ஹெண்ணிப் பயப்படுகிறாள். இந்நிலைதனை,

“அலரே அன்னை அறியின் இவனுறை வாழ்க்கை
அரியவாகும் நமக்கு”⁴⁷

என்ற நற்றிணைப் பாடல் ஏக்கக் குரலாகக் கேட்கச் செய்கிறது. அலர் ஒருபுறம் வருத்தம் தர, அதனால் ஏற்படும் தடை தலைவியின் உள்ளத்தில் காதலை ஆழமாக்கும் தன்மையினையும் காணமுடிகிறது. இதனை,

“ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளும் இந்நோய்”⁴⁸

என்று வள்ளுவர் உரைப்பதின்வழிப் புலனாகிறது. இக்கருத்தினையே,

“ஊரவர் கவ்வை எருஇட்டு அன்னை சொல்நீர்படுத்து
ஈரநெல் வித்தி முளைத்த நெஞ்சப் பெருஞ்செய்யுள்

பேர்அமர் காதல் கடல் புரைய விளைவித்த

கார் அமர் மேனி நம்கண்ணன் தோழி கடியனே”⁴⁹

என்ற பாசுரத்தில் நம்மாழ்வார் தெரிவித்துள்ளார். தலைவியின் களவொழுக்கத்தை முதலில் ஊரார் அறிந்து நின் தாயார் அறிவதால், அன்னை சொல்லை எருவாகவும், ஊரார் சொல்லை நீராகவும் உருவகம் செய்யாமல், மாற்றியுரைத்தற்குக் காரணமிருக்கிறது. ஒரு ஒருமுறை இடப்படுவது. ஊரார் ஒருமுறை அலர் எழுப்பியதோடு நிறுத்திவிடுவர். ஆனால், தாயார் அடிக்கடி நீர்பாய்ச்சுவதைப் போல மீண்டும் மீண்டும் தலைவியின் தவறினைச் சுட்டிக் காட்டுவாள் என்பதாகிறது.

3.2.6. அலருக்கான சூழல்

அலர், தலைவன் தலைவியின் களவொழுக்கத்திற்குத் தடையாகி இருப்பினும், களவு கற்பாக மாற்றும் தன்மையில் முன்னிலைப் படுத்தப்படுவதால், தமிழரின் பண்பாட்டினுள் அடக்கியதாக இடம்பெறுகிறது. அவ்வலர் எழுவதற்கான சூழலாக,

1.தேர் வருதல்,

2.ஊரார் தேரினை மறைத்தல் போன்ற சூழலியலினால், தலைவியின் காதல வாழ்க்கை குறித்து அலருரைக்கப்படுகிறது.

1.தேர்வருதல்

தலைவன் பகல், இரவு குறிகளில் தலைவியைக் காணும்பொழுட்டு அடிக்கடி தேரில் வரும்வேளையில், காணும் பெண்கள் அலர் தூற்றுகின்றனர். இதனை,

“எல்லிவந் தன்றோ தேர்வரெனச் சொல்லி
அலரெழுந் தன்றிவ்வுரே பலருள்ளும்
என்னோக் கினளே அன்னை”⁵⁰

என்று குறுந்தொகைப்பாடலில் இரவுநேரத்தில் தேர் வந்தது குறித்து
ஊர்ப்பெண்டிர் அலர் தூற்றுவதைக் குறிக்கிறது. மக்கள் நெருக்கம் குறைந்த சங்க
காலத்தில் ஊரினாள் இருப்பவர்கள் மட்டுமின்றிப், புதிதாக வருபவர்கள் குறித்த
வினாக்கள் ஊராரிடம் ஏற்படுவது இயல்பு. இவ்வேளையில், தேர் வருதல் குறித்த
அலர் பரவலாக்கப்படுகிறது. இச்சூழலில்,

“புலவுநா றகன்றுறை வலவன் றாங்கவும்
நில்லாது கழிந்த கல்லென் கடுந்தேர்
யான்கண் டனனோ விலனே; பானா”⁵¹

தலைவன் வரும்தேரினைத் தடுத்து, வினவ நினைத்தவிடத்து அவன்
நிறுத்தாது சென்றுவிட்டான் என்று ஊரார் பேசுவதை அறிந்த தலைவி மிக்கத்
துயருறுகிறாள்.

ஊர்ப் பெண்டிர் அலர்தூற்றியதன் விளைவு தலைவனின் தேர் ஊருக்குள்
வராமல் தடுக்கப்பட்டதை,

“கதழ்ப்பரி நெடுந்தேர் வரவாண்டு அழுங்கச்
செய்ததன் தப்பல் அன்றியும்
உயவும் புணர்ந்தன்றிவ் வழுங்கல் ஊரே”⁵²

என்னும் நற்றிணைப் பாடல்வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இந்நிகழ்வுகள் அனைத்திலும் தலைவிக்கு மனஉளைச்சலும், வருத்தமும் நேரிடுகிறது. தலைவன் தன்னைக் காண வருமிடத்து இடி, மின்னல், மழை, வெப்பம் என இயற்கையினால் ஏற்படும் இடையூறுகள் மற்றும் கொடிய மிருகங்களின் தாக்குதல், கள்வர்களுடனான மோதல் என்றனைத்தையும் தாண்டி, ஊராரின் அலரினாலும் தலைவியின் மனம் தலைவனை நினைத்துப் போராடுகின்றது. களவில் இன்பமிருப்பினும், அதிகளவில் மனத்துன்பத்தைப் பெற்ற நிலையினில் தலைவி இடம்பெறுகிறாள். அவளின் மனப்போராட்டம் வருத்தத்தைத் தந்துள்ளமையை உணரமுடிகிறது.

3.3. இற்செறிப்பினால் தலைவிக்கு ஏற்படும் மனப்போராட்டம்

சங்க அகப்பாடல்களில் காதலின் உச்சநிலையில் இற்செறிப்பு நிகழ்கிறது. “பெண்ணின் வாழ்க்கை களவுக்காலத்து இற்செறிப்பில் தொடங்கிக், கற்புக் காலத்தில் கணவனுக்கு மனைவியாகப் பரிமளிக்கிறது”⁵³ என்ற ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடும் கூற்றின் அடிப்படையில் சங்க மகளிரின் வாழ்வியல் இருந்துள்ளதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையைப் பற்றி கேள்வியுறும் அன்னை, மகளை அடைத்துவைத்து இற்செறிப்பினை நிகழ்த்துகிறாள். இதனை,

“தனித்துத் தேர்வந்து பெயர்ந்தது என்ப

அதற்கொண்டு ஓரும் அலைக்கும் அன்னை பிறகும்

பின்னுவிடு கதுப்பின் மின்இழை மகளிர்

இளையரும் மடவரும் ஊரே

அலையாத் தாயரொடு நற்பா லோரே”⁵⁴

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் விளக்குகிறது. ஏதாவது தேர் வந்து பெயர்ந்தது என்று தெரிந்தவுடன் தாய் என்னைத் துன்புறுத்துகிறாள். அதனால் என்னை விரைவில் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று தலைவி கூறுவதாக இவ்வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன் தன்மையினை,

“தன் பெண்ணை மற்றவர்கள் யாரும் தவறாகப் பேசி விடக்கூடாது, அது மகளின் வாழ்க்கையை நிலைகுலைத்துவிடும் என்று எண்ணும் ஒரு தாயின் இக்கட்டான நிலையினை அறியலாம்”⁵⁵ என்ற கூற்று சங்க காலச் சமூகத்தைக் காட்டுவதோடு, மகளின் காதலினால் தாய்க்கு ஏற்படும் நெருக்கடியினையும் காட்டுகிறது.

3.3.1. இற்செறிப்பு நிகழ்க் காரணம்

தலைவியைப் பற்றி அலர் தூற்றப்படுவதை அறிந்த தாய், அவளைப் பல்வேறு நிகழ்வுகளில் கண்காணிக்கத் தொடங்குகிறாள். இதில்,

1. தினைப்புனம் காத்தல்,
2. விளையாடச் செல்லுதல்,
3. நீராடல்
4. பூப்பறித்தல்

என்று தலைவி வீட்டைவிட்டு வெளியில் செல்லும் வாய்ப்பினைத் தாய் கவனிக்குமிடத்துத் தலைவியின் செயற்பாடுகள் தலைவனைச் சந்திப்பதற் குரியதாக அமையுமிடத்துத் தலைவி இற்செறிக்கப்படுகிறாள்.

சங்க காலத்தில் தலைவி தன் காதல் வாழ்க்கையைத் தாயிடம் வெளிப்படுத்தியதில்லை. தாயும் அதைப் பற்றிக் கேட்க நினைத்ததில்லை. இத்தகுப், பண்பட்ட நிலையில் தாய் மகளின் உறவு அமைந்துள்ளது. இருவேறு

தலைமுறைகளின் கூட்டுக் கலவை தாய்-மகள் உறவு; அவ்வுறவு புனிதம் நிறைந்தது; தலைவியின் உணர்வுநிலையும், தாயின் அறிவு நிலையும் இருவகைப்பட்ட நிலைகளில் செயற்படுகின்றன. அறிவு செயற்படுமிடத்து உணர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவமில்லை; உணர்ச்சி பெருகுங்கால் அறிவு வேலை செய்வதில்லை.

இற்செறிப்பினைச் சங்க காலப் புலவர்கள் இலக்கிய உத்தியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்கின்றனர் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்கள். வ.சுப. மாணிக்கனார் இதனை,

“ஐந்திணைக் களவிலக்கியம் பாடுவோர்க்கும் படிப்பார்க்கும் சுட்டித்தனம் இல்லாக் குழந்தை போலவும், கட்சியற்ற அரசியல் போலவும் உணர்ச்சி வரண்டு தோன்றும். தலைவன் சுற்றத்தார் மணம்பேச வருங்கால் எல்லாத் தலைவியின் பெற்றோரும் இசைந்துவிடார். மறுத்துவிட்ட நிகழ்ச்சிகள் உலகில் பல இருக்கவே செய்யும். இந்நிலையில் களவிலக்கியம் உயிர்ப்பும் மிடுக்கும் சுவையும் பெறுகிறது”⁵⁶ எனக் குறிப்பிடுகிறார். இற்செறிப்பு நிகழ்ந்ததைவிட அவை இலக்கிய உத்தியாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலைப்பாடு அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளது. இற்செறிப்பினில் தலைவியின் மனநிலை.

தாய்க்குக் களவு வாழ்க்கையின் தன்மை கடந்து வந்த பாதை. இதனிலுள்ள நன்மை, தீமைகளை ஆராய்ந்தறிந்தவள். இதனால்தான் களவின் போது குடும்பத்தின் சூழலுக்கேற்பத் தலைவி இல்லாமல், விபரீதமான முடிவினைத் தேர்ந்தெடுத்துவிடுவாளோ என்றெண்ணி இற்செறிப்பினை நிகழ்த்துகிறாள். தாயின் பயம் நியாயமென்றால், தலைவியின் மனநிலைக் கொடுமையை அனுபவிக்கும் சூழலைப் பெறுகிறது. தலைவன் மீதான காதல் உரம் பெறுகிறது. இதனை,

“வல்லிதின் வணங்கி சொல்லுநர்ப் பெறினே

செல்கென விடுநர்மன் கொல்லோ - எல்லுமிழ்ந்து”⁵⁷

என்கிறது நற்றிணை. தலைவியை இற்செறிப்பு செய்வதினால், அவளது சுதந்திரம் பறிக்கப்படுகிறது. தன் தோழியர் கூட்டத்துடன் சென்று விளையாட முடியவில்லை. புனலாடப்படவில்லை. தலைவனைக் காண்பதற்கான வாய்ப்புமில்லை. இந்நிலைதனில், தலைவியின் மனம் மிகுந்த வேதனையுறுகிறது. தலைவனைக் காணவேண்டும் என்னும் வேட்கை மிகுவதால், தலைவனைச் சந்திப்பதற்கான வாய்ப்புக்காக ஏங்குகிறாள். தலைவியின் மனம் இவ்வயிற் செறித்திருப்பதையும், விடுவிக்கப்படுவதற்கான சூழலையும் எண்ணிக் கலங்குகிறாள்.

ஆயத்தாரோடு சென்று விளையாட முடியவில்லை. தலைவனைக் காணவேண்டும் என்ற எண்ணமும் நிறைவேறாமல், தாயின் மீது வெறுப்பு மீதுர, தலைவனை நினைத்து உள்ளுக்குள் அழுது மனம் போராடிடும் தலைவியின் பரிதாப நிலையைச் சங்கக் காதல் பாடல்கள் அழகுற எடுத்தியம்புகின்றன.

களவு வாழ்க்கையைச் சேரிப் பகுதியிலுள்ள பெண்களின் குறிப்புரையின் வழியறிந்த அன்னை என்னைக் கண்களால் அச்சுறுத்தும்படி பார்க்கிறாள் என்று சிறைப்புறமாக உள்ள தலைவனுக்கு அறிவுறுத்துகிறாள் தோழி. இயல்பான தாயின் நிலையை,

“புன்னை ஓங்கிய துறைவனோடு அன்னை

தானறிந் தன்றோ இவளே, பானாள்

சேரியம் பெண்டிர் சிறுசொல் நம்பிச்

சூடுவான் போல நோக்கும்,

அருபால் அன்னஎன் பசலை மெய்யே”⁵⁸

என்ற நற்றிகைப் பாடல் காட்டுகிறது. தலைவியை அன்னை இற்செறித்து விடுவாள் என்பதைத் தலைவனுக்கு உணர்த்துவதாகவும் அமைகிறது. பிறபெண்களின் சொல்லிற்கு இணங்க இற்செறிக்க முயலும் தாயின் ஆதிக்கப் போக்கு இதனில் வெளிப்படுகிறது. தன்னை மீறி எதுவும் நடக்கக்கூடாது என்ற அன்னையின் கட்டுக்கோப்பு களவுக்காலத்தில் தலைவிக்கு மிகுந்த மனவேதனையை அளிக்கும் நிகழ்வுகளாகும்.

3.3.2. இற்செறிப்பும் வெறுப்பும்

அன்பு நிலை வெளிப்பாட்டின்வழி விருப்பும் வெறுப்பும் மனத்தினுள் ஏற்படுகிறது. நனவிலி மனத்தின்படி பார்த்தும் பிடித்தலும், மீண்டும் பார்க்கத் தோன்றுவதும் நோக்குபவையெல்லாம் அவையே போலவும் காட்சியளிப்பவையெல்லாம் ஃபிராய்டினிக் கோட்பாட்டியல்.

இத்தகு உளவியல் பாங்கு சங்ககாலத் தலைமக்களிடத்துப் பொதிந்து கிடந்த ஒன்று. அன்பு திசைமாறுமிடத்துத் தனக்குத் துணையாக, உயிராக, காதலாகிய தலைவன் சொந்தமாகிறான் என்னுமிடத்துத் தலைவியின் பண்புநலன்களில் மட்டும் அல்லாது அன்புநிலைதனிலும் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. இத்தன்மையை உளவியல் நிலைப்படி தலைவியின் அன்னையாள் பொறுத்தற்கில்லை. உயிரைவிட மானம் பெரிதென வாழ்ந்திடும் பழுந்தமிழராதலின், ஊராரின் அலரும் அம்பலும், பழிச்சொல்லையும் நம்பிடும் அன்னை, தலைவியை இற்செறிப்பு செய்கிறாள்.

ஒன்றன் மீதான விருப்பு, அப்பொருள் கிடைக்காதகாலத்து அதிகமாகும் என்பதைவிட, இதற்குத் தடையாயிருக்கும் பொருள் மீதான வெறுப்பும் அதிகரிக்கும் என்பதைத் தலைவி அன்னையின் மீது கொண்ட வெறுப்பின் வழி காணமுடிகிறது.

தலைவனைக் காணவிடாமல் தலைவியை அன்னை இற்செறிப்புச் செய்தவிடத்துத் தலைவிக்குத் தலைவன் மீது பற்றும், அன்னை மீது வெறுப்பும் ஏற்படுகிறது. இதனைப்போன்று தலைவியைக் காண்பதற்கு விருந்தினராக வந்த தலைவனை அன்னை அறிந்து, தலைவியை வெறுத்து மொழிந்திடும் நிலைதனைச் சங்கப் பாடலான குறுந்தொகையில் காணமுடிகிறது. இற்செறிப்பின் போது வெறுப்பானது,

1. தலைவியை அன்னை வெறுத்தல்

2. அன்னையைத் தலைவி வெறுத்தல் என்னும் இரு நிலைகளிலும் தலைவி துன்ப நிலையை அடைவதைப் பார்க்கமுடிகிறது. இத்தன்மையை,

“பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல

வரையா நிரையத்துச் செயலீயிரோ வன்னை

ஒருநாள் நகைமுக விருந்தினன் வந்தெனப்

பகைமுக வுரிற் றஞ்சலோ விலலே”⁵⁹

என்னும் குறுந்தொகைப்பாடலில் நோக்குதின், தலைவன் விருந்தினனாக வந்ததன் காரணமாகத் தலைவியின் களவொழுக்கத்தினைத் தாய் அறிந்த நிகழ்வுதனைப் பார்க்கமுடிகிறது.

சங்க கால மக்களின் வாழ்வியல் கடமைகளில் ஒன்று விருந்தோம்பல் செய்வது. இல்லத்தினின்று ஈண்டு புறந்தரும் சுற்றத்தினர், வழிப்போக்கரின் வருத்தத்தைக் களைந்து, மனம் மகிழும்படியான விருந்தை இனிதாய்த் தந்து, உபசரிப்பது இல்லறவியலின் கடமையென்பதைவிட சமுதாய அறமாகப் பின்பற்றப்பட்டதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் நிரல்பட விவரிக்கின்றன.

தலைவியின் களவொழுக்கம் அறிந்த தாய், பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் என்னும் மன்னன் நரகத்தில் துன்புறுதலைப் போல துன்புற வேண்டும் என்கிறாள்.

இதனைக் கேட்ட தலைவியின் உள்ளம் பதறுவதோடு, மிகுந்த மன அழுத்தத்திற்கு ஆளாகிறது என்பதைச் சங்க பாடல்களின்வழி உணரமுடிகிறது.

3.3.3. தலைவியைக் காண வரும் தலைவன்

இற்செறிப்பின் போது தலைவியைக் காண்பதற்குத் தலைவன் தேரில் வருகிறான். தேரில் தலைவன் வருதலை அறிந்த ஊர்மக்கள் தேர் வருகிறது என்கின்றனர். ஆனால், யார்பொருட்டு என்று வினவுவதற்கில்லை. இதனைக் கண்ணுற்ற தாய், உடனே தலைவியை இற்செறிக்கிறாள்.

“நறும்பூங் கானல் வந்தவர்

வறுந்தேர் போதல் அதனினும் அரிதே”⁶⁰

என்னும் நற்றிணைப் பாடலில் தோழி கூறுவதிலிருந்து தலைவன் தேரில் செல்லுதல் இற்செறிப்புக் காலத்தில் அரிதினும் அரிது. இதனினும் அரிது தலைவியைக் காணா உள்ளம் துன்பமுடையதாகும்.

3.4.1. வெறியாட்டில் வெளிப்படும் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள்

களவு வாழ்க்கையால் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அறிந்த தாய், வேலனை அழைத்து வெறியாட்டினை நிகழ்த்துகிறாள். இதனை,

“தன்மகள் மேனி நாள்தோறும் மெலிவதைப் பார்த்து நற்றாய் (செவிலித்தாய்) கவல்கிறாள். உண்மையான காரணம் அவளுக்குப் புலனாகவில்லை. மரபுவழிப்பட்ட தாயாதலின், இம்மெலிவு முருகனால் வந்தது என்று நம்பி, முருக பூசை செய்யத் துணிந்தாள்”⁶¹ என்று வ.சுப.மாணிக்கனார் வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படும் சூழலை நயம்பட விவரித்துள்ளார். இதனில் வேலன் என்றழைக்கப்படும் முருகப்பூசாரி வெறியாட்டு என்னும் ஆவேசக் கூத்தினை நிகழ்த்துவதைக் காணமுடிகிறது. தலைவி தன் மனத்தினுள்ளே வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் நேரந்தனில், (என் நோய்க்கு மருந்து தலைவன் மார்புத் தழுவல். கடவுளால் வந்த நோயன்று; மெய்யறிவு இல்லாப் பூசாரி வெறியாட்டு நிகழ்த்துகிறான்) என்மெண்ணுகிறாள். இதனை,

“அருவி யின்னியத் தாடும் நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி யருநோய்
நின்னணங் கன்மை யிறிந்தும் அண்ணாந்து
கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி
வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்
கடவு ளாயினும் ஆக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே”⁶²

என்ற நற்றிணைப் பாடல் தெய்வத்தை எள்ளுகின்ற தன்மையையும், தலைவியின் மனநிலை வெறியாட்டுச் சூழலில் கலங்கியிருத்தலையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் உணர்த்துவதை அறியமுடிகிறது.

தலைவியின் நலனுக்காக வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படினும், உள்ள நலனைச் செம்மையுறக் கண்ணுற்று நோக்குபவள் தோழி. இயன்றவரை தோழி வெறியாட்டு வேண்டாமென எண்ணுவதைப் பார்க்கமுடிகிறது. வெறியாடல் நிகழ்த்தப்படுவதற்குள் தோழி உண்மையைக் கூறிவிட்டால் அஃது அறத்தொடு நிறுவலில் அமைந்து, வெறியாட்டு நிறுத்தப்படுகிறது.

3.4.1. வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் முறைமை

தலைவியின் உள்ள மாறுபாட்டினால் ஏற்பட்ட உடல் வேறுபாட்டில் தன்னலமிழந்து, இயல்பாய் நடைபெறுவதற்குரிய செயல்பாட்டில் குறைகளைச் செய்து, எண்ணம் நலமிழந்து சொல், செயல் இவற்றில் சிக்கலைத் தோற்றுவிக்குமாறு, மனம் ஒருநிலைப்படாது, தவித்து பிறிதொன்றுமறியா மனநிலையில் காதலனை எண்ணி உள்ளம் வெதும்பிய நிலையில் தானாகவே உடல் மெலிகிறது. உண்ண விருப்பமில்லாமை, விளையாட மறுத்தல், தோழியரோடு உரையாடாமை எனப் பலநிலைகளில் தலைவியின் தன்மையைச் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இந்நிகழ்வுகளில் தாய் வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதற்கு எத்தனிக்கிறாள். இதனை,

“களம் நன்கு இழைத்து, கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப்பாடி, பலிகொடுத்து
உருவச் செந்தினைக் குருதியொரு தூஉய்”⁶³

என்று வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் சூழலை அகநானூறு விரித்துரைக்கிறது. தலைவி தன் காதல் குறித்து அன்னையரிடம் மனத் தைரியத்தோடு கூறாமல், மனத்தினுள் நினைத்ததை மறைத்து வைக்கும் பாங்கினால் உடல்தளர்வுற்று, சோர்வினோடு கூடி நிலையை எய்தப்பெறுகிறாள். இவ்விடத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதற்கான களம் அமைவதோடு, தலைவியின் உள்ளப் போராட்டம் புலப்படுதலையும் சங்க அகப் பாடலின் வழிநின்று பார்க்கமுடிகிறது. இதனைப் போன்று,

“மற்றியான் என்னுளேன் மன்னோ அவரொடியான்
உற்றநாள் உள்ள உளேன்”⁶⁴

என்று வள்ளுவர் உரைக்கும் பான்மையில் சங்கத் தலைவி வாழ்ந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. (நான் அவ்வொடு முன்பு சேர்ந்திருந்த நாளை நினைத்தலால் உயிர் வாழ்கின்றேன்; வேறு எதனால் உயிர் வாழ்கின்றேன்) என்ற நினைவுடன் சங்கத் தலைவி இறச்செறிப்பு மற்றும் வெறியாட்டுப் போன்ற மனத்துன்பம் நிறைந்த நாளில் தன் காலத்தைக் கடத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

3.4.2. வெறியாட்டு நிகழ்விருப்பதைத் தலைவி உரைத்தல்

அன்னை வெறியாட்டினை ஏற்படுத்துமிடத்து, இதனைத் தடுக்கும் தன்மையற்றவளாகத் தலைவி உள்ளாள். தனக்கு நிகழ்ப்போகும் செயலை நினைத்து வேதனை உறுபவளாக இருப்பதோடு, வருத்தம் மேலிட வெறியாட்டில் ஒரு போராட்டத்தை எதிர்கொள்ளும் நிலையை வ.சுப.மாணிக்கனார்,

“சமுதாயச் சடங்குக்குக் கற்பொழுக்கத்துக்கும் ஒரு போராட்டத்தை வெறியாட்டிற் காணலாம். முதுமை மரபைப் பின்பற்றும்; இளமை முதுமையை எள்ளும் என்ற நிலையில் வெறித்துறைப் பாடல்கள் எழுந்துள்ளன”⁶⁵

என்கிறார். இத்தகுப் போராட்டத்தில் தலைவி சிக்கித் தவிக்கிறாள் என்பதை,

“அன்னையும் பொருளுகுத் தலமரும் மென்முறிச்

சிறுகுள கருத்துத் தாய்முலை பெறாஅ

மறிகொலைப் படுத்தல் வேண்டி வெறிபுரி

ஏதில் வேலன் கோதை துயல்வரத்

தூங்கு மாயின் அதுஉம் நானுவல்”⁶⁶

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் விவரிக்கின்றது. சிறிய மறிகளை அறுத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் ஏற்பாட்டினை அன்னை செய்து முடித்துவிட்டாள். இந்நிலைதனில் என்ன செய்வது என்று அறியாமல் தவிக்கிறேன். இதனை அகநானூற்றுப் பாடல் வரி,

“கூறாய் செய்வது தோழி வேறுணர்ந்து”⁶⁷

என்று தலைவி தோழிக்கு வெளிப்படுத்தும் பாங்கினைக் காணமுடிகிறது. வெறியாட்டில் தோழியின் நிலைமை தலைவியின் மன வருத்தத்தைக் கண்ட தோழி, தலைவியின் செயல்படா நிலையைக் கண்ணுற்றவிடத்துத் தலைவன் குறித்த செய்தியினைச் சொல்லும் வாய்ப்பாக வெறியாட்டினைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறாள் என்பதை,

“நம்முறு துயர் நோக்கி யன்னை
வேலற் றந்தா ளாயினவ் வேலன்
வெறிகமழ் நாடன் கேண்மை
யிறியிமோ தில்ல செறியெயிற் றோயே”⁶⁸

என்று அன்னை வெறியாட்டு நிகழ்த்த எண்ணியவிடத்துத் தோழி தலைவியிடம் கூறுகிறாள். வேலன் நின் தலைவனோடு கொண்ட நட்பினை அறிவானா? என வினவுமிடத்துச் செவிலிக்குத் தலைவியின் காதல் குறித்த சிந்தனை தோன்றுகிறது.

இன்ப, துன்ப நிகழ்வுகள் அனைத்தும் தெய்வத்தின்வழி நிகழ்ந்தது என்றெண்ணிய காலம் சங்ககாலம். தலைவியின் மாறுதல் குறித்து நிகழ்ந்த எதுவாக இருப்பினும், முருகனால் நிகழ்ந்தது என்றாரைப்பவன் வேலன். சுற்றத்தார் முன்னிலையில் இவ்வுரை கூறப்பட்டாலும், எவ்விதமான மாற்றமும் நிகழப்போவதில்லை என்பதையறிந்த தோழி வேலனிடத்து,

“முருகென மொழியு மாயி

னருவரை நாடான் பெயர்கொலோ வதுவே”⁶⁹

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் கேட்டுரைத்துத் தலைவியின் களவுவாழ்க்கையை அறத்தொடு நின்று வெளிக்கொணருவதைச் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. தலைவியின் உடல்நலமிழத்தலை அறிந்த தாய் அவளுக்கு வெறியாட்டினை நிகழ்த்தி மனப்போராட்டத்திற்கான தீர்வினை நல்கிடும் மாற்றத்திற்கு வெறியாட்டு முக்கிய இடம்பெறுவதும் இதில் தோழியின் பாங்கு இன்றியமையாத தன்மை உடையது என்பது நோக்கத்தக்கது.

3.5. அறத்தொடு நின்றலில் தலைவியின் மனநிலை

களவுக்காலத்தில் தலைவியிடமிருந்து மனப்போராட்டங்களுக்கும் சிக்கல்களுக்கும் தீர்வினை நல்கிடும் பகுதி அறத்தொடு நின்றல். இவை அகத்தினை இலக்கியத்தினை அடுத்தக் கட்டத்திற்கு நகர்த்திச் செல்லும் இலக்கிய உத்தி.

மனிதனின் மனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு இல்லையெல், அவன் சித்தப்பிரமை நிலையை அடைவது உலகின் நடைமுறை இயல்பு. எதையும் தாங்கொணா மனமுள்ளவர்கள் காதலினால் படும் துன்பத்தை காண்பதற்கு முடிகிறது. இந்நிலையில், தலைவியின் மனப்போராட்டமும் துன்பமும் நீட்டிக்கப்படாமல், தீர்வினை நல்கும்பொருட்டுத் தெளிவுபட அறத்தொடு நின்றல் பகுதி பாடப்பட்டுள்ளது.

அறம் இன்னத்தன்மையுடையது என்பதை, “அறம் எனப்படுவது பல பண்புகளையும் தழுவிய பொதுச் சொல்லாயினும், ஈண்டு பெண்ணுக்கு உரிய முதற் பண்பான கற்பையே குறிக்கும். கற்பென்னும் கடைப்பிடியில் நின்று

களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்தல் என்பது இத்துறையின் பொருள். பெற்றோருக்கு அறிவித்தல் தோழியின் நோக்கம் இல்லை. அங்ஙனம் அறிவிப்புழி, தலைவி ஏற்கனவே கற்பு நெறிப்பட்டு விட்டாள் என்பதனை வலியுறுத்துவது”⁷⁰

என வ.சுப.மாணிக்கனார் குறிப்பிடுகிறார். இந்நெறியின் வழிநின்று சங்கப் புலவர்கள் ஆண்மை சான்ற பல பாடல்களை உருவாக்கியுள்ளனர். தலைவியின் இசைவின் பொருட்டு தோழி அறத்தொடு நிற்பதைத் தொல்காப்பியம் 1151-ஆவது நூற்பாவின்வழி அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் 51-செய்யுட்கள் அறத்தொடு நின்றல் பற்றியனவாகும்.

3.5.1.தலைவி அறத்தொடு நின்றல்

தலைவியின் களவுவாழ்க்கைத் தோழிக்குத் தெரியாமல் நிகழ்தலுண்டு. ஏனெனில் தலைவியின் நாணத்தால் இவை வெளியில் சொல்லமுடியாமல் தடுக்கப்படுகிறது. தோழி கண்ணுற்றவிடத்துத் தலைவி களவை வெளிப்படுத்தி, அறத்தொடு நின்றலுக்கு அனுமதி கொடுக்கிறாள். இதனை,

“அறத்தொடு நிற்பதனால் நாணத்துக்கு இழுக்கு வரும். இந்நாண் இழுக்குக்கு உரியவள் தலைவி. கற்பின் பொருட்டு நாணக் குறைவுவரினும் வருக என்ற துணியவேண்டியவள் அவள். அத்துணியை அறிந்த பின்னரே தோழி அறத்தொடு நின்றல் வேண்டும்”⁷¹

தலைவன் தலைவியின் துயர் களைந்து வாழ்க்கையின் உறுதுணையாகுபவன் என்பதைத் தோழிக்குத் தலைவி உணர்த்துவதை தலைவனும் நானும் பிரிக்கவியலா உறவுடையவர்கள் என்ற கூறுவதின்வழி காணமுடிகிறது. இதனை,

“அல்லல் களைந்தனன்; தோழி நம்நகர்
 அருங்கடி நீவாமைக் சுவரின், நன்று என
 நின்னொடு சூழ்வல், தோழி! நயம்புரிந்து
 இன்னது செய்தாள் இவள் என
 மன்னா உலக்தது மன்னுவது புரைமே”⁷²

என்று கலித்தொகை விளக்குகிறது. களவு வாழ்க்கையில் தலைவி பல்வேறு இன்னல்களுக்கும் மனப்போராட்டத்திற்கும் ஆளாகிறாள்.

1. மெய்வேறுபாடு
2. அம்பல், அலர்
3. இற்செறிப்பு
4. குறியிடம்பிழைத்தல்
5. தலைவன் இரவுக்குறி வருமிடத்துள்ள வழியின் பயம்
6. வாக்குத் தவறிவிடுவானோ தலைவன் என்ற பயம்
7. நொதுமலர்
8. பெற்றோரும் சுற்றத்தினரும் களவுவாழ்க்கையை ஏற்பனரோ என்ற பயம்.

இவையனைத்தும் துன்பமாய்க் கலந்து தலைவிக்கு மனப் போராட்டமாக நீடிக்கிறது. இதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும்பொருட்டு அறத்தொடு நின்றல் நிகழ்கிறது. தலைவிக்குத் தலைவனுடன் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்னர், திருமணம் அவனுடன்தான் நிகழவேண்டும். தலைவியின் களவு வாழ்க்கை அறியப்படாமல் நொதுமலர் நிகழ்மிடத்துத் தலைவி தோழியிடத்து, தோழி செவிலியிடத்து, செவிலி நற்றாயிடத்து, நற்றாய் – தன் ஐயனுக்கு அறத்தொடு நின்றல் தமிழரின் பண்பாட்டியலை அடியொற்றியதாகும். இதனைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வாழிநின்று அறியமுடிகிறது.

3.5.2. முல்லைநிலத் தலைவி அறத்தொடு நின்றல்

ஆயமகளிரின் இயல்பினை எடுத்துரைத்துத் தந்தைக்கும், தாய்க்கும்
அறத்தொடு நின்றல் வேண்டும் என்பதை,

“ஆயர்மகளிர் இயல்பு உரைத்து என்தையும்
யாயும் அறிய உரைத்தீயின் யான் உற்ற
நோயுங் களைகுவை மன்”⁷³

என்ற கலித்தொகையில் இடம்பெறும் முல்லைநிலத் தலைவி தோழிக்கு
உணர்த்துவதைப் பார்க்கமுடிகிறது. மனத்தில் ஒருவனுக்கு இடமளித்துவிட்டால்,
இன்பம் துன்பம் எதுவரினும் கடைசிவரை அவனுடன் வாழ்க்கை என்ற
(ஒருத்திக்கு ஒருவன்) என்னும் கோட்பாடுடைய பண்பாட்டினைக் காத்து வாழும்
வாழ்வைச் சங்க கால மகளிர் பெற்றிருந்தனர் என்பது தனிச்சிறப்பாகும்.

மனத்தில் ஒருவனை நினைத்துப் பிறகு வேறொருவருக்கு இடமில்லை
என்பதனைக் கலித்தொகை,

“இருமணங் கூடுதல் இல் இயல்பன்று”⁷⁴

என்ற வரிகள் ஆயமகளிரின் இயல்புரைக்கின்றது. தலைவி தலைவனை
எந்நேரமும் எண்ணிக்கொண்டிருப்பதால், எத்தகையான துன்பம் வரினும்
அதனைத் தாங்கிக் கொள்ளும் மனவலிமை பெற்றிருப்பதை,

“உவந்துறைவர் உள்ளத்துள் என்றும் இகந்துறைவர்
ஏதிலர் என்னும்இவ் வுர்”⁷⁵

என்பதில் வள்ளுவரின் கூற்றால் அறியமுடிகிறது. தலைவன் உள்ளத்தினுள் எப்பொழுதும் மகிழ்ந்திருப்பதால், அதனை அறியாமல் ஊரிலுள்ளவர் அன்பில்லாதவர் பிரிந்து வாழ்கின்றார் என்று அவரைப் பழிப்பர் என்று தலைவி எண்ணுகின்ற மனஉறுதியினைப் பார்க்கமுடிகிறது.

3.5.3. களவை அறமாக்கும் கற்பு

தன் மனத்தில் நினைத்த ஆடவனைத் தவிர, வேறொரு ஆடவனுக்கு மனதினுள் இடமளிக்கா கற்புநிலையை மனத்தூய்மையைத் தலைவியின் வழிநின்று சங்கஅகப் பாடல்களில் நோக்குமிடத்து, ஆற்றல்சால் பெண்மை புலனாகுவதோடு, சங்க கால மக்களின் அறம் சார்ந்த வாழ்வியல்நெறி தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டப்படுகிறது.

சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களில் தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்ளுமிடத்துத் தலைவிக்குக் கற்புநெறி ஒழுக்கநெறியாகக் கொண்டு வாழும் நிலை அமைந்துள்ளது.

1. தலைக்கற்பு
2. இடைக்கற்பு
3. கடைக்கற்பு
4. முல்லை சான்ற கற்பு என்ற வரையறைகளின்படி

சமூகத்தில் வளர்ந்த தலைவி, களவு வாழ்க்கை வாழ்ந்துவிட்டாள் என்பதை அம்பல், அலர் மற்றும் அறத்தொடு நின்றலின்வழி அறிந்த இல்லத்தினர் அக்களவிற்குரிய தலைவனுக்கே மணமுடிக்க எண்ணி, கற்பு வாழ்க்கைக்கு வழிவகுத்துக் களவை அறமாக்குகின்றனர். இல்லையேல்,

“வள்ளிகீழ் வீழா வரைமிசைத் தேன்தொடா

.....

அல்ல புரிந்த ஒழுகலான்”⁷⁶

எனக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது. தலைவியின் நிலைகூறி அறத்தொடு நின்றபிறகு வேற்றவர்க்கு மணம் முடித்தால் இயற்கையாக நடைபெறும் விளைச்சல் கூட ஏற்படாது என்னும் அறத்தினைக் கூறுகிறது. மக்கள் அறத்தின்வழி நிற்பற்றவில்லையாயின் இயற்கை அவர்களை ஒறுக்கும். நன்மை செய்யாது. களவு வாழ்க்கை மேற்கொண்ட பிறகு கற்பு வாழ்க்கைக்கு மறுப்புக் கூறா நிலையைச் சங்கச்சமூகத்தில் காணமுடிந்துள்ளது.

3.5.4. தோழி அறத்தொடு நீற்றல்

தலைவியை விடத் துணிவு மிகுந்த பெண்ணாகச் சொல்லாற்றல் மிக்கவளாகத் தோழி இலக்கியத்தில் காட்டப்படுகிறாள். செவிலி, நற்றாய் மனங்கொள்ளும் வகையில் பேசும் ஆற்றல் தோழிக்கு உண்டு. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தலைவியின் மனப்போராட்டத்திற்கு ஆறுதல் அளிக்கும் தோழியின் தேற்றல் மொழிகளாக 785 செய்யுட்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. இது தோழியின் தனிச்சிறப்பினைக் காட்டுவதாகும். மேலும்,

களவில் தொடங்கிக் கற்புவரை தலைவிக்குத் துணை நிற்பவள் தோழியாவாள். இக்கூற்றுக்குச் சான்றாக 1458 பெண்பாத்திரக் கூற்றுகள் சங்கப் பாடல்களில் உள்ளன. இவற்றில் பாதிக் கூற்று தோழிக்குரியது.

அறத்தொடு நீற்றலுக்குரிய வாய்ப்பாகத் தோழிக்கு,

1. வெறியாட்டு நடத்தல்
2. நொதுமலர் (வேற்றுவரைவு)

3. இற்செறிப்பு
4. கட்டுவிச்சி
5. கட்டுப்பார்த்தல்

என இச்சூழல்கள் அமையுமிடத்துப் பேசுந்திறனுடையவளாகக் காட்டுகின்றனர் புலவர் பெருமக்கள். அறத்தொடு நின்றல் என்ற துறைதனில் தோழியின் சூற்றினைக் கொண்டு குறிஞ்சிப்பாட்டைக் கவிலர் அமைத்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

செவிலித்தாய் தலைவியின் நோய் நீக்குவதற்கு முயலுகிறாள். இதனைக் கண்ணுற்ற தோழி,

“எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி”⁷⁷

என்பதில் தலைவியின் வருத்தத்தைக் குறிப்பிட்டுரைத்து உன் வருத்தம் களைவதற்கான வழியைச் சொல்கிறேன் கேள் என்கிறாள். மேலும், தினைப்புனம் காக்குமிடத்திற்கு யானை வந்ததையும், யானையைக் கொன்று தலைவியைத் தலைவன் காப்பாற்றிய செய்திகளையும் குறிப்பிடுகிறாள் தோழி. இதனை,

“ஆடும்கரை வாழையின் நடுங்க பெருந்தழை

அம்சில் ஒதி அசையல் யாவதும்”⁷⁸

என்ற கவிலரின் பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

3.5.5. அறத்தொடு நின்றல்

தோழி தலைவியின் மனப்போராட்டம் அதிகளவில் நீடிக்குமிடத்து, அச்சூழலைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு அறத்தொடு நிற்கும் பான்மை புலப்படுகிறது.

1. தலைவியின் உடல்மெலிவு குறித்து அறத்தொடு நின்றல்
2. நொதுமலரின்போது அறத்தொடு நின்றல்
3. குன்றுகூறி அறத்தொடு நின்றல்

1. தலைவியின் உடல்மெலிவு குறித்து அறத்தொடு நின்றல்

களவு வாழ்க்கை தருகின்ற மனத்துன்பத்தினால் தலைவி வருந்துமிடத்து, உணவும் உறக்கமும் குறைந்து உடல்மெலிவுறுகிறாள். இதனைக் கண்ட செவிலித் தாய் வெறியாட்டு நிகழ்த்த எத்தனிக்குமிடத்துத் தோழி அறத்தொடு நிற்கிறாள். தலைவியின் பசலை நோய் குறித்து,

“பொன்னினும் சிவந்தன்று கண்டிசின் நுதலே”⁷⁹

“பூப்போல் உண்கண் மரீஇய

நோய்க்கு மருந்து ஆகிய கொண்கண் தேரே”⁸⁰

என்று ஐங்குறுநாறு குறிப்பிடுகின்றது. இதில் தலைவன் நாட்டு மலையைத் தலைவி நோக்கினால் அவளது நோய்தீரும் என்றாரைக்கப்படுகிறது.

2. நொதுமலர் வரைவு

தலைவன் அல்லாது, வேற்றவர்கள் தலைவியைப் பெண்கேட்டு வருமிடத்து, தலைவிக்கு மனத்தளவில் பெரும் துன்பம் ஏற்படுகிறது. இச்சூழலைத் தவிர்க்க எண்ணுகிறாள் தலைவி. அதனால் தோழியின்வழி அறத்தொடு நின்றல் நிகழ்கிறது. தலைவியின் உண்மைநிலை, தோழியின்வழி உணர்த்தப்படுதலைக் காணமுடிகிறது.

“வந்தன னெதிர்ந்தனர் கொடையே”⁸¹

என்பதில் தோழி அறத்தொடு நின்றதின் பயனாய்த் தலைவன் இல்லத்தார் வரைவின் பொருட்டுத் தலைவியின் இல்லத்திற்குப் பெண்கேட்டு வந்ததை அறியமுடிகிறது.

3. குன்றத்தை வெளிப்படுத்தும் தன்மை

தலைவியும் தோழியும் ஒத்த வயதினள் என்பதினால், தலைவியின் களவு வாழ்க்கைக் குறித்துத் தோழி உரைப்பதில் தயக்கமும், இடர்ப்பாடும் இருந்தாலும் மனதாரியத்துடன் வெறியாட்டுக்கான ஏற்பாட்டின்போதும் நிகழ்வின் போதும் தோழி அறத்தொடு நின்று எடுத்துரைக்கின்றாள். இதனை,

“குன்றம் பாடான் ஆயின்

என்பயஞ் செய்யுமோ வேலற்கு வெறியே”⁸²

என்று ஐங்குறுநூற்றிலும்,

“இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்

நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”⁸³

என்று குறுந்தொகையிலும் கட்டுவிச்சியின் வாயிலாகத் தோழி அறத்தொடு நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. இத்தகு நிகழ்வினால் தலைவியின் மனத்துயருக்கு ஆறுதலளிக்கப்படுகிறது.

3.7. உடன்போக்கில் வெளிப்படும் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள்

களவு வாழ்க்கையில் பல்வேறு இடங்களைச் சந்தித்த தலைமக்கள், பின்பு உடன்போக்கு நிகழ்த்த வேண்டும் என்று எண்ணத் தொடங்கித் துணிகின்றனர். பெற்றோர் வரைவிற்கு இணங்க மாட்டார்கள் என்னும் சூழலில் தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகியோர் இத்தகு முடிவிற்கு வருகின்றனர். தொல்காப்பியர் இதனை,

“கொடுப்போர் இன்றியுங் கரண முண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலை யானே”⁸⁴

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இதனை விளக்கும் வெள்ளைவாரணா, “கற்பியல் வாழ்வுக்குத் திருமணச் சடங்காகிய கரணம் இன்றியமையாததென்பதும் மகட்கொடைக்குரிய பெற்றோரது உடன்பாடு பெறாத நிலையிலும் தம்முள் ஒத்த அன்பினராகிய ஒருவனும் ஒருத்தியும் தம்முள் திருமணம் புரிந்து மனையறம் நிகழ்த்துவதில் தடையில்லை என்பதும் ஒத்த அன்பினராகிய இருவரும் திருமணம் செய்து கொள்ளுதற்கு உலகத்துச் சான்றோர் அனைவரும் துணை செய்வர் என்பதும் இதனாற் புலனாதல் காண்க”⁸⁵ எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வமைப்பின்படி உடன்போக்கு செல்ல எத்தனிக்கும் தலைவி தன் இல்லத்தையும் பெற்றோரையும் உடன்பிறந்தாரையும் பிரிந்து செல்லும் சூழல் ஏற்படுகிறது. இந்நிலைதனில் மனம் கலக்கமுறும் தலைவி, அடுத்தக்கட்ட வாழ்வியலை நோக்கியும் சிந்தனை செய்கிறாள். வழித்துன்பம் நீங்கி, மணமுடித்தல் எல்லாம் சிறப்பாக நடைபெறல் வேண்டும் என்று எண்ணுமிடத்துத் தலைவியின் மனத்தினுள் ஒரு பெரும் போராட்டம் நீடிக்கிறது. இதனை,

“தலைவன் தலைவி இருவர்தம் உள்ளோட்டங்களையும், ஊராரின் புறவோட்டங்களையும் கணித்தறிந்த தோழி, இனிக் களவு நீளாது, ஊரலர் தாங்காது பெற்றோர்க்கும் உணர்த்த இயலாது, உடன்போக்கே வழியெனக் காதலரை நெறிப்படுத்துகிறாள் தோழி”⁸⁶ என்று வ.சுப.மாணிக்கனார் கூறுகிறார்.

தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்குமிடத்து ஏற்படுகின்ற சிக்கல், தலைவி தலைவனைப் பற்றியே ஓயாது சிந்திக்குமிடத்து வருகின்ற சிக்கல், பெற்றோரிடம் தோழி அறத்தொடு நிற்பதற்குச் சூழல் அமையாததால், அதிக நாட்கள் நீட்டிக்கப்படுமிடத்து, ஊரலர் ஓயாது உரைக்கப்படுவதால் அதிக பாதிப்பிற்கு

உள்ளாகுவது தலைவியின் மனம் என்பதால் தோழியின் உடன்போக்கிற்கு ஆட்படுத்தும் திறன் பாராட்டிற்குரியதாகும். அதன்வழி தலைமக்கள் உடன்போக்கு செல்கின்றனர். இதனை,

“அன்னையு மறிந்தன ளலரு மாயின்று
நன்மனை நெடுநகர் புலம்புகொள வறுதரு
மின்னா வாடையும் மலையும்
நம்மூர்ச் செல்க மெழுகமோ தெய்யோ”⁸⁷

என்று ஐங்குறுநூறு குறிப்பிடுகின்றது. பெரும்பான்மையாகத் தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பு நிகழாக் காலங்களில், இதனைச் செயற்படுத்தற்கான உரிய வாய்ப்பு இல்லாதவிடத்துத் தலைவன் மீதுள்ள நம்பிக்கையினால் உடன்போக்கிற்கு வழிகாட்டுகிறாள் தோழி. இதனை,

“கையுற வீழ்ந்த மையில் வானமொ
பரிது காதலர்ப் பொழுதே; யதனாற்
ஹரியிழை தெளிர்ப்ப முயங்கிப்
பிரியல மென்கமோ வெழுகமோ நெய்யோ”⁸⁸

ஐங்குறுநூற்றில் காணமுடிகிறது. தலைவியின் மனத்துன்பம் நீக்கப்பட்டு, இன்பம் நிலைபெறும் என்ற உடன்பாடமைந்த உறுதியுடன், தலைவியைத் தோழி உடன்படுத்துகிறாள்.

3.7.1. தலைவியின் மனத்துயர்

தோழி உடன்போக்கிற்குத் தயார்படுத்துமிடத்துத் தலைவி செல்லுதற்குத் தயங்குவதை,

“அளிதோ தானே நானே, நம்மொடு”⁸⁹

என்கிறது குறுந்தொகை. தாய், தந்தை, உடன்பிறந்தார், தோழியர், ஊர், சுற்றத்தார் போன்றவையெல்லாம் விட்டுச் செல்லும் வருத்தம் தலைவிக்கு உண்டு. இதனைக் கண்டுணரும் தோழி தலைவியைத் தேற்றி, உடன்படுத்துகிறாள் என்பதனை,

“தெற்றி யுலறினும் வயலை வாடினும்

நொச்சி மென்சிகை வணர்குரல் சாயினும்

நின்னினும் மடவன் நனிநன் நயந்த

அன்னை யல்லல் தாங்கிநின் னையார்”⁹⁰

என்று அகநானூறு சுட்டுகிறது. தலைவியின் மனத்தினுள் இருக்கும் வருத்தத்தைப் போக்க எண்ணிய தோழி, (வீட்டில் வளர்த்த செடிகள் வாடுதல் பற்றியும், தாய் வருத்தமுறல் பற்றியும் நினைக்காமல் செல்!) என்கிறாள். உடன்போக்கிற்குப் பின்னர்த் தலைவியை நினைத்து நற்றாய், செவிலி, வருத்தப்படுவதைச் சங்கஇலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது.

3.7.2. தலைவியின் மனநிலை

பெற்றோரையும் உற்றாரையும் பிரிந்து தலைவனுடன் செல்லும் தலைவி மனம் இறுகியத் தன்மையில், களவுக்காலச் சிக்கல்களை நினைத்தவாறு, மனம் கலங்கித் துயருற்று, வழித்துன்பங்கள் பலகடந்து செல்லும் கொடுமைபினைத் தோழியே! நீ அன்னையிடம் உரைப்பாயாக என்றுரைக்கிறாள் தலைவி. இதனை,

“கடுங்கண் காளையோடு நெடுந்தேர் ஏறி

கோள்வல் வேங்கை மலைபிறக் கொழிய

வேறுபல் அருஞ்சுரம் இறந்தனள் அவளெனக்

சஹுமின் வாழிய அஹுசெல் மாக்கள்

நல்தோள் நயந்து பாராட்டி

என்கெடுத்து இருந்த அறினில் யாய்க்கே”⁹¹

என்கிறது ஐங்குறுநாறு. என்னைப் போற்றி வளர்த்த அன்னை, அவளின் அறியாமையினால் என்னை இழக்கின்றாள். பல்வேறு கொடுமைகளைக் கடந்து சென்றாள் என்பதைத் தாய்க்கு அறிவிப்பாய் என்று தோழியை வேண்டிப் பிரிவதிலிருந்து தலைவியின் வருத்தமுற்ற மனநிலையைக் காணமுடிகிறது.

ஈன்ற பொழுதின் பெரிதும் உவந்து, பொறுமையுடனும் அக்கறையுடனும் தன் மகளை வளர்த்த தாய்க்கு ஊராரின் அலர் துன்பத்தைத் தர, பிறர் தூற்றுதலுக்கு ஆளான தன் மகளை வெறுத்துக் கட்டுபடுத்த விரும்புகிறாள். வெளியில் செல்லாமல் கண்காணிக்கத் தொடங்குமிடத்துத் தலைவிக்கு மனத்துன்பம் ஆரம்பமாகிறது. தலைவனைக் காணாத உள்ளம் தாயை வெறுத்து ஒதுக்குகிறது.

தலைவனின் அன்புமட்டும்தான் பரிசுத்தமானது, தாயின் அன்பு வேண்டற்பாலது என்று எண்ணத் தொடங்குமளவுக்குத் தலைவனின் மீதான காதல் உயர்வு பெற்று, அதனால் ஏற்படுகின்ற இடர்களையும் போராட்டங் களையும் எதிர்கொள்கின்ற மனப்பக்குவம் தலைவிக்கு ஏற்படுகின்றது என்பதை சங்க அகப்பாடல்கள்வழி அறியமுடிகிறது.

3.7.3. தாயின் மனப்போராட்டங்கள்

தாய், தலைவியின் களவு வாழ்க்கையைப் பிறரின் மூலம் அறியுமிடத்தோ, செயல் மாற்றங்களின் மூலம் தெரியுமிடத்தோ தலைவியை இற்செறித்து, தன் கட்டுக்குள் வைத்துக்கொள்ள எண்ணுமிடத்து, அன்னையின் எண்ண

ஓட்டத்தையறிந்த தலைவி, தலைவனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொண்டு மணம்புரிந்து கொள்கிறாள் என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நோக்கமுடிகிறது. இதில் மகள் உடன்போன பின்னர், தாய் அவளை நினைத்துத் தான் அச்சுறுத்திய தன்மையை எண்ணி மனத்துயருறுவதை,

“எறிகொல் சிதைய நூறவுஞ் சிறுபுற
மெனக்குரித் தென்னா னின்றவென்
னமர்க்க னஞ்சையை யலைத்த கையே”⁹²

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலில் காணமுடிகிறது. தலைவியைக் கோல்கொண்டு அடித்ததை நினைத்துத் தாய் வருந்துகிறாள். மகட்போக்கிய தாயின் கூற்றாக அமைந்துள்ள சங்கஇலக்கியப் பாடல்களில் தாய்மைக் குணங்கள் வெளிப்பட்டு நிற்பதைக் காணமுடிகிறது.

3.7.4. தலைவியின் மீதான தாயன்பு

உடன்போக்கின் பின்னர், தலைவி தன் தாய் தந்தையரையோ, இல்லத்தையோ நினைந்து வருந்தும் தன்மையில் தலைவியின் பாத்திரப்படைப்பு அமையவில்லை. அன்பு நிறைந்த மணவாழ்வில் தன் நினைவுகள் அனைத்தும் தலைவனைச் சுற்றியே அமைவதாகத் தலைவியின் உள்ளம் காட்டப்படுகிறது. தாயின் உள்ளம் தலைவியின் உள்ளத்திற்கு மாறுபட்டு அமைவதை,

“வழுவிலள் அம்மதானே குழிஇ”⁹³

என்னும் நற்றிணைப்பாடல்வரி உணர்த்துகிறது. உடன்போக்கிய பின்னர்த் தலைவி குற்றமற்றவள் என்றெண்ணும் தாயுள்ளத்தைப் பார்க்கும் தன்மையினோடு காணப்படுகிறாள். மேலும் தாயின் உள்ளமானது,

“அரிநரைக் கூந்தல் செம்முது செவிலியர்

பரிமெலிந் தொழியப் பந்தர் ஓடி

ஏவல் மறுக்கும் சிறுவிளை யாட்டி”⁹⁴

என்று சிறுகுழந்தைக்கு உணவுட்டுவதைப் போல் உணவுட்டி வளர்த்ததை நினைத்து வருந்துவதை நற்றிணைப்பாடலில் பார்க்கமுடிகிறது. மேலும்,

“அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுணர்ந்தனள் கொல்”⁹⁵

என்னும் தலைவியின் பண்பட்ட நிலையைக் கண்டு தாய் வியப்படைந்ததை நற்றிணை உரைக்கிறது. அதனோடு,

“கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றெனக்

கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்”⁹⁶

என்னும் தலைவி நிலை குறித்து நற்றாய்க் கூறுவதாக அமைந்த இப்பாடலில் செல்வ நிலையில் வளர்ந்த தலைவி, தலைவன் வீட்டில் வறுமையுடன் வாழ்ந்தாலும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு வாழும் பக்குவநிலையைக் காணமுடிகிறது. கணவனின் இன்ப துன்பங்களைத் தன்னுடையதாகக் கருதி, கணவனின் பெருமை சிறுமைகளைப் பொறுத்து, கணவனின்

வாழ்வாதாரத்தைத் தன்னுடையதாக இணைத்துக் கொண்டு, கணவனின் வாழ்வியல் சிக்கல்களைத் தவிர்த்து, சமூகத்தின் நடைமுறை வாழ்வியலோடு வாழ்ந்த கற்புசான்ற பெண்மையைச் சங்க இலக்கியத்தில் பார்க்க முடிந்துள்ளமை சிறப்பிற்குரியதாகும்.

3.8. மடலேறுவதினால் தலைவிக்கு ஏற்படும் மனப்போராட்டங்கள்

தலைவியின் காதலைப் பெறாத நிலைதனில் தலைவன், தன் துன்பங்கள் யாவற்றையும் கடந்து, மனஉறுதியுடன் மடலேறுதற்கு முயல்கிறான். தலைவன் மடலேறுவதினால் தலைவியின் மனநிலைப் போராட்டத்திற் குள்ளாவதோடு, தலைவியின் பெற்றோர் சமூகத்தினால் எழுகின்ற தூற்றுதற்கு உள்ளாவதோடு, பல மனக்குமுறல்களையும் சந்திக்கின்றனர் என்பனவற்றைச் சங்கப்பாடல்கள்வழி அறியலாம்.

3.8.1. மடல் விளக்கம்

மடல், மடல்மா என்றிரு வார்த்தைகள் பனங்கருக்கால் செய்யப்பட்ட குதிரை என்ற பொருளை உணர்த்துவதாக உள்ளன. இதனை வ.சுப.மாணிக்கனார், “அகத்திணைக்கண் மடல் அல்லது மடல்மா என்பது பனங்கருக்கால் செய்யப்பட்ட குதிரையைக் குறிக்கும். இக்குதிரைக்கு ஆவிரம்பு மாலையும் மணியும் அணிதல் உண்டு. காமுற்ற பெண்ணை எய்தப்பெறாத ஆடவன் மார்பில் எலும்பு மாலையும் தலையில் எருக்க மாலையும் கொண்டு மடல்மா மேல் ஏறித் தெருவில் வருவான். இவ்வழக்கு மடலேறுதல் எனப்படும்”⁹⁷ என்கிறார். மடலேறுதற்குக் காரணம் தலைவன் தலைவியை நாள்தோறும் காணவேண்டும் என்றெழும் எண்ணம். களவு மேற்கொண்ட தலைவன் துவக்கத்தில் உள்ள உறுதியுடன் இருப்பதுபோன்று இறுதிவரை இருப்பானா? தலைவியை மணத்தற்குரிய செய்கைகளைச் செய்வானா? என்றறியும் பொருட்டுத் தோழி தலைவியைக் காணவிடாமல் நாள்கடத்துமிடத்துத் தலைவன் மடலேறுவேன் என்றுரைப்பதைக் காணமுடிகிறது.

மடலேறுதல் இருநிலைகளில் சங்கப்பாடல்களில் காணப்படுகிறது.

1.தலைவன் மடலேறுவேன் என்று வாய்மொழியாகக் கூறுதல்

2.மடலேறி வரைதல்

3.8.2. தலைவன் மடலேறுவேன் என்றாரைத்தல்

தலைவன், தலைவியைச் சந்திக்க தோழி மறுக்குமிடத்து, மடலேறுவேன் என்றாரைக்கிறான். தலைவனின் அச்சுறுதலுக்கு இணங்கி தோழி, தலைவியைச் சந்திப்பதற்குச் சூழலை ஏற்படுத்துகின்றாள். இதனை நச்சினார்க்கினியர்,

“துன்புற்றுத் தஞ்சமென்றாரைக் காக்கும் மரபினளாதலின் யான்படுந் துன்பம் இத்தன்மையதென்றறி வுறுத்தினென்பால் இரங்குவாள் எனத்தோழி கேட்பக் கூறினாளாயிற்று”⁹⁸ என்கிறார். தலைவன் பலமுறை தலைவியின் மீதுள்ள காதலை உண்மையென்று நிரூபித்த விடத்தும் தோழி அதனை நம்பாது இருக்குமிடத்துத் தலைவன் மடலேறுவேன் என்றாரைத்தது சங்க அக இலக்கியத்தில் அறமாகக் கருதப்பட்டுள்ளது.

மடலேற்றம் நிகழ்ப்போகிறது என்னுமிடத்துத் தலைவிக்கு மனத்துன்பம் அதிகரிக்கின்றது. இன்று நடைமுறையில் உள்ளது போன்று உடன்பிறப்புகளினாலும் சுற்றத்தினராலும் தலைவிக்குத் துன்பம் நிகழலாம் என்னுமிடத்தும், தலைவனின் இச்செய்கையினால் ஊரார் பலவாறு பழிதூற்றுவதோடு நில்லாமல், தலைவியின் பெற்றோரிடத்து மடலேறும் தலைவனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுங்கள் என்று கூறுவதையும் சங்கஅகப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இம்மடலேற்றமானது,

1. ஐந்திணை மடலேற்றம்
2. கைக்கிளை மடலேற்றம்
3. பெருந்திணை மடலேற்றம்

என்னும் நிலைகளில் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

3.8.3. ஐந்திணை மடலேற்றத்தினால் தலைவிக்கு ஏற்படும் துன்பம்

ஐந்திணை மடலேற்றத்தில் தலைவியைக் காணாது தவிக்கும் தலைவன் மடலேறுவேன் என்ற சிந்தனையும் தோழியிடம் மடலேறப் போகிறேன் என்று சூளுரைப்பதையும் வைத்து அறியமுடிகிறது. இதனை,

“மாவென மடலொடு மறுகிற் தோன்றித்
தெற்றெனத் தூற்றலும் பழியே
வாழ்தலும் பழியே பிரிவுதலை வரினே”⁹⁹

என்கிறது குறுந்தொகைப்பாடல். தலைவியின் விருப்பொடு மடலேற்றம் நிகழ்ந்தாலும், பழியானது தலைவியைத் துன்பப்படுத்தும். ஊரில் உள்ளவர்கள் தலைவியைப் பற்றி பேசத் தொடங்குவர் என்று அஞ்சுகின்ற தலைவனின் மனம் புலப்படுகின்றது. தலைவியின் மனப்போராட்டமும் உணர்த்தப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

3.8.4. பெருந்திணை மடலேற்றம் தலைவிக்குத் தரும் துன்பம்

தலைவியின் விருப்பினுடன் தலைவன் மடலேறி வரைவினை மேற்கொண்டாலும், தலைவியின் பெற்றோருக்கு விருப்பமில்லாமல் நிகழ்வதால் இவை பெருந்திணை மடலேற்றமாகக் கொள்ளப்படுகிறது என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்கள். இதனை,

“அணிப்புகை ஆவிரை எருக்கோடு பிணித்தியாத்து
மல்லலூர் மறுகிண்கண் இவட்பாடும் இஃதொத்தன்”¹⁰⁰

என்று கலித்தொகைப் பாடலில் பல்வேறு நிலைகளில் தலைவியைப் பெற விரும்பும் தலைவன், இறுதியில் மடலேறித் தலைவியை மணம் செய்கிறான். இதனால் தலைவியின் பெற்றோருக்கு உடன்பாடில்லா வதுவையாவதால் தலைவி பெரிதும் வருந்தும் தன்மையினைக் காணமுடிகிறது.

3.8.5. கைக்கிளை மடலேற்றம் தலைவிக்குத் தரும் துன்பம்

சங்க அகப் பாடல்களில் கைக்கிளைச் சார்ந்த மடலேற்றம் மிகவும் அரிதானதாகக் காணமுடிகிறது. தலைவனின் காதலை, தலைவிக்குப் புரிந்துகொள்ளும் வயதும் மனமும் இல்லையென்பதையும் தாண்டி, மடலேற்றம் நிகழ்வது சிறப்பின்மையாகும். இதனை,

“உளனாவென் னுயிரையுண் டுயவுநோய் கைம்மிக
இளமையான் உணரதாய் நின்தவ றில்லானாம்”¹⁰¹

என்று கலித்தொகைப் பாடல், தலைவி தலைவனைப் புரிந்து கொள்ளும் வயதுடையவள் அல்லள் என்பதையும், இப்பாடலின் தொடர்ச்சிதனில் தலைவன்,

“மறுத்து இவ்வூர் மன்றத்து மடலேறி
நிறுக்குவென் போல்வல்லான் நீபடு பழியே”¹⁰²

எனத் தலைவி வருந்தும் துன்பத்தைப் போக்கி, இவ்வூரின் மன்றத்தின்கண் மடலேறி நீ எய்துகின்ற பழியினைப் போக்குவேன் என்று தலைவன் உரைத்தலைப் பார்க்கமுடிகிறது.

இந்நிகழ்வுதனில் தலைவியின் அன்பு பெறுதற்கில்லையாகினும் தலைவன் மடலேற்றம் நிகழ்த்த முற்படுவது தலைவியை அச்சங்கொள்ள செய்தற்காகும். இதனால், தலைவியின் மனம் பாதிப்பிற்குள்ளாவதோடு, மிகுந்த துன்பத்தைப் பெறுவதையும் உணர்த்துகிறது.

3.9. வரைவு நீட்டிப்பின்போது தலைவிக்கு ஏற்படும் மனப்போராட்டங்கள்

களவுக்காலத்தில் தலைவன் தலைவி இருவரும் ஒருபிராக வாழ்ந்தாலும் தலைவி தன் உள்ள வேட்கையைத் தலைவனிடத்து நேரடியாகக் கூறியதில்லை. துணைமையாகத் தோழியைக் கொண்டுதான் வரைவு மேற்கொள்வது பற்றி வெளிப்படுத்துகிறாள். தன்னுடைய பெண்மை நலன் அழிந்து, துன்பப்படும் தன்மையினைச் சங்க அகப்பாடல்கள் மூன்று நிலைகளில் காட்டுகின்றன.

1. உடல்மெலிவு
2. மனஉளைச்சல்
3. கண்ணீர்

இம்மூன்றும் தலைவிக்கு இன்பத்தைத் தராமல், இன்னல்களைத் தருவனவாகும்.

3.9.1. உடல் மெலிவு

தலைவன் வரைவு நீட்டித்தவிடத்து, தலைவன் தன்னை ஏமாற்றிவிடுவானோ? இல்லை பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்றவிடத்து இயற்கையினால், ஆறலைக் கள்வர்களால் ஏதாவது தீங்கு நேர்ந்திருக்குமோ?, தலைவனின் பெற்றோர் வரைவிற்கு இசைந்திருக்க மாட்டார்களோ? என்று பல்வேறு சிந்தனைகள் இதயத்தை வாட்ட, அழகிய நுதல்கொண்ட தலைவி உடல்மெலிந்து துயருறுகிறாள் என்பதை,

“பிறவனப்பு இழந்த நுதலும் யாழ்நின்
இறைவரை நீல்லா வளையும் மறையாது”¹⁰³

என்று தோழிக் கூறுவதாகக் காணப்படுவதில் வருந்தும் தன்மை வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

3.9.2. மனஉளைச்சல்

பெற்றோர் அறியாக் காதல், ஊரார் தூற்றுகின்ற அலர் இரண்டும் தலைவிக்கு மிகுந்த மனஉளைச்சலைத் தந்துள்ளது. இதில் நொதுமலர் வரைவு மிகுந்த துன்பத்தைத் தருமிடத்துத் தலைவி தலைவனிடத்து நேரடியாகப் பேசாமல் தோழியினைப் பேசுவதே,

“நொதுமலர் போலப் பிரியின் கதுமெனப்
பிறிதுஒன்று ஆகலும் - அஞ்சுவல் அதனால்”¹⁰⁴

என்றுரைக்கிறது அகநானூறு. திருமணத்திற்குத் தலைவன் காலம் நீட்டிக்குமிடத்துத் தலைவன் மனத்தில் தைக்குமாறு வரைவு கடாதல் அழுத்தமாகத் தோழியின் வழியாகப் பதிவுசெய்யப்படுகிறது. வரைவுகடாதலுக்குப் பொருள்கூறும் அபிதான சிந்தாமணி,

“இது பாங்கி தலைவனொடு வரைவுகூறி வினாதல் என்பர். இது பொய்த்தல், மறுத்தல், கழறல், மெய்த்தல் எனும் நான்கு வகையினையும் வினவிய செவிலிக்கு மறைத்தன்மை விளம்பல், அலரறிவுறுத்தல், தாயறிவுணர்த்தல், வெறியச்சுறுத்தல், பிறர் வரைவுணர்த்தல், வரைநாளுணர்த்தல், அறிவறிவுணர்த்தல், குறிபெயர்த்திடுதல், பகல் வருவானை

இரவு வா என்றல், இரவு வருவானை பகலில் வருக என்றல், உறவோர் நாடும் ஊரும் குலமும் மரபும் புகழும் வாய்மையுங் கூறல், ஆறுபார்த்துற்ற அச்சங் கூறல், ஆற்றாத்தன்மை, ஆற்றக் கூறல், காவன் மிக உரைத்தல், காமமிக உரைத்தல், கனவு நலிபுரைத்தல், கவினழிபு உரைத்தல் என்னும் விரிவினை உடையது”¹⁰⁵

என்கிறது. மேற்கண்ட காரணங்கள் அனைத்தினாலும் தலைவிக்கு மிகுந்த மனஉளைச்சலும் போராட்டமும் ஏற்படுகிறது. தலைவியின் துன்பமறிந்த தோழி தலைவனிடத்து வரைவு மேற்கொள்ளச் சொல்கிறாள். மேலும், செவிலியிடத்து அறத்தொடு நிற்கும் தோழி, தலைவியின் சூழலை எடுத்தியம்பி வரைவுகடாதலைச் செய்ததை, அபிதான சிந்தாமணியின் வழி காணமுடிகிறது.

3.9.3. கண்ணீர் வெளிப்பாடு

தலைவன் மீதுள்ள காதலால் இறச்செறிக்கப்பட்ட தலைவி, ஊராரின் அம்பலும் அலரும் மனத்தைத் துன்பப்படுத்த, தாயின் அன்பினைப் பெறாது, வெறுப்பிற்கு ஆளாகி, இல்லை விட்டு எங்கும் வெளியில் செல்லாது, விளையாடல், நீராடல் என யாவற்றையும் இழந்து, தலைவனைக் காணாது தனிமைத்துயர் மீதுர, உண்ண மறந்து, உறங்க மறந்து என மனம் துன்பப்படும் வேளைதனில் ஆற்றாமை மீதுர, தலைவி எவ்வளவோ கட்டுப்படுத்தியும் கண்ணீர் வெளிப்படுகிறது. இதனைக் கண்ட தோழி,

“கரப்பவுங் கரப்பவுங் கைம்மிக்கு

உரைத்த தோழி உண்க ணீரே”¹⁰⁶

என்று நற்றிணையில் கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவன் சிறைப்புறத்தானிருக்க தோழி வரைவு நீட்டிப்புச் செய்வதினால் தலைவிக்கு ஏற்படுகின்ற வருத்தம், எவ்வளவோ மறைக்க முற்பட்டவிடத்தும் முடியாமல் கண்ணீராக வெளிப்பட்டு நிற்கிறது என்றாரைப்பதின்வழி தலைவியின் துன்பம் உணர்த்தப்படுகிறது.

3.9.4. நொதுமலர் வரைவுதரும் மனப்போராட்டங்கள்

தலைவி அம்பல், அலர், வெறியாட்டு, இற்செறிப்பு போன்ற நிகழ்வுகளினால் துன்பமடைந்தாலும் கலங்கி நின்று துடிக்கும் தன்மை நொதுமலர் வரைவின் போதாகும். தலைவிக்கு மனப்போராட்டத்தின் உச்சக்கட்டமாய் நொதுமலர் வரைவு அமைகிறது. சற்றுநேரம் சிந்திக்காவிடினும் காலம் தாழ்த்தினாலும் தலைவியின் கற்புநெறியை மாற்றியமைக்கும் தன்மையுடையவர்களாகப் பெற்றோரும் உற்றாரும் இடம்பெறுகின்றனர் என்பதைச் சங்கப்பாடல்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன. இதனை,

“இங்ஙனம் பெற்றோர் இயல்பாக மணம்பேசும் சமூகப் போக்கில் ஒரு பெண் தன் கற்பைக் கட்டாயம் வெளிப்படுத்திக் காக்க வேண்டும் சூழ்நிலை அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்”¹⁰⁷ என வ.சுப.மாணிக்கனார் குறிப்பிடுகிறார்.

இக்கூற்றுச் சங்ககாலத் தலைவிக்கு நொதுமலர் வரைவிற்போது ஏற்படுதல் மிகவும் பொருந்தக்கூடியனவாகும். தன் காதலைப் பெற்றோரின் முன்சொல்ல நாணம் இடங்கொடுக்கவில்லை தலைவிக்கு. இருப்பினும், கற்புக்குக் கேடு வருமிடத்து நாணம் ஒதுங்கிக் கொள்கிறது. பெண்மை துணிவு பெறுகிறது என்பதைச் சங்க அகப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

“உருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்

முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு நடுநாள்

நன்மனை நெடுநகர்க் காவலர் அறியாமைத்

தன்னசை யுள்ளத்து நந்நசை வாய்ப்ப

இன்னுயிர் குழைய முயங்குதொறு மெய்ம்மலிந்து

நக்கனென் அல்லனோ யானே எய்த்த

நோய்தணி காதலர் வரவீண்டு

ஏதில் வேலற் குலந்தமை கண்டே ”108

வெறியாட்டு நிகழ்ந்த பின்னர் அஞ்சாத தலைவியின் நிலைகளனை இவ்வகநானூற்றுப்பாடல் உரைக்கிறது. நொதுமலர் கண்டு கற்புடைக் குமரியின் உள்ளம் வெதும்புவதோடு, உயிரைக் கொல்லும் தன்மைக்கு ஆளாவதைக் கூறுகிறது. மேலும்,

“தன்னந் துறைவன் நல்கின்

ஒண்ணுதல் அரிவை பாலா கும்மே ”109

என்று நொதுமலர் வரைவு வேண்டி விடுத்தமை அறிந்த தலைமகள் ஆற்றாளாய்ப் பசிஅட நிற்புழி, காரணம் ஏன்? என்று செவிலி வினவ, தோழி அறத்தொடு நிற்கும் தன்மையைக் காணமுடிகிறது. அயலான் ஒருவன் பெண்கேட்டு வருமிடத்துத் தலைவி தன் தலைவனை நினைத்து, உணவும் உறக்கமுமின்றி மெலிந்தாள் என்னும் தன்மைகளைக் கொண்ட நொதுமலர் வரைவு சங்ககாலத் தலைவிக்குப் பெரிதும் துன்பத்தைத் தந்துள்ளது என்பது புலனாகிறது.

3.9.5. தலைவிக்கு உறுதுணையாகும் தோழி

களவுக்காலத்தில் தலைவன் தலைவியின் சந்தித்தற்குரிய வாய்ப்பினை எதிர்பார்க்கிறாள் தோழி. சந்திப்பு நடைபெறுமிடத்துத் தோழி, தலைவியின் உள்ளமாக இருந்து வரைவு நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தலைவனின் மனத்தில் விதைப்பதைச் சங்க அகப்பாடல்களில் தோழியின் கூற்றாக இடம்பெற்றிருப்பதைக் கொண்டு அறியமுடிகிறது. மேலும்,

1.தலைவன் வருகின்ற வழியின் தன்மையைக் கூறி வரைவுக்கு ஆற்றப்படுத்துதல்,

2.நொதுமலர் கூறித் தலைவனை வரைவு மேற்கொள்ளச் செய்தல்.

3.ஊராரின் அலர், அம்பலை, எடுத்துக் கூறி வரைவுக்குக் கடாதல்,

4.தலைவியின் வருத்தமுரைத்து வரைவிற்கு அடிகோலல்

என்ற நான்கு நிலைகளில் களவு வாழ்க்கையைக் கற்பு வாழ்க்கையாக்கும் முயற்சியில் தோழி செயற்படுவதைப் பார்க்கமுடிகிறது சங்க இலக்கியத்தில். இதனை,

“வாரா ராயினோ நன்றே சாரல்

விலங்குமலை யாராறு, உள்ளதொறும்

நிலம்பரந்து ஒழுகும் என்நிறையில் நெஞ்சே”¹¹⁰

என்ற தோழிக்கூற்று, தலைவன் சிறைப்புறத்தானிருக்க, அவன் வருகின்ற வழியின் ஏதமறிந்து வருந்துவதாகக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. இதனைப் போன்று,

“துறையினுந் துஞ்சாக் கண்ணர்

பெண்டிரும் உடைத்திவ் வம்பல் ஊரே”¹¹¹

என்பதில் தலைவன் நின்னைப் பிரியேன் என்று தலைவிக்குத் தந்த உறுதிமொழியைத் தோழி நினைவுட்டுவதைக் காணமுடிகிறது. அதனால் தலைவியின் நலன் அழிந்து, ஊராரின் அலரும் அம்பலும் மனம்வருந்தச் செய்வதால் வரைவினை மேற்கொள் என்கிறாள் தோழி, இத்தன்மையை,

“கல்லக வெற்பன் சொல்லின் தேறி
யாமெந் நலனிழத் தனமே; யாமத்து
அலர்வாய்ப் பெண்டிர் அம்பலொ பொன்றி”¹¹²

என்ற நற்றிணைப் பாடலின்வழி தோழியின் துணைமையையும்,
தலைவியின் உள்ள வேதனையையும் காணமுடிகிறது. மேலும்,

“வதுவை அயர்தல் வேண்வல் ஆங்குப்
புதுவை போலும் நின்வரவும் இவள்
வதுவை நாண் ஒழுக்கமும் காண்குவல் யானே”¹¹³

என்ற கலித்தொகைப் பாடலில் தலைவியின் பொருட்டுத் தோழி
தலைவனிடம் பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. இதில் நீ தலைவியைப் பெண்கேட்டு
வருமிடத்து முன்பு அறியாதவன் போல், புதியவனாக வந்து அணுகவேண்டும்
எனத் தலைவனுக்கு அறிவுறுத்தியதோடு, அவ்விடத்துத் தலைவி நாணம் மீதுர
வெட்கித் தலைகுனிந்து நிற்கும் இயல்பினைக் கண்டு, நான் மகிழல் வேண்டும்
என்று பேசும் தோழியின் திறன், தலைவியின் மனப்போராட்டத்திற்கும்
துன்பத்திற்கும் நல்மருந்தாக அமைவதோடு, உற்ற துணையாக இருந்து
உதவுகிறாள் என்பதைச் சங்க அகப்பாடல்கள் தெளிவுற சிறப்புடன் காட்டுகின்றன.

தொகுப்புரை

களவுக்காலத்தில் தலைவன் மீதுகொண்ட காதலால் தலைவி
மனத்தளவிலும் உடலளவிலும் பல்வேறு துன்பநிலைக்கு ஆளாகிறாள். மனம்
களவுவாழ்க்கை வெளிப்பட்டுவிடுமோ? என்ற பதற்றத்தில் பெரும் போராட்டத்தைத்
தனக்குள்ளே நடத்தி, அதனை எதிர்கொள்வதைச் சங்க அகப்பாடல்களில்
காணமுடிகிறது.

ஊராரின் அம்பல், அலர் பெண்மையினைத் துன்பப்படுத்தும் நிகழ்வுகளாகும். இச்செய்கைகள் களவு வாழ்க்கை பிறருக்கு வெளிப்பட்டமையை உணர்த்துவதோடு, வரைவுக்கு வழிவகுத்தலும் இல்லத்தினரால் தலைவி கண்காணிக்கப்படுவதும் சுதந்திரமின்மையை ஏற்படுத்துவதும் மனமகிழ்ச்சியைக் குறைத்தற்கான நிகழ்வுகளாக அமைகின்றன. ஊராரின் அலரினைக் கேட்டதாய்த் தலைவியை அடித்தலைச் சங்க அகப்பாடல்களில் பார்க்கமுடிந்துள்ளது. தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் காலத்து இறந்துபட எண்ணும் தலைவியையும் சங்கப்பாடல்களில் பார்க்கமுடிகிறது.

அலர் தந்த வருத்தம், அம்பல் முகிழ்த்தல் போன்றவை களவு கற்பாக மாறுதற்குத் துணை செய்கின்றன. தலைவிக்கு உடல் மெலிகிறது, பசலை பாய்கிறது. உண்ண, உறங்க மறந்த தலைவி தலைவனையே நினைத்து வெறிபிடித்தது போன்று இருக்குமிடத்து அவளுக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படுகிறது. வேலனைக் கொண்டு வெறியாடல் நடத்தப்படுமிடத்துத் தலைவன் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறுவது களவு கற்புநோக்கி நகரும் இரண்டாவது கட்டமாக அமைவதை உணரமுடிகிறது.

தலைவியின் மாற்றமிகு செய்தியினை அறிந்த செவிலியும் நற்றாயும் அவளை இற்செறிக்கின்றனர். தலைவனைக் காணாத் தலைவி தவிக்கிறாள், துடிக்கிறாள். ஆற்றாமை மீதுர கண்ணீர் வடிப்பதைச் சங்க அகப் பாடல்கள் உணர்ச்சிப் பூர்வமாக உணர்த்துகின்றன.

களவு வாழ்க்கையில் துணிவுகொண்ட தலைவி உடன்போக்கு செல்ல எத்தனிக்கிறாள். மனவேதனை ஆறாது மீள் துயர, உற்றாரையும் பெற்றோரையும் விட்டுத் தலைவனைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, இயற்கையின் இடர்ப்பாடுகளைக் கடந்து, கற்புநெறியைக் காக்கும் உள்ள உறுதியுடன் செல்கிறாள். மனித ஒழுக்கமும் சமுதாய நெறியும் இதில் காக்கப்படுகின்றன.

தலைவி களவுக்காலத்திய வாழ்க்கையைப் புறத்தாருக்கு மறைத்து, தலைவனின் வருகையை இடைவிடாது நிகழ்த்தி, அலரையும் அம்பலையும் மனத்தில் தாங்கி, குறியிடம் சொல்லி, வெறியாட்டுக்கு ஆட்பட்டு, இற்செறிப்பில் இருந்து, நொதுமலரின் போது அமைந்த சூழலைக் கடந்து, தலைவனைக் காணாது தனித்து, உடல்மெலிந்து பசலைநோய்க்கு ஆட்பட்டு எண்ணற்றப் போராட்டத்தை மனத்தினுள் தாங்கி, அதனை எதிர்கொண்டும் கடந்தும் சிக்கலைத் தீர்த்துத் தலைவன் மீதுள்ள உறுதியான காதலினால் உடன்போக்கு நிகழ்த்துவதைச் சங்கஅகப்பாடல்கள் நயம்பட எடுத்துரைக்கின்றன. தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள் களவுக்காலத்தில் நிகழ்ந்ததையும் பெண்மையின் தன்மையையும் இவ்வியலின் வாழி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இயல் - 3

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல்காப்பியம். அகம். நூ. 57
2. நா. சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப. 39
3. தொல். பொருள். நூ. 90
4. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.
5. கலித்தொகை, பா. எ. 56, பா. வ. 23-26
6. மு. கு. நூல், பா. எ. 138, பா. வ. 5-7
7. குறுந்தொகை, பா. எ. 126, பா. வ. 1-5
8. கு. வெ. பாலசுப்பிரமணியம் உரை, குறுந்தொகை ப. 296
9. அகநானூறு, பா. எ. 253, பா. வ. 1-3
10. மு. கு. நூல், பா. எ. 157, பா. வ. 11-14
11. மு. கு. நூல், பா. எ. 157, பா. வ. 7-10
12. நற்றிணை, பா. எ. 33, பா. வ. 6-7
13. குறுந்தொகை, பா. எ. 283, பா. வ. 5-9
14. மு. கு. நூல், பா. எ. 283, பா. வ. 1-4
15. மு. கு. நூல், பா. எ. 174, பா. வ. 5-7
16. மு. கு. நூல், பா. எ. 223, பா. வ. 6-7
17. வே. முத்துலக்குமி, பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள், ப. 110
18. குறுந்தொகை, பா. எ. 5, பா. வ. 1-5
19. மு. கு. நூல், பா. எ. 319, பா. வ. 1-8
20. ஐங்குறுநூறு, பா. எ. 228, பா. வ. 1-4
21. குறுந்தொகை, பா. எ. 334, பா. வ. 5-6
22. சிலப்பதிகாரம், பா. எ. 49
23. அகநானூறு, பா. எ. 113, பா. வ. 21-27

24. கலித்தொகை, பா.எ.124, பா.வ.5-6
25. www.tamilkoodal.com/tamil/research
26. குறுந்தொகை, பா.எ.43, பா.வ.1-2
27. உ.வே.சா. உரை, குறுந்தொகை ப.96
28. திருக்குறள், எ.1156
29. குறுந்தொகை, பா.எ.200, பா.வ.4
30. மு.கு.நூல், பா.எ.361, பா.வ.5-6
31. மு.கு.நூல், பா.எ.23, பா.வ.5
32. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.390, பா.வ.3-4
33. அகநானூறு, பா.எ.378, பா.வ.22-24
34. www.tamilkoodal.com/tamil/research
5. கலித்தொகை, பா.எ.23, பா.வ.6-12
36. மு.கு.நூல், பா.எ.6, பா.வ.9-11
37. www.tamilauthors.com
38. www.tamilkoodal.com/tamil/research
39. தொல்.பொருள்.களவு நூல் . 49
40. தொல். நச்சினார்க்கினியார் உரை, ப.140
41. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.353
42. அகநானூறு, பா.எ.50, குறுந்தொகை 373
43. நற்றிணை, பா.எ.36, பா.வ.6
44. மு.கு.நூல், பா.எ.143, பா.வ.7
45. அகநானூறு, பா.எ.203, பா.வ.3
46. நற்றிணை, பா.எ.149, பா.வ.1-4
47. நற்றிணை, பா.எ.4, பா.வ.:5-6
48. குறள், எ.1147
49. திருவாய்மொழி, (5.3.4)

50. நற்றிணை, பா.எ.191, பா.வ.6-8
51. மு.கு.நூல், பா.எ.311, பா.வ.2-4
52. நற்றிணை, பா.எ.203, பா.வ.9-11
53. www.tamilkoodal.com/tamil/research
54. குறுந்தொகை, பா.எ.246, பா.வ.3-8
55. www.tamilkoodal.com/tamil/research
56. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.150
57. நற்றிணை, பா.எ.68, பா.வ.6-7
58. மு.கு.நூல், பா.எ.175, பா.வ.5-9
59. குறுந்தொகை, பா.எ.292, பா.வ.5-8
60. நற்றிணை, பா.எ.191, பா.வ.11-12
61. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.51
62. நற்றிணை, பா.எ.94, பா.வ.5-11
63. அகநானூறு, பா.எ.22, பா.வ.8-10
64. திருக்குறள், எ.1206
65. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.52
66. அகநானூறு, பா.எ.292, பா.வ.2-6
67. மு.கு.நூல், பா.எ.292, பா.வ.1
68. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.241, பா.வ.1-4
69. மு.கு.நூல், பா.எ.247, பா.வ.3-4
70. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.60
71. மு.கு.நூல், ப.62
72. கலித்தொகை, பா.எ.54, பா.வ.16-20
73. மு.கு.நூல், பா.எ.111, பா.வ.22-24
74. மு.கு.நூல், பா.எ.114, பா.வ.2
75. திருக்குறள், எ.1130

76. கலித்தொகை, பா.எ.39, பா.வ.12-14
77. குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா.வ.8
78. மு.கு.நூல், பா.எ.179-180
79. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.104, பா.வ.4
80. மு.கு.நூல், பா.எ.101, பா.வ.3-4
81. மு.கு.நூல், பா.எ.300, பா.வ.3
82. மு.கு.நூல், பா.எ.244, பா.வ.3-4
83. குறுந்தொகை, பா.எ.23, பா.வ.4-5
84. தொல்.பொருள்.கற்பு நூல் . 2
85. க.வெள்ளைவாரணர்(உ.ஆ), தொல்.கற்பு ப.9
86. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.235, பா.வ.1-4
87. குறுந்தொகை, பா.எ.149, பா.வ.1
88. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.8
89. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.236, பா.வ.1-4
90. அகநானூறு, பா.எ.259, பா.வ.13-16
91. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.385, பா.வ.1-6
92. அகநானூறு, பா.எ.145, பா.வ.20-23
93. நற்றிணை, பா.எ.143, பா.வ.6
94. மு.கு.நூல், பா.எ.110, பா.வ.6-8
95. மு.கு.நூல், பா.எ.110, பா.வ.7
96. மு.கு.நூல், பா.எ.110, பா.வ.7-8
97. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.43
98. நச்சினார்க்கினியார், தமிழ்க்காதல், ப.43
99. குறுந்தொகை, பா.எ.32, பா.வ.4-6
100. கலித்தொகை, பா.எ.138, பா.வ.8-9
101. மு.கு.நூல், பா.எ.58, பா.வ.7-8

102. மு.கு.நூல், பா.எ.58, பா.வ.2-3
103. நற்றிணை, பா.எ.263, பா.வ.1-2
104. அகநானூறு, பா.எ.300, பா.வ.11-12
105. நச்சினார்க்கினியார் உரை, தொல். ப.96
106. நற்றிணை, பா.எ.263, பா.வ.9-10
107. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.56
108. அகநானூறு, பா.எ.22, பா.வ.10-20
109. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.168, பா.வ.3-4
110. நற்றிணை, பா.எ.154, பா.வ.10-12
111. மு.கு.நூல், பா.எ.223, பா.வ.8-9
112. மு.கு.நூல், பா.எ.36, பா.வ.4-6
113. கலித்தொகை, பா.எ.52, பா.வ.23-25

இயல் - 4

கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள்

முன்னுரை

சங்க அக இலக்கியத்தின் கற்பு வாழ்க்கைதனில் பெண்களுக்குரிய இயல்புகள் இன்பமும் துன்பமும் கலந்து நிற்பனவாக இடம்பெற்றுள்ளன. சமுதாயத்தின் நிலைத்த தன்மைக்கு குடும்பஅமைப்பின் நற்கூழல் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். அத்தகு குடும்பச் சூழலில் தலைவன் தலைவியைப் பிரியுமிடத்து, தலைவிக்கு மிகுந்த மனவேதனையும், வாழ்வியல் குறித்த எதிர்காலசிந்தனையும் இணைந்து மனதினுள் பெறும் போராட்டத்தை நிகழ்த்துவதை சங்க அகப்பாடல்களின்வழி காணமுடிகின்றது. சிறப்பு மிக்க கற்பியல் வாழ்க்கையில், தனித்ததொரு சமூக கட்டமைப்பில் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள் நீடித்தவிடத்து, தலைவி மிகவும் வருந்தம் அடைகின்றாள். இதனை சங்க அக இலக்கியத்தின் வழிநின்று ஆராய்ந்துரைப்பது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

கற்பு வாழ்க்கை

காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்து வாழ்ந்த அன்புடைய இல்லற வாழ்வு கற்பு வாழ்க்கையாகும். களவு வாழ்க்கையின் இன்பங்கொண்ட முடிவு கற்பு வாழ்க்கையின் தொடக்கமாக அமைகிறது. மணவாழ்க்கையின் பண்பட்ட நிலையை எடுத்தியம்புவது மட்டுமல்லாமல் அகத்திணையியலின் இன்றிமையா அறமான கற்பின் வழிப்பட்டக் கரணத்தைத் தொல்காப்பியர்,

“கற்பெனப் படுவ கரணமொடுப் புணர
கொளக்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியை
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”¹

என்கிறார். கற்புடைக் காதல் வாழ்வின் இன்பத்தை சுவட்டச் செய்துள்ளன. களவுக்காதல் கரணத்தின் நிகழ்வால் கற்புநெறியாவதைச் சங்க கால மக்களின் வாழ்வியலால் அறியமுடிந்துள்ளது. பிறர் அறியும் அறத்துடனான கற்புநெறியைத் தொல்காப்பியர்,

“மறை வெளிப்படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்
இவை முதலாகிய இயனெறி திரியாது
மலிவும் புலனியும் ஊடலும் உணர்வும்
விரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே”²

என்று இல்லறநெறியின் பொருளைப் புலனியும் ஊடலும் உணர்வும் விரிவும் புணர்வும் என்று ஐந்தின் வாழியும் கற்புடைக் கரண வாழ்க்கைத் தலைமக்களிடத்து தீராதக் காதலுடன் வெளிப்பட்டுள்ளதைச் சங்க அகப்பாடல்களின்வழிப் பார்க்கமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் கற்பு என்ற சொல்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கற்பு என்னும் சொல் பலநிலைகளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. காதலின் மீம்பாட்டைச் சங்க மக்கள், உயர்வு மிக்கதாக எண்ணி உள்ளனர். இதனை,

மாசில் கற்பு , முல்லை சான்ற கற்பு , கடவுட் கற்பு, நகரடங்கிய கற்பு , மறுவறு கற்பு , மனைமான் கற்பு, அடங்கிய கற்பு, உவாநீங்கு கற்பு, மறுவில் கற்பு , அருந்ததி அனைய கற்பு³ என்ஹெல்லாம் கற்பின் மேம்பாட்டை ஆராய்ச்சியாளர்கள் உரைத்துள்ளனர்.

வீரமும் கற்பும்

உயிரினும் சிறந்ததாகப் போற்றும் தன்மை உடையது கற்பு. சங்கச் சமூகத்தினர் ஆண்மைக்கு அழகான வீரத்தை மட்டும் கற்பிதம் செய்துள்ளனர் என்பதனை,

“பகைவர் புகழ்ந்த ஆண்மை”⁴

“எறிபடைக்கு ஓடா ஆண்மை

வணங்கிய சாயல் வணங்கா ஆண்மை”⁵

என்று அகநானூற்று பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. சங்ககாலத்தில் ஆண்மையின் அழகு வீரத்திலும் பெண்மையின் அழகு நாணத்திலும் வெளிப்பட்டு நின்றன.

கணவனை உயர்த்தும் கற்புடைப் பெண்டிரை இல்லறத் துணையாகக் கொண்ட தலைவன், பெரிதும் பேறுபெற்றவனாக விளங்கியுள்ளான். இதனை சங்க இலக்கியத்தில்,

“ஆன்றோன் கணவ”⁶

என்கிறது பதிற்றுப்பத்து. வள்ளுவர் இக்கருத்தினை.,

“புகழ் புரந்த இல்லிலோர்க்கு இல்லை
ஏறுபோல் பீடு நடை”⁷

என்கிறார். ஆணின் உயர்வுக்கு பெண்ணின் கற்பு சமூகத்தில் நன்மதிப்பினை
பெற்றுத்தந்துள்ளமையைச் சங்கப்பாடல்கள் முன்னிறுத்துகின்றன, என்பதனை,

“நாணொடு மிடைந்த கற்பு”⁸

என்று அகநானாறும்.,

“முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல்”⁹

என்று சிறுபாணாற்றுப்படையும்.,

“காமர் கடவுளு மாளுங் கற்பில்”¹⁰

என்றும் கற்பு பதிற்றுப்பத்திலும்,

“ஆறிய கற்பின் அடங்கிய சாயல்”¹¹

என்று பதிற்றுப்பத்திலும், கற்பின் மேன்மை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. கற்புடைய
நல்லாளைக் கைவரப் பெற்ற தலைமகன் அனைத்து வகை நன்மைகளையும்
எய்திடல் எளிது. பிறர் போற்றிடும் புகழ்மிக்கதொரு வாழ்வினைப் பெற்றிடல் திண்ணம்
என்பதறிந்த வள்ளுவனார்,

“அறனைப் பட்டதே இல்வாழ்கை அஃதும்

பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று”¹²

என்கிறார் காதல் நிரம்பப் பெற்ற இல்லறவாழ்வின் நற்குணங்களில்
சாலச்சிறப்புடையன அறத்தின் பொது நின்று குற்றம் தவிர்த்து வாழ்ந்திடலாகும்.
இத்தன்மையை,

“உள்ளப் புணர்ச்சியு மெய்யுறு புணர்ச்சியுங்

கள்ளப் புணர்ச்சியும் காதலுக் குரிய”¹³

என்கிறது நம்மியகப்பொருள். களவுக் காலத்துப் புணர்ச்சிகள் அனைத்தும் கைகூடுவதில் சிரமமாயினும் கற்புக் காலத்தில் இனிது நடைபெற்றுள்ளன. இதனையே.,

“அச்சம் முதலிய நான்கு குணங்களுடன் மணாளன் அல்லது கணவன் மீதுள்ள அன்பு சேர்ந்தது காதல் . காதல் வேறு, கற்பு வேறு, வாழ்நாள் முழுவதும் மணம் விரும்பாதவளுக்கும் துறவியாய் இருப்பவளுக்கும் கற்பிருக்கலாம்; ஆனால் காதலிராது. அச்சம் முதலிய நற்குணங்களும் நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் இரண்டும் கற்பாயமையும் ஆனால் காதலாய் அமைவது ஒன்றுமில்லை. அச்சம், முதலிய நான்கும் பெண்பாற் பொதுக்குணமும் காதலென்ற ஒன்று மனைவியின் சிறப்புக் குணமாம்”¹⁴

என்கின்றனர் இணையதள தமிழ் ஆராய்ச்சியாளார்கள். இக்கூற்று சங்ககாலக் கற்புடைய தலைவிக்கு மிகவும் பொருந்தக் கூடியனவாகும். கற்புடன் கூடியக் காதலைப் பெற்ற இல்லறத் தலைவி, தலைவனின் இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுத்து, நிரியும்காலத்து அவன் வரவுக்காக ஆற்றியிருந்து இல்லறம் நடத்திய சிறப்பினைச் சங்க அகப் பாடல்களில் நன்கு உணரமுடிகின்றது.

கற்பு - பண்பாட்டு விளக்கம்

சங்கத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்கள் நான்கு நிலைகளில் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

1. கன்னிப் பெண்கள்
2. இல்லறத் தலைவி
3. கைம்மைப் பெண்கள்
4. பரத்தையர்

இந்நான்கு வகைப் பெண்களும் சங்க இலக்கியத்தில் சிறப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். மேலும் பெண்களைத் தனிநிலைப்படுத்துவதில் தந்தைவழிச் சமூகம்தான் முன்னின்று உள்ளது. கற்புக்கோட்பாட்டை வரையறை செய்து பெண்மையின் வாழ்வியலை வலிமையுடன் வளமைப்படுத்துவதில் தந்தைவழிச் சமூகத்தினர் பொறுப்புடன் கூடிய கடமையை நன்கு செய்துள்ளனர். இந்நிகழ்வுகளைச் சங்கப் பாடல்களில் நோக்கமுடிகிறது.

அச்சம், மடம், நாணம் பயிர்ப்புடன் பெண்கள் வாழ்மிடத்து, அதனை உறுதுணையாகச் சார்ந்து வாழும் சமூக மரபுவழிப்பட்ட விதிமுறைகளைப் பின்பற்றி வாழ்ந்துள்ளப் பெண்மையைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் நிரல்பட முன்னிறுத்துகின்றன.

இத்தன்மையை,

“சங்க இலக்கியத்தில் கற்பு என்பது ஆணுக்கு அடங்கி அவன் சொற்படி நடக்கும் அடக்கமாக, பெண்ணுக்கு மட்டும் விதிக்கப்பட்ட விதியாக அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பின் வழி ஏற்றி வலியுறுத்தியுள்ளனர்”¹⁵ என்கின்றனர் சிலப் பெண்ணியவாதிகள்.

இக்கூற்று பெண்ணிய சுதந்திரத்திற்கு வித்திடுவதுபோல் அமைத்தாலும் இதனில் இயற்கையுடன் கூடிய பெண்நலம் காக்கப்படுவது தந்தைவழிச் சமூக மரபினால்தான். இல்லையெனில் பெண்மையை விழுங்கிடும் ஆண்மையை,

தன்னிறைவு இல்லாக் கற்பின் வழிவாராய் பெண்மையை மட்டும்தான் பார்த்திருக்க முடியும். சங்ககால சமூகத்தில் அன்பு ஐந்தினைகளிலும் நிரம்பியிருந்ததற்கு கட்டுப்பாடுடைய வாழ்க்கைச் சூழலும் ஒரு காரணியாய் அமைவுப் பெற்றுள்ளதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள்

களவின் வழிவந்த கற்பு மற்றும் களவின் வழிவாராய் கற்பு என்றிரு நிலையிலும் தலைவிக்கு, தலைவனைப் பிரியுமிடத்து அன்பின் மகுதியால் வருத்தமும் கவலையும் ஏற்படுகிறது. பரத்தமைப் பிரிவினிடத்து தலைவன் மீண்டும் இல்லத்திற்கு வருவானோ? இல்லையோ? என்ற போராட்டங்கள் பெருமளவில் நீடித்துள்ளன.

இந்நிகழ்வுகளை,

- 4.1 சங்க இலக்கியத்தில் கற்பியல் மரபு
- 4.2 குடும்ப மேம்பாட்டில் பெண்மை
- 4.3 ஊடல் தீர்க்கும் விருந்து
- 4.4 விருந்தோம்பல் தரும் மனஉளைச்சல்
- 4.5 கற்புக் காலப் பிரிவும் கொடுமையும்
- 4.6 பிரிவிற்கான வகைகளும் காலஅளவும்
- 4.7 பரத்தைமைப் பிரிவுத் தரும் மனப்போராட்டங்கள்
- 4.8 கண்ணீராக மாறும் பிரிவு
- 4.9 கற்பும் கைம்மையும்

என்னும் தலைப்புக்களில் கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள் ஆராய்ந்தறியப்பட்டுள்ளன.

4.1. சங்க இலக்கியத்தில் கற்பியல் மரபு

கற்பு நல்வாழ்க்கையாய் அமைந்து இன்பம் எய்திடற்குக் களவு நன்னெறியாய் நின்று வழிகாட்டியமைச் சிறப்புடையனவாகும். வ.சுப. மாணிக்கனார்.,

“இல்லறம் என்பது ஒருபெரும் கருத்துடையது.அது ஓர் ஒழுங்கியல் குழுந்தைகளைப் பெற்று அளிப்பதால் திருமணம் சமுதாய வமைப்பின் ஒரு பொதுக் கூறாகவும் கணவன் மனைவி இருவரின் சொந்த நிலைக்கு அப்பாற்பட்ட சிறப்புக் கூறாகவும் விளங்குகின்றது. ஆர்வக் காதல் திருமணத்திற்கு ஒரு தூண்டுதலாக அமைய வேண்டும். அமைவதும் நன்று”¹⁶ என்கிறார். இக்கூற்று இல்லறமெனும் நல்லறத்தின் மரபினை எடுத்தியம்புவதாகும்.குடும்ப அமைப்பினை இயக்குவிக்கும் தன்மை உடைய பெண், பண்பு, ஒழுக்கம், பிறர்நலம், தன்னலமின்மை, எதிர்பார்ப்புகளற்ற அன்பு, எனக் குடும்ப மேம்பாட்டிற்காகப் பாடுபடுபவளாகப் பெண் ஏற்றம்பெறுவதை மெய்ப்பிக்கிறது.

தலைவி தலைவனிடத்து ‘சிறந்த இல்லாள்’ என்னும் நற்பெயரினைப் பெற்று, தன்னிறைவுடைய முழுமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்த தகைமை சங்க காலத்தில் போற்றுதற்குரிய கற்பியல் மரபாக பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. அவை சமூகத்தில் நன்மதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளதும் உண்மை. இதனை,

“கழியக் காதல ராயினும் சான்றோர்
பழியொடு வழுஉம் இன்பம் வெகார்
வரையின் எவனோ வான்தோய் வெற்ப
கணக்கலை இருக்கும் கழியிவர் சிலம்பின்
மணப்பருங் காமம் புணர்ந்தமை யறியார்
தொன்றியல் மரபின் மன்றம் அயர்”¹⁷

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில், தோழியின் வாழி 'மரபுமன்றல்' சுட்டப்படுகிறது. மிளகூக் கொடியடர்ந்த மலைச்சாரலில் நிகழ்ந்த களவு வெளிப்படுதற்கு முன்னரே, நீடித்த களவிற்பம் பழிதருவது என்றெண்ணி களவுக்கு அஞ்சி நடுங்கி கற்பின் வாழிப்பட்ட மன்றலுக்கு முனைகின்றனர். அகத்திணைதான் கற்பின் சிறப்புரைக்கும் இடம் என்றெண்ணிய வ.சுப. மாணிக்கனார். “உடன்போகிய மகள் களவு காதலனொடு தன்வீட்டில் வழக்கப்போல் மணம்செய்து கொள்ளவேண்டும்”¹⁸ என்ற நிலை இருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். மேலும்,

“..... .. எம்மனை
வதுவை நன்மணம் கழிக”¹⁹

என்கிறது ஐங்குறுநூறு. அகத்திணை விழைவுதனில் தமரிற் பெறுதல் என்னும் வதுவை சிறப்புடையது. இந்நிலையினை,

“நன்றா கின்றால் தோழி நம் வள்ளையுள்
ஒன்றிநாம் பாடமறைநின்று கேட்டருளி
மென்றோட் கிழவனும் வந்தனன் நுந்தையும்
மன்றல் வேங்கை கீழிருந்து
மனநயத் தனன்அம் மலை கிழவோற்கே”²⁰

என்னும் கலித்தொகைப் பாடலில் களவு வெளிப்படா முன்னரே பெற்றோர் மூலம் நடத்திக் கொண்ட திருமணத்தைக் காணமுடிகிறது. தலைவியும் தோழியும் பாடிய வள்ளைப்பாட்டை மறைந்து நின்று கேட்டத் தலைவன் நெஞ்சைத் தாக்க, களவு நீட்டித்தல் கூடாது என்றுணர்ந்து உறவுகளொடு மணம் பேசி தலைவியின் நல்லிசைவு பெற்று மகிழ்ச்சியோடு ‘படாமை வரைதல்’ என்ற உத்தியின் வாழி தமரினைப் பெற்று மணமுடித்து மகிழ்ச்சியோடு இருந்தநிலையை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

களவு முற்றிலும் மறைக்கப்பட்டு அல்லது களவு வெளிப்பட்டு நிற்குமிடத்து பெற்றோரின் இசைவையும் வாழ்த்தையும் பெற்று மணம் செய்துள்ளனர் என்பதை சங்க அகப்பாடல்கள் காட்சிப்படுத்தியுள்ளன.

இதனைப் போன்று,

“எந்தையும் யாவும் உணரக் காட்டி
ஒலித்த செய்தி வெளிப்படக் கிளந்தபின்
மலைகெழு வெற்பன் தலைவந் திரப்ப
நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றா கின்றே”²¹

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்துவது களவு வெளிப்பட்ட மன்றல் ஆகும். இப்பாடலின் புலவர் பல்காயனார், தலைவியின் களவு வாழ்க்கையைக் குறிப்பின் வழி அல்லாது, துணிவுப்பெற்று நேர்வழியில் இல்லத்தினருக்கு உணர்த்தும் உள்ள உறுதியும் துணிவும் உண்மையும் சங்கப் பெண்களுக்கு இருந்துள்ளதைக் குறிப்பிடுவதின்வழி தலைவியின் பெற்றோர் கற்புக்கு தலைவணங்கி ஏற்றுக்கொண்டு, வதுவை முடித்ததைக் காணமுடிகின்றது.

4.2.குடும்ப மேம்பாட்டில் பெண்மை

சங்க காலத்தில் இல்லறம் என்பது ஒழுக்க நெறியாக பெண்ணினத்திற்கு வரையரை செய்தமைக்கு அதிகப் பொறுப்புடன் கூடிய கடமை உணர்வும் பிறர்நலம் போற்றும் பண்பும் பெண்ணினத்திற்கு உண்டு என்பதால் மிகப்பெரியதொருக் கட்டுக்கோட்டை இல்லறநெறியாக விதைத்துள்ளனர்.

சங்க இலக்கியத் தலைவி தன் வாழ்க்கை மேம்பாடு குறித்து எண்ணாதவளாய் கணவனின் கட்டுபாட்டுக்குள் அடங்கி நடக்கும் அறம் நிறைந்தவளாய் தலைவனின் மீது அளவில்லாக் காதலை உடையவளாய்

தலைவனைப் பிரிய நேருமிடத்து பல்வேறு மனக்கவலைகளையும் துன்பத்தையும் காட்டாது வறுமையுற்றக் காலத்தும் அதனை வெளிப்படுத்தாது இல்லறம் காத்து நல்லறம் செய்த பெற்றிமைக் கூறுகள் நிறைந்தவளாய் வாழ்ந்துள்ளதைச் சங்கஅக இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

தலைவிக்கு வாழ்வியல் குறித்தப் போராட்டம் நிகழுமிடத்து துன்பம் ஏற்பட்டு மனம் கலக்கமுறுவதோடு அவல நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றாள். அதற்கு காரணமாக,

“பெண்டிற்கு மட்டும் கற்பு வலியுறுத்தவதற்கு இயற்கையும் ஒருவிதக் காரணமாகும். பெண்களின் இயல்பான குணங்களினால் ஆடவர் துணையின்றி வாழ்தல் அரிதாக அமைந்திருக்கிறது. ஆடவரைச் சார்ந்து பெண்டிர் வாழ்வதே இயற்கை அமைப்பு. எனவே, ஆணிற்கு அடங்கி வாழ்தல் கற்பு என்று கூறப்பட்டுள்ளது”²²

இக்கூற்று சங்க இலக்கியக் கற்புக் கோட்பாடு பெண்மையைக் கட்டுடையனவாகக் கொண்டுச் சென்றுள்ளன என்பதைக் காட்டுகின்றது. பாலுறவில் தவறு செய்யாமல், மனம் பிறிதொருவரை நாடாது, மிகுந்த வரையறையும் கட்டுப்பாடும் பெற்று சங்க மகளிர் வாழ்ந்துள்ளமைப் பெருமைக்குரியதாகும். கணவன் மனைவியின் புரிந்துகொள்ளும் நிலை, நம்பகத்தன்மை, விட்டுக்கொடுத்தல், ஆற்றியிருத்தல், தவறினை மன்னிக்க கேட்டல், மன்னித்தருளல், பொறுத்திருத்தல், இரக்கஉணர்வுகள் என்று வாழ்வியலின் எதார்த்தங்கள் நிரம்பிய சமூகமாக சங்ககாலச் சமூகம் அமைந்துள்ளன. பெருமைமிகு குடும்பக் கட்டுக் கோப்பு சிதறாமலும் சிதையாமலும் உயர்ந்து நின்ற வல்லமையை அகப்பாடல்களில்நன்கு உணரமுடிந்துள்ளது.

4.2.1.இல்ஹ வாழ்வில் பெண்மை

கற்புடையப் பெண்மை சிறக்குமிடம் நல்ஹம் நிரம்பிய இல்ஹத்திலாகும். அவள் அன்பும் விருந்தோம்பும் பண்பும் பெற்று ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டு விட்டுக் கொடுத்துச் செல்லும் மனமும் ஊடலும் கூடலும் என்று வாழ்ந்திட்ட தன்மையுடையவள் ஆவாள். விட்டுக்கொடுத்தலும் பொறுமையின்மையும் இன்று பலரின் திருமண வாழ்க்கையை மணமுறிவு பெறச் செய்து நிர்பந்தமற்ற நிபந்தனையற்ற வாழ்வினை வாழ்த்தாண்டுவதோடு ஒரு தவறான சமூகப் பாதைக்கு வழிவகுப்பதையும் சமுதாயவியல் நோக்கில் காணமுடிகிறது. ஆனால்,

சங்கக்காலச் சமுதாயம் அவ்வாறில்லை நன்மையை மட்டும் போதித்தது. தீமையை விலக்கிடுதற்கு வழிவகைச் செய்துள்ளது. களவுக்காதலில் கள்ளத்தனமில்லை. இன்று கற்புடையக் காதலில் கள்ளத் தனம் கலந்து நிற்பதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

இன்று காதல் என்பது போலிகளின் எச்சங்களாக உள்ளன. உண்மைத்தன்மையில்லை. காதலைத் தின்று துரோகத்தைத் தந்து செல்லும் இருபாலினரையும் காணமுடிகின்றது. ஆனால் அன்று ஒழுக்கம் உயிரினும் மேலாக கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவியைத் தலைவன் ஓதற், தூது, காவல், பகைவாயிற், பொருள்வாயிற் பிரிவு எனத் யாதானும் ஒரு காரணத்தினால் பிரிந்து செல்லுமிடத்து, தலைவனுக்காக ஆற்றியிருக்கும் பெண்மையையும் தலைவியையே நினைத்து வினைமுடிந்து மீளும் தலைவனின் மெய்யன்பினைச் சங்க இலக்கியத்தில் சிறப்புடன் காணலாம்.

தலைவியினால் பெற்ற இன்பம் உலக இன்பங்கள் அனைத்திலும் சிறந்தது என்றெண்ணும் தலைவனை,

“விரிதிரைப் பெருங்கடல் விளைஇய உலகமும்

அரிது பெறு சிறப்பிற் புத்தேள் நாடும்

இரண்டும் தூக்கிற் சீர்சாலாவே

பூப்போல் உன்கண் பொன்போல் மேனி

மாண்வரி அல்குல் குறுமகள்

தோள்மாறு படுவம் வைகலோ டெமக்கே ”²³

குறுந்தொகை காட்டுகிறது. தலைவியுடன் இன்புற்று இல்லறம் நடத்திடும் தலைவன், தலைவியின் மீதுள்ள காதல் ஆர்வத்தினால் நீ இவ்வுலகப் பொருள் அனைத்தையும் விட மிக்கச் சிறப்புடையவன் என்றுரைக்கிறான். தலைவியின் இல்லறத்திற்குச் சென்ற செவிலி, கேட்டறிந்து நற்றாயிடம் இதனை உரைக்கிறான். இதனில் தலைவன் தலைவியின் அன்புமிகு இல்லறம் வெளிப்பட்டு நிற்பதுடன் பெற்றோரின் அக்கறையுடனான அன்பும் புலப்படுகின்றது.

மேலும், எதார்த்த நிலை அன்பில் தலைமக்கள் மேலோங்கியிருக்கும் காட்சியினை,

“ஓரோஓகை தம்முட் டுழீஇ யொரோ ஓகை

ஒன்றன் கூறாடை உடுப்பவரே ஆயினும்

ஒன்றின் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை ”²⁴

என்றுரைக்கிறது கலித்தொகை.

ஓராடைத்தனை இருகூறுகளாக்கி தலைவனும் தலைவியும் உடுத்திக்கொண்டு ஒரு கையால் தம்மையும் ஒரு கையால் உடையையும் தழுவிக்கொள்ளும் ஒன்றுபட்ட உன்னதமான உள்ளந்தழுவிய வாழ்க்கையைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளது.

4.2.2. உள்ளத் தழுவியவர்கள்

சங்ககால மக்கள் உள்ளத்தால், உணர்வால், அறிவால் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்துள்ள நிலையை அகப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

தலைவன் தலைவி மீதுக்கொண்ட மாறாத அன்பினை,

“பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை இரும்பல்

சுளிச் சுற்றம் குழிக் இருந் தாங்குக்

குறியவும் நெடியவும் குன்றுதலை மணந்த

சுரனிறந் தகன்றன ராயினும் மிகைநனி

மடங்கா உள்ளமொடு மதியக் குறாஅப்

பொருள் வாயின் நீடலோ இலர்நின்

இருளைங் கூந்தல் இன்றுபின் மறந்தே ”²⁵

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் பதிவுசெய்கிறது. இதில்,

தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரையொருவர் பிரிந்தால் உயிர் வாழ மாட்டேன் என்றுரைக்கும் வேளையில், காலத்தில் கட்டாயமாக வினைவயிற் காரணமாக தலைமக்கள் பிரிவு நிகழ்விடத்து, பிரியும் நொடித்தொட்டு உள்ளத் தழுவியவர்களாய் ‘ஒருவரையொருவர் நினைத்தல் வேண்டும்’ என்ற பெருங்காதல் கொண்டு பேருவகையினைப் பெற்றவர்களாக இல்லறவாழ்வினில் ஈடுபட்டவர்களை இங்கு நோக்க முடிகிறது.

4.2.3. மனையறத்தைக் காக்கும் கற்பின் மாண்புடைமை

மக்கள் நலம் ஓம்பி, மனையறம் காத்து, சுற்றத்தாரைப் பேணி, அன்பினை காட்டி, நடுவுநிலைமையுடன் சுவடிய அறம் சார்ந்த வாழ்க்கையினை இனிமைக் காதலுடன் சங்க மகளிர் வாழ்ந்துள்ளனர். வ.சுப. மாணிக்கனார்,

“கற்புடை மளிர் திருமணத்திற்குப் பின் அகத்தும் புறத்தும் யாதொரு தங்குதடையின்றிக் காதலர்கள் ஆரா இன்பத்தை அமர்ந்து அனைத்துத் துய்ப்பாள்”²⁶ என்கிறார். இக்கூற்று சங்க மகளிரின் அன்பு நிலையை எடுத்துரைப்பன. இதனை தொல்காப்பியர்,

“கரணத்தின் அமைந்து முடிந்த காலை
நெஞ்சுதனை அவிழ்ந்த புணர்ச்சி”²⁷

என்று சுட்டியுள்ளார். சங்ககாலப் பெண்கள் கணவனைத் தெய்வமாகத் தொழுதும் பிறத் தெய்வங்களைத் தொழுதல் கற்பிற்கு இழுக்கு என்றெண்ணி வாழ்ந்துள்ளனர்.

4.2.4. திருமண முறையும் குடும்பமும்

சமூகத்தின் சிறிய அளவுடைமை என்று குறிக்கப்படுவது குடும்ப அமைப்புமுறை ஆகும். பெரும்பான்மையான சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தனிக்குடும்ப அமைப்புமுறையைக் காட்டுகின்றன. தலைவன் தலைவியின் அன்புடை இல்லறவாழ்வை நற்றாய் செவிலியை விட்டு, பார்த்து வருமிடத்தை வைத்து உணரமுடிகிறது.

உடன்போக்கு திருமணம், பெற்றோர் வரைவு கடாதல் என அனைத்து திருமணத்தின் போதும் பெண்கள் தன் உரிமையை நிலைநாட்டியுள்ளனர். பிறந்த வீட்டினில் உடனுறைந்து வாழும் உரிமையைப் பெண்கள் பெறவில்லை. கணவருடன் உடனுறைந்து, கணவரைப் பேணும் பண்புடையவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். பெரும்பாலும் கற்புடைய வாழ்வில் பெண்கள் ‘பால் உறவில் தன்னைக் கட்டுப்பாட்டுடன் வைத்திருக்கும் நடவடிக்கைகள்’ குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“கற்பு என்பது ஒருவருடைய நடவடிக்கையில், பாலுறவில் தன்னைக் கட்டுப்படுத்துவதைக் குறிப்பதாகும். உடல் தூய்மை என்பது ஒருவருடைய திருமணப் பிணைப்பிற்கும் வெளியே பாலுறவு நடவடிக்கைக் கட்டுப்பாட்டுடன் செயல்படுவதைக் குறிக்கும்”²⁸ என்கிறது என்சைக்கிளோப்பீடியா. இக்கருத்தின் தன்மையை ஏங்கெல்ஸ் குடும்பம், தனிச்சொத்து நூலில்,

“ஒருதார மணம் உருவானக் காலக்கட்டத்தில் பலதாரமணமும் பரத்தமையும் ஆணுக்கு உள்ளானவாக ஆயின”²⁹ என்கிறது. இக்கூற்றின் உண்மையினை சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. சங்க அக இலக்கியங்களின் மருதத்திணைப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளப் புலவர் பெருமக்கள் பரத்தமை நிகழ்வினை அதிகம் பாடியுள்ளனர். பரத்தமையுடனானத் தொடர்பு தலைவனுக்கு மகிழ்ச்சியையும் தலைவிக்குத் துன்பத்தையும் தருவதை உணரமுடிகின்றது.

4.2.5. வாழ்க்கையை வளப்படுத்தும் பிரிவு

தலைவன் தலைவியைப் பிரிய எத்தனிக்குமிடத்து இருவரும் தங்கள் காதல் நினைவுகளை மனதினுள் தாங்கி பிரிதற்கு ஒப்புதல் அளிக்கின்றனர். ஒதற், தூது, காவற், பகைவயிற், பொருள்வயிற் எனப் பிரியுங்காலத்து கொடுமையையும், கார்காலம் வருவேன்! என்னுமிடத்து வசந்தத்தைத் தருவதாய் பிரிவு வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

“உண்ணாமையின் உயங்கிய மருங்கின்

ஆடாப் படிவத்து ஆன்றோர் போல

வரை செறி சிறுநெறி நிரையுடன் செல்லும்

கான யானை கவின் அழிகுன்றம்

இறந்து பொருள் தருதலும் அற்றாய் சிறந்த

சில்லங் சுவந்தல் நல்நகம் பொருந்தி”³⁰

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலில் பொருளீட்டுதற்கான அவசியத்தை உணர்த்துவதுடன். பொருளீட்டுதல் முடிந்து இல்லிற்கு வரும் தலைவன், தான் ஈட்டியப் பொருளனைத்தையும் தன் மனைவி மக்களோடு துய்த்து தன்னிடம் இரந்து பொருள் வேண்டி நிற்பாற்கு உதவிசெய்து தலைவன் நிலைநாட்டிடும் அறத்திற்கு தலைவி கற்பறம் பூண்டொழுகி கடமையைச் செய்து வாழும் இல்லறத்தலைவியின் உயர்ந்த நலம் எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.

4.2.6. வாக்குத் தவறாமை

தலைவன் பிரிவினை மேற்கொண்டவிடத்து, மீண்டும் யாதெனும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலஅளவில் வந்துவிடுவேன் என்று தலைவியிடம் கொடுத்த வாக்கினைக் காப்பாற்றிடும் பொருட்டுத் தலைவன் விரைந்து இல்லத்திற்கு வருதலைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. தலைவன் வருதலில் காலநீட்டிப்பு செய்யுமிடத்து, தலைவி மனம் வருந்தி தலைவனுக்கு என்ன நிகழ்ந்ததோ? என்று அஞ்சி நடுக்கமுற்று, மனவேதனை அடைவதை சங்க அகப்பாடல்கள் அதிகம் உணர்த்துகின்றன. அவ்விடத்து, தலைவன் கொடுத்தவாக்கினைக் காத்தற் பொருட்டு, காலம் நீட்டிக்காமல் விரைந்து வந்து தலைவியைக் காண்கிறான்.

கார்க்காலம் வருமுன்னரே மழைப்பொழிகிறது. அதனைக் கண்ட தலைவி, கார்க்காலம் வந்துவிட்டதே ஆனால் தலைவன் இன்னும் வரவில்லையே என்று கலங்குமிடத்து, தோழியின் ஆறுதல் மொழிகள் தலைவியின் உள்ளத்தில் மாறுதலை ஏற்படுத்துகிறது. இந்நிகழ்வினை,

“மடவ மன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை

கல்பிறங் கத்தல் மென்றோர் கூறிய

பருவம் வாரா வளவை நெரிதரம்

கொம்புசேர் கொடியினை ஞுழ்த்த
வம்ப மாரியைக் காவரன மதித்தே”³¹

என்கிறது குறுந்தொகை. பருவம் வருதற்கு முன்னரே, மழை வந்துவிட்டது ஆதலின் இது உண்மையென்று கருதி கொன்றை மலர்கள் மலர்ந்துவிட்டன. ஆனால் இது உண்மையன்று.

தலைவனின் வருகை நிகழவில்லையே என வருந்தாதே! என்கிறாள். தலைவியிடம் கொடுத்த வாக்கினைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு வருகின்ற தலைவனைப் பற்றி,

“ஆறவர் வாழி தோழி மறவர்
வேலென விரிந்த கதுப்பின் தோல்
பாண்டில் ஒப்பின் பகன்றை மலரும்
கடும்பனி அற்சிரம் நடுங்கக் காண்தகக்
கைவசம் வினைவன் தையுபு சொரிந்த
சுரிதக உருவின வாகிப் பெரிய
கோங்கய் குவிமுகை அவிழ ஈங்கை
நற்றினிர் நயவர நுடங்கும்
முற்றாவேனில் முன்னவந் தோரே”³²

என்று நற்றிணைப் பாடல் பகர்வது முன்பனிக் காலத்தும் பிரிந்துச் சென்ற தலைவன், இளவேனிற் காலத்து பொருளீட்டி வருவேன் என்று கூறியபடி வந்துவிட மனம் மகிழ்ந்த தோழி தலைவியிடம் ‘தலைவன் கொடுத்த வாக்கினைத் தவறாது காப்பாற்றிடும் ஒழுக்கமுடையவன்’ என்று கூறுகின்றாள். இதில் தலைவனின் வாக்குத் தவறாமை வெளிப்படுகின்றது.

4.3. விருந்து போற்றும் தலைவியின் நிலை

தலைவனுடன் இணைந்து தலைவி விருந்துப் போற்றுவதால் இருவரும் பேருவகை அடைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது என்பதனை,

“அல்லிலாயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்
முல்லை சான்ற கற்பின்
மெல்லியல் குறுமகள் உறைவின் ஊரே”³³

என்று நற்றிணைப்பாடல் உணர்த்துகின்றது உணரமுடிகிறது. பகல் அல்லாது இரவு நேரங்களிலும் விருந்தினர் வருகை நிகழ்ந்ததுண்டு. அவ்வேளைகளில், துன்பங்களை மறைத்து இன்முகத்தோடு விருந்து உபசரிக்கும் மனைவியின் மாண்பினை,

“தவச்சிறிது ஆயினும் மிகப்பலர் என்னாளர்
நீள்நெடும் பந்தர் ஊன்முறை ஊட்டும்
இல்பொலி மகடுஉப் போலச் சிற்சில
வரிசையின் அளிக்கவும் வல்லன்”³⁴

என்று கையிலிருக்கும் பொருள் அளவிற சிறியதாயினும் விருந்தினர் மிகப்பலராக இருப்பின் மனம் தளராது கலங்காமல் பெரிய பந்தலின் கீழ் இருக்கச் செய்து கணவன்; மனைவி இருவரும் அன்புடன் விருந்து போற்றியதைப் புறநானூறு பகர்ந்துள்ளது. மேலும்,

“விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே”³⁵

என்று அள்ளுநர் நன்முல்லையார் மனநிறைவோடு விருந்து
உபசரித்துள்ளதைப் பாடியுள்ளார். தீராத காதலையும் அன்பினையும் உடைய
கணவன் மனைவி இருவரும் விருந்துப் போற்றியதை,

“வேட்டச் சிறாஅர் வேட்புலம் படாது
படமடைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்
விழுக் நிணம் வய்த தயிர்க்கண் மிதவை
யாணர் நல்லவை பாணவொடு ஓராங்கு
வருவிருந்து அயரும் விருப்பினள்”³⁶

என்னும் புறாநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிகின்றது. இதில், கொடுப்பதில்
சிறப்புடையோனாக விளங்கும் கணவன், அவனின் எண்ணமறிந்து செயற்படும்
மனைவி இருவரும் ஊனோடு கூடிய விருந்தினைப் பாணர்களுக்கு விருப்புடன்
அளித்த நிகழ்வினைக் காட்டுகின்றன.

4.3. ஊடல் தீர்க்கும் விருந்து

தலைவன் தலைவி இருவரும் ஊடல் கொண்டிருக்குமிடத்து, தமது
இல்லத்தின்கண் விருந்தினர் வருகை நிகழுகிறது. தலைமக்கள் தமது ஊடல்
மறைத்தும் மறந்தும் இல்லிற்கு வந்த விருந்தினரைப் பேணும் வகையில் ஈடுபடும்
மிகப்பெரிய உவகை நிகழ்வு, ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயிலாக சங்கப் பாடல்களில்
அமைந்துள்ளது. இதனை,

“நன்மனை நனி விருந்தயரும்
கைதூ வின்மையின் எய்தாமாறே”³⁷

என்று நற்றிணை குறிப்பிடுகின்றது. ஊடலில் மனவருத்தமுற்ற தலைவியின் ஏக்கத்தைக் காட்சிப்படுத்த எய்தும் புலவன், அவ்விடத்து மனம் ஒன்றுபட்ட நிலையில் இல்லத்தில் விருந்தோம்பல் நிகழ்த்துதற்கு எவரேனும் விருந்தினர்களாக வருகைத் தரமாட்டார்களா? தலைவன், தலைவியின் ஊடல் கூடலில் முடிதற்கு வாயில் அமையாதா? என்ஹெண்ணி எதிர்நோக்கியிருக்கும் தலைவனின் தன்மையை,

“..... நம்புலத்து
அட்டிலோனே அம்மா அரிவை
எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பான்று
சிறிய முள்ளையிறு தோன்ற
முறுவர் கொண்ட முகம் காண்தும்மே”³⁸

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. இப்பாடலில் இனிமை மிகுந்த இல்லறம் புலனாகுவதோடு, ‘விருந்தோம்பல் சிறப்புரின் இல்லறம் இனிதோம்பும்’ என்பதையும் காணமுடிகிறது. மேலும்,

“நெற்கனி குறும்பூழ் காயமாக
ஆர்பதம் பெறுக தோழியத்தை
பெருங்க னாடன் வரைந்தென அவனெதிர்
நன்றோ மகனோ யென்றனர்
நன்றே போலு மென்றுரைத்தோனே”³⁹

என்கிறது குறுந்தொகைப் பாடல். நெய்யில் பொரிக்கப்பட்ட காயையுணவுடன், அறுசுவை உணவையும் விருந்தாக நற்செய்தி உரைத்தப் பணிமகனுக்கு படைக்க விரும்பும் தலைவியின் விருப்புடைமையை இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும்,

தலைவன் பாகனிடத்து, தனது மனதின் விரைவை உணர்த்துமிடத்து 'விருந்து அயர்வதில் விருப்புடையவளான என் தலைவியின் மனம் இன்புறுமாறு விரைந்து செல்' என்று கூறுவதை,

“செழுநகர் நல்விருந்து அயர்மார் ஏமுற
விழுநிதி எளிதினன் எய்துக தில்ல”⁴⁰

என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவியின் விருந்தோம்பும் பண்பு தலைவனால் சுட்டப்படுவதை அகநானூறு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

மிகச் சிறந்த இல்லறத்திற்கு 'விருந்தோம்பல் பண்பு' பெரிதும் துணை செய்துள்ளன. நல்ல உணவு சிறந்த மனமாற்றத்திற்கு வழி செய்துள்ளதைச் சங்கப் பாடல்களின்வழி நயம்பட எடுத்துரைக்கின்றன.

4.4. விருந்தோம்பலினால் தலைவிக்கு ஏற்படும் மன உளைச்சல்

கணவனின் உணர்வு நிலையுடன் இணைந்து, முகமலர்ச்சியுடன் மனைவி விருந்து படைத்திடும் தன்மையை நற்சாற்பியல்பாக சங்கப் புலவர்கள் பாடிக்காட்டினாலும் அதனில் மறைந்து நிற்கும் உண்மை வெளிப்பட்டு நிற்குமிடத்தும் தலைவன் தலைவியின் பொருள் வளமின்மையும் காட்டுமிடத்தும் மனதினுள் தோன்றும் வறுமைகுள்ளான வாழ்வும், அவ்வாழ்வியல் மீதான வெறுப்பும் தலைவிக்குத் சற்று மன உளைச்சலை ஏற்படுத்தும் சூழலை உருவாக்கியுள்ளன.

வறுமையுற்றவிடத்து பொருள்கொணர்ந்து தலைவனும் தலைவியும் இன்முகத்துடன் விருந்து படைப்பது தலைமக்களின் பண்புயர்வைக் காட்டினாலும் அவ்விடத்து பொருளில்லாமல் விருந்து படைக்க எத்தனிக்குமிடத்து தலைவியன் மனம் சோர்வடைகிறது.

4.4.1. வறுமையின் விருந்தோம்பல்

விருந்தோம்பல் பண்பானது உயர்ந்து நிற்கும் தன்மையைப் பெற்றிருந்தாலும், தலைவிக்கு சற்று மனஉளைச்சலைத் தருவதைச் சங்கப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

வறுமை மீதுற்ற பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர், மன்னன் குமணனிடம் பெற்ற பரிசில்களைத் தனக்கென்று சேமிக்காமல், பிறருக்குக் கொடுக்குமாறு தன் மனைவிக்கு அறிவுறுத்திட்டதை,

“நின்னயந் துறைநார்க்கும் நீநயத் துறைநார்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசிதீர யாழுவின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்னோர்க் கென்னா தென்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயும்
பழந்தூங்கு முதிர்த்துக் கிழவன்
திருந்துவேற் குமண னல்கிய வளனே”⁴¹

என்னும் புறானாநூற்றுப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. இதில் வறுமையில் வாழ்ந்தவிடத்தும் தமக்கு கிடைத்தச் செல்வத்தைப் பிறருக்கு கொடுத்தற்கு வலியுறுத்தும் கணவனின் மனநிலையையும் அதற்கு இசைந்திடும் மனைவியின் உயர்பண்பினையும் அறிய முடிகிறது.

4.5. கற்புக் காலப் பிரிவும் கொடுமையும்

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுமிடத்து பிரிவானது ஆணின் இயல்பிற்கு ஏற்றொழுகும் தன்மையில் மனதிட்பத்தை வெளிக்காட்டிடும் நிலையில் சங்க காலத்தில் வரையறை செய்துள்ளனர்.

தொல்காப்பியர் ஆணிற்சூரிய பிரிவை வரையறை செய்யுமிடத்து, அதனின் கால அளவை நிர்ணயம் செய்து பிரிவின் போது தலைவன், தலைவி பற்றி எண்ணுதல் கூடாது என்ற கட்டுப்பாட்டுடன் பிரிவின் போது காதல் வளத்தை நினைத்தால் பொருள் வளம் இல்லாமல் போவதோடு, இல்லம் வளமாகாது என்றுணர்ந்த திண்மையை,

“கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றி காலத்து விளங்கித் தோன்றும்”⁴²

என்று தொல்காப்பிய விதி விளக்குகின்றது. சங்கப் பாடல்களில் வினை மேற்கொண்டவிடத்தும் வினை நிகழ்மிடத்தும் தலைவி குறித்த எண்ணங்கள் தோன்றியதை விட, வினை முடிந்து திரும்புமிடத்துதான் ‘தன் மனைவி பிரிவினால் மிகவும் வருந்தியிருப்பாளாதலால் தேர்பாகனே, நீ விரைந்து செல்வாயாக !’ என்று கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. இதனை,

“வல்லை நெடுந்தேர் கூவி
னல்ல லருநோ யொழித்தலெமக் கெளிதே”⁴³

என்ற ஐங்குறுநூறுப் பாடலில், தலைவிக்குப் பிரிவுத் துயர் பெரும் துன்பத்தையும் மனவருத்தத்தையும் தருவதைக் காட்டுகின்றது. இதனைப் போன்று,

“செவ்விரல் கடைக்கண் சேர்த்திச்

சிலதெறியா”⁴⁴

என்று நெடுநல்வாடையில் தலைவி பிரிவுத்துயருற்று இருப்பதையும் கலித்தொகையில் தலைமகனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தலைவி தன்னையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு செல்க என்று ஏங்குவதையும். தலைமகன் அதற்கு உடன்பாடாதவிடத்து தலைவி ‘நீ பிரிந்தால் நான் இறந்துபடுவேன்’ என்று கூறுவதையும்,

“தனியே இறப்ப, யான் ஒழிந்திருத்தல்

நகுதக்கன்று, இவ் அழுங்கன் ஊர்க்கே; இனியான்,

உண்ணுலும், உண்ணேன்; வாழலும் வாழேன்;”⁴⁵

சங்க அகப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. நெடுநல்வாடையில் தலைவன் பாசறையின் கண் இருக்க, தலைவி ஆற்றாதவளாய் துயருற்று இருக்குமிடத்து அவளை அத்துயரிலிருந்து மீட்கும் பொருட்டு ‘உன் தலைவன் விரைவில் வந்துவிடுவான்’ என்று நற்சொல் கூறி, முதும்பெண்டிர் மாபேயானை வழிபடும் நிலை சங்க காலத்திய நற்பழக்கத்தை எடுத்துக்காட்டுவதுடன் தலைவி பிரிவுத்துயரில் இருக்கும்போது தேற்றதலுக்குரிய மீட்டுவிக்கும் சொற்களைப் பேசுகின்ற மரபுசார்ந்த வழக்கத்தை நெடுநல்வாடை பதிவு செய்துள்ளது.

4.5.1. கண்ணீராக மாறும் பிரிவு

பொருளீட்டுதல் நிகழும் வரை கணவன் ‘பொறுத்தாற்றுதல்’ வேண்டுமென மனைவியிடத்து கூறும்பொழுது, தனது வருத்தமிகு ஆற்றாமையை கண்ணீராக வாடித்து, பிறர் அறியா வண்ணமே தனதுதன்பத்தை மறைத்து, எந்நிலையிலும், கவலைகள் வெளிப்படா நிலையில் தன் மனதைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் தலைவியை,

“உரோகினி நினைவன னேந்தி நெடிதுயிரா

மாயித ழேந்திய மலிந்துவீ ழுரிப்பணி”⁴⁶

என்று கூட்டுகிறது நெடுநல்வாடை. தலைவன் தன்னுடன் சுவையிருந்த நாளில் உரோகினி நட்சத்திரத்துடன் ஒப்பிட்டு பார்த்திடும் தலைவி, தலைவன் பிரிந்து சென்றபின்னர் தன் நிலைமையை உரோகினியுடன் ஒப்பிட்டு கண்ணீர் வாடிக்கும் வருத்தத்தை இதில் கபிலர் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

4.5.2. தலைவியின் உடல் நடுக்கமுறுதல்

தலைவிக்கு தலைவன் மீதான காதலும் எண்ண மிகுதியும் இடைவிடாது மனதை துன்பப்படுத்துமிடத்து அவளது உடல் வாடி, நடுக்கமுறுவதைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இதனை,

“இன்றுயில் வதியுநற் காணா டுயருழந்து

நெஞ்சாற்றுப் படுத்த நிறைதபு புலம்பொடு

நீடுநினைந்து தேற்றியும் மோடுவளை திருத்தியும்

மையல்கொண்டு மொய்யென வுயிர்தது

மேவுறு மஞ்சையி னடுங்கி யிழை நெகிழ்ந்து”⁴⁷

ஆற்றாமையின் காரணமாக தலைவி வருந்துமிடத்து, அதிகம் வருந்தினால் தலைவன் கற்பித்த சொல்லைத் தவறியதாய் முடியும் என்று நினைத்த முல்லைப்பாட்டுத் தலைவி, தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு கழிண்டு விழுகின்ற வளையல்களைத் கழலாமற் செறித்தும் ஆற்றாமை அதிகம் மீதுரத் தான் நீண்டதொருப் பெருமூச்செறிவதையும் உடல் நடுங்குவதையும் உடம்பிலுள்ள அணிகலன்கள் கழலப் பெறுவதையும் தலைவியின் பிரிவுநிலை வருத்தத்தை முல்லைப்பாட்டில் பார்க்க முடிகிறது.

4.5.3. தலைவியின் மனநிலை

களவு, கற்பு என்றிரு வாழ்க்கையினிடத்தும் தலைவியின் இயல்பான நிலை சற்று மாறியும் பாதித்தும் வருத்தமும் மிகுந்த இன்பங்கலந்த துன்பியலைப் பெற்று தன்னிலை மறந்து, தன்னலம் அழிந்து பயனிக்கும் மனம்தனில் வளமை குன்றியிருப்பதைச் சங்கப்பாடல்களில் அதிகம் பார்க்கமுடிகிறது.

தலைவனின் பேராண்மையை வெளிப்படுத்தும் நிலைக்களன்களில் ஓதற் பிரிவு, தூதிற் பிரிவு, காவற் பிரிவு, பகைவாயிற் பிரிவு, பொருள் வாயிற் பிரிவு என்ற ஐந்து பிரிவின்போதும் தலைவி தலைவன் மீதுற்ற அன்புநிலைப் புலப்பட்டு நிற்கிறது.

தலைவனின் சிறப்புமிகு செய்கையினைச் சிறப்பொவ்வா நிலைக்கு மாற்றியமைக்கும் சிறப்பில்லா பிரிவாகக் கருதப்படுவது பரத்தையற் பிரிவாகும். தலைவியால், தலைவன் வெறுக்கப்படும் நிலையையும் சமூகத்தின் மரபுசார்ந்த விதிமுறையாகக் கொள்ளப்பட்ட ‘ஆண் துணையின்றி வாழ்தல் அறமாகாது’ என்று பெண்மைக்கு விதிக்கப்பட்ட நியதி, வாயில்களின் மூலம் தலைவன் செய்த தவறுக்கு தண்டனைக்கொடுக்காமல் ஊடல் மூலம் கூடப் பெறுவதைச் சங்கப் பாடல்கள் நோர்படக் காட்டுகின்றன.

கலித்தொகையில் பரத்தையற் பால் பிரிந்து சென்ற தலைவன் மீண்டும் தலைவியிடத்து வந்து,

“தான் எந்தத் தவறும் செய்திலன் என்று உறுதிப்படப் பேசா நின்றன்; நாண்மற்றவனிடம் ஊடுதல் ஏனோ என்று தோழி கூறியமையின் தலைவி ஊடல் தீர்வாள் ஆயினாள்”⁴⁸ என்று உரையாசிரியரின் கூற்று சங்காலச் சமூகத்தைக் காட்டுவனவாக இடம் பெற்றுள்ளன. இதனை,

“தெரியிழாய்! செய்தவறு இல்வழி, யாங்குச் சினவுவாய்
மெய்பிரிந்து அன்னவர் மாட்டு?”⁴⁹

தெரிந்த இழையினை உடையத் தலைவியே, பரத்தையர் மாட்டு உண்மையாகப்
பிரிந்துயான் செய்த தவறில்லாத இடத்துக்காக நீ எங்ஙனம் சினப்பாய் என்று
தலைவன் தலைவியிடத்து வினவுவதில், தலைவன் தான் செய்த தவறை மறைந்து
நியாயம் தேடுவதைப் பார்க்கமுடிகிறது. மேலும்,

“அணைத்தோளாய்! தீயாரைப் போல, திறன் இன்று உடற்றுதி;
காயும் தவறு இலென் யான்”⁵⁰

என்று தலைவன் கூறுவதில் ‘ஒரு தீய திறனின்றாகவும் தவறாகவும் ஏன்
வருந்திக் கொள்கின்றாய் நீ வெறுக்கும் அளவுக்கு காரணமானதோர்
தவறுடையேன் அல்லேன்’ என்று தவறினை மறைக்கும் மனம் பெற்றுள்ளத்
தலைவனைக் காணுமிடத்து, தலைவியின் மனநிலை மிகுந்த துன்பப்படுவதைக்
காண்கிறது. இதனை,

“இனி யாதும் மீக்கற்றம் யாம் இலம் என்னும்
தகையது காண்டைப்பாய் நெஞ்சே பனியானாப்
பாடு இல் கண் பாயல் கொள”⁵¹

என்று தலைவி தன் நெஞ்சோடு தானே புலம்பி அழுது, நெஞ்சோடு கண்ணீர்
விழுதல் நீங்காத, துயில் இல்லாத கண்கள் துயில் கொள்ளாதல் மேலாக,
சொல்வதற்கு அறியா நிலையை உடையவளாகப் புலம்புதலை நலிந்து
நோக்கமுடிகிறது.

4.6. பிரிவிற்கான வகைமையும் கால அளவும்

தலைவனும் தலைவியும் களவு, கற்பு காலங்களில் இனிமையாய் இன்பத்தை பெறும் இடங்களில், பிரிவானது நிகழ்விருக்கிறது என்மெண்ணுமிடத்து அவ்வின்பம் எல்லாம் மறைந்து மனம் துன்பத்தில் உழலுவதை சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

தலைவனின் பிரிவானதும் நீண்ட நெடிய வாழ்நாள் பயணமாக அமைந்திடாமல், குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் நிகழுதல் வேண்டும் என்ற அறம் சங்க காலத்தில் கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை தொல்காப்பியர்.

பல்வேறு வினையின் பொருட்டுத் தன்னிடம் விட்டு வேறிடம் செல்ல நேரிடுமிடத்து, அதற்குரிய கால அளவினைத் ஒதற், தூது, காவற், பகைவாயிற் பிரிவு, பொருள்வாயிற் பிரிவு என்னும் பிரிவுகளின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப ஆண்டின் அளவை வரையறை செய்துள்ளனர்.

4.6.1. ஒதற் பிரிவு

தலைவன், தலைவியை ஒதுதற் பொருட்டுப் பிரிவதனால், ஒதற் பிரிவு என்றும். இவை அறம், பொருள், இன்பத்தின் வழி எய்தப் பெறும் வீடுபேற்றினைத் தரவல்லது ஒதுதல் என்பதால் என்று அறம் சார்ந்த வழியில் வாழ்வியலின் நற்பயனைக் கற்றுக்கொள்ளும் முறைமையின்படி, ஒரு நல்லாசிரியனிடம் கல்வி பயின்று வித்தகனாகிடு நிலையைத் தரவல்லது ஒதற் பிரிவு என்பதால் அனைத்து பிரிவுகளிலும் உயர்வுப் பெற்றதினால் முதலில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஓதற் பிரிவின் பயனால் வாழ்வின் அகஇருள் நீக்கப்படுகிறது. அறியாமையை அகற்றி அறிதொறும் நிலையை ஏற்படுத்தும் ஒப்பற்ற செல்வமாகக் கல்வி கருதப்பட்டுள்ளதைப் பரணர் என்ற சங்கப் புலவர்,

“கைத்தொழு மரபில் கடவுள் சான்ற
செய்வினை மருங்குச் சென்றோர்”⁵²

இதனில் ‘கடவுட் சான்ற செய்வினை’ என்பது ஓதற் பிரிவினை உணர்த்தக் கூடியதாகும். கல்வியின் பயன் கடவுளைத் தொழுதல் ஆதலின் கடவுள் சான்ற செய்வினையாகக் கல்வி கொள்ளப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. அத்தகு ஓதற்பிரிவின் கால அளவை,

“வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன்றி கவாது”⁵³

மூன்றாண்டுகள் ஓதற் பிரிவிற்கான எல்லை என்று வரையறை செய்துள்ளார்.

4.6.2. வேந்தர்க் குற்றுழிப் பிரிவது

தலைவன் தலைவியை வேந்தர்க்காக உற்றுழிப் பிரிந்து செல்லும் தன்மையை மேற்கொண்டுள்ளான். ஓர் நாட்டின் அரசனுக்கு யாதானும் காரணத்தினால் தீங்கு உற்றவழி, இவ்வகையானப் பிரிவு மேற்கொள்ளப்பட்டு, அத்தீங்கினை நீக்கிட முயலுதலைக் காணமுடிகிறது. இதனை அகநானூற்றில்,

“வேந்தனும் வெம்பகை முரணி யேந்திலை
விடுகதிர் நெடுவேல் இமைக்கும் பாசறை
அடுபுகழ் மேவவொடு கண்படை யிலனே”⁵⁴

என்ற பாடல் வரிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன. இப்பிரிவினது காலஅளவைத்,

“வேந்துறு தொழிலே யாண்டினது அகமே”⁵⁵

குறிப்பிடுகின்றார். இதனைப் போன்று,

1. தூதிற் பிரிவு : இருபெரும் வேந்தரை சந்து செய்தற் பொருட்டுத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல்.

2. காவற் பிரிவு : தலைவியைப் பிரிந்து சென்று நாட்டினைக் காவற் காக்கும் பணியை தலைவன் செம்மையுற மேற்கொள்ளுதலை இப்பிரிவு காட்டுகிறது.

3. பகைவாயிற் பிரிவு: தலைவியின் அன்பினை மனதினுள் நினைத்தவாறே, மாற்றுவேந்தரோடுப் போர்கருதி போர்க்களத்துக்குப் பிரிந்து சென்று போர் புரியும் நிலையை எடுத்துரைப்பது.

இம்மூன்று பிரிவும் வேந்தர்க் குற்றுழி பிரிவாக நிகழ்ந்துள்ளன.

(1) பிறர்மனை நயவாமை, (2) காமநீர்த்தப் பாலின்மை நீக்கப்பட்டு, முழுவதும் நாடுகாத்தற் மாண்புகளைச் சுட்டுவனவாக இடம்பெற்றுள்ளன. அகத்தினால் பிரிந்தும் புறத்தினால் உயர்ந்தும் நிற்கும் தன்மையுடையனவாக இப்பிரிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

1. குடிப்பிறப்பு, 2. கல்லி, 3. ஒழுக்கம், 4. வாய்மை, 5. தூய்மை, 6. நடுவுநிலை, 7. அழுக்காறாமை, 8. அவாவின்மை என்ற எட்டும் பெற்று, தலைவன் பேராண்மை உடையவனாகப் போற்றப்பட்டுள்ளதை சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது. இதனை தொல்காப்பியார்.

“தூதிடை யிட்ட வகையி னானும்
 ஆகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினும்
 மூன்றன் பகுதியும் மண்டிலத் தருமையும்
 தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் மேன்மையும்
 பாசறை புலம்பலும் முடிந்த காலத்துப்
 பாகனொடு விரும்பி வினைத்திற வகையினும்
 காவற் பாங்கின் ஆங்கோர் பக்கமும்”⁵⁶

பிரிவின்கண் தலைமகன் கூற்று நிகழும் இடங்களாக எடுத்துரைத்ததில், தூதிடை இட்ட வகையினும் பாசறைக்கண் தனிமையுரைத்தவிடத்தும் தலைமகன் புலம்பலும் பகைவயிற் பிரிவினிடத்தும் குறித்தப் பருவம் பிழைத்துழி ஆகுமிடத்தும் வினைமுடிந்து திரும்புங் காலத்து பாகனொடு வினையுரைக்கும் காலத்தும் நாட்டெல்லையிலிருந்து பகைவரிடமிருந்து நாட்டைக் காக்கும் பிரிவினிடத்தும் வேந்தார்க் குற்றுழி பிரிவு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இப்பிரிவினிடத்து தலைவியின் உள்ளம் தலைவனை நினைத்து அழுது புலம்புவதுடன், மனம் தவிப்பிற்கு ஆளாகுவதைக் காணமுடிகிறது. இந்நிலைமையை,

“வந்து வினை முடித்தனன் வேந்தனும்; பகைவரும்
 தம் திறை கொடுத்து தமர் ஆயினரே;
 முரண் செறிந்திருந்த தானை இரண்டும்
 ஒன்று என அறைந்தன பணையே; நினதோர்
 முன் இயங்கு ஊர்தி பின்னிலை ஈயாது,
 ஊர்க, பாக!”⁵⁷

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் குடவாயில் கீரத்தனார் என்னும் புலவர் வினை முற்றி மீளும் தலைமகன் தேர்ப்பாகனுக்கு சொல்லுவதாக பாடியுள்ளதில், வேந்தனின் போர் வினைக் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன்

வெற்றி பெற்று மீள்கின்றான். அவ்வப்போது தன் தலைவியைக் காண பெரிதும்
விருப்பமற்று, தேர்ப்பாகனை நோக்கி முந்திச் செல்லும் நின் தேராகிய ஊர்தியினை
இனிப்பிந்திச் செல்வதற்கு இடங்கொடாது இச்சுரத்தை கடந்து செல்க!
என்றுரைப்பதில் தலைவியின் மீதுள்ள காதல் புலப்படுவதோடு,

‘வந்துவினை முடித்தனன் வேந்தனும்’ என்பதில் வேந்தர்க்கு போர்களத்து
உதவ சென்ற தலைவன் என்பதும் அறிய முடிகிறது. மேலும்,

தலைவியைப் பிரிந்து வினைவயிற் சென்ற தலைவன் வேற்று நாட்டில்
வேந்தன் பாசறையில் இருந்தவன் தான் திரும்பி வருவதாகக் கூறிச் சென்ற பருவ
வரவினைக் கண்டு தலைவியை நினைப்பதை,

“மங்குல் மா மழை, தெள் புலம் படரும்
பனி இருங் கங்குதலும் தமிழள் நீந்தி,
தம் ஊரோளே, நன்னுதல்; யாமே,
கடிமதில் கதவம் பாய்தலின், தொடி பிளந்து,
சிறுகண் யானை நெடுகா ஒண் மணி,
தழுங்கு குரல் சரசமொடு முழுங்கும் யாமத்து,
கழித்து உறை செறியா வாளுடை எறுத்ததோள்,
இரவுத் துயில் மடிந்த தானை,
உரவுச் சினவேந்தன் பாறையேமே”⁵⁸

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் தலைவியைப் பிரிந்து வினைவயிற் சென்ற
தலைவன் பாசறையின் சூழலியல் அமைப்பைக் கண்டு வாடலுறுகிறான். சங்கு
போன்று சுரிந்த முகத்தினை உடைய பகன்றை மலரின் அரும்புகள் மழைத்துளிகள்

தூவுதலினால் மலருகின்ற தைத்திங்களாகிய முன்பனிக் காலம் வந்துவிட்டது. வாடையுடன் சுவடிய வைகறைப் பொழுதில், இருண்ட பெரிய மேகங்கள் விண்ணகத்து இயங்குமிடத்து, அழகிய நெற்றியை உடைய நம் தலைவி தன்னந்தனியவளாய் நமது ஊரிடத்து உள்ளாள் யாமோ,

காவலையுடைய மதிர்கதவினைக் குத்துதலும், யானையின் நீண்ட நாவினைக் கொண்ட ஒளிபொருந்திய மணியின் ஓசையுடன் அம்புகள் தைத்தலால் எழுகின்ற சத்தத்துடன் வாளை உருவி உறைக்குள் சொருகும் ஓசையும் கொண்ட மிக்க சினத்தினை உடைய வேந்தனது பாசறையின் கண் உள்ளோம் என்று தலைவன் புலம்புவதில் உள்ள பிரிவுத் துன்பத்தையும், தலைவி தனிமைத்துயர் மீதூர இல்லத்தில் ஆற்றியிருப்பதையும் ஆவூர் மூலங்கிழார் என்னும் புலவர் எதார்த்தவியலாகப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுமிடத்து தலைவனின் மனத்துன்பமும் தலைவி இல்லின்கன் இருக்குமிடத்து தலைவனின் நினைவுகளில் மூழ்கி செயலற்று வாடலும் அன்பின் இனியக் காட்சியாக சங்கப் பாடல்களில் உளம்சார்ந்த நிலையில் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

4.6.3. பொருள் வயிற் பிரிவு

உலகியற் அறமாகக் கருதப்பட்ட பொருள் வயிற் பிரிவானது, கடமையைச் செய்தற்கும் இல்வாழ்வு நடத்தற்கும் இன்றியமையாத தன்மையுடையதாகிறது. இத்தன்மையால், மணமுடித்த தலைவன் தன் இன்பநாட்டத்தை விட்டொழித்து பொருள் வயிற் பிரிவை மேற்கொண்டவிடத்து தலைவிக்கு மட்டுமல்லாது, தலைவனுக்கும் மனதினுள் ஒருபெரும் போராட்டமானது ஏற்படுகின்றது. தலைவனுக்கு கடமையும் இன்பமும் போட்டியிட இறுதியில் மனம் இன்பத்தை விடுத்து கடமையை நாடிச் செல்வதை காணமுடிகிறது.

தலைவிக்கு கணவனின் மீதான காதல் பிரிவின்போது பரிவாகவும் கண்ணீராகவும் வெளிப்படுகின்றது.

“எல்லாம் பொருளில் பிறந்துவிடும் என்பதனைக் கல்லாதவரும் நன்கறிவர். எனவே அறம், இன்பம் என்னும் இருகரை உடைய ஒரு பெருங்கடலாம் வாழ்வைக் கடக்க உதவும் கலமாய்த் திகழ்வது பொருளாகும். பொருள் இலாதாயின் வாழ்வு என்ற சொல்லில் வனப்பு இராது; வளம் பெருகாது”⁵⁹

என்னும் கூற்று பொருள் வயிற்பிரிவின் பொருண்மையைச் சுட்டுவனவாகும். மகிழ்ச்சியினால் அறிவு பொலிவு பெறுகிறது. மன ஒழுக்கத்தின் வாழ்நாள் சிறக்கிறது. அறம் காக்கப்பட்டு பிறர் பழிந்துரைக்கும் தன்மை ஏற்படாது, அன்பால் நயந்தொழுகும் மனப்பான்மையை விதைத்திடவும் தலைவனுக்காகத் தலைவி காத்திருக்கும் வேளைதனில் மனதில் இரக்கமும் அன்பும் காதலோடு கலந்து நிற்க பெண்மை வெளிப்பட்டு நிற்கும் பாங்கும் சாலச்சிறப்புடையன. தலைவியின் திறத்தை எண்ணி, யாம் செல்வதற்குக் காலம் கடந்த வேளையில், தலைவி துன்ப மிகுதியின் காரணமாக இறந்துபட எண்ணுவாள், என்ஹெண்ணி தேர் விரைந்து வருதற்குப் புதுவழி உண்டாக்கி வரும் தலைவனின் மாண்பினை,

“சேயாறு செல்வாம் ஆயின், இடர் இன்று
களைகலம் காமம், பெருந்தோட்டு என்று
நன்றுபுரிந்து எண்ணிய மனத்தை ஆகி
முரம்புகண் உடைய ஏகி, கரம்பைப்
புதுவழிப் படுத்த மதியுடை வலவாய்!
இன்று தந்தனை தேரோ
நோய் உழந்து உறைவியை நல்கலானே?”⁶⁰

என்று பாடியுள்ளார் பேயனார் என்னும் புலவர். தலைவனுக்குத் தேர்ப்பாகன் செய்த உதவியைப் பாராட்டுவதோடு தேரினால் நல்ல வாழித்தடம் அமைப்பதினால் தன்னைப் போன்று இவ்வழியில் இல்லம் அடைவதற்குப் பலருக்கும் பயன்படும் என்று தலைவன் நினைத்திடும் தன்மையும் பிறர்நலம் பேணுவதில் அக்கறை காட்டிடும் தமிழ்ச் சமூக மரபையும் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிவது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

4.6.4. பொருள்வயிற் பிரிவு தலைவிக்குத் தரும் மனப்போராட்டங்கள்

தலைமகன் பொருள் வயிற் பிரிகின்றான். தலைவி பிரிவாற்றாது வருந்துகின்றாள். அது கண்ட தோழி நீ ஆற்றியிருத்தலே நன்று, என்னுமிடத்து தலைவி தன் ஏலாமைக்கு காரணம் கூறுவதை,

“வினை வலம்படுத்த வென்றியோடு மகிழ் சிறந்து
போர் வல் இளையர் தாள் வலம் வாழ்த்த
தண் பெயல் பொழிந்த பைதுறு காலை,
குருதி உருவின் ஒண் செம் மூதாய்
பெரு வழி மருங்கில் சிறுபல வரிப்ப
பைங்கொடி முல்லை மென் பதப் புதுவீ
வெண் களர் அரிமணல் நன் பல தாஅய்
வண்டு போது அவிழ்க்கும் தண் கமழ் புறவில்”⁶¹

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் உணர்த்துகிறது. தான் மேற்கொண்ட வினையை முடித்து, மகிழ்ச்சியாற் சிறந்து வருமிடத்து பாகனிடம் விரைந்து தேரினைச் செலுத்தச் சொல்லி இன்றே வருவார் வருத்தம் தவிர் என்றவிடத்து தலைவி “அங்ஙனம் ஆற்றியிருக்கும் வலிமை அந்தோ! எனக்கு இல்லையே”⁶² என்று உரையாசிரியர் உரைப்பதன் வழி பிரிவாற்றாது தவிக்கும் தலைவியின் மனவருத்தத்தை உணரமுடிகிறது.

4.7.பரத்தையர் பிரிவு

சங்க கால வாழ்வியலில் அங்கீகரிக்கப்பட்டப் பிரிவாக அனைத்து மக்களாலும் நிகழ்த்தப்பட்டது பரத்தமைப் பிரிவு. தலைவன் பரத்தமைப் பிரிவினை மேற்கொண்டவிடத்து மிகுந்த மனவேதனைக்கு ஆளாகிறாள் தலைவி.

“தமிழக மக்கள் தமது அக, புற வாழ்க்கையில் அவலம் மீதுரக் கண்டார்கள். அவர்களது அவல வாழ்க்கையை இன்பம் தோன்ற, சுவை தோன்றப் புலவர்கள் பாடல்களாகப் பாடினார்கள் அப்படிப்பட்ட சில அவலச்சுவை சங்கப் பாடல்களில் இருந்துள்ளன.”⁶³

என்ற கூற்று மிகவும் தலைவியின் மனநிலைக்குப் பொருந்தக்கூடியனவாகும். தலைவி கற்பு வாழ்க்கையில் உள்ளம் வாடலுறும் வேளையில், தலைவனின் செயற்பாடுகளும் தோழியின் ஆறுதலும் இன்றியமையாதன. ஓதம், தூது, பகைவயிற், பொருள் வயிற், காவற் பிரிவு என்ற ஒவ்வொன்று பிரிவினிடத்தும் தலைவனின் உடல் நலம், மன நலம், வழித்துன்பம், சூழலியல் துன்பம், உயிர் மீதான பயம் என்ற நிலைகளில் தலைவி மனவேதனை அடைகின்றாள். இத்துன்பங்களினின்று நீங்கி விடுபடுமிடத்து, பரத்தமைப் பிரிவு நிகழுகிறது. தலைவிக்கு மிகுந்த மனவேதனையைத் தரவல்லதாக பரத்தையர் பிரிவு அமைகிறது.

பரத்தையருடன் கூடுதற்கு பிரிந்து செல்லும் தலைவன், தன் வாழ்நாள் முழுவதும் பரத்தையருடனே இருந்துவிடுவானோ? தன் எதிர்கால வாழ்வு குறித்தப் பயத்துடன் குழந்தையை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் தலைவியைச் சங்க அகஇலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது.

4.7.1. பரத்தமைப் பிரிவு

தொல்காப்பியர் தன்னுடைய பொருளதிகாரத்தில் கற்பியலில் வரைவின் மகளிர் பற்றிய இலக்கணத்தை வரையறை செய்துள்ளார். அதனில் காமக்கிழத்தியரை,

1. ஒத்த கிழத்தியர் : முன்பு திருமணம் செய்த மனைவியை விடுத்து, காமம் காரணமாகப் பின்பு தன்குலத்தில் உள்ள வேறொருத்தியை வரைந்து கொள்பவர்.
2. இழிந்த கிழத்தியர் : அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாண்குலத்திற்கு கொடுப்பட்டவர்கள்.
3. வரையப்பட்டார் : செல்வந்தர்கள், இற்கிழமை, கொடுத்து வரைந்து கொள்ளுதல் என்ற மூன்று நிலைகளில் பகுத்துள்ளனர்.
மேலைநாட்டு இலக்கியங்கள்
1. உயர்நிலைப் பரத்தையர் (Hetaire)
2. இசைப் பரத்தையர் (Audetrices or Flute)
3. விலைப் பரத்தையர் (Concubine)

என்று பிரித்துள்ளதைப் பார்க்கமுடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் இப்பரத்தையரை.

1. இப்பரத்தையர் : கலைபயின்றவர், குடும்பப்பண்பு உடையவர், இன்பவேட்கையுடன் இதமான உறவு நிலைக்கு பயன்படுத்தப்பட்டவராக இடம் பெற்றுள்ளனர்.
2. காமப்பரத்தை : இன்பத்திற்காக மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டவர்கள்.

3. சேரிப்பரத்தை ; பரத்தமைப் பெண்டிரிலே மதிப்பு இலாதவராகக் கருதப்பட்டவர்கள்.
4. காமக் கிழத்தியர் : தலைவன்பால் மிகுந்த அன்புடையவர்கள். ஒருவனுக்கு மட்டுமே உரிமைப்பூண்டவராக வாழ்ந்த தன்மைப் பெற்றவராதலின் சிறப்புடையவர்.
5. காதற் கிழத்தியர் : தலைவன் பால் அன்புடையவர்கள்.
6. பூனிலை மடந்தையர் : அழகில் சிறந்து விளங்கக் கூடியவர்கள். செல்வந்தர்களுக்கு மட்டும் பயன்பட்டவர்கள்.
7. காதல் கணிகையர் : தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள மக்களுக்கு பயன்பட்டவர்கள்.
8. காதல் பரத்தையர் : சமூகத்தில் உயர்ந்த மதிப்புடையவர்களாக இருந்துள்ளனர். தலைவனால் திருமணம் செய்து கொள்ளப்படுபவர்கள்.
9. வதுவை பெருங்குலக் கிழத்தி : இரண்டாம் மனைவி.

இத்தகு, நிலைகளில் பரத்தையருக்கானப் பிரிவுகளுடன் தலைவனின் வாழ்க்கை தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளது மட்டுமல்லாது பரத்தையருடனான தலைவனின் தொடர்பு தலைவியின் மனநிலையைப் பெருமளவில் பாதிப்பதையச் செய்துள்ளதை சங்கஅகப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இதனை,

“பரத்தையிற் பிரிதல் ஒதற்குப் படாதல்
அருள்தரு காவலொடு தூதிற்கு அகறல்

உதவிக் கேகல் நிதியிற் கிகத்தலென்று

உரைபெறு கற்பின் பிரிவிறு வகைத்தே”⁶⁴

என்னும் பாடலில் என்று பிரிவின் வகைமையைச் சுட்டுமிடத்து முதலாவதாக இடம்பெறுவது பரத்தையற் பிரிவு.

4.7.2. பரத்தையர் பிரிவின் வகைள் மற்றும் தலைவியின் மனவருத்தங்கள்

தலைவன் தலைவியை விடுத்து பரத்தையுடன் பிரியுங்காலத்து பரத்தையர் பிரிவு மூன்று வகைகளில் நிகழ்கிறது.

1. அயன்மனைப் பிரிவு
2. அயற்சேரிப் பிரிவு
3. புறநகர்ப் பிரிவு

என்ற மூன்றிடத்தும் தலைவன், தலைவியை தனிமையில் தவிக்கவிட்டு, இன்பத்தை நாடி சென்று விடுகிறான். இப்பிரிவினை,

“அயன்மனைப் பிரிவு அயற்சேரியின் அகற்சி

புறநகர்ப் போக்கி புரவலர்க் குரிய

பரத்தையிற் பிரியும் பருவத் தான”⁶⁵

என்கிறது நம்மியகப்பொருள்.

4.7.3. அயன்மனைப் பிரிவு

தலைவியை மறந்து பரத்தையருடன் இன்பக் களிப்பில் மூழ்கிடும் தலைவன், தன் மனைக்கு அருகினில் அயன்மனையிடத்து பிரித்துச் சென்று கூடிக் களிப்பதாகும். இதனை,

“கெழீஇய காமக் கிழத்தியர் பொருட்டாத்
தழீஇய அயல்மனைத் தலைவன் பிரியும்”⁶⁶

என்கிறது அகப்பொருள்.

பரத்தையருடன் கூடிவிட்டு, தான் செய்த தவறை மறைக்க நினைக்கும்
தலைவனைச் சங்க அகப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இதனை,

“மனத்தில் தீதுஇலன் என மயக்கிய வருதிமண்
அலமரல் உன்கண்ணார் ஆய்கோதை குழைத்தநின்
மலர் மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம் வந்து உரைப்பாக்கால்”⁶⁷

என்னும் கலித்தொகை பாடல் சுட்டுவது தலைவியைப் பிரிந்து சென்று வாழும்
தலைவனின் செயலை ஆண்பரத்தமை என்று குறிக்கிறது.

4.7.4.அயற்சேரிப் பிரிவு

1. பெதும்பை
2. பருவகிழத்தி
3. காதற்பரத்தை

இவர்களுடன் யாதானும் ஒரு விழாவினிடத்து தலைவன் தலைவியை
விடுத்து, இம்மூன்று மகளிருடன் அயற்சேரியின் கண் கூடிக்களிப்பதாகும். இதனை,

“பின்னர் வரைந்த பெதும்பையும் பரத்தையும்
இன்னியல் விழுவும் ஏதுவாக
அவனயற் சேரியின் அகலும் என்ப”⁶⁸

என்கிறது அகப்பொருள் நூல். தலைவன் அயற்சேரியினிடத்து பரத்தையருடன் கூடிவிட்டு, தனது இல்லத்திற்கு வந்து ‘நான் தீதிலேன்’ என்றவிடத்து தலைவி, ‘கண்ணியும் சாந்தமும் கிழிந்த சாமுகமும்’ பரத்தையர் இல்லத்திலிருந்து வந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றாள்.

4.7.5. புறநகர்ப் பிரிவு

தலைவன் தலைவியை விடுத்து, புதிதாகக் கிடைத்த பரத்தையருடன் பூஞ்சோலை, நீர்நிலை, விளையாடுமிடங்கள் ஆகிய இடங்களில் கூடிக்களித்து, தன் தேரில் பரத்தையரை வைத்து சுற்றி வந்து, தன்நகரைவிட்டு புறநகரின்கன் செல்வதாகும்.

பரத்தையர் சேரிக்குச் சென்ற தலைவன் இல்லம் திரும்பும் இடத்து தலைவி அதனைக் கண்டு ஊடி இருந்தாள். தலைவன் தோழியினை அனுகி தலைவியின் ஊடல் நீக்க வேண்டும் என்றவிடத்து, தோழி அதனை மறுப்பதைப் பார்க்கமுடிகிறது. அவ்விடத்து தோழி, பரத்தையரின் எழில்நலத்தை உரைப்பதை பரணர்,

“ஊரல் அவ்வாய் உருத்த தித்தி

பேர்அமர் மழைக்கண், பெருந்தோள், சிறுநுதல்

நெடுங்கொடி நுடங்கும் மட்ட வாயில்”⁶⁹

என்னும் பாடல் தலைவன் பரத்தையருடன் புறநகர்ப் பிரிவாக வெளியில் சென்று சுற்றி வந்ததை தோழி கடிந்துரைப்பதாக காட்டுகின்றது.

4.7.6.சங்கப் பாடல்களில் பரத்தன்

பரத்தையர் என்ற சொல் பெண்பாலுக்கு மட்டும் பொருந்துவது மட்டுமின்றி, தன் மனைவியிருக்க மற்றொரு பெண்ணை பாலுறவிற்காக நாடிடும் ஆண் மகனை சங்க இலக்கியம் ‘பரத்தன்’ என்று குறித்துள்ளது. பரத்தையின் மீது மோகங்கொள்ளும் தலைவனை,

“பகலான் டல்கினை பரத்த என்றியான்
இகலி இருப்பேனாயின் தான் தன்
முதல்வன் புல்லிப் பொய்த்துயில் துஞ்சும்”⁷⁰

என்கிறது கலித்தொகை. தலைவியைப் பிரிந்துச் சென்று தலைவன், பரத்தையருடன் கூடிக்களிப்பதினால் அவன் ‘ஆண் பரத்தன்’ என்று கூட்டப்பட்டுள்ளான்.

4.7.7.பரத்தமையினால் தலைவிக்கு ஏற்படும் மனஉளைச்சல்

தலைமகன் இன்ப வேட்கைக்காகவும் இதமான உறவுக்காகவும் தலைவியை விடுத்து பரத்தையர்பால் சென்று வாழ்மிடத்து தலைவியைப் பரத்தையர் இகழ்ந்துரைத்து வம்பு செய்திடும் நிலையைச் சங்கப் பாடல்களில் புலவர் பெருமக்கள், காம இன்பம் கருதித் தலைவனால் வரைந்து கொள்ளப்பட்ட காதற்பரத்தை, சேரிப்பரத்தையிடம் அவன் நட்புக் கொண்டுள்ளான் என அறிந்து தன் இல்லம் வந்தபோது அவனிடம் ஊடுவதாகப் பாடியுள்ளனர்.இதனை,

“நூம்வயின் புலத்தல் செல்லேம்; எம்வயின்
பசந்தன்று, கண்டின் நுதலே; அகம்பின்”⁷¹

என்னும் பரணரின் அகநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது. காதற்பரத்தையைத் திருமணம் செய்துக்கொண்ட தலைவன் அவளை விடுத்து, சேரிப்பரத்தையிடம் சென்று கூடுகின்றான். அதனைக் கண்ட காதற்பரத்தை “சேரிப்பரத்தை நின்னைக் கவர்ந்து சென்றாள்; அது கொண்டு யாம் நும்மை வெறுத்தோம் இல்லை; அப்படியிருந்தும் எம் நெற்றியில் பசலை படர்ந்தது காண்பாயாக”⁷² என்கிறான். தலைவன் பரத்தையருடன் பிரிந்துச் சென்று கூடுமிடத்து, தலைவிக்கு நெற்றியில் பசலை படர்ந்தது என்பதை காணமுடிகிறது.

4.7.8.தலைவனைச் சாடிடும் தலைவி

பரத்தையர் சேரியினின்று திரும்பியத் தலைவனுடன் தலைவி ஊடியும் உறழ்ந்தும் அஞ்சுவதுடன் தலைவன் உரைக்கும் பொய் சூளுரைக்கும் அஞ்சுகின்றாள் தலைவி. இதனை,

“ஒருஉ; கொடி இயில் நல்லார் குரல் நாற்றத்து உற்ற
முடி உதிர் பூந்தாது மொய்ப்பின ஆக,
தொடிய, எமக்கு நீ யாரை? பெரியார்க்கு
அடியரோ ஆற்றாதவர்”⁷³

கொடியின் இயல்புடைய பரத்தையரின் கூந்தலினின்று உதிர்ந்த பூக்கள், நின் தோளின் மீதுக் காணப்படுகின்றன. அதனைக் கண்ட எண்ணுள்ளம் துயருகிறது என்கிறாள். அதனை,

“வினைக்கெட்டு, வாய் அல்லால், இன்உயிர் வாழ்கல்லா
என்கண் எவனோ, தவறு”⁷⁴

என்பதில் நீ போகின்ற வினை கெட்டு, பொய் உரைப்பதில் சுகம் பெறுகிறாய் என்று தலைவனின் தவறினைச் சுட்டிக்காட்டிடும் தலைவியையும் வயல்களில் நெல் மிகுந்து விளைக, பொன்மிகு உண்டாகுக என்றெண்ணி தலைவி இல்லறத்தை ஒழுகினாள். மேலும் தலைவி கற்புநெறியினின்று வழுவாது, தலைவனை நினைத்து வாழ்க்கையைக் கடந்து வாழ்மிடத்து இயற்கையும் அரசும் நன்முறையில் அமைவுப்பெற்றால் மக்கள் நீடுழி வாழ்வார்! என்று பொதுவுடைமை நோக்கினோடும் தலைவியின் கற்புநெறி தவறாது வாழ்ந்திடும் தன்மையையும் அறம் சார்ந்த சமூகமாய் மக்கள் வாழ்ந்திட்டதையும் காணலாம்.

4.8.கைம்மை நிகழ்வுகள் தரும் மனப்போராட்டங்கள்

சங்க மகளிரின் திருமண நிகழ்வுகளின் போது அணியப்பெற்ற மங்கல அணிகலன்கள் யாவும், கணவனை இடிந்து மனத்துன்பம் பெற்று வாடிடும் நிலையில், கைம்மை நிகழ்வுகளாக செய்யப்பெறும் சடங்குகள் மிகுந்த மனத்துன்பத்தை தலைவிக்கு தந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. திருமணச் சடங்கின்போது செய்யப்பெறும் சடங்குகள் அனைத்தும் கைம்மையில் தலைகீழாக மாறி நிகழ்கின்றன. அவைகளாவன,

1. சுவந்தல் களைதல்
2. மலர்நீக்கம் செய்தல்
3. ஒப்பனை நீக்கல்
4. மங்கல அணிகலன்கள் நீக்குதல்
5. உணவுகள் நீக்குதல்

என்ற செயல்களின் அடிப்படையில் கைம்மைச் சடங்குகள் சங்ககாலத்தில் நிகழ்த்தப்பெற்றுள்ளன. மேலும், “உணவு வகைகளில் பசலைக்கீரை, புல்லரிசி, வெள்ளைச்சாந்து, பழுங்கள் இவைகள் மட்டும் கைம்மைக்குரியதாக உள்ளது.”⁷⁶ என்ற செய்தியினை சங்கப் பாடல்கள் குறித்து ஆராய்ச்சியாளர்கள் இணையத்தில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

4.8.1.புறநானூற்றுப் பாடல்களில்

சங்க இலக்கியப் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் கைம்மை நிகழ்வுகள் குறித்த கொடுமைச் செய்திகள் அதிகளவில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதனை,

“வளை நீக்கல்”⁷⁷

“தொடிகழிதல்”⁷⁸

“இளை கழிதல்”⁷⁹

“கூந்தல் களைதல்”⁸⁰

“பாயின்றி வதித்தல்”⁸¹

“பச்சைக்கீரை உண்ணல்”⁸²

ஆகிய வரிகள் சங்க காலப் பெண்களின் கைம்மை நிகழ்வுகளை எடுத்துரைப்பனவாகும். சங்க மகளிர் கணவனை இழந்தவுடன் வளையல், தொடி, பூக்கள் போன்றவற்றை நீக்கி கூந்தலைக் களைவித்து பாயினில் உறங்காமல் தரையினில் உறங்கி பச்சைக் கீரைகளை உண்டு மரபுசார்ந்த கொடுமைகள் பலவற்றை அனுபவித்து உள்ளனர்.

4.8.2.கைம்மை சமூக - பண்பாட்டு விளக்கம்

சங்க காலம் முதல் இன்றுவரை கணவனை இழந்தப் பெண்டிர் ‘கைம்மை மகளிர்’ என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். கைம்மை என்பது தந்தை வாழிச் சமூகத்தின் ஒருதார மணமுறை என்ற அமைப்பின் வாழி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. கணவன் இறந்தால் மனைவி இறக்க வேண்டும். ஆனால் மனைவி இறந்தால் கணவன் இறக்க வேண்டியதில்லை என்ற கட்டமைப்பு வாழிவாழியாகப் நிற்பற்றப்பட்டுள்ளது. இம்மரபுமுறை பெண்மைக்கு தீமைத் தருவனவாகும்.

4.8.3.கைம்மை மகளிர் - நற்றிணையில்

கைம்மை மகளிர் பற்றியக் குறிப்பினை சங்க அக இலக்கிய நூல்களில் ஒன்றான நற்றிணையில் காணமுடிகிறது. கைம்மை மகளிரை,

“ஆளில் பெண்டிர்”⁸³

என்றும்,

“படிவ மகளிர்”⁸⁴

என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

அதனைப் போன்று,

“கழிகல மகளிர்”⁸⁵

“தொடிகழி மகளிர்”⁸⁶

“கைம்மை”⁸⁷

“உயவற் மகளிர்”⁸⁸

“பருத்திப் பெண்டிர்”⁸⁹

என்று புறநானூறும், கணவரை இழந்தப் பெண்டிர் பற்றி குறிப்பிடுகின்றன.

4.8.4.கைம்மையும் - கற்பும்

கற்பு நிலையின் அடிப்படைத் தன்மையில் கைம்மை நிகழ்வினை, சங்க காலத்தில் வகைப்படுத்தி உள்ளனர். கணவனை இழந்த கைம்மை மகளிரை,

1. தன் இன்னுயிர் ஈதல்
2. நளிமூயொரிபுகுதல்
3. நோற்றுதல்

என்ற மூன்றன் அடிப்படையில் கற்பு நிலைப்பாட்டினை வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

1. தலைக்கற்பு
2. இடைக்கற்பு
3. கடைக் கற்பு

என்ற மூன்றும் ஆகும்.

1. தலைக்கற்பு

தலைவன் உயிர்துறந்த செய்தி கேட்டவுடன் தலைவி தன் இன்னுயிரை நீத்திடும் நிலை.

2. இடைக்கற்பு

உடன்கட்டை ஏறிடும் நிகழ்வு. ஆய்அண்டிரன் என்னும் மன்னன் இறந்தவிடத்து, அவனது உரிமைப் புண்ட மனைவி உயிர் துறந்ததைச் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

3. கடைக்கற்பு

தலைவன் இறந்துபட்ட பின்னர் தலைவி, தீ வளர்த்தோ அல்லது தீயினுள் புகுந்தோ மற்றும் உயர்ந்த மலையினின்று குதித்தோ உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும் நிலை கடைக்கற்பு என்று விரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கைம்மை நிகழ்வுகள் முழுவதும் கற்பியலுடன் தொடர்புடையனவாகவே நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. கற்பியல் வாழ்க்கையானது ஒருபக்கம் தலைவனுடனான காதற் மிகுந்த நிலையில் இன்பத்தை எய்தினாலும் தலைவனின் பிரிவும், இறப்பும் தலைவிக்கு மறுபக்கம் மிகுந்த துன்பத்தை தரக்கூடிய நிலையில் இடம் பெற்றுள்ளன. தலைவிக்கு கற்பியல் வாழ்வு நாளையத்தின் இரண்டு பக்கங்கள் போல, இன்பத்தையும் துன்பத்தையும், மாறி மாறி தந்திடும் நிலையில் அமைந்துள்ளதை சங்கப்பாடல்களின் துணைக்கொண்டு அறிந்திடினும், கற்புக்கால நிகழ்வுகளில் பெரும்பான்மை தலைவிக்கு மனப்போராட்டத்தை தருவனவாக இடம் பெற்றுள்ளன.

தொகுப்புரை

கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவி இருவரும் மனமொருமித்த நிலையில் வாழ்ந்த போதிலும், தலைவிக்கு தலைவன் பிரிந்து செல்லுமிடத்து மனதினுள் கலக்கமும் வேதனையும் தோன்றுகிறதைச் சங்க அகப் பாடல்களில் தெளிவுற நோக்கமுடிந்துள்ளது.

தலைவன் ஒதற் பொருட்டு தலைவியைப் பிரிந்து சென்றவிடத்து, தலைவிக்கு தலைவன் குறித்த காலத்தினுள் மீண்டும் வருதல் வேண்டும். வழியில் இயற்கையினால் ஏற்படும் இடர்பாடுகள், வழித்துன்பம், ஆறலைக் கள்வர்களினால் உண்டாகும் பயம் குறித்து அஞ்சுகிறாள். இவ்வஞ்சதல் எவ்வகைப் பிரிவினையும் மேற்கொள்ளும் தலைவனை நினைத்து மனம் வாடிடும் அனைத்து தலைவிக்கும் உண்டு என்பதை காட்டுகிறது.

வேந்தர் குற்றமிழிப் பிரியுமிடத்து தலைவனை நினைத்து தலைவி மிகுந்த வேதனைப்படுகிறாள். தலைவனின் உயிர் மீதானப் பயம் இப்பிரிவினிடத்து தலைவிக்கு வருத்தத்தையும் கலக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

அதிகளவில் மனதினுள் துன்பத்தை தரும் பிரிவாகவும், சற்று தலைவனை வெறுத்து ஊடல் கொண்டிடும் நிகழ்வினை அதிகமாக்கி காட்டிடும் பிரிவு பரத்தையர் பிரிவாகும்.

தலைவியும் குழந்தையும் இல்லத்திலிருக்க, தலைவன் இருவரையும் விடுத்து, அயன்மனை, அயற்சேரி மற்றும் புறநகர்ப் பகுதியிலும் பிரிந்து சென்று பரத்தமையை நாடிடும் விடத்து, தலைவிக்கு வாழ்வியல் குறித்த கலக்கம் ஏற்படுவதை சங்கஅகப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

தலைவன் நறுமணமிக்க மலர், சாந்தம், அணிகலன்கள், ஆடைகள் எனக் களைந்து வரும் நிலையிலும் பாலுறவிற்காக வேறொரு காமக்கிழத்தியை மணந்துகொள்ளுதல், இற்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை என எவருடனாவது தொடர்பில் இருத்தல் என்று தலைவன் மெய்மறந்து இருக்கும் நாட்களில், தலைவி தனிமைத் துயர் மீதுர, தமது இல்லத்தில் ஆற்றியிருக்கும் தன்மையும், கற்பின் திறத்தையும் சங்க அகப் பாடல்கள் தலைவியின் வருத்தமாகக் காட்டுகின்றன.

பாணன், தோழி ஆகியோரிடத்து தலைவி வாயிலை மறுத்து, தலைவனின் தவறினைச் சுட்டிக்காட்டி, பின்பு மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ளும் தலைவியின் மேன்மைப் பொருந்திய நிலையைச் சங்கப்பாடல்கள் சுட்டுவதோடு, ஊடல் கூடலில் முடிந்து தலைவியின் அன்பினால் அகமகிழ்ந்து வாழும் இல்லறம் கற்பு வாழ்க்கையில் தொடங்கப்பெறுகின்றது.

இயல் 4

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல்., பொருள்., கற்., நூ. 140
2. மு.கு. நூல், நூ. 529
3. [www. Tamil Koodal.com/12/12/2009](http://www.TamilKoodal.com/12/12/2009)
4. அகநானூறு, பா. 339
5. மு.கு.நூல். பா. 12
6. பதிற்றுப்பத்து, பா. 6
7. குறள், கு. 59
8. அகநானூறு, பா. 9
9. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா. 30:32
10. பதிற்றுப்பத்து, பா. 6
11. மு.கு.நூல், பா. 7
12. குறள், கு. 45
13. நம்பியகப் பொருள், நூ. 37
14. www. Tamil Koodal.com/12/12/2010
15. மு.கு.இ.முகவரி., 12/12/2010
16. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 101
17. அகநானூறு, பா. 112
18. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 105
19. ஐங்குறுநூறு, பா. 344
20. கலித்தொகை, பா. 41
21. குறுந்தொகை, பா. 92
22. இல. பொம்மி, சங்க இலக்கியத்தில் கற்புக் கோட்பாடு, ப. 102
23. குறுந்தொகை, பா. 82

24. கலித்தொகை, பா. 96
25. அகநானூறு, பா. 112
26. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 272
27. தொல்., பொருள்., நூ.1091
28. [www. Tamil Koodal.com/12/12/2010](http://www.TamilKoodal.com/12/12/2010)
29. ஏங்கெல்ஸ், குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு, தோற்றம், ப. 103
30. அகநானூறு, பா. 13
31. குறுந்தொகை, பா.
32. நற்றிணை, பா. 132
33. மு.கு.நூ. பா. 142
34. புறநானூறு, பா. 331
35. மு.கு, நூ. 306
36. மு.கு.நூ, பா. 326
37. நற்றிணை, பா. 280
38. மு.கு.நூ, பா. 286
39. குறுந்தொகை, பா. 389
40. அகநானூறு, பா. 205
41. புறநானூறு, பா. 163
42. தொல்., பொருள்., க, நூ. 45
43. ஐங்குறுநூறு, பா. 425
44. நெடுநல்வாடை, பா. 145
45. மேலது, பா. 162-165
46. மேலது, பா. 163-164
47. முல்லைப்பாட்டு, பா. 80-84
48. கலித்தொகை, ப. 375
49. மு.கு.நூ, பா. 87

50. மு.கு.நூ, பா. 87
51. மேலது, பா. 87
52. அகநானூறு, பா. 3-9
53. தொல்., பொருள்., கற்., நூ. 47
54. அகநானூறு, பா. 231
55. தொல்., பொருள்., கற்., நூ. 48
56. மு.கு.நூ., அ.நூ, 44
57. அகநானூறு, பா. 254
58. மு.கு.நூ, பா. 1-11
59. [www. Tamil Koodal.com/12/12/2010](http://www.TamilKoodal.com/12/12/2010)
60. அகநானூறு, பா. 91
61. மு.கு.நூ, பா. 91
62. மேலது, பா. 270
63. [www. Tamil Koodal.com/12/12/2010](http://www.TamilKoodal.com/12/12/2010)
64. நம்பியகப் பொருள், நூ. 62
65. மு.கு.நூ. 63
66. மேலது, நூ. 64
67. கலித்தொகை, பா. 112
68. அகப்பொருள் விளக்கம், 65
69. அகநானூறு, பா. 79
70. கலித்தொகை, பா. 75
71. உ.வே.சா. அகநானூற்று உரை, 89
72. மு.கு.நூ, பா. 88
73. கலித்தொகை, பா. 88
74. மு.கு.நூ, பா. 88
75. ஐங்குறுநூறு, பா. 3

76. [www. Tamil Koodal.com/12/12/2010](http://www.TamilKoodal.com/12/12/2010)

77. புறம்., 237: பா. 7-14

78. புறம்., 238: 6-7

79. புறம்., 224 : 10-11

80. புறம்., 25: 10-14

81. புறம்., 246

82. புறம்., 246

83. நற்., 273

84. நற்., 273

85. புறம்., 280

86. புறம்., 238

87. புறம்., 125, 261

88. புறம்., 246

89. புறம்., 125

இயல் - 5

தலைவியின் அன்பும் அகமகிழ் வாழ்வும்

சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் குறைவில்லாத செல்வத்துடனும் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியுடனும் அன்பின் அடிப்படையில் கருத்தொருமித்து, பரிவும் பாசமும் கூடப்பெற்று ஒத்திசைந்த காதலுடன் வாழ்ந்துள்ளனர். உள்ளம் ஒத்த அன்புடையவர்கள் காதல் மிகுந்து, காமத்துடன் மெய்யுணர்ச்சிப் பெற்று, ஒழுக்கமிகு நிலையில் கற்பின் வழிப்பட்ட அறத்தின் சார்பில் வாழ்க்கையை முழுமையாக அனுபவித்து வாழ்ந்தமைக்குச் சங்ககாலச் சூழலியலமைப்பு மிகப்பெரிய காரணியாகும். இன்று உணர்ச்சியின் மிகுதியால் பெண்மையின்மீது வன்மையான முறையினில் துஷ் முறைதவியக் காமம் வன்புணர்ச்சியாளர்களால் செலுத்தப்படுவதைச் சமூகத்தில் காணமுடிகின்றது. ஆனால், சங்ககாலத்திய ஆண்களிடம் பெண்மையை மதிக்கும் உயர்ந்த பான்மை இடம்பெற்றிருந்ததுடன், வரைமுறையுடன் கூடிய பெண்மையைச் சமூகம் போற்றியும் பாராட்டியும் அமைந்ததைத் தலைவனுடன் கூடிய அகமகிழ் வாழ்வியல் நிலைக்கொண்டு தலைவியின் அன்பு பொருந்திய காதலை ஆராய்ந்தறிவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

5.0. சங்கப் பாடல்களில் காதலுணர்ச்சி

சங்க இலக்கியத்தில் காதலுணர்ச்சியினை மெய்யுணர்ச்சி என்று பொருள்கொண்டுள்ளனர். அன்பின் நுணுக்கமாகவும் விரிவாகவும் காதலைக் குறிப்பிடுகின்ற புலவர்கள், களவு கற்பு என்றிரு நிலைகளிலும் காதலுடன் சமுதாய அறத்தினையும் ஒழுக்கத்தையும் சேர்த்துப் பாடியுள்ளனர்.

பாலணையின் தன்மையால் கூடுமிடத்து உள்ளப்புணர்ச்சி உயர்வானதென்பதை,

“யிரிவு அரிது ஆகிய தண்டாக் காமமொடு

உடன்உயிர் போகுகதில்ல – கடன்அறிந்து

இருவேம் ஆகிய உலகத்து

ஒருவேம் ஆகிய புன்மை நாம் உயிற்கே”¹

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் சுட்டுவதுடன், பலபிறவிகளாய்த் தொடர்ந்து வரும் நட்புடைய நெஞ்சங்கள், இருவேறு உடம்புகளை உடையேம். ஆனால், உயிரானது ஒன்றுதான் என்றிடும் காதலின் அதீத நிலையைச் சங்கப்பாடல்களில் பார்க்கமுடிகிறது. காதல் அன்று முதல் இன்று வரை சமூகத்தில் வாழங்கிவந்தாலும், சங்ககாலத்திய காதலில் மனித நேயத்துடன் உண்மைத்தன்மை அதிகமிருந்துள்ளது. தலைவன் யாதொரு தொடர்புமின்றி வெளியில் வாழ்ந்தவிடத்தும் தலைவி நம்பகத்தன்மையுடன் அன்பு செலுத்தி உயிரோட்டமிடுக் காதலுடன் அவனை நினைத்து வாழ்ந்திட்ட ஆற்றல் மிகுத்தன்மையைப் போன்று, ஆண்மகனும் வாழ்ந்திட்டனர். பாடேந்தர் இதனை,

“கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர் காட்டிவிட்டால்

மண்ணில் குமரருக்கு மாமலையும் ஓர்கடுகாம்”²

என்கிறார் சங்ககாலத்திய காதலில் அறமிகுந்ததுடன் கருணையும் இரக்கமும் சுவடியிருந்ததைப் பார்க்கமுடிகிறது. இத்தகுக் காதலின் இயல்பைப் பாரதி,

“காற்றில் ஏறிஅவ் விண்ணையும் சாடுவோம்

காதல் பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே”³

என்றரைக்கிறார். இவை அன்பின் வழிப்பட்ட காதலின் உயர்நிலையை உணர்த்துகின்றன. இவ்வியலில்,

- 5.1. தலைவியின் அன்புநிலை
- 5.2. தலைவனின் அன்பு
- 5.3. அகமகிழ் வாழ்க்கையும் காதலும்
- 5.4. அகமகிழ் வாழ்க்கையின் அடித்தளம்
- 5.5. கார்காலமும் காதலும்
- 5.6. வீரமும் காதலும்
- 5.7. ஊடலும் சுவலும்
- 5.8. அகமகிழும் ஆனந்த வாழ்க்கை
- 5.9. மழலைச் செல்வத்தின் மாண்பு
- 5.10. விருந்தோம்பல்

என்னும் தலைப்புகளில் கருத்துக்கள் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

5.1. தலைவியின் அன்புநிலை

இன்றையகாலத்தின் இவ்வாழ்வுதனில் தம்பதியர்களுக்கிடையே அன்புநிலை குறைந்து, விட்டுக்கொடுத்து வாழும் தன்மையற்று, பரஸ்பரமான தாம்பத்தியம் அற்று வாழும் பிணக்குடனான வாழ்வியலைத் தற்போதைய சமூகத்தில் காணமுடிகிறது. ஆனால், சங்ககாலத்தில் இவ்வாழ்வியல் தூணாக அன்பும், விட்டுக்கொடுத்து வாழும் தன்மையும், மனிதநேயமும், கருணையும் சமூகத்தை நலம்பெறச் செய்துள்ளதைத் தலைவியின் வல்வண்மைமிக்கச் செயற்பாடுகளின்மூலம் அறியமுடிகிறது.

சங்ககாலத்தில் குடும்ப அமைப்பின் சிறப்புக்குப் பெரியோரும் அறவோரும் துணை நின்றுள்ளனர். தீயவழியில் சென்றிடும் இளம்தலைமுறையினரைப் பெரியோர்கள் அறிவுரை கூறி நல்வழிப்படுத்தியதைச் சங்கப் பாடலில்,

“உடுத்தும் தொடுத்தும் புண்டுஞ் சொஃஇயும்
தழைஅணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி
வாழ்வொடு வருதி, நீயோ இஃதோ
ஓர் ஆண் வல்சிச் சீர்இல் வாழ்க்கைப்
வெருநலக் குறுமகள் வந்தென
இனிவிழவு ஆயிற்று என்னும் இவ்வுரே”⁴

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகிறது. ஒரு பசுவினால் வரும் ஊதியத்தைக் கொண்டு வாழ்ந்த சிறப்பற்ற வாழ்க்கையானது, தலைவி நின் மனைவியாக வந்தடைந்ததன் காரணத்தால் இப்போது சிறப்புமிக்க விழாக் கொண்டாடும் வளமான வாழ்க்கையாக மாறிற்று என்று தோழி உரைப்பதின்வழி தலைவியின் சிறப்பு எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

5.1.1., தலைவியின் அன்பு உயர்ந்து நிற்குமிடம்

தலைவியின் மனம் தலைவனின் மனத்தினுடன் பொருந்த எய்துமிடத்து, அவர் தம் மனையகத்துக் கிடைத்திட்ட அன்பு யாவற்றையும் துறந்து, காதலை மட்டும் நினைத்து உடன்போக்கு செல்லத் துணிந்து, கற்பு வாழ்க்கையில் இணைந்து தலைவனைப் பிரியுமிடத்து மனம் ஆற்றாது புலம்பி வாழ்ந்திடும் நிகழ்வுகளிடத்து எல்லாம் தலைவியின் அன்பால் உயர்ந்து நிற்கும் பான்மையை சங்கஅகப் பாடல்களில் அறியமுடிகிறது.

தலைவனின் பிரிவை ஆற்ற இயலாத தலைவி தோழியிடம்,

“செந்தீச் செவ்வழல் தொடங்க - வந்ததை
வால் இழை மகளிர் உயிர் பொதி அவிழ்க்கும்
காலை ஆவது அறியார்
மாலை என்மனார் மயங்கியோரே”⁵

கொண்டு அகன்ற உலகத்திடத்து பல உயிர்களைத் தோற்றுவிக்கும் பகற்பொழுதை மீண்டும், அவ்வாயினாலே விழுங்கி கதிர்களைச் சுருக்கிக் கொள்ளும் மலைநாட்டைச் சேர்ந்த தலைவன் , பிரிந்து சென்றவிடத்து வருகைதந்த மாலையை வரவேற்கப் பெண்கள் செந்தீயால் விளக்கேற்றுகின்றனர். தலைவனைப் பிரிந்து வாழ்கின்ற தலைவிக்கு “உயிரை உடம்பினின்று பிரிக்கும் கொடுமையான, அறிவு மயங்கிய மலை”⁶ என்று இடித்துரைப்பதின் வழி தலைவியின் தீரா அன்புநிலைக் கூறப்படுகிறது.

5.1.2. துன்பத்தை மறைக்கும் தலைவி

களவுக் காலத்தின் போது தலைவனின் வருகைக்காக மலை நேரத்தில் காத்திருந்த தலைவி, மிகவும் துன்புறுமிடத்து அவளை ஆற்றுவித்த தோழி ஆற்றுவிக்க முடியாமல் வருந்துகிறாள். இதனைக் கண்டத் தலைவி,

“துறந்தோர் தேஎத்து இருந்து, நனிவருந்தி
ஆர்உயிர் அழிவது ஆயினும் நேரிழை
சுரத்தல் வேண்டுமால் மற்றே – பரப்பு நீர்த்
தண்ணம் துறைவன் நான
நண்ணார் தூற்றும் பழிதான் உண்டே”⁷

என்று கூறுமிடத்துத் தம்மைப் பிரிந்த தலைவனை எண்ணி, நாம் வருந்துமிடத்து, அவருக்குத் துன்பம் ஏற்படாதவாறு, அவர் பழிசொல்லிற்கு அஞ்சி நானுதற்கு அற்று, அலர் எழாதவாறு நாம் நம் துன்பத்தை மறைத்து தலைவனுக்காக வாழ்தல் வேண்டும் தோழியே என்னுமிடத்து தலைவியின் ஈடுஇணையற்ற அன்புள்ளம் ஏதார்த்தமாக நற்றிணையில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

5.1.3. தலைவியின் அன்புக்கு வீடுபேறு ஈடாதல்

அறத்துடனான வாழ்க்கையில் பொருள் பலஈட்டி, ஈகையுடன் உவந்து, அன்பும் கருணையும் கொண்டு, நேயம் கைவரப்பெற்று, நல்ல உள்ளத்துடன் ஒப்பரவு ஓம்பி, சமூகப் பார்வையை நற்கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கி, ஒழுக்கமிகு இன்பமயமான வாழ்க்கையைச் சங்ககால மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

அறம் கூடிய பொருள் பொதிந்த இன்ப வாழ்வின் இறுதிநிலைப் பயணம் வீடுபேறடைதல். ஆனால் சங்ககாலத்திய தலைவன் ஒருவன் தலைவியின் அன்புதனில் திளைத்தவிடத்து. அவன், இவ்வுலகினுள் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் கிடைத்திடும் இன்பத்தைவிட தன் தலைவியைச் சேர்தலால் உண்டாகும் இன்பம் வீடுபேற்றினை விடச் சிறந்தது என்கிறான். இத்தன்மையினை,

“விதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய உலகமும்

அரிதுபெறு சிறப்பின் புத்தேள் நாடும்

இரண்டும் தூக்கின் சீர்சாலாவே

பூப்போல் உன்கண் பொன்மேல் மேனி

மாண்வரி அல்குல், குறுமகள்

தோள்மாறு படுஉம் வைகலொடு எமக்கே”⁸

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் குறிப்பிடுவதைக் காணுமிடத்துக் கடல்கூழ்ந்துள்ள இவ்வுலகத்தை விட, மதிப்புமிக்கதாக உயர்ந்த அன்பினை உடையவளாகத் தலைவன் தலைவியை மதிப்பதையும் இதற்குக் காரணமான தலைவியின் அன்பும் புலப்படுகிறது.

நெஞ்சைவிட்டு நீங்காத தலைவி

தலைவனின் உள்ளத்தில் தலைவியே முழுமையாக ஆட்சிபுரிகிறாள். சீறும் புயலுக்கும் சிதறும் பெருமழைக்கும் ஈடுகொடுத்திடும் கொல்லிப்பாவை போன்று தலைவி தன் நெஞ்சைவிட்டு நீங்காது நிலைபெற்றவள் என்று தலைவன் கூறுவதைக் கேட்க முடிகிறது.,

“கால்வாழது இழப்பினும் கதழ்உறை நடுகினும்
உரும் உடன்று எறியினும், ஊறுபல தோன்றினும்
பெருநிலம் இளிரினும், திருநல உருவின்
மாயா இயற்கைப் பாவையின்
போதல் ஒல்ளை என் நெஞ்சந்தாளே”⁹

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் தலைவியின் அன்பானது தலைவனின் நன்நெஞ்சைவிட்டு நீங்காமையை உணர்த்துகிறது. மேலும், கார்போல் கொடுக்கும் தஞ்சைவாணனின் தென்மறை நாட்டில் தோழி கூறுவதாக அமைந்த பாடலில் தலைவியின் ஆற்றலானது,

“இன்புற்ற காலத் திருவார்க்கும் ஒன்றுயிர் என்றுசொன்னார்
அன்புற்ற காதல ராதலி னால்அகன் றார் எனநாம்”¹⁰

மிக்க காதலுடையதாக அமைந்துள்ளது என்பதை அன்புற்றகாதலா; தாம் அன்புற்ற காலத்தில் இருவருக்கும் ‘ உயிரொன்று ’ என்று கூறியதன் வழி அறிய முடிகிறது.

5.1.5. தலைவியின் காதல் இன்பம்

உள்ளத்தின் ஆழ்மனத்தினுள் தோன்றிடும் இன்பஉணர்வானது அகத்தின் மகிழ்ச்சியாகப் புலப்பட்டு நிற்பதைச், சங்ககாலத் தலைவன் தலைவியின் அன்பொருமித்த வாழ்வியலின் வழி பார்க்கமுடிகிறது. மேலும் அன்புக்குத் துன்பம் வருமிடத்து அதைத் தாங்கிடும் மனவலிமையைத் தலைமக்கள் பெற்றுள்ளதோடு, துன்பத்தின் பின்னர் வரும் இன்பத்தை ஏற்று அகமகிழ்ந்து வாழ்ந்துள்ளனர்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியினால் ஒன்றாகிய தலைவன் தலைவியின் உள்ளம் காதல் களிப்பினை இயல்பாய் ஏற்று வாழ்ந்துள்ளத் தன்மையை,

“இரண்டு உள்ளங்கள் ஒன்றாகும் இன்பம் துய்க்கும். பின்னே இருவரும் பிரிவர். இவ்விதம் தனிமையில் சந்திக்கும் செய்தியை எவருக்கும் வெளியிடார்”¹¹
என்கிறார் சதாசிவம் .இதனையே,

“மெல்இயல் அரிவை நின் நல்அகம் புலம்ப
நின்றுறந்து அமைகுவென் ஆயின், எனதுறந்து
இரலவர் வாரா வைகல் தகவே
பல ஆகுக - யான் செலவுறு”¹²

இயற்கையாக விளைந்த காதல்தனில் மூழ்கிய தலைவன் தலைவியை நோக்கி, நின்னுடைய நல்ல உள்ளம் தனிமையில் வருந்த நின்னைப் பிரிந்து சென்று வாழும் யான் உயிருடன் இருப்பேனோ? என்னுமிடத்துத் தலைவியின் காதலுள்ளம் தலைவனின் அன்பை நினைத்து மெய்சிலிர்க்கிறது.

இதனுடன், தலைவியைத் தலைவன் அடிக்கடி சந்திப்பதன்மூலம் துன்பங்கள் யாவற்றையும் கடந்திடும் மனவலிமையைப் பெற்றுள்ளதோடு அகம் மகிழ்ந்து வாழும் வாழ்க்கையின் தொடக்கமாகக் களவுக்காலம் அமையப்பெற்றுள்ளது.

5.2. தலைவனின் அன்பு

பல்வேறு இன்னல்களுக்கிடையே தலைவியை மணம் செய்துகொள்ளும் தலைவன் இன்பத்தின் ஆனந்தத்தைத் தலைவியுடன் அனுபவித்து வாழ்கின்றான். கொடும்போர் நடத்திய கரணமாதலின், கொடும்போர் இன்றிக் கரணம் நடைபெற்றாலும், அவை தலைவன் தலைவியின் கருத்தொருமித்த உள்ளத்தால் சுவ்டிவிக்கப்படுவதைச் சங்கஅகப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

தலைவன் தலைவியைக் கண்டு முயங்குதன் பொருட்டு , இரவு பகல் பாராது , வழித்துன்பம் கடந்து, தலைவியின் இல்லின் அருகே வந்திருப்பதைக் கண்ட தோழி தலைவியிடத்து,

“நிலவும் மறைந்தன்று , இருளும் பட்டன்று,
ஒவத்து அன்ன இடனுடை வரைப்பின்
பாவை அன்ன நிற்புறங்காக்கும்
சிறந்த செல்வத்து அன்னையும் துஞ்சினாள்
கெடுத்துப்படு நன்கலம் எழுத்துக் கொண்டாங்கு
நன்மாப்பு அடைய முயங்கி”¹³

என்றாரைப்பதின்வழி சமூகத்தில் வரும் நெறியின் ஏதமுணர்ந்து, வரைவு உணர்த்தித் தலைவனின் உள்ளம் காப்போரில்லாக் களிவெனக் களவுமணம் புரிவதைத் தலைவியிடத்துத் தோழி உரைக்குமிடத்துத், தலைவன் சிறைப்புறமாகத்தான் இருக்கின்றான்.

தலைவன் தலைவியின் மீதுள்ளக் காதலினால் யாவற்றையும் மறந்து, கடந்து நிற்கும் வேளைதனில், தலைவி மீதான அன்புமட்டும் மனதில் நிலைபெற்றிருக்கும் வேளையில், அவனுக்கு வாழ்க்கையின் அடிப்படையை எடுத்தியம்பும் ஆற்றலைத் தோழி பெற்றுள்ளது தலைவியின் அன்புக்காதலுடன் இங்கு ஈண்டுநோக்கத்தக்கதாகும். இதனை,

“இந்தக் காலத்தில் தலைவன் தலைவியைச் சந்தித்தல் சுலபம். நகர்ப்புறங்களில் வெகு சுலபம். எந்த நேரத்திலும் எங்கு வேண்டுமானாலும் சந்திக்கலாம். எவரும் தட்டிக்கேட்கமாட்டார். ஆனால், அந்தக் காலத்தில் அப்படி இல்லை. மலைநாட்டிலே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் சிறுசிறு ஊர்கள். ஓர் ஊரிலே வாழ்பவன் மற்றொரு ஊருக்குள் செல்வது கடினம். இன்றுபோல் அறிவியல் சாதனங்களின் வளர்ச்சியில்லை”¹⁴ என்கிறார். இக்கூற்று தலைவனின் அன்புக்காதலுக்கு சான்றாக அமைகிறது. தனது வலிமையை மீறித் தலைவன் தலைவியைக் கண்டு மகிழ்ந்திட வரும்நிலையினை இவை குறிக்கிறது.

5.2.1. தலைவன் தலைவி மீதுக்கொண்ட காதல்

உலக நியதியின் தலையாயக் குறிக்கோளாக வாழ்வியலறம் கற்பிதம் செய்யப்படுகிறது. ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ்தலுக்கானக் கூட்டு வாழ்க்கையில், கணவன் மனைவியிடத்து எக்காலத்தும் காதலுடன், மனைவியின் மனங்கோணாமல் அன்புபாராட்டி, இருவரும் இணைந்துள்ள இல்லத்தில் அறம் மட்டுமே செயல்புரிந்திடும் இனிய வாழ்வின் சிறப்பு ஈடுஇணையற்றது என்ற பெருமையைச் சங்கத்தமிழர்கள் நிரம்பவே உணர்ந்துள்ளார்கள். இதனை,

“மருந்து எனின் மருந்தே, வைப்பு எனின் வைப்பே

அரும்பிய சுணங்கின் அம்பகட்டு இளமுலை,

பெருந்தோள், நுணுகிய நுசுப்பின்

கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே”¹⁵

என்ற கருவூர் ஓதஞானி அவர்களின் குறுந்தொகைப் பாடலில், தலைவன் தலைவியைப் பொருளாகவும், பொருளால் துய்க்கப்படுகின்ற இன்பமாகவும் கருதுவதோடு மட்டுமல்லாமல், தன் நெஞ்சிற்கு இனிய மருந்தாகவும் நினைக்கிறான். கானவர் மகளாகிய அம் நல்மருந்து செல்வமாக இருப்பதுடன் அறப்பயன், பொருட்பேறு, இன்பத்துப்பயன் என யாவையுமாய்த் தலைவியை உரைப்பது தலைவியின் ஒப்புமைமயில்லாக் காதலுக்குச் சாட்சியமாகும்.

5.2.2. தலைவியின் இல்லை வாழ்வும்

சமூகத்தின் இசைவினைப் பெற்ற ஒழுக்க வாழ்வியலாகக் கருதப்படும் கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவியின் காதலறம், கற்பறம் இரண்டும் இடம் பெற்றுள்ளதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

5.2.2.1. காதலறம் மற்றும் கற்பறம்

சங்க காலத்தின் காதல் – காமம் என்றிரு நிலைப்பாட்டிற்கும் அதிகம் பொருள் வேற்றுமைக் கொள்ளாமல், காதலறம் என்ற சொல்தனில் உயர்ந்த காதலின்பத்தை மட்டும் குறித்துள்ளனர் என்பதை,

“அன்பு வளர, அருள் மலர நிறர்க்கு உதவி, தானும் வாழ உறுதுணையாக உதவுவது காதலறம்”¹⁶ என்று உரைத்திருப்பது இல்லை வாழ்வியலின் இனிமைக்குத் துணைபுரியும் தன்மை பெற்றது மட்டுமல்லாது, சமூகவியல் அறமாகவும் காதல் கொள்ளப்பட்டுள்ளதைச் சங்ககாலத்தில் பார்க்கமுடிகிறது.

தலைவனும் தலைவியும் அன்பினால் பிணைந்தவர்கள். இம்மைக்கு மட்டுமன்றி மறுமைக்கும் தொடரக்கூடிய உயர்ந்த அன்பினை உடையவர்கள் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் கூறுகின்றன.

குறுந்தொகையில் தலைவி ஒருத்தி தன் காதலனிடம் இப்பிறப்பு நீங்கி மறுபிறப்பு வாய்க்கும் போதும் நீயே என் கணவனாக வேண்டும். நானே உன் நெஞ்சு நேர்பவனாக இருக்க வேண்டும் என்பதை மறவாமல் உணர்த்துகின்றாள்.

“அணிற்பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து

மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப

இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்

நீயா கியர் என் கணவனை,

யானா கியர்நின் நெஞ்சுநேர் பவளே”¹⁷

என்னும் இக்குறுந்தொகைப் பாடல் வரிகளின் மூலம் காலறமிக்க வாழ்வினைக் காண்பது போன்று, நற்றிணையில் வரும் தலைவி ஒருத்தி பிரிவால் நான் சாவதற்கு அஞ்சவில்லை, செத்தால் மானிடப் பிறவியின்றி மாறி ஏதேனும் வேறு பிறவி வாய்க்குமாயின் அவரை மறத்தற்கு நேர்ந்திடுமே என்று நினைத்து அஞ்சுகிறேன் என்பதில் அவரை ஒருபொழுதும் மறந்து வாழ என்னால் இயலாது. இதுதான் என் வருத்தமிகுதிக்குக் காரணம் என்று தோழியிடம் உரைக்கின்றாள். இதனை,

“சாதல் அஞ்சேன்; அஞ்சவல் சாவின்

பிறப்புப் பிறி தாகுவதாயின்

மறக்குவென் கொல்என் காதலன் எனவே”¹⁸

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் காணமுடிவதில் தலைவியின் காதல் உள்ளத்தோடு தலைவனின் அன்பும் புலப்படுகின்றது. சங்ககாலச் சமூகத்தின் கற்பறமிக்க அகமகிழ் வாழ்க்கைகளில் காமம் அறமாய் வெளிப்பட்டு நிற்பது சிறப்பாகும்..

5.3. அகமகிழ் வாழ்க்கையும் காதலும்

காதல் மிக்கத் தலைவன் தலைவியின் உள்ளம் களித்தும் இல்லறத்தை மகிழ்ந்து ஓம்பியும், ஒருவர் மீது ஒருவர் அக்கறையுடனும், உணர்வுப்பூர்வமாய்க் காமம் சுவட்ப் பெற்றும் உயர்ந்த பொருண்மையுடன் வாழ்ந்துள்ளனர் என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுவதுபோன்று,

“மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
எனைமாட்சித்து ஆயினும் இல்”¹⁹

என்று இல்லறத்தை நல்லறமாக்குதற்குக் கற்பென்னும் குணநலனுடன் சங்க காலத் தலைவனும் தலைவியும் வாழ்ந்துள்ளனர்.

சங்க கால மக்களின் வாழ்வியலிடத்து அகம், புறம் இரண்டிலும் ஒழுக்கநெறிகள் முதன்மை பெற்றுத் திகழ்ந்துள்ளன. நெறி பிறழும் நிலை ஏற்படுமிடத்து அவை கடுமையான விமர்சனத்திற்குள்ளானதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

தன் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்தற்கு, பொருட்டேடல் என்பது இன்றியமையாத ஒன்றாகத் தலைவனுக்கு அமைகிறது. இக்காலத்தில் தான் மனைவியுடன் அகமகிழ்ந்து பூரித்துப் போயிருந்த இன்பவேளையை விடுத்து மிக்கக் காதலுடன் தன் வினையை மேற்கொள்கிறான்.

வினைமுடிந்து காதல் நினைவுகளுடன் தலைவியினைக் காணும்
பொருட்டுத் தேரினை விரைந்து செலுத்தச் சொல்லும் தலைவனின் செய்கையினை,

“தினைக்கள் உண்ட தெறிகோல் மறவர்

விசைத்த வில்லர், வேட்டம் போகி

முல்லைப் படப்பைப் புல்வாய் கெண்டும்

காமர் புறவி னதுவே – காமம்

நம்மினும் தான்தலை மயங்கிய

அம்மா அரிவை உறைவுஇன் ஊரே”²⁰

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. தலைவனது
அறஉணர்வுடன் சுவடிய காதலுணர்வு, மானஉணர்வு, பொருளுணர்வு அனைத்தும்
தலைவியின் அகமகிழ்வைச் சார்ந்து இயங்குகின்றன.

5.3.1. நல்வாழ்வுக்கு அரண்செய்யும் காதல்

தொழிலின் மீது அக்கறையுடன் பொருளீட்டுதலில் உறுதியுடன்
வினைமேற்கொள்ளும் சங்கத் தலைவன் ஒருவனைக் காதல் சிலநிமிடம் திகைக்க
வைக்கிறது.

தலைவனின் பொருள் வேட்கையும், தலைவியின் காமவேட்கையும்
முரண்பாடுடையதாகக் கொள்ளப்பெற்றாலும், இருவருடைய உள்ளத்திலும் காதல்
நிரம்பியுள்ளது. இக்காதல் நல்லதொரு வாழ்விற்கு வழிசெய்வதைக்
காணமுடிவதுடன், தலைவியின் காதலை உணர்ந்து தாம் தொடும் பரிசுத்தால் அவள்
சுந்தலைத் தடவும் காட்சியினை,

“காழ்விரி கவையாரம் மீவரும் இளமுலை
போழ்திடைப் படாமல் முயங்கியும் அமையாவென்
தாழ்கதுப் பணிகுவர் காதலர் மற்றவர்
கூழ்வதை எவன்கொல் அறியேன் என்னும்”²¹

என்று கலித்தொகை காட்சிப்பத்தியுள்ளது. இனி நீண்ட நாட்களுக்குத் தலைவியுடன் கூடியிருக்கும் இன்பம் கிடைக்காதே என்று ஏங்கும் தலைவனின் காதலையும் பேருணர்ச்சியையும் சங்க அக இலக்கியங்கள் உணர்த்தத் தவறவில்லை.

5.3.2. அகவாழ்க்கையின் சிறப்பு நிலை

அகத்திணை காதலை சிறப்பாக உரைக்குமிடத்து, இதில் இளமையிற் காதல் கடமை செய்வதைத் தடுத்திடும் ஆற்றல் மிக்கதாக அமைந்துள்ளது. இதனை,

“தன்னகர் விழையக் கூடின்
இன்னுறல் வியன்மார்ப் அதுமனும் பொருளே”²²

என்று கலித்தொகைப் பாடல் குறிப்பிடுவது தலைவன் தலைவியின் மனம் காதலில் மூழ்கியிருந்த நிலையில், தலைவியின் ஆற்றலை உணர்கிறான். அத்தலைவி பிரிவென்னும் கொடுமையைத் தாங்காத இயல்புடையவள் என்று தீர்மானித்து, அவளிடம் சொல்லாமலே புறப்படுமிடத்துத் தலைவி அவனை நோக்கி,

“நீ தேடும் பொருளுக்கு என்ன நிலையுண்டு; நல்லிசை நரம்பறுந்தால் நின்றுவிடும்; பெருந்திரு ஊழ்மாறின் ஒரு நொடியில் அழிந்துவிடும்; அரசியல் மதிப்பு தலைவன் மனம் மாறின் ஓடிப்போம்; அதனால் அழியும் செல்வத்தைக்

காமப்பருவத்து தேட முனையாதே”²³ என்கிறாள் தலைவி. தலைவன் தலைவியுடன் அகமகிழ்ந்து நீடியபொருள் தேடுவதை நிறுத்திக் கூடிய வாழ்வினை மனமகிழ் வாழ்ந்துள்ளதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

5.4. அகமகிழ் வாழ்க்கையின் அடித்தளம்

சங்க காலத் தலைவன் தலைவியிடத்து உண்மையான அன்பு இருந்ததினால், குடும்பச் சிக்கல்களை எளிதாக தீர்த்துக்கொள்ளும் மனவலிமை இருந்தது. அறம் தவறிய நிலையில் தலைவன் தலைவி வாழமுற்பட்டவிடத்து பெரியோரைத் துணைக்கொண்டு மனக்கசப்புகளை நீக்கி வாழ்ந்துள்ளனர். மனத்துன்பம் நீங்கா விடத்து வாயில்களாக வரும் பாத்திரங்கள் தீமையை விலக்கி அறத்தின் வழியட்டு, நன்மைக்கு வழி செய்கின்றன.

சங்ககாலத்து தலைமக்களிடத்து,

1. தலைவனின் குணநலனைத் தலைவியும்
2. தலைவியின் பண்பினைத் தலைவனும் நன்கு புரிந்து வைத்துள்ளனர்.

ஒருவருக்கொருவர் ‘விட்டுக்கொடுத்துச் செல்லும் மனப்பக்குவம்’ பெற்றிருந்தது காதல் வாழ்க்கைக்கு அடித்தளமாக அமைந்துள்ளது. இல்லையாயின் தலைவன் தலைவியை விடுத்து பரத்தமையை நாடிச் சென்றவிடத்தே வாழ்க்கை முறிவினை சந்தித்திருக்க கூடும். ஆனால் சங்க இலக்கியங்களில் அவ்வாறு இடம்பெறவில்லை. அதற்கு,

3. தவறினை மன்னிக்கும் மாண்பு.

இடம்பெற்றிருந்ததுதான் காரணமாகும்.

தலைவன் தலைவியின் வாழ்வியலில் விட்டுக்கொடுத்துச் செல்லும் தன்மை இல்லையாயின் ஊடல்கள் யாவையும் கூடல்களாக அல்லாமல், இன்றைய காலம்போல் மணமுறிவுகளாக மாறியிருக்கும் என்பது திண்ணம். மேலும்,

“மனைவி உயர்வும் கிழவோன் பணிவும்
நினையுங் காலைப் புலவியுள் உரிய”¹⁵

என்ற தொல்காப்பியரின் கூற்று புலவிக் கலையை எடுத்துரைப்பான. காதலுலகம் ஒருவகை கனவுலகமாயினும் இதில் வரும் ஊடற் துன்பம் மிகுதியில் இன்பத்தைக் காட்டுகிறது. இன்பமெய்ப் புணர்ச்சிக்கு ஆண் அடிபணிந்து நடத்தல் அகவாழ்வு சிறப்பதற்கு உரியதாகிறது. இளநாகனார் இதனை,

“ஏதப்பாடு எண்ணிப் புரிசை வியலுங்ள்ளோர்
கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவல்நின்
ஆணை கடக்கிற்பார்யார்”²⁵

என்பதில் ஆணின் வீழ்ச்சி இன்பத்தின் உயர்ச்சியாகக் கருதப்பட்டுள்ளதைச் சங்ககால வாழ்வியலின் காதற் பாங்கினை எடுத்துரைக்கிறது.

5.5. வீரமும் காதலும்

தலைவன் தலைவியை வினைவாயிற் காரணமாய்ப் பிரிந்து செல்லுமிடத்துத் தான் செய்யும் வினையே நினைக்காமல் மனம் முழுவதும் தலைவியின் நினைவுகளே ஆர்ப்பரிக்கச் சென்றிடும் வீரமிகுக் காதலைத் தலைவனின் வாழி பார்க்கமுடிவதுடன் தலைவிக்கு,

1. மாலை நேரம்
2. தென்றல் வீசுதல்
3. முல்லை மலர்தல்
4. நிலவின் வருகை

எனத் தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் இயற்கை நிகழ்வுகள் அனைத்தும் தலைவனின் நினைவை அகத்தினுள் எழுப்பி, தன்னிலை மறந்த உடல் தலைவனை நினைத்த மனம் என உள்ளம் ஒன்றிய நிலையினைக் காணமுடிகிறது.

வினைமுடிந்து திரும்பும் தலைவன், தேர்ப்பாகனை நோக்கி நீ விரைந்து செல் என்பதை,

“வண்டினம் தவார்க்கும் தண்புதக் காலை
வரினும் வாரார் ஆயினும், ஆண்டு அவர்க்கு
இனிதுகொல் வாழி தோழி! என தன்
பல்இதழ் மழைக்கண் நல்லகம் சிவப்ப
அருந்துயர் உடையள் இவள்”²⁶

நாம் வந்த வினையானது முடிந்துவிட்டது. பாணனும் தூது வந்தான். நாம் விரைந்து செல்லவில்லை ஆயின் என் தலைவி அருந்துயர் உடையவாய்த் துன்பம் அடைவாள் என்னுமிடத்துத் தலைவனின் கம்பீரமான காதல் புலனாகிறது. இதனைப் போன்று,

போர்ப் பாசறையில் தங்கியிருக்கும் முகபடாம் அணிந்த யானையை உடைய அரசன் தன் தலைவியை மனத்தினுள் நினைத்தவாறே உள்ளக் காதலை நக்கீரர்,

“வாடை நலிய, வடிக் கண்ணாள் தோள் நசைஇ
 ஓடை மழ களிற்றான் உள்ளான் கொல் கோடல்
 முகையோடு அலமர, முற்று எரிபோல் பொங்கி
 பையோடு பாசறை உளான்”²⁷

என்று குறிப்பிடுகின்றார். மாவடு போன்ற கண்களினையுடைய தலைவியைத் தழுவுதல் இன்மையால், அரசன் காந்தள் மலர்போன்று தீப்பொறியுடைய கண்களை உடையவள் என்றாரைப்பதன்வழி வீரத்தையும் அடிபணியச் செய்யும் அன்பு தலைவியின் காதலிலுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

5.5.1. அகக்கண்ணில் வரும் தலைவி

தலைவன் தலைவியைப் போர் வயிற் காரணமாகவும் தூது, ஒதற், பகைவயிற் மற்றும் நாடு காவலின் பொருட்டினொடு பொருள் வயிற் காரணம் கருதிப் பிரியுங்கால் தலைவனின் நினைவுகள் தலைவியை அகக்கண்ணில் வைத்து, அவள்படும் துன்பங்களை மனத்தினுள் நினைத்துச் செல்லும் கொடுமையானப் பிரிவின்போது, இருவர் மனமும் ஒருவரையொருவர் நினைப்பதுமன்றி வேறெதும் நினையாத ஒப்பற்றக் காதலை இளங்கீரனார்,

“வைகுநிலை மதியம் போல, பையென
 புலம்புகொள் அவலமொடு, புதுக்கனின் இழந்த
 நலம்கெழு திருமுகம் இறைஞ்சி, நிலம் கிளையா
 நீரொடுப் பொருத ஈர்இதழ் மழைக்கண்
 இருதரு தெண்பனி ஆகத்து உறைப்ப
 கால்நிலை செல்லாது கழிபடர்க் கலங்கி
 நாடுநடுக் குற்ற நவிலாக் கிளவியொடு”²⁸

தலைவன் தன்நெஞ்சிற்குச் சொல்லிப் புலப்பும் காதலை இப்பாடலில் காணமுடிகிறது. தலைவி பிரிவினால் படும் துன்பத்தைத் தன் அகக்கண்ணில் நினைத்து வருந்திடும் தலைவனின் உயர்வுமிக்க காதலில் அவர்கள் வாழ்ந்திட்ட அகமகிழ் வாழ்க்கையின் வனப்பு தெரியமுடிவதைக் காண்பது சிறப்புடையதாகும்.

5.6. காலமும் காதலும்

அகமகிழ்ந்து அன்புடன் இல்லினாள் இருந்து இன்பம் துய்த்தற்குத் தலைவன் தலைவியை விட்டு நீங்காது, எஞ்ஞான்றும் மகிழ்ச்சியுடன் திளைத்தற்குக் கார்காலமும், இளவேனிற் பருவமும் உற்ற துணைப் புரிந்துள்ளன.

தலைவன் வினைவயிற் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரியுமிடத்து கருதிய காலம் முடிந்து திரும்பும் காலமாக கார்காலத்தையும், இளவேனிற் பருவத்தையும் குறிப்பிட்டுச் செல்வதும், அக்காலத்தின் வரவுக்காகத் தலைவனையே மனம் நினைத்தவாறு காத்திருப்பதும் சங்ககாலத் தலைமக்களின் நிகழ்வுகளாகக் காட்டப்படுகின்றன.

போர்வயிற் காரணமாகப் பிரிந்துசென்ற தலைவன், வினை முடிந்து திரும்புங்கால் தன் நெஞ்சிற்கு வருந்துதலை அகநானூற்றில்,

“ஏந்துகோட்டு யானை வேந்தன் பாசறை
வினையொடு வேறுபுலத்து அல்கி நன்றும்
அறவர் அல்லர், நம் அருளாதோர் என
நம்நோய் தன்வயின் அறியாள்
எம்நொந்து புலக்கும்கொல், மாஅயோளே”²⁹

இடைக்காடனார் என்பவர் காலம் கடந்து வரும் தலைவன், தன் நெஞ்சிற்குள் புலம்பும் புலம்பல்களைப் பதிவுசெய்துள்ளார். காடு அழகுபெற கார்காலம் வந்திற்று, பாசறையில் இருக்கும் நம்மை நினைத்து 'நமக்கு அருளாதத் தலைவன் அறவோன் அல்லன்' என்று புலம்புவதின்வழி அகமகிழ் வாழக்கைக்குக் காதலுடன் காலம் செய்யும் நன்மை புரிகிறது. மேலும்,

“புல்லென் மாலையும், இனிது மன் றம்ம
நல்அக வனமுலை அடையப் புல்லுதொறும்
உயர்குழைப் பன்ன சாயல்
செயிர்தீர் இந்துணைப் புணர்ந்திசி னோர்க்கே”³⁰

என்ற அகநானூற்றும் பாடலில் பரணர் உயர் இன்பமானது கணவனுடன் கூடியிருக்கும் மாசற்றப் பெண்மையை உடையவர்களுக்கு இன்பத்தைத் தருவதாகும். துணைவரைப் பிரிந்தோர்க்கு இம்மாலை மிகுந்த வருத்தத்தைத் தரும் கொடுமைக்குரியது என்கிறார். தலைவனின் நினைவுகளைப் பெருமளவிற்கு கொள்ளை செய்யும் தலைவியின் அன்பு,

“முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத்துணை
நேர்வரும் குரைய கலம்கெடின், புணரும்
சால்பும் வியப்பும் இயல்பும்”³¹

உடையதாகின்றது. ஈடுஇணையற்ற அகவாழ்விற்கு இருவரின் ஒப்பில்லாக் காதல் துணை செய்வதை அறியமுடிகிறது.

5.7. ஊடலும் கூடலும்

இசையிலே வல்லவனாகிய பாணன் ஆடலையும் பாடலையும் கணிகையர் குலமகளிர்க்குப் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியனாவான்.

இல்லறத்திலே மனைவியுடன் நடத்தும் இன்பவாழ்க்கையில் மனம் ஒன்றிய தலைவனுடன் மெல்ல நட்பு பாராட்டும் உடையவினானப் பாணன்,

‘தலைவனின் குடும்ப வாழ்வின் எண்ணங்களை மெதுவாக ஆடல், பாடல் என்று கலைகளின் பக்கம் ஈர்த்து, மென்மையாக ஆடல் மகளிரின் அப்பக்கம் அழைத்துச் சென்றிடுவதைச்’ சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

தன் குடும்பம், மனைவி, மக்கள், சுற்றம் ஓம்பல், பொருளீட்டல், ஈகை என்று இல்லத்தினின்று செய்திடும் அறம், கடமைகள் யாவற்றையும் மறந்து, தன்னியை இகந்து கணிகையர் குலமகளிரின் கட்டுப்பாட்டில் வாழ்ந்திடும் சங்ககால நடப்பியலைச் சமூகம் சார்ந்த நிகழ்வுகளாக இலக்கியங்கள் காட்சிப்படுத்துகின்றன. தலைவனின் செயற்பாட்டினைச் சக்திதாசன் ,

“ஆடல் மகளிருடன் சுற்றுவான், எங்கும் திரிவான், நீராடி மகிழ்வான் இப்படி சிலநாட்கள் சென்றதும் மீண்டும் மனைவி வீட்டுக்குத் திரும்புவான்”³² என்று குறிப்பிடுகின்றார். தலைவன் பிரிந்துசென்று பரத்தமையுடன் வாழ்கிறானே என்ற மனத்துன்பத்தில் தலைவி உழன்று கொண்டிப்பாள். இவ்விடத்து வருகைபுரியும் தலைவனை நினைத்து உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியும் துன்பமும் கலந்துநிற்க, இருவருக்குமிடையே ஊடல் நிகழ்வதைக் காணமுடிகிறது.

பரத்தமை மகளிருடன் இன்பம் சுவடிவந்த தலைவனை நோக்கி, தலைவி வினவுமிடத்துத், தலைவன், ‘யான் குதிரையேற்றம் செய்து வந்தேன்’ என்று பொய்யுரைப்பதை,

“ஏந்து எழில் மார்பு! எதிர் அல்ல, நின் வாய்ச் சொல்,

பாய்ந்து ஆய்ந்த தானை பிரிந்து ஆனா மைந்தினை

சாந்து அழிவேரை, சுவல் தாழ்ந்த கண்ணியை,
யாங்கு சென்று ஈங்கு வந்தாய்? கேள் இனி
ஏந்தி எதிர் இதழ்நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்
குதிரை வாழங்கி வருவல்”³³

என்று கலித்தொகைப் பாடலின்வழி அறியமுடிகின்றது. தலைவனின்
பொய்யுரைக்கு மறுமொழிப் பேசிடும் தலைவி, ‘நீ ஏறிவந்த குதிரை
பரும்குதிரையன்று, பரத்தைவெனும் பெரும் குதிரை’ இதை யான் நன்கு அறிவேன்
என்கிறாள். மேலும்,

“காதலித்து ஊர்ந்த நின் காமக் குதிரையை,
ஆய் கதை மாடத்து அணிநிலா முற்றத்துள்
ஆதிக் கொளீஇ அசையினை ஆகுவை,
வாதுவன், வாழிய நீ!”³⁴

என்று தலைவனுடைய காமக் குதிரையானது அணிநிலா முற்றத்துள்
அழகிய வாடிவெனாடு இருப்பதையும் யான் அறிவேன் என்று ஊடல்கொள்வதைப்
இப்பாடலில் காணவிழைவதோடு, இந்நிகழ்வுகளெல்லாம் நடைபெறும் பொருட்டு
பாணன் தூது வந்ததையும் உண்மைத்தனம் மாறாமல் எடுத்துரைக்கும் தலைவியின்
உளப்பாங்கும் வெளிப்படுகிறது. மேலும்,

“மகிநன்று, இனி அறிந்தேன், இன்றுநீ ஊர்ந்த குதிரை
பெருமணம் பண்ணி, அறத்தினில் கொண்ட
பருமக் குதிரையோ அன்று; பெரும! நின்
ஏதில் பெரும் பாணன் தூது ஆட, அங்கே ஓர்
வாதத்தான் வந்த வளிக்குதிரை; ஆதி

ஊரு அழிக்கும், அக்குதிரை, ஊரல் நீ ஊரின் பரத்தை

பரியாக, வாதுவனாய், என்றும் மற்று அச்சார்த்

திரி; குதிரை ஏறிய செல்”³⁵

என்பதில் தலைவனின் கொடுமைமனம் காட்டப்படுவதோடு, ‘நீ ஏறிய குதிரையை யான் அறிந்துகொண்டேன், அதுதான் அறநூல் கூறிய வழியினில் பெருமணம் செய்துகொண்ட காமக்கிழத்தியாகிய குதிரையன்று. பெருமானே! பாண் தொழிற்கு ஏதிலனாகிய பெரிய பாணன் தூதாய்ச் செல்ல, அவ்விடத்தும், பரத்தையருடன் உண்டான மாறுபாட்டால் வந்த கடியகுதிரை’ என்றுரைத்திடுவதில் தலைவனின் தவறு கடுமையான விமர்சனத்துக்கு உள்ளாகிச் சாடப்படுகிறது. இவை அன்பின் அதீத நிலையால் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

5.7.1. அகமகிழ் வாழ்க்கையை வளப்படுத்தும் தோழி

தலைவன் தலைவி ஊடற் கொண்டிருக்கையில், தலைவன் பிரிவினால் தலைவி வாடியிருக்கையில், பருவங்களின் வரவு தலைவிக்குத் தொல்லைதருமிடத்துத் தாங்கொணாத மனத் துன்பத்தில் ஆற்றல் தரும் தேற்ற மொழிகளை மருந்தாகத் தந்திடும் சான்றாண்மை மிக்கவளாகச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தோழி காட்டப்படுகின்றாள்.

தலைவியின் ஊடலால் வார்த்தைகளின் நியாயத்தைத் தலைவனுக்குப் புரியவைக்குமிடத்து, வாழ்க்கையை வளப்படுத்தற்குரிய கூடற் முயற்சியினைச் செய்விக்கிறாள் தோழி. இதனை,

“மான்நோக்கி, நீ அழ நீத்தவன் ஆனாது

நாணிலன் ஆயின், நலிதந்து அவன் வாயின்

ஊடுதல் என்னோ, இனி”³⁶

என்று தலைவியிடத்துத் தோழி, 'நீ அழுமாறு, நீன்னைக் கைவிட்டுச் சென்றவன் நாணமற்று வெட்கங்கெட்டுச் செல்லுமிடத்து நீ வருந்தி ஊடுவது என்ன பயனைத் தரும்?' என்று கூறி ஊடலைத் தணித்தற்கு முயற்சி செய்கிறாள் தோழி. இவ்விடத்து தலைவி,

“இனிது யாதும் மீக்கூற்றம் யாம் இலம் என்னும்
தகையது காண்டைப்பாய் நெஞ்சே! பனியானாப்
பாடு இல் கண் பாயல் கொள”³⁷

என்பதில் தலைவியின் வருத்தம் நீங்கித், துயிலில்லாக் கண்கள் துயில் பெறும் தன்மையைக் காணமுடிவதுடன் சங்ககாலத் தலைவி ஊடலைக் கூடலில் முடிந்ததை அகப்பாடல்களின் மூலம் காணமுடிகிறது.

5.8. அகமகிமும் ஆனந்த வாழ்க்கை

ஊடலில் கூடிய அன்பு, பழைமை மறந்து, அன்புடனும் காதலுடனும் ஆனந்த வாழ்க்கையை அனுபவித்து வாழ்ந்த தன்மையைத் தலைவன் தலைவியின் புரிதல்களின்மூலம் அறியமுடிகிறது.

தலைவன் தலைவியின் இல்லற வாழ்வியலின் செம்மாந்தக் காட்சியினை,

“..... நும்மின் சிறந்தோர்

இம்மை உலகத்து இல் எனப் பல்நாள்

பொம்மல் ஒதி நீவிய காதலொடு”³⁸

என்பதில் மாமூலனார் என்ற புலவர் விவரிக்கின்றார். இவ்வுலக வாழ்வினில் நும்மை விடச் சிறந்தவர் இல்லை என்று தலைவன் தலைவியை நோக்கி உரைப்பதன் வழியும் மேலும்,

“அரும் பொருட்கு அகன்ற காதலர் முயக்கு எதிர்த்து
திருந்திழைப் பணைத் தோள் பெறுநர் போலும்,
நீங்குகமாதோ நின் அவலம் – ஓங்குமிசை
உயர்புகழ் நல்கில் ஒன்சுவர்ப் பொருந்தி
நயவரு குரல பல்லி,
நள்ளென் யாமத்து உள்ளுதொறும் படுமே”³⁹

என்று நற்றிணைப் பாடலும், தலைவன் தலைவியைப் பிரிய
நினைக்குமிடத்து, மனமில்லாமல் மீண்டும் மீண்டும் வந்து கூடிடும் அன்புடைக்
காட்சியைக் காட்டுகிறது. இதனைப்போன்று,

“வழிநீள் புகழ்கொண்ட வாணந்தென் மாறை வரையின் மலர்ப்
பொழில்நீழ ஓம்ப ரமுதனை யாரைப் புணர்ந்தனிமே”⁴⁰

என்று தென்மாறை வெற்பினுள் தோன்றிய மலர்ச்சோலையினிடத்து,
அழகுமிக்கத் தலைவியுடன் தேவாமிர்தம் போல் புணர்ந்தனம் என்ற காட்சி ஆனந்த
வாழ்க்கையின் பரவசத்தினை எடுத்தியம்புகிறது.

5.8.1. காதலின் திறம்

மிக்க காதலுடன் புணரும் காமத்தைக் காதலின் அறமாகக் கொண்டுள்ளனர்.
சங்ககாலத் தமிழர்கள் தாம் விரும்பிய தலைவியை மணமுடித்து அகமகிழ்வின்
அடுத்த நிலைக்கு அழைத்துச் செல்வதாக இப்புணர்தல் அறம்
மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. கபிலரின் பாடலில்,

“செய்வ தறிகல்லேன் யாதுசெய் வேன்கொல்லோ
ஜவாய் அரவின் இடைப்பட்டு நைவாரா
மையில் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
வெளவிக் கொளலும் அறனைனக் கண்டன்று”⁴¹

என்னும் கலித்தொகைப் பாடலில் தலைவன் தலைவியை இழுத்துப் புல்லுகின்ற போது, ‘உமக்கு இன்பமென நினைத்து, பிறர்க்கு துன்பம் செய்யலாமே’ என்று கேட்கும் தலைவியை நோக்கி தலைவன் கூறுவதாக வ.சுப.மாணிக்கனார்,

“தமக்கு இனிதென்று தண்ணீரைக் குடிப்பார்கள், இனிதா என்று தண்ணீரைக் கேட்டுக்கொண்டு குடிப்பார்கள் உண்டோ? காமத் துயர்ப்படுகின்றேன்; யாது செய்வதென்று அறியேன். திங்கள் போலும் ஒளியுடைய முகப்பெண்ணைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளாதலும் அறம் என்று சொல்லப்படும்”⁴² என்ற கூற்று காதலறத்தை உணர்த்தும் பான்மையுடையது என்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது வள்ளுவனார்,

“பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணிற் பொதுவுண்பர்
நண்ணென் பரந்தநின் மார்பு”⁴³

என்கிறார். அன்புடைய காதற்பெண்ணை இனிதுமொழிந்து, நலம்பல பாராட்டி, அனைத்துத் தழுவிடும் அகமகிழும் வாழ்க்கையின் ஆனந்த நிலையினைக் கபிலர்,

“தன்னை யறியாது கென்றேன்மற் றென்னை
வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெழுமந்திட்டு”⁴⁴

என்கிறார். காதலின் அழுத்தத்தை தலைவன் தலைவியைத் திரைனத் தழுவிச் கூடலின்வழி அகமகிழும் ஆனந்த வாழ்க்கையின் காதலறத்தைப் பார்க்கமுடிகிறது.

5.9. அகமகிழ் வாழ்வின் மழலைச் செல்வத்தின் மாண்பு

அகமகிழ்ந்து வாழ்ந்திட வாழ்வின் அடையாளமாய் மழலைச்செல்வம் காட்டப்படுகிறது. பதினாறு வகைச் செல்வங்களில் மிக்கப் பேறுடைய செல்வமான மழலைச் செல்வம் மாட்சியைப் பொருந்திய மாண்பினையும் அழகினையும் உடையதாகும்.

இல்லற வாழ்வின் காதற் பரிசாய் மழலைச் செல்வம் அமைவதுமட்டுமல்லாமல், குழந்தையின் சிரிப்பும் அழகையும் நிறைசெய்கைகளும், காண்பதற்கு மிகவும் இனிமை வாய்ந்தது என்பதை,

“குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுத் தொட்டும் கவ்வியும் துடிந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்ப்பட விதிர்ந்தும்
மயக்குறு மக்கள்”⁴⁵

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியின் பாடல் சிறப்புற எடுத்துரைக்கிறது. மழலைச் செல்வத்தின் செயற்பாட்டை மகிழ்ச்சியுடன் கூடிய களிப்புமிகு மயக்கத்தை விளக்கவடியதாக அமைவதுடன். மேலும்,

“அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே தம்மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ்”⁴⁶

என்றும்,

“குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளாதவர்”⁴⁷

என்றும் வள்ளுவனார் மழலைச் செல்வம் பேசும் பொருள் புரியாத குதலைச் சொற்களைக் கேட்குமிடத்துத் தோன்றும் இன்பம் என்றும் இனிமை தருவன என்பதை அகமகிழ்வு கிலையின் பெரும் பேறாக பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்வியலில் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இத்தன்மையினை,

“நாவொடு நவிலா நகைபடு தீந்சொல்”⁴⁸

என்று அகநானூறும்,

“..... அத்தத்தா என்னுநின்
தேமொழி கேட்டல் இனிது”⁴⁹

என்று கலித்தொகையும், மழலையின் இன்பத்தை மொழிகின்றன. மேலும்,

“யாவொடும் கொள்ளா பொழுதொடும் புணரா
பொருளறி வாரா வாயினுந் தந்தையர்க்கு
அருள்வின் தனவாற் புதல்வர்தம் மழலை”⁵⁰

என்று மக்களின் மழலை இன்பத்தை ஒளவையாரும் எடுத்தியம்புவதில், இல்லறம் அன்பின் இனிமையையும் வாழ்வின் முழுமையையும் அடைத்திடும் உயிர்நவீர்சிபினை மக்கட்பேறு கிட்டுகிறது.

தலைவன் தலைவியின் அன்புடைக் காதல் வாழ்வினைக் காணவரும்
செவிலித்தாய், கண்ட காட்சியினை நற்றாயிடம் கூறுமிடத்து,

“மறியிடைப் படுத்த மான்பிணை போலப்
புதல்வன் நடுவனாக நன்றும்”⁵¹

என்னுமிடத்து ஆண்மானுக்கும் பெண்மானுக்கும் தலைவிக்கும் இடையில்
உறங்குகின்ற குழந்தையைக் கூறுவதன் மூலம் மனம்மகிழ்ந்து, நிற்போற்றும்
இல்லற வாழ்வியலைப் பார்க்க முடிகிறது. மேலும்,

“புதல்வற் கவையினன் தந்தை மென்மொழிப்
புதல்வன் தாயோ இருவருங் கவைஇயினள்”⁵²

என்று தலைவனும் தலைவியும் மகனுடன் கூடின இன்பமயமான குடும்பக்
காட்சியைப் பேயனார் சித்திரித்துள்ளார். இதனுடன்,

“யாவரும் விழையும் பொலந்தொழிப் புதல்வன்”⁵³

என்றும்,

“..... தளர்பு தளர்பு ஓடும்
புங்கட் புதல்வன்”⁵⁴

என்றும் மழலைச் செல்வத்தின் மாண்பினை அகநானூறு எடுத்தியம்புகிறது.
இவற்றுடன்,

“அரிபெய் கிண்கிணி ஆர்ப்படத் தெழுவில்
நேர்நடை பயிற்றுந் தேமொழிப் புதல்வன்”⁵⁵

என்கிறது நற்றிணை கணவன் மனைவியின் இல்லறவெளிப்பாட்டின் மகிழ்ச்சியாய் மழலைச் செல்வம் அமைந்துள்ளதைச் சங்கஅகப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

5.10. அகமகிழ் வாழ்க்கையும் விருந்தோம்பலும்

தலைவன் தலைவியின் அன்பொருமித்த அடையாளமாய் மழலைச் செல்வம் இடம்பெறுவதுடன், செயல்களின் ஒருமித்த நிலையின் நல்லொழுக்கமாகத் திகழ்வது ஈகையும் விருந்தோம்பலுமாகும்.

அழகு செய்யப்பட்ட திருப்பரங்குன்றத்தின் கண்பிரிந்து சென்ற தலைவன் விரைவில் வருதற் பொருட்டுச் செய்யும் தெய்வ விழாவும் தலைவன் வந்தபின்பு வையை ஆற்றில் செய்யப்படுகின்ற புதுப்புனலாட்டும், தலைவன் கொணர்ந்தம் தம் இல்லத்தில் பகுத்துண்ணும் விருந்தோம்பலும் அகமகிழ் வாழ்க்கையின் நல்லொழுக்கமாகச் சங்ககால மக்களால் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“தெய்வ விழாவும் திருந்து விருந்து அயர்வும்
அவ்வெள் அருவி அணிபரங் குன்றிற்கும்
தொய்யா விழுச்சீர் வளங்கெழு வையைக்கும்
கொய் உனைமாண் தேர்க்கொடி தேரான் கூற்கும்
கைகவழ் தடுமாற்றம் நன்கு”⁵⁶

என்கிறது பரிபாடல். மேலும்,

“மலரத்திறந்த வாயில் பலருணம்
பைந்நினை மொழுகிய நெய்ம்மலியாடிகில்”⁵⁷

என்று குறிஞ்சிப்பாட்டும், இல்லறமென்னும் நல்லறத்தில் விருந்து உவந்து
செய்யும் தன்மையினை விளக்குகிறது. மேலும்,

“புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்
பகாஅ விருப்பின் பகுதிக் கண்ணூம்
வேளாணெனதிரும் விருந்தின் கண்ணூம்”⁵⁸

என்று களவியல் உரைப்பதும்,

“விருந்தொடு நல்லவை வேண்டற் கண்ணூம்”⁵⁹

“விருந்து புறந்தகுதலும் சுற்ற மேம்பலும்”⁶⁰

என்று கற்பியலும் விருந்தோம்பலின் சிறப்பையும் இன்றியமையாமையும்
எடுத்துரைக்கின்றன.

அகமகிழ்ந்து இல்வாழ்க்கை நடத்தும் கணவனும் மனைவியும் தம்
அன்புடைய வாழ்வின் வெளிப்பாடாகத் தம் சுற்றத்தினரையும் நண்பர்களையும்
காக்கும் கடமைப்பட்டவர்களாக இருந்துள்ளனர். இத்தன்மையை,

“சாறாயர்ந் தன்ன மிடாச் சொன்றி
வருநர்க்கு வரையா வளநகர் பொற்ப
மலரத் திறந்த வாயில் பலருணப்
பைந்நிண மொழுகிய நெய்ம்மலி அடிசில்
வசையில் வான்றிணைப் புரையோர் கடும்பொடு
விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை
நின்னொ டுண்டலும் புரைவது”⁶¹

என்று தமிழரின் அறம் சார்ந்த பண்பாம் விருந்தோம்பலைக் குறிஞ்சிப்பாட்டு
விவரிக்கிறது.

5.10. 1 விருந்தும் தலைமக்களும்

தம் இல்லத்திற்கு வருகை தந்த சுற்றத்தினரை முகமலர வரவேற்று, விருந்து படைத்த பின்னர், தலைவனுக்கு விருந்தினர் உண்டு எஞ்சிய மிச்சிலை உணவைத் தலைவி இட, தான் உண்ணுதலே தகுந்தது என்ஹெண்ணிடும் தலைவனின் விருந்தோம்பும் திறன் எக்காலத்திற்கும் கடைப்பிடிக்கக்கூடியதாகும். வள்ளுவர் இதனை,

“அறனைப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை ”⁶²

என்றும், அதனில் இல்வாழ்வின் திறனாக விருந்தோம்பல் வேண்டும் என்பதை,

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி ”⁶³

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

5.10.2. ஊடல் தீர்க்கும் விருந்து

சங்க காலத்திய மக்களிடம் விருந்தோம்பும் முறையானது, கற்பினைப் போன்று உயிரினும் மேலாகக் கருதப்பட்ட நிகழ்வாகும். உற்றார் உறவினரன்றி, முன்பின் தெரியாத வேற்றார் மற்றும் வேற்றுநாட்டு மனிதராயினும் இரவு நேரமாயினும் அல்லது பகல்நேரமாயினும் இல்லத்திற்கு வருகை புரிந்தவிடத்தும் இல்லின் வெளியே இருக்குமிடத்தும், தாம் உணவு உண்ணும் நேரத்தில், எவருக்கேனும் விருந்து படைத்திடும் செயல்தனை, இயல்பாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் செய்திட்ட சங்ககால நடப்பியலில் இருக்கின்ற செல்வநிலையும் அன்பும் சிறப்பமிக்கதாக வெளிப்படுகிறது. இதனுடன்,

“எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பாளன்று

சிறியமுள் எயிறு தோன்ற

முறுவல் கொண்ட முகங்காண் கம்மே”⁶⁴

என்ற நற்றிணைப் பாடலில், தலைவன் தலைவிக்கு இடையே நடந்த ஊடலில் ஒருவொருக்கொருவர் பேசாதிருக்குமிடத்துத், தலைவன் ஊடலைத் தீர்க்க நினைப்பதற்கு எழும் வாயில்களில் ஒன்றாக விருந்தினர் வருகையை எதிர்பார்க்கிறான்.

விருந்தினர் எவரேனும் வரமாட்டார்களா? ஊடல் தீராதா? என்னும் தலைவனின் நினைவுகள் அகஒழுக்கத்தினை நிலைநாட்டுதற்குத் துணைபுரியும் விருந்தோம்பலின் சிறப்பைக் காட்டுகிறது.

அகமும் முகமும் மலர இரவலர்க்கு மட்டுமன்றி ஏனையோர்க்கும் அமுது படைத்து, விருந்தினை ஒம்பி, அறத்தினைக் காத்திட்ட தலைவன் தலைவியின் அகமகிழ்வு வாழ்வு இனிமை பயப்பதாகும் என்பதைச் சங்கஅகப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

தொகுப்புரை

‘தலைவன் அன்பும் அகமகிழ் வாழ்வும்’ என்னும் இவ்வியலானது தலைவன் தலைவியின் வாழ்க்கையில் மிக்க ஆனந்தத்தைத் தரக்கூடியதாகும்.

தலைவன் மீதுள்ள தலைவியின் அன்பு போற்றுதற்குரியதாகும். காதலைத் தின்று துரோகத்தைப் பரிசாகத் தர முயலுகின்ற தலைவனின் ‘பரத்தமை ஒழுக்கச் செயற்பாட்டை’ மன்னிக்கும் மாண்புடையவளாகிறாள்.

மிக்கதொரு காதல் வண்மையால் தலைவியின் உள்ளம் தலைவனையே நினைத்துப் பிரிவிடத்துக் கலங்கி, கார்காலமும் இளவேனிற் பருவமும் வாட்டத்தை ஏற்படுத்துமிடத்து உடல், பொருள், ஆவி என்றனைத்தும் தலைவனையே நினைத்து வாட்டமுறும் தலைவியின் அன்பு உண்மையும் காதல் உணர்ச்சியும் மிக்கதாகும்.

தலைவியின் அன்பினைப் போன்று, தலைவனின் அன்பும் மெய்சிலிர்க்க வைக்கிறது. தன் வினைவயிற் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரியும் தலைவனின் நினைவுகள் அதிகமாயிருக்குமிடத்துத், தேர் ஊரைவிட்டுச் செல்ல மனமில்லாமல் மெதுவாகத் தலைவி வாழும் ஊர் செடி, கொடி, மரம், பறவைகள் என யாவற்றையும் பார்த்து இவை தலைவியின் காதலைச் சொல்வதாய் நினைத்து மிகவும் மெதுவாகச் செல்கின்றான். பிரிவதற்கு மனமில்லை.

தன் வினை முடிந்து திரும்பும் தலைவன் குறித்த பருவம் கடந்துவிட்டதோ? என்று மனம் தலைவியை நினைத்தவாறு, தேரினை விரைந்து செலுத்தி வருமிடத்துத், தேர் வருதற்கு முன்னரே தலைவனின் காதல் நினைவுகள் தலைவியை வந்தடைந்ததைப் பார்க்குமிடத்துச் சங்ககாலத் தலைவன் தலைவியின் அன்புமிக்க காதல் புலனாகிறது.

அன்புடை வாழ்க்கையின் இன்ப நிலைக்கு தடுமாற்றம்தனை பரத்தமையை நாடிச் சென்று தலைவன் வாழ்ந்திடும் காலங்களில் தலைவி மனம் சோர்ந்துபோகுமிடத்து தலைவனின் வருகை நிகழ்கிறது.

தலைவனின் வருகையினால் ஊடல் ஊடலாகவே அல்லாமல், கூடலில் முடிகிறது. இல்லற வாழ்க்கையின் சிக்கலைத் தீர்த்திடும் தோழி, அகமகிழ் வாழ்க்கைக்குத் துணை புரிவதைச் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

தலைவன் தலைவியின் வாழ்வில் மக்கட்பேறாகிய மழலைச் செல்வம்
ஆனந்த வாழ்க்கையின் அடையாளமாய்த் திகழ, அறத்தின் வழியட்டு விருந்தோம்பி,
நட்பு பாராட்டி, சுற்றம் காத்து, ஈகையும் உவகையும் கலந்து வாழ்கின்றனர். இவையே
சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் காட்டிடும் அகமகிழ் வாழ்க்கை ஆனந்த
வாழ்க்கையாகும்.

இயல் - 5

சான்றெண் விளக்கம்

1. குறுந், பா. 47
2. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப. 254
3. பாரதியார் கவிதைகள், ப. 112
4. குறுந், பா. 295
5. கலித், பா. 119
6. மு.கு.நூ, ப. 430
7. நற், பா. 382
8. குறுந், பா. 101
9. மு.கு.நூ. பா.201
10. தஞ்சைவாணன் கோவை, பா. 272
11. குறுந்., பா. 294
12. மு.கு.நூ, பா. 137
13. நற், பா. 182
14. www.openreading.com
15. குறுந், பா. 71
16. பிரேம்குமார், வான்புகழ் - 1, ப. 202
17. குறுந், பா. 49
18. நற்றி, பா. 216
19. குறள், கு. 52
20. அகம், பா. 284
21. கலித், பா. 4
22. மு.கு.நூ. பா. 8
23. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 3

24. தொல்., பொருள்., நூ. 1172
25. கலித், பா. 81
26. அகம், பா. 244
27. நெடுநல்வாடை, தனிப்பாடல், ப. 226
28. அகநானூறு, பா. 299
29. மு.கு.நூ. பா. 304
30. மேலது, பா. 367
31. குறிஞ்சி, பா. 13-15
32. www.openreading.com
33. கலித், பா. 96
34. மு.கு.நூ. பா.96
35. மேலது, பா. 96
36. மேலது, பா. 87
37. மேலது, பா. 87
38. அகம், பா. 311
39. நற், பா. 333
40. தஞ்சைவாணன் கோவை, நூ. 180
41. கலித், பா. 62
42. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்காதல், ப. 210
43. குறள், கு. 1311
44. கலித், பா. 51
45. புறம், பா. 188
46. குறள், கு. 64
47. மேலது, கு. 66
48. அகம், பா. 16
49. கலித், பா. 80

50. புறம், பா. 92
51. ஐங், பா. 401
52. மு.கு.நா, பா. 409
53. அகம், பா. 16
54. மு.கு.நா, பா. 66
55. நற், பா. 250
56. பரி, பா. 250
57. குறிஞ்சி, பா. 203-204
58. தொல்., பொருள்., களவு., நூ.125
59. தொல்., பொருள்., கற்பு., நூ.128
60. மு.கு.நா, கற்பு., நூ. 77
61. குறிஞ்சி, பா. 201-207
62. குறள் பா.49
63. நற்றி, பா. 120

முடிவுரை

தன்னிகரில்லாத தன்மையில் தனிச்சிறப்பினை உடையதாய் மனிதன் உள்நுழியில் தோன்றி உணர்வுகளுக்கு ஏற்ப முகிழ்ந்து வெளிப்படும் அளப்பரிய ஆற்றலுடையது தமிழ்மொழி.

தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த எண்ணற்ற புலவர் பெருமக்கள், பல்வேறு காலத்தில் பாடிய பாடல்களைப் பா, அளவு, பொருள் இவற்றின் அடிப்படையில் இரண்டு கூறுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைதாம் பாட்டும் தொகையும் என்ற சங்க இலக்கியச் செய்யுளாகும்.

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களில் அகம் சார்ந்து ஒழுகுகின்ற திணைகளின் பாடல்களில் வரும் தலைவியின் மனப்போராட்டங்களை, வாழ்வியல் ஒழுகலாறுகளை, மனிதநேயத்தின் எதார்த்த நிலைப்பாட்டை, உள்நுணர்வுகளின் வழி ஆராய்ந்தும், அதனுடைய கருத்துக்களைச் சிறப்பாகத் தொகுத்தும் காதல் பற்றிய புனைவுகளில் புலவர்கள் பின்பற்றிய அறமும் நன்கு கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

சங்க கால மக்கள் இயற்கையுடன் இயைந்த அன்பினைப் பெற்று வாழ்ந்துள்ளனர். இயற்கையின் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டினைப் புலவர்களின் செய்யுட் புனைவுகளைக் கொண்டும், நோக்கு, பயன், அழகு என்றனைத்தும் சங்ககால மக்களுடன் இயைந்து நிற்பதை சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் நன்கு எடுத்துரைக்கின்றன.

சங்க அக இலக்கியம் காட்டும் சமூக மக்கள் தங்களுடைய முயற்சி, நம்பிக்கை, இரக்கம், மனிதநேயம், கற்பு, அறம், நட்பு, சிந்தனை, தெளிவு, செயல்பாடு என்றனைத்திலும் மேம்பட்டவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர்.

சங்க காலத்தில் கற்பு நிலைப்பாடுகளில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட ஒழுக்கம், ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் பொதுவானது என்று எண்ணப்பட்டதினால், தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொண்டவிடத்து, அவனைத் தோழியர் உட்பட பலரும் இடித்துரைக்கின்றனர். அவனைக் கண்டிக்கும் முழு உரிமையைத் தலைவி பெற்றுள்ளாள்.

களவுக் காலத்தில் தொடங்கி, கற்புக்காலம் வரை பயணிக்கும் தலைவி, சிந்தனை வயப்பட்டவளாய்த் தனித்து இயங்கும் ஆற்றல் அற்று, இன்பம் கலந்திருந்த இனிமை வாழ்வில், ஒருவித மனஅழுத்தத்துடன் துன்பத்திற்கு ஆளாகி வாழ்க்கையை நகர்த்தப் போராடுகின்றாள். இப்போராட்டத்தை சங்க அக இலக்கிய பாடல்கள் நன்கு பதிவுசெய்துள்ளன.

இயற்கைப் புணர்த்தனில் காதல் வயப்பட்ட தலைவி, 'காமமிக்க கழிபடர் கிளவி' என்ற துறையை ஒட்டி தோழியைத் துணையாகக் கொண்டு குறியிடங்களில் சந்தித்தும் தூதுவிட்டும் வாழ்ந்திட்ட களவு வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற பல்வேறு இன்னல்களை அனுபவிக்குமிடத்து அவளுடைய மனப்போராட்டங்கள் அதிகமாக உள்ளன.

காதலின் அவத்தைகளை யாருக்கும் தெரியாமல் மறைத்தும் குறியிடம் தேர்ந்தெடுத்து, அவை பிழையாகுமிடத்து வருத்தமுற்றும் அலரினில் சிக்கியும் வெறியாட்டினில் அமர்ந்தும் தலைவன் சூடிய புவை தன் சுவந்தலினுள் மறைத்தும் குடும்பத்தினரால் இற்செறிப்பு செய்யப்பட்டும் நொதுமலர் வரைவு ஏற்பாடு ஆகுமிடத்து உடன்போக்கு செல்ல துணிந்தும் களவு வாழ்க்கையைக் கற்பாக மாற்றுவதற்கு வரைவு வேண்டி தலைவனிடத்து உரைத்தும் அறத்தொடு நின்றல் என்றனைத்து நிலைகளிலும் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள் உள்ளக் குமுறல்களாய் வெளிப்பட்டு நிற்குமிடத்து, தலைவன் பரத்தமையை நாடிச் சென்று புனலாடுமிடத்தும்

நிகழுகின்ற ஊடலும் மனஅழுத்தங்களாய் தலைவிக்குக் களவு வாழ்க்கையில் அமைகின்றன. தலைவிக்கு எண்ணற்ற மனப்போராட்டங்களைத் தரக்கூடியதாய்க் களவு வாழ்க்கை இடம்பெற்றுள்ளது.

கற்பு வாழ்க்கையில் அகம் மகிழ்ந்து தலைவி வாழ்ந்திட்டபோதிலும் அறுவகைப்பட்ட பிரிவானது, தலைவன் தலைவி இருவரையும் பிரித்து வைக்கின்றது. தலைவன் பிரிந்து செல்கின்ற காலங்களில் மிகவும் மனவருத்தமுற்றுக் கலங்கி நிற்கின்றாள் தலைவி.

தலைவியைவிட்டுத் தலைவன் பிரிந்து செல்லும் காலத்து அவனுடைய எண்ணங்கள் அதீதமாக எழுதுவதுடன், அவன் செல்லும் வழியாய், கள்வர்களின் அச்சுறுத்தல், போரின்போது ஏற்படுகின்ற விளைவு, இயற்கையின் சூழலமைப்பு என்றனைத்தையும் எண்ணி கலங்கி நிற்கின்றாள்.

தாய்மை அடைந்த காலத்துத் தலைவன் பரத்தமையை நாடிச் சென்று பிரிந்த வழி, தனித்து வாழும் தலைவியின் மனத்தில் தலைவனின் செயற்பாடுகள் குறித்து எண்ண ஓட்டங்கள் அதிகப் போராட்டமாய் அமைந்திருக்கின்றன.

களவு, கற்பு என்றிரு காலங்களில் தலைவியின் மனம் போராடுகின்ற காலத்து, 1. உடல்மெலிதல், 2. உண்ண மறுத்தல், 3. கண்ணீர் வெளிப்பாடு ஆகியவை தலைவியிடம் வெளிப்படுகின்றன.

தலைவனின் வீடு வறுமையுற்று இருந்தபோதும் தலைவி அவ்வறுமையை ஏற்று மகிழ்ந்து வாழும் அகத்தினளாக உள்ளாள். தலைவன் தன்னை மறந்து பரத்தமை மகளிருடன் சென்றவிடத்து அவளுடைய கோபம் அதிகமாகிறது. ஆனால், அக்கோபம் தலைவனின் வருகைக்குப் பின்னர், ஊடலாய் மலந்து கூடலாகின்றது.

தலைவன் தான் செய்த தவறுக்கு வருந்தி ஊடலைக் கலைக்கின்றான். தலைவி, தோழி ஆகியோரால் தலைவன் நல்வழிப்படுத்தப்பட்டு வினையறத்தையும், மனையறத்தையும் மேற்கொண்டு அன்பிற்கினிய அகமகிழ் வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளனர்.

சங்க அக இலக்கியத்தில், களவு, கற்பு என்றிரு காலத்திலும் தலைவிக்கு மனப்போராட்டங்கள் அதிகமான விடத்தும், தன்னுடைய நெறியினின்று அறம் பிறழாமல் குடும்பத்தைக் காத்து நிற்கின்ற பண்பாட்டின் மேன்மையை எதிர்வரும் சமூகமும் பின்பற்றினால், அன்பு நிறைந்த அமைதி கலந்த சிறந்திட்டதொரு சங்க காலம் மீண்டும் உருவாகும் என்பது திண்ணமாகும்.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

அ. ஜான்சிராணி எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ் உயராய்வுத்துறை,
தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக் கல்லூரி,
தருமபுரம், மயிலாடுதுறை - 609 001.

“சங்க அக இலக்கியத்தில் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள்”

என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காகத் திருச்சிராப்பள்ளி, பெரியார் ஈ.வெ.ரா கல்லூரித் தமிழாய்வுத்துறையின் உதவிப்பேராசிரியர் முனைவர் **து. தியாகராஜ்** அவர்களின் மேற்பார்வையில் உருவான இந்த ஆய்வேடு என் சொந்த முயற்சியில் உருவாக்கப்பெற்றது என்றும், இதற்குமுன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப்பட்டத்திற்கோ கருத்தரங்கிற்கோ இந்த ஆய்வேடோ இதன் பகுதிகளோ அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

நெறியாளர்
(து. தியாகராஜ்)

ஆய்வாளர்
(அ. ஜான்சிராணி)

இடம் : தருமபுரம்

நாள் : . . 2016

முன்னுரை

தொன்மையுடன் கூடிய மிக்க வளமை பொருந்திய சிறப்பான மொழி, செம்மொழியாம் தமிழ்மொழி. நவில்தொறும் இன்பத்தையும் கருத்தினையும் கற்பனை வளத்துடன் தந்திடும் ஆற்றலுடைய மொழி. உண்மைக்கும் உணர்ச்சிக்கும் ஆற்றல் சான்ற கருவியாய்ச் சங்ககாலத்தில் பயின்று வந்த செம்மொழியான தமிழுக்கு அணிகலன்களாய் அமைந்தன பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும். இந்நூல்களின் சிறப்பு அறம் காத்து நின்று, நெறிவழுவாத சமூகமரபைப் பெற்றிருந்ததாகும்.

சங்க காலச் சமூகத்தின் இயங்கியல் நிலையின் வெளிப்பாட்டினில், உண்மையின் சான்றாதாரமாக இருப்பன பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையுமாகும்.

அகம், புறம் சார்ந்து காணப்படும் இந்நூல்கள், சங்ககால மக்களின் பண்பாட்டை, அறம் பொதிந்த வாழ்வியல் நிலைகளுடன் உள்ள தொடர்பை யதார்த்தம் கலந்த அன்பினைக் கொண்டு காட்டுகின்றது. காதல் வாழ்க்கையில், அறமிகு நல்ல தலைவனுடன் ஒழுகும் இல்லறத்தின் இனிமையும், இல்லற இனிமையில் இடைவேளையை ஏற்படுத்தித் தலைவனைப் பிரிக்கும் பிரிவின் கொடுமையைக் கண்டு கலங்கி நிற்கும் சங்க காலத் தலைவியின் மனத்தில் போராட்டங்கள் அதிகம் உள்ளன. மனத்தினுள் எழுகின்ற தலைவன் குறித்த பயத்தினை நீக்கி, எதிர்கால வாழ்விற்குத் துணிவுடன் பயணிக்கின்ற தலைவியின் செயற்பாடு நமக்குப் பரிட்சயமாய்த் தோன்றும் அளவிற்குக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளது சங்க இலக்கியம். இயற்கை சூழ்ந்த மரபினுடன் வாழ்ந்திட்ட சங்கத் தலைவி, தன் மனத்திற்கு இனிமையானவையாக விளங்கும் தலைவனின் செயல்பாடுகளில் மாற்றத்தினைக் (களவு, கற்பு என்றிரு காலங்களிலும்) கண்ட விடத்து, இதனைச் சுட்டிக்காட்ட எத்தனிக்கும் வேளையில், வாழ்க்கை சற்று இறுக்கமாக இல்லாமல் தளர்ந்து

போகிறது. மனத்தில் தலைவன் குறித்த சிந்தனையுடன் இருக்குமிடத்து அங்கு ஊடல் நிகழ்கின்றது. ஊடலில் தலைவனின் தவறுகளைக் கோடிட்டுக் காட்டிய தலைவி, பின்பு சுவப் பெறுகின்றாள்.

தலைவி களவு, கற்பு என்றிரு காலங்களிலும் பல்வேறுபட்ட மனப்போராட்டங்களை எதிர்கொள்கிறாள். காதல் வயப்பட்டுக் களவு வாழ்க்கை தொடங்கிய பின்பு, மனத்தினுள் இனிமை கலந்த பயம் தோன்றியுள்ளது. தலைவிக்குக் களவுக்காலத்தை பிரிவின் போது, குறியிடம் பிழைத்தல், நிலவு வெளிப்பாடு, ஊர் துஞ்சாமை, அலர், அம்பல் முகிழ்தல், வெறியாட்டு, இற்செறிப்பு, நொதுமலர், பரத்தமை, வரைவுவேண்டல் என்ற நிலைப்பாடுகளில் போராட்டங்களானது நிகழ்ந்துள்ளது. கற்புக் காலத்தில் நிகழும் மனப்போராட்டம், களவுக் காலத்தைப் போன்று அல்லாமல், சற்று தலைவன் மீது உரிமையுடைய மனப்போராட்டத்தைக் காட்டுகின்றது. கற்புக் காலத்தில் பிரிவு தரும் கொடுமையில், தலைவியால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத செயல் தலைவன் பரத்தமையுடன் தங்குதல் ஆகும், தலைவனின் அன்பு தனக்கு மட்டும் கிடைக்காமல் போவதால் தன்னுள்ளிருக்கும் மிகுந்த காதலை ஊடலாக வெளிப்படுத்துகின்றாள். அப்பொழுது தலைவிக்கு மனஅழுத்தம் அதிகரித்துள்ளது. கற்பென்னும் திண்மையுடன் வாழ்ந்திட்ட தலைவி களவு, கற்பு என்றிரு காலங்களிலும் அதிக மனஅழுத்தத்திற்கும் போராட்டத்திற்கும் ஆளாகின்றதோடு, பல்வேறு துன்பங்களை எதிர்கொள்கின்றாள்.

அகம் சார்ந்திட்ட துன்பங்கள் ஏற்படுமிடத்து, கற்பினில் உறுதிப்பாட்டுடன் இருந்து, பிரிவுகளை எதிர்கொண்டு, மனப்போராட்டங்களைக் கடந்து வாழ்ந்திட்ட தலைவியின் அகமகிழ்வு வாழ்வின் துணிச்சலைச் சங்க இலக்கியத்தின்வழி இவ்வாய்வு விரித்துரைக்கின்றது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களில் அகம் சார்ந்துள்ள நூல்களில் தலைவியின் இன்பதுன்ப உணர்வுகள் நன்கு பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளதால், அதனை ஆய்வதன் பொருட்டு, “சங்க அக இலக்கியத்தில் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள்” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகும்.

ஆய்வின் நோக்கம்

சங்க காலம் பண்பட்டதொரு சமூகத்தையும் நெறிபிறழா அறத்தையும் சுட்டுவது மட்டுமின்றி, குறைவில்லாத செல்வம் பொருந்தியவர்களாய், அருள் மிக்கவர்களாய் வாழ்ந்திட்ட மனித சமூகத்தைக் காட்டுகின்றது. இவற்றில் களவு, கற்பு என்றிரு காலங்களிலும் தலைவன், தலைவி இருவரும் எல்லையற்ற அன்புடையவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். இத்தகுச் சிறப்புமிகு அகவாழ்வில் தலைவியைத் தலைவன் பிரியுமிடத்துத் தலைவிக்கு மனவருத்தமும் வாழ்க்கைக் குறித்த போராட்டமும் தொடங்குகின்றன. இப்போராட்டங்களின் போது தலைவியின் இயல்புநிலைகளையும், அவள் பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கின்ற ஆற்றலையும் எதிர்வரும் இளந்தலைமுறையினருக்கு எடுத்துரைப்பது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களில் அகம் சார்ந்து காணப்படும் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை என்னும் எட்டுத்தொகை நூல்களுடன், முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை என்ற பத்துப்பாட்டு நூல்களும் சேர்த்து எட்டுநூல்கள் இவ்வாய்விற்கு மூலமாகவும் எல்லையாகவும் அமைவதுடன், சங்க இலக்கியம் சார்ந்த ஆய்வு நூல்களும், பிறத் திறனாய்வு நூல்களும் துணைமை ஆதாரங்களாக இவ்வாய்வில் இடம்பெற்றுள்ளன.

கருதுகோள்

இன்றைய கால இல்லறவாழ்வியலில் கணவன் மனைவிக்கு இடையிலான உறவுதனில் அன்பின் மிகுதியும், உண்மையான காதலும் விட்டுக்கொடுத்துச் செல்கின்ற பக்குவமின்மையும் அதிகம் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதுடன், சரியான புரிதலில்லாமல் வாழ்கின்ற திறத்தை, ஒரு சிறிய பிரச்சினைகளுக்காக கூட மணமுறிவு (Divorce) பெற்றுவிடுவதின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இளம் தலைமுறையினர் இவ்வாறின்றி, சங்ககாலத் தலைவியைப் போன்று மனப்போராட்டங்களைக் கடந்து நின்று, களவுக்காலத்தில் ஏற்படுகின்ற பல்வேறு இன்னல்களைத் தாண்டி, கற்பு வாழ்க்கையில் பயணித்து, தலைவனுடன் அகமகிழ்ந்து வாழ்தல் வேண்டும் என்பதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

சான்றாதாரங்கள்

சங்க இலக்கிய அகப் பாடல்கள் யாவும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாகும். தொல்காப்பியம், திருக்குறள், தமிழ்க்காதல், ஆய்வு நூல்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், இதழ்கள், அறிஞர்களின் கருத்துரைகள், களஞ்சியங்கள், அகராதிகள், இணையதள ஆய்வுகள் ஆகியன ஆய்விற்குரிய துணைமை ஆதாரங்களாகும்.

ஆய்வு அனுகுமுறை

சங்க அக இலக்கியப் பாடல்களில் தலைவியின் மனப்போராட்டச் செயற்பாடுகளைப் பகுத்துக் கூறுகின்றதால் பகுப்பாய்வு முறையும் தலைவிக்கு உற்ற துணையானவர்களான தோழி, செவிலி, நற்றாய் பற்றியும் மனத்துன்பத்தை தரும் தலைவன், இவர்களின் பண்புகள் பற்றியும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளதால்,

தொகுப்பாய்வு முறையும், இரண்டையும் விளக்கியுரைப்பதால் விளக்க முறை ஆய்வும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும், இவ்வாய்வில் சமூகத்தில் நிகழும் பெண்ணியம் சார்ந்த மனப்போராட்டங்களை ஆய்வதால் சமூகவியல் அணுகுமுறையும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

அழகம்மையின் 'சங்க இலக்கியம் காட்டும் பெண்களின் வாழ்வமைப்பு' என்ற முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, பொம்மியின் 'சங்க இலக்கியக் கற்புக் கோட்பாடு' என்ற முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு ஆகியன முன்னோடி ஆய்வுகளாத் திகழ்கின்றன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்புமுறை

இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை,

இயல் : 1	-	சங்க இலக்கியத்தின் தனித்துவம்.
இயல் : 2	-	அக வாழ்க்கையில் மகளிரின் பங்கு,
இயல் : 3	-	களவு வாழ்க்கையில் தலைவியின்
மனப்போராட்டங்கள்,
இயல் : 4	-	கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவியின்
மனப்போராட்டங்கள்,
இயல் : 5	-	தலைவியின் அன்பும் அகமகிழ் வாழ்வும்
என்பவைகளாகும்.

இயல் : 1

சங்க இலக்கியத்தின் தனித்துவம் என்னும் முதலாவது இயலில் சங்கஇலக்கியத்தின் சிறப்பியல்புகள், சங்க இலக்கியத்தின் உண்மைத்தன்மை, சங்க இலக்கியப் பாக்களின் தரம், சங்கப் பாடல்களின் புதுமை, அறிவியற் கூறுகள், சங்கம் போற்றும் பக்திநெறி, சங்ககாலம் உணர்த்தும் அறம், சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், உவமைகள் காட்டும் உளவியல், அரசியற் கொள்கை, கருத்தின்தாக்கம், கல்வி, கேள்வி ஒழுக்கம், பொதுநலக் கொள்கை, பொருளியற்கோட்பாடு, கலைநுணுக்கத்தின், தன்னுரிமைக் குரல்மிக்கப் பெண்மை, நாகரிகம், பண்பாடு, பெண்மையும் நாணமும், நாணத்தின் அழகு, இயற்கை, அழகுணர்வு, வாழ்வுநிலையின் உயர்வு, சங்ககாலத் தொழில்கள், சங்கப் பாடல்களின் பெற்றிமைப் போர்முறைகள், அறம் சார்ந்த போர்நிலை ஆகிய தலைப்புகளில் கருத்துக்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் : 2

அகவாழ்க்கையில் மகளிரின் பங்கு என்ற இரண்டாவது இயலில் தலைவன் தலைவியின் அகவாழ்வின் சிறப்பு, அகவாழ்வின் விளக்கம், மகளிரின் மாண்பு, பாத்திர அமைப்புகளின் சிறப்பு, தலைவியின் பண்புநலம், தலையின் காதல், தோழியின் மொழிகள், தோழியின் திறம், தலைவியின் திறம், தலைவி தோழி நட்பு, செவிலியின் பண்புநல சிறப்பு, தலைவிக்கும் செவிலிக்கும் இடையிலான அன்பு, செவிலியின் செயற்பாடுகள், நாற்றாயின் பண்புகள், நற்றாய் செவிலிக்குமிடையேயுள்ள நட்பு என அக வாழ்வின் அனைத்துச் செயல்நிலைகளின் போதும் துணைபுரிகின்ற 'மகளிரின் பங்கு' என்ற தலைப்புகளில் ஆராயப்பெற்றுள்ளன.

இயல் : 3

களவு வாழ்க்கையில் தலைவியின் மனப் போராட்டங்கள் என்பது மூன்றாவது இயலாகும். இதில், களவுக் காலத்தில் தலைவனுக்காகக் காத்திருக்கும் தலைவியின் மனநிலை, காதலின் எதிரிகள், தலைவனின் ஆற்றல் சார்ந்த காதல், தலைவன் பிரிந்து செல்லும் கொடுமை, தோழியின் செயற்பாடுகள், தலைவன் தலைவியின் காதல்நிலை, செவிலியின் அன்பு, செவிலியின் செயல்கள், அலர், அம்பல் முகிழ்தல், தலைவனின் வருகை, வெறியாட்டு, இம்செறிப்பு, நொதுமலர் வரைவு, தலைவி உடல்மெலிதல், பசலைபாப்தல், கண்ணீராக மாறும் அன்பு, தாய் அடித்தல், மடலேறுதல், உடன்போக்கு செல்லத்துணிதல் என்று தலைவிக்குக் களவுக்காலத்தில் ஏற்படுகின்ற மனப்போராட்டங்கள், இவற்றை தலைவி மனவலிமையுடன் எதிர்கொண்ட காதலின் நிலை ஆகியன இவ்வியலில் விரிவாக சங்கடிக இலக்கியத்தின்வழி ஆராய்ந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் : 4

கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள் என்ற நான்காவது இயலில் கற்பு வாழ்க்கையின் சிறப்பு, கற்பு நெறி விளக்கம், அறம் சார்ந்த கற்பு, கற்பினது மேன்மையும் திண்மையும், கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவி, தலைவன், தலைவியின் அன்புநிலை, தலைவனின் பிரிவு, பிரிவுக் கொடுமையில் தலைவியின் மனநிலை, பிரிவின் வகையும் கால அளவும், பிரிவின் நிலைப்பாடுகள், ஓதற் பிரிவு, தூதற் பிரிவு, காவற்பிரிவு, பகைவயிற் பிரிவு, பொருள்வயிற் பிரிவு, பரத்தையர் பிரிவின் இழிவு, பரத்தமைப் பெண்களின் வகைமை, பரத்தையரின் செயற்பாடுகள், ஏனைய பிரிவுகளின் உயர்வும், பரத்தமைப்பிரிவின் இகழ்வும், பாணனின் வருகை, தலைவனின் வருகை, தோழியின் செயல்திறன் ஆகிய செய்திகள் இவ்வியலில் ஆராய்ந்து தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் : 5

தலைவியின் அன்பும் அகமகிழ் வாழ்வும் என்பது ஐந்தாவது இயலாகும். இவ்வியலில் தலைவியின் அன்புநிலை, தலைவனின் அன்பு, அகமகிழ் வாழ்வும் காதலும், காதலின் அடித்தளம், வீரமும் காதலும், காலமும் காதலும், ஊடலும் கூடலும், அகமகிழ் நிலை, ஆனந்த வாழ்க்கை, தோழியின் செயல்கள், மக்கட்பேற்றின் சிறப்பு, மழலைச் செல்வத்தின் இனிமை, அன்புடை வாழ்க்கையும் விருந்தோம்பலும், விருந்தோம்பலின் சிறப்பு, ஊடலைப் போக்கும் விருந்தினர் வருகை, விருந்தோம்பும் பண்புநலம் ஆகிய தலைப்புகளில் கருத்துக்கள் நிரல்பட ஆராயப்பட்டு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

மேற்கோள் விளக்கம்

ஆய்வின் தலைப்பிற்கு ஏற்பவும், கருதுகோளுக்கு இணையாகவும், ஆய்வுக் கருத்திற்கு அரண் சேர்க்கும் வகையிலும் சான்றாதாரங்கள் மேற்கோள்களாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

மேற்கோள்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தொடர் எண் இடப்பட்டு, ஒவ்வொரு இயலின் இறுதியிலும் சான்ஹென் விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

ஒவ்வொரு இயலின் முடிவிலும் இயலின் முடிவுரையும் , ஆய்வேட்டின் இறுதியில் ஆய்வு முடிவுகளின் முடிவுரையும் இடம்பெற்றுள்ளன.

துணைநூற் பட்டியல்

ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்கள் அகரநீரல் வரிசையில் தொகுக்கப்பட்டுத் துணைநூற் பட்டியலில் தரப்பட்டுள்ளன.

பிறசெய்திகள்

ஆய்வேட்டின் அகஅமைப்பு, புற அமைப்பைக் கருத்திற் கொண்டு, ஆய்வேடு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சுருக்கக் குறியீடுகளுக்கான விளக்கம், ஆய்வேட்டின் பொருளடக்கத்திற்கு முன்னர் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. மேலும், ஆய்வேட்டில் நெறியாளர் சான்றிதழ், ஆய்வாளர் உறுதிமொழி, பொருளடக்கம் ஆகியன முறையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்க அகஇலக்கியத்தில் தலைவியின் மனப்போராட்டங்கள்

முனைவர் பட்டத்திற்காகத் திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன்

பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெறும்

ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

அ. ஜான்சிராணி எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,

Ref.No: 038208/Ph.D.2/Tamil/P.T/ Re-Regn./April 2014

நெறியாளர்

முனைவர் **து.தியாகராஜ்** எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி., பி.எட்.,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை,

பெரியார் ஈ.வெ.ரா. கல்லூரி, திருச்சி - 620 023

தமிழ் உயராய்வுத்துறை

தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரி

தருமபுரம், மயிலாடுதுறை - 609 001.

மார்ச்சு - 2017